

Giới thiệu Cuộc Chiến Bản Thảo

Truyện Cuộc Chiến Bản Thảo của tác giả Bản Lật Từ là một câu truyện thuộc thể loại truyện ngôn tình hiện đại, oan gia hài hước.

Nếu có bạn trai là tác giả viết tiểu thuyết trinh thám, sẽ có trải nghiệm thế nào? Khi bạn đắc tội với anh ấy, anh ta sẽ miệt thị bạn: “Trong tiểu thuyết của anh, người như em chỉ có thể xuất hiện dưới hình thái người chết.” Khi bạn vô cùng đắc tội anh ấy, anh ta sẽ uy hiếp bạn: “Em có tin anh lấy tên em đặt cho người chết đó không?”

Nhưng nếu trùng hợp bạn là người biên tập cho vị tác giả này, những đe dọa trên cũng chẳng đáng sợ chút nào, việc anh ấy cần làm chỉ có một chuyện: Chạy cõ không chịu nộp bản thảo!!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Bản Thảo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Lạc Đường

Nếu thời gian có thể quay lại hai tiếng trước, Lan Ninh thà chết cũng sẽ không theo chân đám học sinh cấp ba lên núi.

Cổ cúi người hai tay cô chống trên đầu gối, một mùi thờ hồng hộc chốc lát. Bốn phía vẫn là những vùng tuyết trắng phau phau, hơi thở ấm nóng vừa bay ra liền biến thành những làn khói trắng, rồi rất nhanh biến mất trong cơn gió lạnh.

Mẹ kiếp !

Cô không nhìn được mà thậm chí trong lòng một câu, cái quái gì mà nguyên một đám trẻ trâu, hùng hực khí thế kéo cô cùng leo núi, thế mà đảo mắt đã không thấy đứa nào nữa.

Cô có chút nhụt chí ngẩng đầu nhìn bầu trời trên cao. Bầu trời đã không còn sáng rực như lúc cô vừa lên núi nữa, dường như còn có thể nhìn thấy đám mây đen xa xa.

Trái tim nhỏ bé của Lan Ninh run lên, lẽ nào vất vả lắm mới được tới Hokkaido du lịch một lần, vậy mà phải bỏ lại cái mạng nhỏ ở đây?

Cô cẩn thận suy nghĩ lại một chút, vẫn không nhớ ra mình đã lạc đám học sinh cấp ba từ lúc nào. Cô vẫn luôn đi cuối cùng của đoàn, nghe cả lũ huyền thuyên bằng tiếng Nhật suốt cả quãng đường, đến lúc hỏi hồn lại, giữa đất trời mênh mông này chỉ còn lại một mình cô..

Ngay đến cả một cái dấu chân đám người kia cũng không thương tình mà lưu lại cho cô.

Là khi cô đang lơ đãng đã tự động rẽ lối khác sao? Cô vừa tự kiểm điểm bản thân, vừa thầm vui vì đây chỉ là một ngọn núi nhỏ, xác suất để cô tìm được đường về quán trọ vẫn tương đối cao.

. . . Hi vọng vậy đi.

Chưa từ bỏ ý định cô lấy điện thoại di động lại ra lướt một lượt, vẫn không có tín hiệu. Cô dựa người tạm vào một gốc cây, lấy một bình nước giữ nhiệt từ túi bên hông chiếc balo, uống một hợp nước nóng.

Thế lực cô đã tiêu hao rất nhiều, nên cô không dám ở lâu trên núi. Cảm giác người vừa ảm lên, cô nhét bình giữ nhiệt lại chỗ cũ, bất chợt cô nghe thấy tiếng bước chân rất nhẹ nhàng vang lên gần đó.

Lông mày Lan Ninh bỗng run lên, nhìn theo hướng vừa phát ra âm thanh.

Một người đàn ông mặc bộ đồ leo núi đang chui ra từ trong bụi rậm bên cạnh, động tác không nhỏ khiến những hạt tuyết còn đọng lại trên lá cây rào rào rơi xuống.

Người đàn ông đáng người cao to, chắc hẳn cũng tầm hơn một mét tám lăm, trên mái tóc đen như mực có vương lại một chút vụn tuyết trắng, không biết đã bị rơi xuống từ lúc nào. Dường như anh cũng nhìn thấy cô nên dừng lại trước rừng cây.

Trong tích tắc khi chạm mắt với anh, trái tim Lan Ninh chợt run lên.

Không được, người đàn ông này đẹp trai quá.

Có điều cô chỉ dám mê trai một giây thôi, sau đó lại như nắm nhánh cỏ cứu mạng, nhanh chóng đi tới bắt chuyện với anh bằng tiếng nhật: “Xin chào, anh cũng đang leo núi sao?”

Người đàn ông không trả lời cô ngay, anh quan sát cô vài phút, sau đó mới gật gật đầu nói: “Ừm, tôi đang định xuống núi.”

Giọng nói của anh trầm thấp rất dễ nghe, cách phát âm tiếng nhật cũng vô cùng tao nhã, khiến cho Lan Ninh người đã có bằng tiếng nhật N1 với số điểm khá cao, cũng không dám mở miệng nói tiếng Nhật trước mặt anh.

Nhưng chuyện quan trọng hơn chính là anh ta nói anh ta đang định xuống núi!

Lan Ninh kích động mừng đến phát khóc, cô nhìn người đàn ông với vẻ mặt hạnh phúc chết mất: “Vừa khéo, tôi cũng đang chuẩn bị xuống núi, chúng ta có thể đi cùng không?”

“Ừm.” Đối phương đáp ngắn gọn một tiếng, rồi sải bước dài mau chóng ra khỏi khu rừng. Lan Ninh thấy thế, cũng đuổi sát theo sau anh.

Cả đoạn đường hai người đều không nói gì với nhau, gương mặt người đàn ông vẫn rất lạnh lùng, Lan Ninh cũng không dám chủ động mở miệng hỏi chuyện. Chỉ có điều bên cạnh có một người làm bạn, cô cũng an tâm hơn lúc này rất nhiều.

Chỉ ít cô không phải một mình chết nơi đất khách tha hương.

Cứ như thế cả hai đi cùng nhau hơn ba mươi phút, Lan Ninh vừa mới an tâm một chút lại bắt đầu lo lắng không yên. Cô nhẹ nhàng thở hổn hển, nhìn khung cảnh xung quanh một lượt, rồi chau mày hỏi người bên cạnh: “Anh chắc chắn chúng ta không đi nhầm đường chứ?”

Như vừa nãy đã tính, ngọn núi này không lớn, dựa theo hành trình của bọn họ, hơn ba mươi phút gần như có thể xuống núi rồi, bây giờ chỉ ít thì cũng phải tới gần chân núi chứ? Nhưng cả hai đã đi lâu như vậy rồi, cô có cảm giác bọn họ vẫn đang loanh quanh giữa sườn núi.

Người đàn ông nghe vậy liền dừng bước, nhìn về phía Lan Ninh với ánh mắt không thể tin nổi: “Không phải này giờ cô đang dẫn đường sao?”

...

Một cơn gió lạnh bỗng chốc thổi ngang qua hai người, khoe miệng Lan Ninh co giật một hồi.

Chờ chút, anh ta nói thế là có ý gì? Lẽ nào này giờ không phải anh ta đang dẫn đường? Vậy bọn họ đi loanh quanh này giờ làm gì?

Trong nháy mắt, thế giới của cô sụp đổ.

Cơn gió đông đã ngừng thổi, Lan Ninh hít gió lạnh này giờ nên mũi đỏ hồng, không chịu chấp nhận sự thật: “Này giờ tôi vẫn đi theo anh.”

“Nhưng cô đi đằng trước tôi mà.” Lúc người đàn ông vừa nói câu này, ánh mắt còn cố ý đảo qua khoảng cách hai bước chân giữa hai người họ.

Lan Ninh: “. . .”

Chuyện này là bởi vì lúc này anh dừng lại để tôi đi trước, vì thế tôi mới đi trước anh có được không?

Cô hít sâu một hơi, nhìn người đối diện mỉm cười nói: “Hóa ra, anh cũng không biết đường phải không?”

“Này giờ tôi chưa từng nói tôi biết đường.”

...

Sau đó lại là một cuộc đấu mắt nhìn nhau không có hồi kết, mãi đến khi có cơn gió lạnh không biết thổi từ hướng nào chui tọt vào cổ áo Lan Ninh, khiến cô không nhận được mà run người một cái, thì cuộc giao đấu mắt mới kết thúc.

Người đàn ông không nói lời nào đột nhiên rẽ sang bên phải, Lan Ninh theo bản năng mà chạy theo anh: “Anh tìm ra đường rồi?”

“Tuy rằng đây là lần đầu tiên tôi lên núi này, nhưng căn cứ vào hoàn cảnh xung quanh cũng không khó để suy đoán ra đường xuống núi.” Khi anh nói như vậy, thì đang rất nghiêm túc cẩn thận quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Lan Ninh cười ha ha: “Vậy từ này đến giờ sao anh không đoán đi?”

Đối phương cũng không đáp lời cô, Lan Ninh nhìn bóng lưng anh mà lờm một cái, rồi không thèm nói gì với anh nữa. Nhưng vừa đi được một lúc, cô liền phát hiện tốc độ bước chân người đàn ông lúc này đã nhanh hơn không ít, xem ra đúng như anh ta nói, vừa này anh ta nghĩ cô đang dẫn đường, cho nên mới phối hợp theo tốc độ của cô.

Vừa nhận ra điều này khiến Lan Ninh không nhận được mà chau mày. Trước khi cô gặp anh đã phải một mình xoay xở trên núi hồi lâu, bây giờ lại cùng anh đi đã hơn ba mươi phút, thể lực sắp đạt tới cực hạn, nếu cứ tiếp tục đi như thế này, chẳng mấy chốc cô sẽ bị anh ta bỏ rơi.

... Vì anh ta phát hiện mình không có giá trị lợi dụng nên đang định bỏ rơi mình như vứt gánh nặng sao?

Không có cửa đâu!

Hiện tại Lan Ninh không còn để ý tới điều gì khác, nguyện vọng mãnh liệt nhất của cô lúc này chỉ có một điều, chính là cô muốn sống sót xuống núi !!!

Cô cố gắng hết sức chạy nhanh hơn vài bước, nhìn bóng lưng mạnh mẽ phía trước mà hét lớn một tiếng: “Anh có thể đi chậm hơn không? Tôi theo không kịp.”

Tuy rằng cô không quen biết người đàn ông này, số câu nói chuyện qua lại cũng chỉ đếm được bằng đầu ngón tay, nhưng hiện tại cô cũng chỉ có thể nhờ cả vào anh. Nhưng đối phương dường như cũng không có ý định quan tâm đến thể lực của cô, bước chân vẫn không ngừng lại. Lan Ninh lại hét một lần nữa, bóng người phía trước vẫn đi rất nhanh.

Lan Ninh vừa tức vừa vội, bây giờ thì cô dám chắc anh ta quả nhiên muốn bỏ rơi cô đây mà! Trong tình thế cấp bách, cô bỗng hét lên với anh bằng tiếng Trung: “Anh không nghe thấy lời tôi nói sao? Anh mù đường đi một mình nhanh như vậy cũng có ích gì!”

Bước chân người đàn ông bỗng dừng lại, anh quay đầu, hết sức nghiêm túc mà nhìn Lan Ninh: “Tôi không mù đường, chỉ là cảm giác về hướng không tốt lắm mà thôi.”

Lần này anh nói bằng tiếng Trung, chính xác là tiếng Trung.

Lan Ninh: “. . .”

Trong khoảng thời gian ngắn gió lạnh dồn dập đập vào mặt cô, cô không biết nên chửi thề vì cái nào trước đây. Ngạc nhiên một chút, cô mới lúng túng nở nụ cười hỏi: “Anh cũng biết nói tiếng Trung sao?”

Người đàn ông khẽ mỉm môi cong khoe miệng nhìn cô nở nụ cười chế nhạo: “Bởi vì tôi là người Trung Quốc.”

Lan Ninh: “. . .”

Lần lúng túng này có thể lọt top ba lần xấu hổ nhất cuộc đời cô mất.

Khi cô còn đang phân vân suy nghĩ có nên nói lời xin lỗi với anh không, thì đã nghe thấy đối phương mở miệng trước: “Nếu cô còn sức quát mắng tôi, không bằng giữ lại chút thể lực mà chạy đi.”

Lần này Lan Ninh hoàn toàn không còn ý định nói xin lỗi anh nữa, cô nghiêng đầu nở nụ cười chế nhạo nhìn người đối diện: “Anh cho rằng vì sao tôi mất sức thế này? Nếu không phải vì anh dẫn tôi đi loay quanh cái núi này hơn nửa tiếng, thì bây giờ tôi đang ngâm mình trong hồ nước nóng ở quán trọ rồi!”

“Câu nói này phải là tôi nói với cô mới đúng, hơn nữa một mình tôi đi chỉ cần hai mươi phút.”

“... Ha ha nếu thế thì sao bây giờ anh cứ lảng vảng trên núi mà không chịu xuống vậy?”

“Hi vọng cô có thể phân biệt rõ sự khác nhau giữa đi dạo và lạc đường.”

“Được rồi mù đường cũng không phải bệnh nan y, anh cần gì phải chối đây đấy như vậy.”

Người đàn ông này giờ vẫn ra vẻ lạnh lùng rớt cục cũng tức giận phản công: “Tôi nói lại lần nữa, tôi không mù đường, chỉ là cảm giác về hướng không được tốt lắm thôi.”

“... Có gì khác nhau sao?” Lan Ninh tròn mắt đáp lễ anh.

Ngay khi hai người đang trong trạng thái giương cung bạt kiếm chuẩn bị xô xuống xuống vào tư thế chiến đấu. Tay ôm cầu tuyết sẵn sàng tấn công đối phương, thì một giọng nói run rẩy từ bên cạnh truyền đến: “Cho hỏi. . . Hai vị là khách du lịch lạc đường phải không?”

Lan Ninh cùng người đàn ông kia đồng loạt nhìn sang, người vừa lên tiếng không nhận được mà giật bản mình.

“Ông chủ? ! !” Đây là lần thứ hai trong ngày hôm nay Lan Ninh mừng đến phát khóc, người này, không phải người này là ông chủ quán trọ ở khu suối nước nóng cô ở đây sao!

Ông chủ nhìn cô cười vang vài tiếng: “Mấy đứa học sinh cấp ba cùng cô lên núi trở về rồi, chúng nó nói đã bị lạc mất cô ở trên núi, tôi thấy trời sắp có tuyết rơi, liền lên núi tìm cô.”

“Ông chủ, ông quả thực là ông chủ quán trọ tốt bụng nhất khu suối nước nóng này mà tôi biết.” Lan Ninh cảm động mắt long lanh nhìn ông chủ quán trọ.

“Cô mới chỉ gặp một ông chủ quán trọ của khu suối nước nóng này thôi.” Người đàn ông xoay người, đi theo hướng của ông chủ quán trọ.

Lan Ninh làm tư thế hít sâu một cái, không cần so đo với anh ta làm gì, dù sao cũng sống sót rồi niềm vui chiến thắng tất cả.

Hai người theo chân ông chủ quán trọ trở về, trên đường về còn kết nạp thêm vài vị khách du lịch nước ngoài lạc đường, thuận lợi xuống đến chân núi.

Vừa mới bước xuống chân núi, từng bông từng bông hoa tuyết bắt đầu rơi là tả.

“Trận mưa tuyết này càng lúc sẽ càng lớn, nếu như bây giờ mọi người vẫn loanh quanh trên núi, sẽ rất nguy hiểm.” Ông chủ quán trọ nhấn mạnh từng câu cảnh báo cho bọn họ.

Trong lòng mọi người mang theo chút sợ hãi quay trở lại quán trọ, về đến nơi Lan Ninh mới nhận ra, hóa ra cô cùng người đàn ông kia cùng ở chung một quán trọ.

Cô đi ngang qua đây vai anh hừ một cái rồi trở về phòng của mình, người đàn ông nhìn theo bóng lưng của cô, cũng không quay đầu lại mà đi về phòng.

Lan Ninh đã đông cứng người trên núi hơn hai tiếng, hiện tại việc cần thiết cô phải làm là ủ ấm. Cô vừa trở về phòng, liền mau chóng quấn mái tóc dài thành búi lên đỉnh đầu, ôm vài vật dụng cần thiết đến nhà tắm nước nóng.

Thoải mái ngâm mình hơn nửa giờ, cô mới bò từ nhà tắm đi ra. Thuận tay mua thêm một chai sữa bò, Lan Ninh uống một hơi hết sạch chai sữa bò, thỏa mãn thở ra một hơi: “Thoải mái quá.”

Lúc lưu luyến rời khỏi nhà tắm thì cô nhận ra bên ngoài quả nhiên tuyết đã rơi nhiều hơn trước. Cô về phòng thay quần áo, sau đó đi tới phòng ăn giải quyết bữa tối.

Phòng ăn được bài trí vô cùng tao nhã, một nửa phòng là nơi dùng cơm, một nửa còn lại là những giá bằng gỗ chất đầy sách. Lan Ninh gọi một phần mì sợi cà ri và vài viên thịt gà nướng, sau đó bắt đầu đi qua đánh giá các loại sách.

Sách nơi này không nhiều bằng nhà sách, nhưng cũng có đầy đủ các thể loại. Ánh mắt của cô dạo qua một vòng thư mục sách treo ở từng khu, không ngờ còn có cả sách của thầy Hạnh Tâm.

Hạnh Tâm là tác giả tiểu thuyết trinh thám nổi tiếng nhất trong nước, tác phẩm của anh không chỉ được các độc giả trong nước quan tâm và đón nhận, còn được mua bản quyền phiên dịch thành nhiều thứ tiếng khác nhau, nổi tiếng cả ở nước ngoài.

Vào lúc này đây ở giá sách đối diện, chính là bản tiếng Nhật của hệ liệt trinh thám An Nhiên.

Lan Ninh không nhận được mà đi tới nhìn một chút, (Diễn viên), (Bí mật mùa hè), (Cộng sinh), hệ liệt này đã xuất bản được ba tác phẩm, tất cả đều có ở đây.

Cô cầm lấy quyển đầu tiên trong hệ liệt (Diễn viên), mở bìa ngoài ra. Bên trong có in phần giới thiệu do đích thân tác giả viết bằng tiếng Nhật, mặc dù đây là bản tiếng Nhật, nhưng cũng không in thêm hình tác giả giống như những bản khác.

“Haiz.” Cô thầm thở dài một cái, thầy Hạnh Tâm không thích lộ mặt trước giới truyền thông, anh ta cũng không tham dự buổi họp báo ra mắt tác phẩm, cho đến bây giờ, e rằng chỉ có biên tập viên bên xuất bản mới biết mặt mũi anh ta ra sao.

Cô bấu môi, lại liếc nhìn trang bìa. Trang bìa vô cùng bình thường viết tóm tắt giới thiệu câu chuyện ——

Được khen là thần thám giới cảnh sát Ngô Dạng, sau khi rời khỏi đội cảnh sát, quyết định mở một quán internet tên là “An Nhiên” ở góc nhỏ của thành phố. Vốn tưởng rằng có thể nhàn nhã sống qua ngày, ai ngờ hậu bối trong đội mang theo một vụ án ly kỳ tìm tới anh. . .

“Thật không tiện làm phiền một chút, mì sợi cà ri cô gọi đã có rồi.”

Giọng nói lạnh lạnh của người phục vụ kéo tâm trí Lan Ninh trở về, cô nói cảm ơn với người phục vụ, rồi gấp sách để lại lên giá.

Sau khi com nước xong xuôi, cô cầm một bộ hoàn toàn mới trong hệ liệt trinh thám An Nhiên trên giá sách, cuối cùng thanh toán tiền.

Tuy rằng quyển sách này cô đã có một bản tiếng Trung, nhưng bây giờ vừa nhìn thấy bản tiếng Nhật, vẫn không kiềm chế được muốn thu mua.

Dù sao cô cũng là độc giả trung thành của thầy Hạnh Tâm mà.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Bản Thảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Về Nước

Sau khi trở về phòng, Lan Ninh cất quyển sách mới mua vào trong vali hành lý. Hôm nay là ngày cuối cùng cô ở Nhật Bản, sáng sớm ngày mai, cô sẽ ra sân bay đi chuyến sớm nhất trở về thành phố A.

Kiểm tra danh sách những thứ bạn bè cô nhờ mua một lần nữa, xác nhận không để thiếu thứ gì. Cô cầm kẹp tóc đang để trên bàn, đi vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Ngày hôm nay là một ngày quá mệt mỏi rồi, cô quyết định đi ngủ sớm một chút, đường sức để ngày mai còn chen chân mua hàng miễn thuế ngoài sân bay.

Đêm hôm đó cô ngủ rất ngon giấc, ngày hôm sau khi cô chuẩn bị rời đi, cả quán trọ vẫn rất yên tĩnh. Cô không ăn sáng ở quán trọ, mà kéo vali hành lý, thanh toán xong tiền phòng liền đi thẳng ra cửa. Ngoài trời nhiệt độ rất thấp, cô đội chiếc mũ len vải nhung, quần chặt chiếc khăn quàng cổ, mới dám kéo theo chiếc hành lý tiếp tục đi ra ngoài.

Lúc này trong sân vườn kiểu Nhật có một người, anh ta đang . . . tập thể dục theo đài?

Sáu giờ sáng đã dậy hơn nửa trong thời tiết lạnh giá gió thổi vù vù như thế này mà anh ta vẫn tập thể dục theo đài?

Cô hướng về bóng lưng người kia vái lạy hai giây, rồi lại kéo vali hành lý bước đi. Vậy mà mới vừa đi được hai bước, người kia bỗng quay đầu lại nhìn về phía cô.

Lan Ninh bất ngờ đứng ngay tại chỗ, vì người kia chính là người đàn ông cô gặp trên núi hôm qua.

Đối phương chỉ liếc nhìn cô một cái, rồi lặng lẽ quay người lại tiếp tục tập thể dục.

Lan Ninh chớp chớp mắt, mẹ nó, liếc cái gì mà liếc? Cô lạnh lùng hừ một tiếng, rồi kéo vali hành lý đi thật nhanh.

Sau khi đến sân bay, cô tới cửa hàng miễn thuế mua vài thứ đồ, rồi mới vội vội vàng vàng lên máy bay. Đúng mười giờ rưỡi, máy bay thuận lợi hạ cánh xuống sân bay quốc tế thành phố A.

Chuyện đầu tiên cô làm khi vừa xuống máy bay, là chỉnh giờ đồng hồ đeo tay của mình về một tiếng trước. Chiếc đồng hồ đeo tay này Lan Ninh mới mua ở Nhật Bản, tuy rằng giá cả gấp hai lần chiếc đồng hồ đeo tay bình thường, nhưng chiếc đồng hồ này mặt đá này rất đẹp, rất được lòng cô.

Sau khi chỉnh lại giờ, cô mới an tâm lên xe bus rời khỏi sân bay.

Lan Ninh không phải là người thành phố A, vì học đại học nên cô đã tới thành phố này, sau khi tốt nghiệp cũng ở lại nơi đây công tác. Tuy rằng đã đi làm được ba năm, nhưng chút tiền lương ít ỏi của cô cũng không đủ để mua được một căn phòng nhỏ ở thành phố A này, vì vậy mãi đến tận bây giờ cô vẫn đang ở trọ tại thành phố A.

Lúc trở lại nhà trọ thì đã gần mười hai giờ trưa, cô vừa lấy chìa khoá định mở cửa, đột nhiên cửa bị người bên trong đẩy ra.

“Hoan nghênh trở về, chủ nhân.”

Lan Ninh: “. . .”

Cô nhìn cô gái mặc trang phục hầu gái màu hồng phấn trước mắt, im lặng trong hai giây, sau đó cong khóe miệng nở nụ cười vui vẻ: “Đồng Đồng, em về từ bao giờ vậy?”

Khúc Đồng hai tay ôm một cái khay đựng đồ hình tròn, cười tí mắt nhìn cô: “Hai ngày trước.”

“Ừ.” Lan Ninh kéo vali hành lý vào trong nhà, thuận tay đóng cửa lại, “Sao không ở lại chỗ ba mẹ em chơi thêm vài ngày?”

“Tuần sau trường em bắt đầu khai giảng rồi, hơn nữa chỗ ba mẹ em làm gì có gì hay mà chơi.” Trong giọng nói của Khúc Đồng tràn đầy vẻ ghét bỏ.

Lan Ninh có cảm giác cô tìm nhầm chủ đề rồi.

Khúc Đồng là chủ nhà trọ của cô, năm nay mới học lớp 11, căn nhà bài trí xa hoa này là một trong số . . . những căn nhà của cô nàng. Lan Ninh không biết cụ thể ba mẹ Khúc Đồng làm nghề gì, cô chỉ biết bọn họ rất bận rộn, quanh năm đều làm việc ở nước ngoài, Khúc Đồng không muốn ra nước ngoài học, hai người đành để mình cô ở lại thành phố A .

Chắc hẳn là vì quá cô đơn, nên cô đã thông báo cho thuê nhà với giá vô cùng rẻ.

Mới đầu Lan Ninh nhìn số tiền trên thông báo cho thuê nhà thì bất ngờ không thôi, hơn nữa điều kiện cho thuê phòng chỉ viết khách trọ là nữ, thì cô lại càng đề tâm hơn. Dù sao xã hội này bây giờ rất loạn, một mình cô là con gái đi thuê nhà cũng phải là chú ý an toàn một chút. Sau khi tìm một đồng nghiệp nam cùng mình qua xem phòng một chút, cô liền cảm thấy chủ nhà trọ mới là người nên chú ý an toàn.

Có thể thấy, Khúc Đồng chỉ muốn tìm một người về ở cùng mình cho vui.

Cô nhìn Khúc Đồng cười gượng, có chút mất tự nhiên chuyển đề tài: “Nhìn mấy đứa học sinh có cả kỳ nghỉ đông và nghỉ hè như em mà thèm.”

Khúc Đồng ngấm nghĩa rồi chọc chọc một đầu ngón tay vào ngực mình, trừng mắt nhìn cô: “Chị Ninh Ninh, công ty chị làm việc không phải vừa phá sản à? Chị có thể nghỉ đông và nghỉ hè cả đời cũng được.”

Lan Ninh: “. . . .”

Ha ha ha ha ha.

“Chị mang quà về cho em đấy, đợi lát nữa chị đưa cho.” Lan Ninh đau thương kéo vali hành lý về phòng mình.

Không sai, tòa soạn báo của cô vừa phá sản, hiện tại cô đang trong tình trạng thất nghiệp.

Thời đại này báo mạng rất phổ biến, ngành báo giấy xuất bản truyền thống phải chịu ảnh hưởng rất lớn. Cô nhìn từng tờ báo một phá sản, cuối cùng cũng đến lượt toàn soạn báo của các cô.

Trước tết vừa nhận được tin dữ này, Lan Ninh khó chịu suốt mấy ngày. Nghĩ đến đám bà tám hàng xóm mấy năm gần đây luôn nhắc tới chuyện cô không tìm được người yêu cô đã mệt mỏi rồi, năm nay còn thêm chuyện thất nghiệp. . . Lan Ninh sợ đến mức mau chóng hủy vé tàu về quê.

Trong điện thoại cô nói với mẹ tết này con không về, cô biết mẹ cô sẽ buồn lắm. Cô cũng không thể làm gì khác hơn là cười ha ha, nói đợt nghỉ lễ lao động nhất định sẽ trở về.

May mà tuy rằng tờ báo của bọn họ phá sản, nhưng tổng biên lại phát cho bọn họ một phần phí phảisan rất lớn cùng với tiền thưởng tết cuối cùng. Lan Ninh gửi về nhà ít tiền, còn lại, cô lấy ra một phần đăng kí một chuyến đi du lịch.

Bây giờ đã du lịch trở về, đợt nghỉ tết cũng kết thúc, dường như cô nên bắt đầu tìm việc làm thôi.

Cô sắp xếp qua đồ đạc một lúc, lấy một viên kẹo mạch nha cho vào miệng, rồi ngồi vào máy tính đăng nhập phần mềm chat QQ.

Đại khái là vì lâu quá không login, vừa đăng nhập vào, tiếng chim cánh cụt kêu tách tách tách réo có tin nhắn mới không ngừng.

Lan Ninh quét một vòng trong list bạn bè, rồi mở khung chat với bạn tốt Đại Thanh.

Đại Thanh: Lan Ninh Ninh, mày về chưa? Cái vòng tay bạc tao nhắn cho mày hôm trước ấy, tao muốn mua! Bây giờ còn kịp không!

Lan Ninh cong khóe miệng, trả lời: “Không kịp, tao vừa về rồi. ? “

Đại Thanh: ... Được rồi, vậy thì Vòng vàng đi.

[Đại Thanh đang soạn văn bản]

Đại Thanh: Aiza em yêu em đã về rồi, sao không gọi để anh phi trâu ra đón?

Lan Ninh: Giả tạo, buồn nôn với. ?

Đại Thanh: Ờ được rồi, lúc nào mới mang đồ qua cho tao?

Lan Ninh: Mày rảnh thì tự qua lấy đi, gần đây tao phải tìm việc làm, không có thời gian.

Đại Thanh: Cần gì gấp thế, tháng ba không phải sẽ có đợt tuyển dụng lớn sao? Mày mới đi du lịch về, mệt mỏi bao nhiêu, không bằng ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày cùng anh ra ngoài chơi đi ~

Lan Ninh: [bái bai]

Đại Thanh: Đừng lạnh nhạt như thế mà, đúng rồi, con bé chủ nhà đã về chưa? Đưa nó đi chơi cùng luôn.

Lan Ninh: Về rồi, nghe nói tuần sau khai giảng.

Đại Thanh: Ờ, vậy hôm nay mày về nhà, con bé nó mặc bộ gì đón mày?

Lông mày Lan Ninh không kiềm chế được mà cứ chớp liên tục, Đại Thanh cái tên thì rõ ràng trong sáng lắm, mà sao con người lại đen tối như vậy? Quả nhiên không thể nhìn người chỉ bằng cái tên được.

Lan Ninh: Bộ đồ hôm nay cũng bình thường, chỉ là trang phục hầu gái phổ biến mà thôi.

Đại Thanh: Há, trang phục hầu gái! Mâu gì?

Lan Ninh: Hồng nhạt.

Đại Thanh: Nghe thôi cũng rạo rức cả người rồi ~[??]

Lan Ninh không thèm để ý đến cô nàng, quay sang trả lời tin nhắn của những người khác, rồi cô tắt khung chat, thuận tay mở trang web tuyển dụng.

Nhìn lướt qua mấy tin đầu trang, quả nhiên thông báo tuyển dụng dân kỹ thuật vẫn là nhiều nhất, cô thờ dãi, suy nghĩ một chút vẫn là nên đánh vào ô tìm kiếm nghề biên tập.

Mặc dù mới té một cú ngã đau trong lĩnh vực này, nhưng cô vẫn không muốn đổi nghề.

Sau khi kết quả tìm kiếm xuất hiện, phần lớn vẫn là tuyển dụng biên tập cho báo mạng. Cô đọc hết kết quả trang đầu tiên, quyết định trước tiên phải viết CV xin việc cái đã.

“Chị Lan Ninh, chị đã ăn cơm trưa chưa?” Khúc Đồng vẫn đang mặc bộ trang phục hầu gái màu hồng nhạt, từ cửa phòng ló đầu nhìn Lan Ninh đang ngồi trong phòng.

Lan Ninh quay đầu lại nói với cô: “Chưa ăn, em ăn chưa?”

“Em cũng vậy.”

“Ừ, chị có mua rất nhiều mì về, đợi lát nữa chúng ta luộc mì sợi đi.”

“Tuyệt vời ~!”

Lan Ninh chỉ chỉ đồng hồ đang đặt trên sàn nhà, nói với Khúc Đồng: “Mấy thứ kia là của Đại Thanh, còn lại em xem thích cái nào thì cứ lấy cái đó.”

“Chị Lan Ninh đối với em là tốt nhất, chụt chụt moazz!” Khúc Đồng hài lòng ngồi bệt xuống sàn nhà bắt đầu chọn quà tặng.

Những món đồ Lan Ninh mua đều là những thứ phổ biến, như đồ ăn vặt hay một vài vật dụng hàng ngày, cô cảm thấy những món đồ này Khúc Đồng cũng không thiếu, nhưng cô nâng được tặng quà nên vẫn rất vui vẻ.

“Em lấy bánh quy socola này nhé!” Khúc Đồng cầm lấy một hộp bánh quy socola, quơ quơ trước mặt Lan Ninh, “Đúng rồi, em có mua cho chị lọ nước hoa, chút nữa em sẽ mang qua cho chị.”

“À, không cần. . .” Khúc Đồng ra tay, vậy nhất định lọ nước hoa đó rất đắt, Lan Ninh thật sự không dám nhận.

“Không sao không sao, trường em không cho xịt nước hoa, hơn nữa dù sao cũng là tiền của mẹ em cho.”

Lan Ninh im lặng, ba mẹ Khúc Đồng quan tâm con bé theo một cách duy nhất, chính là thường xuyên cho con bé tiền tiêu vặt hàng tháng rất nhiều.

Sau khi Khúc Đồng lấy bánh quy đi, Lan Ninh cũng không ngồi viết CV biên tập nữa, mà cầm một gói mì sợi đến nhà bếp luộc mì. Bởi vì Khúc Đồng nhận tiền thuê nhà rất rẻ, hơn nữa con bé lại vẫn là học sinh, vì vậy trong cuộc sống sinh hoạt hàng ngày đều là Lan Ninh chăm sóc nó, trên cơ bản cơm vẫn thường do cô làm.

Tuy rằng nấu mì sợi vô cùng đơn giản, nhưng Lan Ninh đặc biệt bỏ thêm trứng gà, thịt cùng một ít rau dưa, sau khi đồ ra bát nhìn vẫn vô cùng phong phú.

“Oa, thơm quá!” Khúc Đồng đem bát của mình bê đến bàn ăn, cô nàng đưa lọ nước hoa cho Lan Ninh, “Cái này tặng chị, chị xịt thử xem.”

Chỉ nhìn cũng biết lọ nước hoa này chắc hẳn rất đắt, Lan Ninh cũng không dám nhận: “Em giữ lại đi, bình thường ra ngoài chơi cũng cần dùng.”

Khúc Đồng vẫn kiên quyết muốn cho cô: “Em còn trẻ như vậy cần gì xịt nước hoa!”

Lan Ninh: “.”

Ha ha con bé này vẫn yêu nét đẹp tự nhiên lắm.

“Lọ nước hoa này có hương vị rất tươi mới, chị có thể xịt trong phòng làm việc nữa, chúc chị sớm ngày tìm được công việc mới!”

“. . . Cảm ơn.” Lan Ninh cũng không thể làm gì khác là nhận lọ nước hoa.

Sau khi cơm nước xong xuôi, cô thu dọn bát đĩa rồi lại trở về phòng tiếp tục viết CV xin việc. Đại Thanh đã lên QQ bzuu cô lâu rồi.

Lan Ninh: Vừa nãy ăn cơm, tao đang kiểm việc trên web, dạo này công việc thật là khó tìm _(3” ∠)_

Đại Thanh: Thế nên mày hãy đợi đợt tuyển dụng lớn vào tháng ba đi.

Lan Ninh: Nếu không tao theo mày viết tiểu thuyết online đi.

Đại Thanh: . . . Mày tưởng tác giả mạng toàn lũ ngốc chác, phải nộp thuế cao thì thôi không nói, nhưng dạo văn, thay đổi tình tiết, sao chép; quá hơn game online và audiobook thì bị chuyển ver[1] trái phép, còn có những độc giả đọc truyện đạo văn còn quay ra mắng tác giả bản gốc [cười]. Mỗi ngày bản thân phải thay đổi các tình tiết chuyện bị sao chép và hứng chịu công kích từ fans. Nếu như không thể tự nghĩ ra, thì đừng viết tiểu thuyết online.

[1] Chuyển ver : như kiểu chuyển từ ngôn -> đam hay đam -> ngôn

Lan Ninh: ... Thương mày quá.

Đại Thanh: Vì vậy tao muốn có vòng bạc vòng bạc~~ [?????]

Lan Ninh: [bá bá bá]

Cô tắt khung chat, biên tập xong CV, thì click vào bài tuyển dụng mới.

Bỗng hai mắt Lan Ninh sáng rực, tạp chí Mister Calitri tuyển biên tập viên sao? !

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Bàn Tháo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Nhận Việc

Tạp chí Mister Calitri là một phần của Văn hóa Skyworth, nội dung chủ đạo là trinh thám phá án, từ lúc ra đời đến nay đã được hơn mười năm lịch sử, tạp chí cũng nắm giữ được một lượng độc giả trung thành ổn định.

Ngoại trừ thể loại trinh thám, Văn hóa Skyworth còn có hai thể loại tạp trí khác, một loại là văn học thiếu nhi và còn lại là tiểu thuyết ngôn tình, hai loại tạp chí đều duy trì một số lượng tiêu thụ nhất định trên thị trường.

Mà trong ngành xuất bản truyền thống đi xuống như hiện nay, những tạp chí của Văn hóa Skyworth vẫn còn có thể đứng vững không ngã, ngoại trừ do chất lượng nội dung tờ báo và những kế hoạch tiêu thụ xuất sắc, còn dựa vào chỗ dựa chống lưng đằng sau Văn hóa Skyworth, là tập đoàn Quang Dung.

Tập đoàn Quang Dung có thể nói là doanh nghiệp tư nhân lớn nhất trong cả nước, được thành lập đã nhiều năm nay, tài lực hùng hậu, tổng cộng kinh doanh ba công ty trong giới truyền thông, Văn hóa Skyworth chính là một trong số đó.

Nếu như có thể tiến vào Skyworth, mẹ cô sẽ không phải tiếp tục lo lắng công ty sẽ đóng cửa rồi!

Lan Ninh cẩn thận đọc điều kiện tuyển dụng hai lần, xác nhận bản thân cũng phù hợp với công việc, nên thành tâm gửi CV theo địa chỉ mail ghi trên thông báo.

Cầu trời phù hộ nhất định cho cô qua vòng sàng lọc CV! Lan Ninh ngồi trước máy tính hai tay nắm vào nhau tạo hình chữ thập mà cầu xin.

Có thể là trời cao cảm ứng được thành ý của cô, ngày hôm sau Skyworth đã thật sự gửi mail thông báo phỏng vấn cho cô. Lan Ninh kích động đến mức nhảy dựng lên, rồi lập tức bắt đầu chuẩn bị cho cuộc phỏng vấn. Cô đọc lại lịch sử để hiểu hơn về công ty, thậm chí còn đọc những tác phẩm tiêu biểu của mỗi vị tác giả của Mister Calitri, lần qua lộn lại cũng hiểu thêm được một chút.

Đến ngày phỏng vấn, chủ biên tạp chí Mister Calitri là một trong những giám khảo phỏng vấn, hỏi cô một vấn đề: “Trước đây cô làm ở bộ phận văn học thiếu nữ, nhưng tạp chí của chúng tôi là trinh thám, cô nghĩ mình có thể làm việc được không?”

Tuy rằng Lan Ninh có ba năm kinh nghiệm trong ngành biên tập, nhưng kinh nghiệm phỏng vấn cũng không nhiều. Trước khi tới đây cô cũng đọc không ít topic viết về kinh nghiệm phỏng vấn, điều đầu tiên phải thể hiện ở vòng phỏng vấn đó là sự tự tin của bản thân, vì vậy cô vô cùng tự tin mỉm cười trả lời: “Tôi cho rằng các thể loại trong văn học luôn có những điểm chung nhất định, hơn nữa tôi là độc giả trung thành của quý tạp chí, những tác phẩm và phong cách của mỗi tác giả của Mister Calitri tôi cũng vô cùng hiểu rõ.”

Chủ biên hứng thú chớp mắt hỏi: “Ừm? Vậy cô thích tác giả nào của tạp chí chúng tôi nhất?”

“Thầy Hạnh Tâm.” Lúc nói những lời này Lan Ninh có chút kích động, cô rất trông đợi được vào Mister Calitri, một phần lớn nguyên nhân là vì Hạnh Tâm, “Mỗi quyển sách của thầy tôi đều mua.”

Tác phẩm đầu tiên của Hạnh Tâm là một đoản văn trinh thám, bài viết được đăng trên tạp chí Mister Calitri, năm đó anh mới 17 tuổi. Sau đó anh lại viết thêm mấy đoản văn nữa cho tạp chí, rồi nhanh chóng lọt vào mắt xanh của chủ biên, và được trực tiếp mời về viết truyện dài kì độc quyền cho tạp chí.

Các bài báo được đăng sau đó chính là từng chương của bộ thứ nhất trong hệ liệt trinh thám An Nhiều, ‘Diễn viên’.

Trong thời gian ‘Diễn viên’ được đăng hàng tháng thì luôn trong tình trạng cực hot, sau khi kết thúc và được xuất bản, tác phẩm này cũng không thiếu tên trong danh sách những tiểu thuyết trinh thám bán chạy nhất năm. Bản thân Hạnh Tâm cũng vì tác phẩm này, mà giành được giải thưởng tác giả tiểu thuyết trinh thám mới của năm, và cũng nhận được giải thưởng tác giả được độc giả bình chọn nhiều nhất của tạp chí Mister Calitri.

Điều đáng nhắc tới chính là, mới tròn hai mươi tuổi Hạnh Tâm là người trẻ nhất giành được hai giải thưởng cao quý này.

Chủ biên nghe Lan Ninh nói ra cái tên Hạnh Tâm, cô nhếch miệng cười : “À, hóa ra là thầy Hạnh Tâm.”

Lan Ninh không hiểu ý nghĩa nụ cười này của cô, cũng không thể làm gì khác hơn là nở nụ cười tươi phớt lờ.

“Tôi đã đọc CV của cô, cô đang làm việc ở tạp chí vừa ngừng xuất bản, nên mới bị sa thải đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Cô cho rằng nguyên nhân tạp chí của cô bị ngừng xuất bản là gì?”

“Một mặt là vì báo mạng rất phổ biến đã thay đổi truyền thống đọc báo giấy của mọi người, khiến toàn bộ ngành xuất bản đều khó khăn, một mặt khác là bản thân tạp chí cũng đã tồn tại rất nhiều điều cần phải thay đổi, ví dụ như nhu cầu của quần chúng độc giả hiện nay là. . .”

Lan Ninh đã sớm cân nhắc nhà tuyển dụng có thể sẽ hỏi vấn đề này, vì vậy đã chuẩn bị trước câu trả lời, bây giờ vừa được hỏi nên đáp lại cũng rất lưu loát. Sau khi phỏng vấn kết thúc, nhà tuyển dụng cũng không nói thẳng kết quả cho cô, họ chỉ nói cô về nhà chờ thông báo.

Cô đi ra khỏi công ty, mặc áo khoác ngoài, đi theo hướng ra tàu điện ngầm.

Vừa này cô phát huy cũng ổn phải không? Không được một trăm điểm, thì tám mươi điểm cũng không thành vấn đề nhỉ?

Trong lòng thầm nghĩ đến biểu hiện lúc phỏng vấn, bất tri bất giác cũng về đến nhà, vừa mới mở cửa, liền nhìn thấy Khúc Đồng mặc trang phục Lolita đứng ngoài cửa.

Lan Ninh vẫn luôn bị cô nàng gây shock như vậy, Khúc Đồng dang hai tay, xoay một vòng trước mặt cô: “Bộ trang phục này là bộ sưu tập mới BabyHouse vừa công bố, là của hoạt hình Disney, có đẹp không!”

Khúc Đồng rất thích sưu tập đủ loại váy áo kiểu Tây, con bé còn cố gắng giới thiệu cho Lan Ninh vài bộ, sau khi Lan Ninh nghe qua giá cả, thì cô không còn hứng thú tiếp tục tìm hiểu những bộ đồ kiểu này nữa .

Có điều những bộ váy này rất đáng yêu, cô nở nụ cười mỉm, nói với Khúc Đồng: “Rất đẹp, bộ đồ này là của công chúa ngủ trong rừng nhỉ?”

“Đúng rồi đúng rồi, bộ váy màu hồng kia cũng vô cùng đáng yêu! Chị có muốn xem thử không?”

“Không, chị không. . .” Lan Ninh mau mau ngăn cản cô nàng.

Cô về phòng thay quần áo, Khúc Đồng cũng thay lại quần áo mặc ở nhà hàng ngày, rồi chạy đến phòng cô: “Chị Lan Ninh , sáng nay chị phỏng vấn ổn không?”

“Ừ, chị cũng không chắc lắm.”

“Em tin chị, nhất định sẽ qua vòng phỏng vấn!”

Nhờ lời chúc của Khúc Đồng, Lan Ninh thật sự nhận được mail báo của Mister Calitri vào gần tối hôm sau, email viết ngày mai mời cô tới công ty nhận việc.

Lan Ninh hưng phấn đến mức muốn hét lên, cô nhanh tay tìm số của Đại Thanh, ngay lập tức gọi điện thoại cho cô nàng: “Tao nói có thể mày không tin, nhưng tao trúng tuyển vào Mister Calitri rồi!”

Đại Thanh lơ mơ vài phút, còn không dám tin hỏi lại: “Cái gì? Em yêu có phải mày chịu áp lực quá lớn không?”

“Không phải! Hôm qua tao vừa tham gia phỏng vấn, bọn họ vừa gửi mail cho tao, bảo tao mai tới nhận việc!”

“Có thật không?” Lúc này Đại Thanh rốt cục cũng tỉnh táo lại, mừng thay cho Lan Ninh, “Chúc mừng mày Lan Ninh Ninh! Tao đã nói mà cái cũ không đi sao cái mới đến được, bây giờ mày vào được công ty lớn! Định bao giờ mời tao ăn cơm đây?”

“ . . . Hôm nay chắc không kịp, ngày mai đi, tối mai tổ chức lẩu ở nhà tao.”

“Được! Tao mang qua cho mày món mày thích nhất đậu hũ!”

“Mang chút thịt thì tao cảm ơn. . .”

Sau khi chia sẻ tin vui với Khúc Đồng lần nữa, Lan Ninh mau chóng bắt đầu đắp mặt nạ, dự định hôm nay đi ngủ sớm để giữ gìn nhan sắc.

Cho dù cô đã chuẩn bị trước trang phục mặc đi làm, nhưng sáng hôm sau vẫn trong tình trạng bình hoang mĩ loạn như đi đánh trận.

Cô trang điểm theo style văn phòng đơn giản, lấy vội một dây nịt, liền mau chóng bắt đầu chải đầu. Khi làm việc Lan Ninh thích nhất là buộc tóc cao lên thành đuôi ngựa, như vậy có vẻ có tinh thần hơn, một túm tóc phía trước còn ngắn nên không buộc lên được, cứ để nó như thế, còn có thể thuận tiện vuốt tóc.

Sau khi chuẩn bị xong, cô cầm túi xách đi giày cao gót rồi mới ra ngoài.

Đi tàu điện ngầm mất tổng cộng bốn mươi phút, đi ra khỏi cổng tàu điện, rồi qua đường lớn phía trước chính là đến công ty. Phòng nhân sự của công ty có nhân viên chuyên môn giới thiệu tới đón cô, sau khi giúp cô làm xong thủ tục, còn dẫn cô đi tham quan công ty một vòng.

“Bên đây là phòng văn học thiếu nhi, trong phòng có vài tên ngốc bị bệnh, nghĩ tới việc phải giao mầm non đất nước cho mấy người đó, tôi vô cùng đau lòng cho tổ quốc ta.”

“Phụt.” Lan Ninh bị nhân viên hướng dẫn chọc phát cười, tò mò liếc mắt nhìn qua phòng này một lượt. Lập tức có nam đồng nghiệp nhanh mắt nhìn thấy cô, nhiệt tình gọi với ra: “Này em gái, mới đến sao? Vào phòng chúng tôi đi! Bây giờ mà vào lập tức sẽ có bạn trai!”

“Được rồi, chất lượng đàn ông như mấy cậu, vấn đề nội bộ tự tiêu thụ đi, có thể thành được đôi nào là phúc đức cho xã hội đôi ấy.” Nhân viên hướng dẫn lườm mấy vị nam đồng nghiệp một cái, rồi dẫn theo Lan Ninh tiếp tục đi những phòng khác, “Phòng này là bộ ngành tiểu thuyết ngôn tình, cũng là phòng có nhiều phụ nữ nhất công ty chúng ta.”

Lan Ninh vừa mới gật đầu, liền nghe được bên trong truyền ra một tiếng gào tan nát cõi lòng: “Trời ạ ——! Có thể dùng giao cho tôi mấy bản thảo liên quan đến ma giáo giáo chủ gì đó không! Bây giờ nhìn thấy mấy chữ này tôi chỉ! muốn! nôn!”

Lan Ninh thầm cảm thông gật gật đầu, cô cũng từng là ban biên tập cho văn học thiếu nữ, nên cô vô cùng hiểu rõ mấy nghề như giáo chủ, vương gia, tổng tài gì đó, sẽ không bao giờ thiếu trong ngôn tình.

“Đồng nghiệp nữ trong ban ngôn tình luôn bị ngược đãi tinh thần suốt, nên tâm trạng có chút bất ổn ha ha.” Nhân viên hướng dẫn cười gượng hai tiếng, dẫn Lan Ninh rẽ vào một phòng khác, “Đây chính là phòng tiểu thuyết trinh thám của cô.”

Lan Ninh đưa mắt nhìn xung quanh, trước cửa phòng làm việc có dán một tờ giấy màu vàng, trên giấy viết mấy chữ “Phòng trinh thám phá án”, bên cạnh là vài poster dán trên tường, là bìa ngoài tiểu thuyết mới phát hành của thầy Hạnh Tâm.

Trong tích tắc mắt Lan Ninh sáng rực.

“Công ty chúng ta tổng cộng có ba loại tập san trinh thám, khu làm việc của Mister Calitri ở chỗ cửa sổ phía bên kia.” Nhân viên hướng dẫn đưa cô đến cửa, rồi chỉ hướng cô qua đó, “Cô qua tìm chủ biên của các cô đi, cô ấy sẽ sắp xếp công việc cho cô.”

“Vâng, cảm ơn.” Cô nhìn nhân viên hướng dẫn rồi đi, hơi lo lắng đi vào văn phòng. Mọi người dường như cũng đang rất bận, không có ai để ý đến cô.

“Bản thảo này có mỗi lỗi BUG lớn như vậy nhưng không ai nhìn thấy là sao? Yêu cầu tác giả sửa lại lần nữa!”

“Nhưng sắp phải đưa xuống nhà in rồi QAQ “

“Vậy thì đổi bản thảo khác! Cô biên tập bản thảo kiểu gì vậy, không muốn làm nữa à!”

“... QAQ “

“Ra về dễ thương cũng vô dụng, tôi cũng không phải đám trạch nam bên phòng thiếu nhi!”

Nghe thấy có tiếng cãi nhau, Lan Ninh theo bản năng mà nhìn sang, kết quả là chạm mắt người đàn ông dữ dằn kia. Đối phương hơi ngạc nhiên một chút, rồi nói với cô: “Cô biên tập mới tới của Mister Calitri? Khu làm việc của họ ở bên kia.”

“Vâng, cảm ơn.” Lan Ninh cười nhìn anh gật gật đầu, rồi bước chân thật nhanh, tiếng gầm gừ dữ dằn đằng sau lại vang lên.

Lan Ninh nhìn xung quanh một lần, tuy rằng văn phòng này khá lớn, nhưng khu vực của mỗi tập chí đều có treo một tấm bài thủy tinh lơ lửng. Cô đi về hướng tấm bài ghi Mister Calitri, bên cạnh tường là một giá sách rất lớn.

Trên giá sách xếp rất nhiều loại sách khác nhau, tất cả những tác phẩm của các tác giả nổi tiếng cô từng đọc qua, cũng có thể tìm được trên giá sách.

“Trời ạ.” Lan Ninh không nhận được mà thầm than trong lòng một câu, thật sự là “Tủ sách trong mơ”.

“Làm xong thủ tục nhận việc rồi sao?”

Vừa nghe câu này, Lan Ninh nhanh chóng xoay người, quả nhiên người phóng vấn cô hôm đó chính là vị chủ biên đại nhân.

“Vâng, tôi đã làm xong thủ tục nhận việc rồi.” Cô rất cung kính trả lời.

Chủ biên nhìn thấy nhân viên cô đang đeo trên cổ, tay cầm bút máy chỉ vào một bản không có người ngồi “Chỗ của cô là nơi đó, trên bàn có hơi loạn, cô tự sắp xếp lại nhé, Computer cũng có thể dùng.”

“Vâng, cảm ơn chị.”

“Người ngồi bên trái cô là Bình Quả, cô ấy sẽ hướng dẫn công việc cho cô, nếu có vấn đề gì cô cứ hỏi thẳng cô ấy.” Chủ biên nói tới đây thì dừng lại một chút, hai mắt kín đáo đánh giá cô, “Tôi nhớ hôm phỏng vấn cô có nói, tác giả cô thích là thầy Hạnh Tâm?”

“Đúng thế.” Lan Ninh cảm thấy có chút kì lạ, giống như nụ cười khó hiểu hôm phỏng vấn của chủ biên vậy.

Chủ biên vỗ vai cô một cái, lần thứ hai nở nụ cười mê hoặc: “Vậy tôi quyết định giao anh ta cho cô.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Bàn Thảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Tiêu Tan

Trong phút chốc, chủ biên khiến Lan Ninh bối rối, trong đầu cô bây giờ là hàng loạt những dấu chấm than đầy nghi ngờ.

Cái gì, thầy Hạnh Tâm sẽ do cô phụ trách! Cô là biên tập viên mới đến, tự nhiên lại giao vị tác giả nổi tiếng này cho cô! Tại sao có chuyện tốt như vậy được ???

“Thầy Hạnh Tâm có sách xuất bản sắp đến ngày giao bản thảo, nhưng tôi đã dùng mọi phương thức liên lạc với anh ta nhưng cũng không có cách nào bắt sống theo kịp anh ta, nhiệm vụ này giao lại cho cô.”

“Hà?”

Chờ chút, giao cho cô ý là bảo cô đi giục bản thảo sao?

Cô còn chưa kịp tiêu hóa thông tin, chủ biên đã mau chóng xé một tờ giấy, đặt lên bàn rồi viết thật nhanh: “Trên đây là toàn bộ phương thức liên lạc với anh ta, tôi không biết cô dùng cách nào, nhất định phải lấy được đầy đủ bản thảo từ anh ta trước ngày mười lăm tháng sau, cố lên.”

Cô ta nói xong rồi nhét vội tờ giấy kia vào tay Lan Ninh, vẫy vẫy tay chào cô rồi trở về phòng làm việc của mình.

Lan Ninh: “...”

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, giống như có con lốc xoáy vừa đi ngang qua vậy.

Cô chậm chạp lê bước về chỗ ngồi của mình, hỏi qua cô nàng Bình Quả ngồi bên cạnh vài điều. Đại khái là vì chủ biên ném thầy Hạnh Tâm lại cho cô, nên mong Bình Quả giới thiệu cho cô một chút về tình hình của thầy Hạnh Tâm, không ngờ câu nói đầu tiên của cô nàng chính là: “Cậu có biết chúng tôi đặt biệt danh cho thầy Hạnh Tâm là gì không?”

“Là gì?”

“Thiên Vương lầy [1] nhất Đông Á.”

[1] Chỗ này là 拖稿 – Tha cáo có nghĩa là không chịu nộp bản thảo, kéo dài thời gian chày cối ko chịu nộp đấy ạ. Cơ mà để ngắn gọn thì em xin dùng từ lầy, ai có ý kiến đóng góp cứ tự nhiên ạ ^^

Lan Ninh: “...”

Thiên Vương trốn bài và Thiên Vương cảm tháp có liên quan gì không?

Mười phút sau đó, cô dờ khóc dờ cười mà nghe Bình Quả kể hàng đồng trò gian manh mà thầy Hạnh Tâm đã dùng, tầng tầng lớp lớp các cách để trốn được bản thảo, theo lời của Bình Quả, anh ta có thể xuất bản một quyển sách với tên ‘Bí kíp trốn bản thảo’ là điều hoàn toàn chắc chắn.

“Nhưng vô liêm sỉ hơn cả là anh ta còn xây dựng một group, kéo thật nhiều tác giả khác cùng vào, rồi chia sẻ với bọn họ những cách trốn nộp bản thảo mà anh ta tâm đắc.” Bình Quả nói đến đây thì phần nộ đến mức đập rầm một cái lên mặt bàn.

Lan Ninh: “...”

Trước đây cô cũng là biên tập viên, nên cũng đã từng gặp các tác giả trốn nộp bản thảo, nhưng thế loại không chỉ một mình mình lầy, còn trở thành giáo chủ muốn lôi kéo mọi người theo cùng lầy như mình, đây là lần đầu tiên cô gặp.

... Má nó chó cô bị hãm hại rồi! Biết ngay mà, sao tự nhiên có chuyện tốt như vậy rơi xuống đầu, thì ra nụ cười nham hiểm của thím chủ biên là vui mừng vì ném được gánh nặng là củ khoai lang nóng kia sang tay cô!

“Biên tập của thầy Hạnh Tâm đã nghỉ việc, chủ biên đã định cô ấy sẽ nhận quả bom nổ chậm này, cuối cùng là liên lạc bằng cách nào anh ta cũng không

có phản ứng, gọi hàng trăm cuộc điện thoại cũng không nhận.” Bình Quả cầm quả táo trên bàn cắn một miếng rồi nói với Lan Ninh, “Nói chung trong khoảng thời gian này cậu cứ tập trung đi đòi bản thảo của thầy Hạnh Tâm, mọi chuyện ở đây tôi sẽ giúp cậu giải quyết.”

“Được, cảm ơn cậu.” Ngày đầu tiên đi làm Lan Ninh đã cảm thấy bầu trời như sụp đổ, chút niềm tin cơ bản giữa người và người cũng không còn nữa.

Cô sắp xếp lại bàn làm việc một lượt, kéo ghế ra ngồi xuống. Sau khi mở Computer, cô cầm tờ giấy nhớ chủ biên vừa ghi chép đọc qua một chút.

Trong giấy có ghi mã số QQ, tên Weibo, nick Wechat, số điện thoại, địa chỉ nhà thậm chí còn cả số tài khoản ngân hàng của thầy Hạnh Tâm. Cô nhìn mà đặng hết cả mê, đọc một lượt thông tin cơ bản phía dưới, ánh mắt quét qua ba chữ ở hàng đầu tiên.

Ngôn Nho Ngữ.

Đây là tên thật của thầy Hạnh Tâm, nghe qua rất có phong cách, nhưng phải nói thế nào nhỉ... mặt đẹp như ngọc? [2]

[2] Ngôn Nho Ngữ đọc gần giống Nhan Như Ngọc : ý chỉ là cái tên thì đàn ông mà sao đọc ra thì ý nó đàn bà vọi=))))

Phụt. Cô nở nụ cười một tiếng, click chuột vào biểu tượng chim cánh cụt trên màn hình.

Mỗi biên tập của Mister Calitri đều có một mã số QQ do công ty lập cho, nói cách khác sau khi một biên tập viên nghỉ, người đi nhưng QQ phải để lại. Theo hướng dẫn của Bình Quả, Lan Ninh sửa lại mật khẩu trước đã, sau đó mới online.

Trong số QQ này có lưu rất nhiều mã số QQ của tác giả, nhưng cô cũng không dám click bừa, cô tìm nick của Hạnh Tâm trong nhóm tác giả, gửi cho anh một tin: “Xin chào thầy Hạnh Tâm, tôi là Súp Lơ biên tập viên mới của Mister Calitri, xin hỏi bao giờ thầy mới có thể giao bản thảo?”

Lần đầu tiên gửi tin nhắn cho người nổi tiếng, Lan Ninh có chút căng thẳng, ngay cả ngón tay cũng đang run lên. Nhưng sau khi gửi tin lại đau thương như đá chìm biển lớn.

Cô mím chặt môi, quyết định đổi sang cách thức liên hệ khác. Weibo phải dùng nick của mình, mà cô và Hạnh Tâm chưa thêm bạn tốt, cách này cũng có thể thử xem sao. Cô bò lên Weibo của mình, inbox cho Hạnh Tâm một tin y hệt như thế, sau đó cũng bật tin như đá chìm biển lớn.

Được rồi, chỉ có thể gọi điện thoại quấy rầy.

Lần này Lan Ninh run rẩy toàn thân, sau khi bấm nút gọi điện, rõ ràng có tiếng báo đã kết nối nhưng đối phương không nhận. Chợt QQ kêu tách một tiếng, Lan Ninh nghĩ thầy Hạnh Tâm đã trả lời cô, kích động đến mức suýt chút nữa đánh rơi điện thoại xuống đất, kết quả vừa mở ra thì tin Bình Quả gửi cho cô tên mail nhận bản thảo của tạp chí để xem bản thảo.

Mister Calitri ngoài đăng những tác phẩm của tác giả nổi tiếng, cũng rất cố gắng khai thác người mới, vì thế tạp chí còn mở riêng một mail chuyên nhận bản thảo của các tác giả mới, Bình Quả bảo cô thăm định bản thảo là những bản thảo của tác giả mới.

Trong hòm thư có bảy, tám bản thảo chưa ai đọc, Lan Ninh không thể làm gì khác hơn là gác chuyện thầy Hạnh Tâm qua một bên, tập trung đọc bản thảo mới.

Thăm định bản thảo kỳ thực là một việc vô cùng khô khan, nếu như bản thảo hợp khẩu vị của người đọc thì không sao, nếu như nó không thú vị chút nào, vậy thì thực sự như đang tự ngược bản thân vậy. Hơn nữa chất lượng bản thảo của người mới là khác nhau, Lan Ninh đọc đến tận trưa đã choáng váng đầu óc mỏi mắt vô cùng.

“Được rồi, ngày đầu tiên đi làm không cần liều mạng như vậy, để chào mừng người mới vào nhóm, trưa nay tôi mời mọi người ăn cơm” Không biết chủ biên đã đứng sau Lan Ninh từ lúc nào, vô vô vai cô an ủi.

Mọi người nghe cô nói vậy, đều phấn khởi hò hét. Lan Ninh tắt máy tính, cầm áo khoác cùng mọi người ra ngoài ăn trưa. Xung quanh công ty cũng có vài nhà hàng món Trung, mọi người vào bữa một quán, vừa ngồi xuống mọi người liền bắt đầu tự giới thiệu.

Ti lệ nam nữ trong phòng này cũng coi như cân đối, có điều một nửa là người đã kết hôn. Mọi người đều rất vui tính, Lan Ninh cũng rất nhanh chóng hòa nhập với đồng nghiệp. Sau khi com nước xong ngồi nghỉ một lúc, cô lại bước vào con đường đọc bản thảo.

Bản thảo này có tiêu đề là ‘Cầu xin’, tên tác giả là Trôi Xanh Mây Trắng. Lan Ninh vốn đang trong trạng thái chưa tỉnh ngủ, nhưng vừa đọc vài trang thì bất tri bất giác bị hấp dẫn từ lúc nào.

Cách dùng từ và xây dựng cốt truyện của tác giả này rất giống phong cách của thầy Hạnh Tâm, nhưng sau khi đọc xong lại khiến người ta có cảm nhận khác hẳn. So với Hạnh Tâm nếu anh miêu tả rất rõ sự ghê tởm và đen tối của tội phạm, thì tác giả này tuy rằng cũng viết tội phạm rất ác độc, nhưng đọc từ đầu đến cuối tác phẩm khiến người đọc luôn có cảm giác rất nhẹ nhàng thoải mái, thực sự khó mà tin nổi.

Lan Ninh đã đọc không ít tiểu thuyết trinh thám, có rất nhiều tác giả viết về nhân vật chính vì “Nhân danh tính yêu mà phạm tội”, nhưng lại rất ít người có thể viết tình yêu tình tẻ đến như vậy, bởi vì mọi người đều chú ý nhiều đến tình tiết trinh thám hơn thay vì tình cảm.

Như vậy câu chuyện của tác giả này càng thêm điểm cộng, bởi vì các yếu tố trinh thám của tác phẩm cũng được đầu tư rất kỹ lưỡng.

Lan Ninh cảm thấy bỗng nhiên cô phát hiện ra một ngôi sao tương lai.

Cô mở khung chat, gửi một tin nhắn cho Bình Quả: “Cậu đọc qua bản thảo này đi, tôi cảm thấy viết cũng khá tốt, nhưng tôi có chút lo lắng người viết bản thảo này dùng nick clone ảo nộp bản thảo cho chúng ta.”

Quả Táo: Được, lát nữa tôi sẽ đọc qua.

Lan Ninh thấy cô nàng nhận bảo thảo, liền bắt đầu đọc những bản thảo tiếp theo, tầm ba giờ chiều, cô nhìn qua điện thoại di động một lượt, không có cuộc gọi nhớ, lại mở khung chat với Hạnh Tâm trên QQ, anh ta vẫn chưa trả lời cô.

Lan Ninh: “...”

Xem ra kỹ năng giả chết của thầy Hạnh Tâm đã tu luyện đến cảnh giới thượng thừa [3] rồi.

[3] Thành ngữ gốc ‘Lô hỏa thuần thanh’ - 炉火纯青: lửa trong lò đã chuyển thành một màu xanh thuần nhất; nguyên để chỉ màu lửa vào thời khắc đạo sỹ luyện đan thành công, sau dùng để hình dung kỹ nghệ, học vấn, tu dưỡng đã đạt đến cảnh giới tinh tú hoàn mỹ.

À quên mất, cô nhớ Bình Quả đã tiết lộ, lần cuối cùng thầy Hạnh Tâm trả lời tin nhắn của chủ biên là trước khi công ty nghỉ tết, anh ta nói anh ta bị bệnh rất nghiêm trọng, thời gian giao bản thảo có thể sẽ phải kéo dài.

Lan Ninh nhanh chóng nheo mắt, không phải anh ta bệnh nặng quá nằm chết trong nhà, không ai phát hiện ra đấy chứ?

Không phải do trí tưởng tượng của cô phong phú đâu, mà cô thật sự đã đọc được những tin tức tương tự trên ti vi.

Giấu nhem ý nghĩ này trong lòng, cô do dự gửi một tin nhắn cho Bình Quả.

Súp Lơ: “Thầy Hạnh Tâm thật sự không muốn trả lời, tôi cảm thấy có spam nữa chứ spam mãi anh ta cũng không thèm để ý đâu, tôi định đến cấm rẽ ngoài cửa nhà anh ta _(3” ∠)_ “

Quả Táo: ... Cậu thật liều mạng.

Súp Lơ: Tôi chắc chắn nếu như không lấy được bản thảo, chủ biên sẽ khai trừ tôi mất ??? hơn nữa không phải anh ta nói anh ta bị bệnh sao, đúng lúc tôi có thể chăm sóc cho anh ta.

Quả Táo: ha ha ha ha ha cậu tin anh ta bị bệnh sao ??? nếu chủ biên cho cậu địa chỉ của anh ta, thì cậu cứ dừng cảm đến tận nhà anh ta đi. Tôi sẽ nói với chủ biên xin cho cậu ra ngoài.

Súp Lơ: Được [??]

Cô tắt máy tính, cầm áo khoác ra ngoài. Thầy Hạnh Tâm cũng ở thành phố A, cô nghe nói trước đây chủ biên cũng đã từng tới nhà anh ta nên địa chỉ này chắc hẳn là đúng.

... Nói thật nếu cô là Hạnh Tâm, nhất định cô đã rời khỏi thành phố A rồi.

Cô ngồi tàu điện ngầm rồi đi xe bus, mất hơn một tiếng mới đến địa chỉ ghi trên giấy. Đây là một khu chung cư cao cấp, lúc cô đi vào bảo vệ còn hỏi cô rất lâu, cuối cùng còn bắt cô phải ghi lại thông tin cá nhân.

Dựa theo địa chỉ cô tìm tới số phòng 2103 tòa nhà số 7, Lan Ninh hít sâu một hơi, rồi nhấn chuông cửa.

Sau khi tiếng chuông vang lên Keng, cô lo lắng đứng ngoài cửa chờ đợi.

Ba mươi giây trôi qua, trong nhà không có tiếng động gì. Cô lại nhấn chuông cửa lần nữa, rồi lại tiếp tục lo lắng đứng ngoài cửa chờ đợi.

Lại ba mươi giây nữa trôi qua, trong nhà vẫn không có tiếng động.

Leng keng leng keng leng keng.

Lần này cô nhấn chuông cửa đến ba lần, sau khi không thấy trong nhà có tiếng động gì cuối cục cũng dừng tay.

Được rồi, thật sự trong nhà không có ai.

... Mẹ nó, lão Hạnh Tâm này sao không hành động như người bình thường cho tôi nhờ!

Cô lấy di động trong túi sách, gọi một cuộc nhưng Hạnh Tâm vẫn không trả lời. Không sao cả, cô có thể tiếp tục gọi!

Thế nhưng đối phương vẫn tiếp tục không nhận.

Cô làm tư thế hít một hơi thật sâu, rồi cất điện thoại vào túi sách. Tại sao cô đường đường là một biên tập viên, lại phải đi đòi bản thảo từ tác giả như con buôn đi đòi nợ thế này?

Cô kéo vạt áo khoác, quyết định sẽ đứng đây chờ đến khi Hạnh Tâm về thì thôi. Hồi tiểu học thầy giáo của cô đã dạy, khó khăn giống như một cái lò xo, bạn càng ép nó sẽ càng bật mạnh. Không phải chỉ là trốn bản thảo thôi sao, cô không tin mình không trị được anh ta!

Chờ được mấy phút, khí thế bắt đầu tụt dần, cô lại lôi điện thoại ra, tựa người vào cửa chơi vài ván game để giết thời gian.

Sau khi mở khóa cho level mới, cô nghe thấy có tiếng bước chân nhẹ nhàng tới gần, cô vừa ngẩng đầu lên, đúng lúc nhìn thấy một người đàn ông hai tay xách hai túi nilon to đang đi về phía cô.

Trong nháy mắt Lan Ninh mở to hai mắt, tuy rằng người đàn ông đã thay bộ trang phục leo núi thành áo len lông mỏng, nhưng cô vẫn nhận ra gương mặt đẹp trai kia!

Đây không phải người đàn ông cô đã gặp trên núi ở Hokkaido đấy à!

Dường như người đàn ông kia cũng nhận ra cô, anh chau mày nhìn cô với ánh mắt khó hiểu: “Cô đứng trước cửa nhà tôi làm gì?”

Về mặt Lan Ninh ngơ ngác, ngay cả ván game đang chơi dở cũng quên thoát, để mặc tiếng nhạc game vang lên giữa hai người: “Cửa nhà anh? Anh cũng ở đây? Nhưng tôi tới tìm thầy Hạnh Tâm mà.”

Người đàn ông im lặng đánh giá cô một lượt rồi mở miệng hỏi: “Cô là ai? Tìm anh ta có việc gì?”

“Tôi là biên tập viên của tạp chí... cơ mà, chuyện này liên quan gì đến anh?”

“Cô là biên tập viên?” Người đàn ông hứng thú nhếch mép cười một cái, đôi mắt dài nheo lại nhìn cô, “Đương nhiên là có liên quan tới tôi rồi, bởi vì tôi chính là thầy Hạnh Tâm cô vừa nhắc.”

Lan Ninh: “.....”

Trong giây phút ấy, rõ ràng cô nhìn thấy một dòng chữ nhấp nháy trong mắt anh ta.

” Cô gái, thành công rồi ~ cô khiến tôi hứng thú.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Bản Thảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Giao Chiến

Cảm giác thần tượng sụp đổ là như thế nào?

Chính là cảm giác bây giờ của Lan Ninh đây.

Từ lúc lên đại học cô đã đọc sách của Hạnh Tâm. Muốn cô hình dung anh là một người như thế nào nếu chỉ cảm nhận qua văn phong, vậy thì anh sẽ là một chàng tài hoa phong nhã, ăn nói nhẹ nhàng lịch sự. Cô còn chắc chắn anh nhất định là người như vậy, nhưng hiện thực...

Các nhà triết học đã nói khoảng cách sản sinh ra cái đẹp, quả đúng vậy. Đây chính là chân lý được xây dựng bằng biết bao máu và nước mắt đó!

“Ngôn tiên sinh, bạn gái của cậu đấy à?” Một dì hàng xóm không quen dẫn một đứa bé vừa đi nhà trẻ về, ánh mắt bát quái kia cứ dính chặt lấy bọn họ.

“Thật là một lời nguyện rủa độc ác.” Ngôn Nho Ngữ xoay người mở cửa, Lan Ninh xấu hổ cười gượng với dì hàng xóm một cái, trước khi anh kịp đóng cửa, liền anh hùng hy sinh máu thịt của mình mà cố gắng chen chân vào nhà.

Ngôn Nho Ngữ ném chìa khóa lên bàn, liếc mắt nhìn cô: “Cô vào đây làm gì?”

Lan Ninh hít sâu một hơi, tự nói với bản thân phải nhẫn nhịn: “Thầy Hạnh Tâm, anh có lịch nộp bản thảo, không biết lúc nào mới giao được?”

“Cô đến giục bản thảo?” Ngôn Nho Ngữ đi xuống nhà bếp, lấy mấy thứ đồ trong túi xách xếp vào trong tủ lạnh, “Ai nói cho cô địa chỉ nhà tôi?”

“Chủ biên, cô ấy nói trước ngày mười lăm tháng sau nhất định phải có bản thảo.” Lan Ninh không theo anh xuống nhà bếp, mà ngồi lại ở trong phòng khách ngắm xung quanh.

Ngôn Nho Ngữ đóng cửa tủ lạnh lại, có chút không vui lông mày chau lên: “Quả nhiên tôi phải đi khỏi thành phố này mới đúng.”

Ha ha.

Lan Ninh thầm cười nhạt hai tiếng, tuy rằng trong lòng cô rất khó chịu, nhưng bên ngoài vẫn phải nở nụ cười lấy lòng: “Kỳ thực tôi cũng không muốn đến quấy rầy thầy, có điều thầy không nhắn tin lại cho tôi, điện thoại cũng không nhận...”

“Mấy cuộc điện thoại quấy rối kia là của cô?” Cô còn chưa nói hết câu, đã bị Ngôn Nho Ngữ cắt ngang.

Lan Ninh: “...”

Tui...nhìn.

“Đó không phải cuộc gọi quấy rối...”

“Số nào không có trong danh bạ tôi coi là quấy rối hết.”

... Tiếp tục nhìn.”Tôi hi vọng thầy có thể lưu lại số của tôi.”

“Làm gì? Để cho cô tiện giục bản thảo sao?”

... Không thể nhìn được nữa!

“Vậy anh mau giao bản thảo đúng hẹn đi! Chỉ biết giả chết thì ra oai gì chứ? Có bản lĩnh lầy thì phải có bản lĩnh nhận điện thoại!” Lan Ninh đem hết sự phần nộ trong lòng găm lên thành một câu, sau đó liền cảm thấy thoải mái hơn hẳn. Có điều cảm giác thoải mái không kéo dài được ba giây, cô đã thấy hối hận rồi.

Buột miệng nói thì thoải mái trong nhất thời, nhắc đến giục bài thì sâu cả đời.

Ngôn Nho Ngữ nhìn cô một cái, chậm chạp đi ra khỏi phòng bếp, nở nụ cười mỉm với cô: “Có thể cô không biết, tôi là chòm sao Kim Ngưu, đặc điểm lớn nhất của chòm sao Kim Ngưu chính là hết ăn rồi lại nằm.”

Lan Ninh: “...”

Vì trốn nộp bài anh ta không tiếc tự bôi xấu mình, anh ta cũng liều đó chứ. Nhưng emn tất cả chỉ là mánh lả thôi, cô sẽ không bị lừa đâu.

Mỉm cười.

“Thầy, trước tết anh nói với chủ biên mình bị bệnh, thật ra là đi du lịch Nhật Bản đúng không?”

Ngôn Nho Ngữ nhếch một bên lông mày nhìn cô: “Lẽ nào bị bệnh cũng không được nghỉ ngơi? Sau khi khỏi bệnh tôi mới đi du lịch Nhật Bản.”

“... Nếu có thời gian đi du lịch, tại sao không có thời gian viết bản thảo?”

“Bởi vì đặc điểm lớn nhất của chòm sao Kim Ngưu là hết ăn rồi lại nằm mà.”

Lan Ninh: “...”

Đại Kim Ngưu có thù oán gì với anh, sao anh cứ muốn bôi xấu nó chứ!

Có lẽ thấy Lan Ninh không nói được câu nào nên tâm trạng Ngôn Nho Ngữ rất tốt, anh lại cười đùa: “Tôi cũng muốn dậy sớm viết bài, nhưng mỗi sáng mở mắt ra, đồng hồ cũng chỉ mười hai giờ trưa rồi.”

Mẹ nó chứ, có kẻ ngu mới tin lời anh!

Lan Ninh khoe miệng càng ngày càng co giật mạnh hơn: “Thầy, ở Hokkaido mới sáng sớm sáu giờ tôi đã thấy anh tập thể dục theo đài.”

Ngôn Nho Ngữ chau mày, nghiêm túc sửa lại lời cô: “Thứ nhất, tôi không tập thể dục theo đài, đó là bài tập dẫn cơ đang rất nổi trên mạng, vì tính chất công việc này phải ngồi thường xuyên trước máy vi tính, vì vậy tôi thường có thói quen tập dẫn cơ. Thứ hai, cô cũng biết đó là Hokkaido, vậy có ai đi du lịch nước ngoài còn ngủ tận đến mười hai giờ trưa mới dậy không?”

Lan Ninh: “...”

Quả thực có tình có lý, cô không thể cãi lại được.

Không hổ là Thiên Vương lầy nhất Đông Á.

Sau khi kết thúc hiệp một, cột máu của Lan Ninh gần như là về mode, không khí trong phòng khách rơi vào trạng thái đóng băng trong vài phút.

Cô nghĩ cứng đờ cứng không được, đổi sang mềm thử xem, mặc dù có chút nhục, nhưng ai bảo cô đang cần bản thảo của người ta chứ.

Cô vỗ vỗ hai má mình, để nụ cười trở nên tự nhiên hơn: “Thầy Hạnh Tâm, kỳ thực tôi là độc giả trung thành của anh, ở Hokkaido tôi không nên nói anh mù đường, đầu tiên tôi muốn nói lời xin lỗi với anh.”

Hai chữ “mù đường” khiến Ngôn Nho Ngữ lại chau lông mày: “Tôi không...”

“Tôi biết, anh không mù đường, chỉ là có cảm giác về hướng không tốt mà thôi.” Lan Ninh mỉm cười nhắc lại lời anh từng nói, về mặt Ngôn Nho Ngữ khó chịu, nhưng vẫn im lặng nhìn cô.

Lan Ninh tiếp tục cười làm lành với anh: “Nếu như chuyện này đắc tội anh, cũng hi vọng anh có thể tạm thời bỏ qua, dù sao công là công, tư là tư, độc giả của anh cũng đang rất mong chờ tác phẩm mới.” Chẳng hạn như cô là một ví dụ sống.

Ngôn Nho Ngữ đi tới ngồi xuống sofa, khoe miệng cong lên nở nụ cười mỉm: “Nếu như tôi không bỏ qua thì sao?”

Lan Ninh nín thở: “Đường đường là một người đàn ông, sao có thể nhỏ nhen như vậy.”

“Nhắc đến thù dai thì chòm sao Kim Ngưu đứng số một.”

Đừng cái gì xấu cũng đổ cho chòm sao nữa đi! Hơn nữa không phải chòm sao thù dai nhất là Thiên Yết à!

Lan Ninh quả thực muốn lao tới xé xác anh, chẳng lẽ còn muốn cô quỳ xuống dâng trà thì anh mới có thể bỏ qua chuyện cũ sao?

“Cô nói cô là biên tập mới tới? Tác phẩm mới của tôi sẽ do cô biên tập lại sao?” Ngôn Nho Ngữ đang ngồi trên sofa lại lên tiếng, tuy rằng ánh mắt kia của anh hoàn toàn chứng tỏ anh đang cười nhạo cô, nhưng Lan Ninh lại cảm thấy chuyện này cũng rất dễ hiểu...

Tác phẩm sắp tới của anh là quyển thứ tư trong hệ liệt trình thám An Nhiên, một cuốn sách quan trọng như thế, nghĩ bằng đầu gối cũng biết chắc chắn không giao cho một người mới như cô làm.

“Không phải, chủ biên chỉ giao cho tôi nhiệm vụ thu bài, ai biên tập sách còn chưa phân công... Nói tóm lại anh phải nộp bản thảo! Nếu anh không nộp bản thảo thì làm gì có sách!” Lan Ninh nói đi nói lại vẫn xoay quanh chuyện nộp bài.

“Biết rồi, tôi sẽ viết bài, cô có thể đi rồi.” Ngôn Nho Ngữ không chút lưu luyến ra lệnh đuổi khách.

Lan Ninh khoe mắt co giật, ép mình phải nở nụ cười: “Thầy, hôm nay đã quấy rầy anh rồi, sau này tôi sẽ cố gắng hết sức nhắc nhở anh viết bài, một ngày ba lần, bảo đảm anh sẽ không quên viết bản thảo.” Cô nói xong thì cúi đầu chào anh, rời khỏi phòng khách, mở cửa ra về.

Sau khi nhanh chóng rời khỏi khu chung cư nhà anh, Lan Ninh trầm nghĩ trước khi về nhà có nên qua phòng tập thể hình tập đấm bao cát không. Nhưng nghĩ đến quãng đường từ đây tới phòng tập thể hình, cuối cùng cô đành từ bỏ ý nghĩ này.

Cô về thẳng nhà, vừa mở cửa, xuất hiện trước mắt là hai nữ sinh mặc trang phục Lolita kiểu Tây trông giống nhau như đúc.

Lan Ninh: “...”

Mẹ nó, lẽ nào hôm nay cô hứng chịu quá nhiều rồi nên bỗng bị ảo giác sao? Bình thường mặc dù Khúc Đồng ăn mặc khác người thật, nhưng chưa từng biến thành hai đứa thế này!

“Chị Lan Ninh, chị về rồi.” Hai cô gái lolita đồng thời cùng nói với cô.

Lan Ninh: “...”

Điên rồi điên rồi cô thật sự muốn phát điên rồi.

“Chị Lan Ninh, chị sao vậy? Có chỗ nào không khỏe à?” Khúc Đồng thấy sắc mặt cô trắng bệch, liền vươn tay tới sờ trán cô.

Lan Ninh cười méo miệng mà hỏi cô nàng: “Hôm nay em biểu diễn... thuật phân thân đấy à?”

Khúc Đồng ngạc nhiên một chút, sau đó cười vang đáp lời: “Chị Lan Ninh, đây là em họ em Khúc Phi Phi, chị nói tối nay nhà mình ăn lẩu nên em gọi nó qua luôn.”

Lan Ninh: “...”

Cô suýt nữa đã quên bữa lẩu tối nay. Nói gì đi nữa, công việc này của cô có đáng để tổ chức một bữa lẩu chúc mừng không?

Nghĩ lại hôm qua cô còn rất vui vẻ khi nhận được tin báo đỗ, còn hành động không khác gì kẻ phát đồ.

Cô chán nản đổi dép đi trong nhà, rồi quay lại nhìn hai chị em nhà Khúc cười: “Hai đứa hóa trang như vậy nhìn rất giống nhau.”

“Thật sao, chúng em định sẽ cosplay trang phục của chòm sao Song Tử, chị Lan Ninh chị có muốn tham gia không?”

“Chị sao mà làm được...”

Thấy Lan Ninh từ chối, khuôn mặt nhỏ nhắn của Khúc Phi Phi xụ xuống: “Chị Lan Ninh không phải chị học chuyên ngành tiếng Nhật sao? Tại sao không thích Anime!”

Chuyện đau thương lại bị nhắc lại lần nữa, Lan Ninh bất lực cười nhạt: “Ban đầu chị đăng ký chuyên ngành tiếng anh, vì không đủ điểm nên mới bị chuyển qua khoa tiếng Nhật.”

Nếu trước đây cô thi đỗ chuyên ngành tiếng Anh, bây giờ nhất định đã nhận nhả làm giáo viên rồi, cần gì phải đi đòi bản thảo như đòi nợ thế này!

Cô quay về phòng thay quần áo ở nhà, túm mái tóc quăn lên thành búi, rồi xuống phòng bếp chuẩn bị cho nồi lẩu: “Để chị chuẩn bị đồ ăn trước, mấy đứa cứ ngồi chơi đi, khi nào Đại Thanh đến thì bảo chị ấy xuống giúp chị một chút.”

“Dạ.”

Hai công chúa Khúc Đồng và Khúc Phi Phi ngồi trong phòng khách, bắt đầu thi xem ai nói được nhiều từ tiếng nhật hơn.

Ban đầu lúc mới bắt đầu vẫn là một vài từ ngữ thông dụng bình thường, sau đó vốn từ càng ngày càng nghèo nàn hơn, Khúc Phi Phi im lặng một lúc lâu, sau đó mới nghẹn ra một từ: “Uzumaki Naruto!”

Khúc Đồng ngồi đối diện ngẩn người một chút, sau đó nhanh chóng phản đối cô: “Uzumaki Naruto là tên người, không tính!”

“Tại sao không tính, em nói bằng tiếng Nhật mà!”

“VẬY CHỊ CŨNG NÓI Yamashita Tomohisa!”

” Kurosaki Ichigo!”

” Ikuta Toma!”

Lan Ninh đang xào rau dưới bếp: “...”

Hoa chà [1], mấy từ đó cũng gọi là tiếng nhật à? Nếu thế vốn từ của cô cũng tăng thêm mấy trăm từ nữa rồi?

[1] Hoa chà : Nguyên gốc là 花擦 một lời than hay nguyên rửa đơn giản, sau khi được phổ biến trên cộng đồng mạng nó đã dần dần trở thành một từ diễn tả cảm xúc của mình, đôi khi là sự tức giận, không hề mong muốn và bất lực

Khi Khúc Đồng và Khúc Phi Phi đang chuẩn bị đánh nhau, Đại Thanh đã xách theo một túi đồ ăn mang tới. Lan Ninh để đĩa thịt đã xào qua một bên, hai người cùng chuẩn bị bàn ăn, đồng thời cả đám cũng tập trung dưới bếp, bắt đầu vào bữa.

“Chị Lan Ninh, sau khi khai giảng em sẽ không thời gian biểu diễn hóa trang cho chị coi nữa.” Khúc Đồng buồn bã mà nhìn cô.

Lan Ninh: “...”

Không sao, cô cũng không chờ mong lắm đâu. . .

Đại Thanh mở ra một lon bia, cụng chén với Lan Ninh: “Ngày vui như hôm nay không nói chuyện đau lòng, chúc mừng Lan Ninh Ninh nhà ta đã tìm được công việc mới!”

“Ha ha.” Lan Ninh ngoài cười nhưng khóc thầm mà cụng chén với cô nàng.

Đại Thanh nhìn về mặt kì quái của cô, tò mò hỏi: “Sao vậy, công việc không ổn à?”

“Ổn, rất ổn.” Lan Ninh cụng chén với hai người còn lại.

Đại Thanh giọng điệu nghiêm túc giáo dục cô: “Đồng chí Tiểu Lan, không phải tao nói quá đâu, nhưng thời buổi bây giờ kiếm việc khó khăn, mày vào được công ty lớn như vậy cũng nên thỏa mãn. . .”

“Mày vẫn nên im lặng mà ăn thịt đi.” Lan Ninh gấp một miếng thịt bỏ vào trong bát Đại Thanh. Đại Thanh nhanh chóng giải quyết miếng thịt, cũng học theo giọng điệu buồn bã của Khúc Đồng vừa nãy mà nói: “Hôm qua tao... lại tăng thêm một cân.”

“Ngày nào mày chả ngồi lì ở nhà, rất dễ béo, bảo mày đi tới phòng tập yoga với tao thì mày không chịu.”

Đại Thanh bĩu môi: “Mệt lắm, tao định mua một cái máy chạy bộ về nhà.”

Lan Ninh A một tiếng rồi nói: “Thôi đi, mấy cái máy chạy bộ trên thị trường cũng chỉ mới chín mươi phần trăm.”

Đại Thanh: “...”

Lan Ninh gấp một miếng nộm ngàn sợi [2], nói với Đại Thanh: “Không phải trên mạng đang thịnh hành mấy bài tập dẫn cơ sao, mày tập thử đi?”

[2] Nộm ngàn sợi – 千层肚 : ai biết món này là món gì thì bảo e với @.@ sợ gồ mồi mà ko biết nó là cái món gì ==’

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Bàn Thảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Cuộc Chiến Weibo

Buổi tối trước khi ngủ, Lan Ninh lên mạng tải vài video tập dẫn cơ, sau khi thực hành lại một lượt, mới thoải mái tinh thần mà đi ngủ.

Ngày hôm sau thời gian đi làm vẫn như vậy, công ty bắt đầu làm việc từ chín giờ sáng, tám giờ bốn mươi phút Lan Ninh tới công ty, không sớm nhưng cũng không tính là muộn.

Bình Quả đang ngồi ở bàn của mình gặm bánh mì, thấy Lan Ninh vừa đến, liền thuận tay đưa cho cô một cái.

“Không cần, tôi đã ăn sáng ở mấy quán gần công ty, no lắm rồi.” Lan Ninh nói tiếng cảm ơn với cô nàng, rồi kéo ghế ra mà ngồi xuống.

“Ờ.”

Bình Quả thu tay về tiếp tục gặm bánh mì, một đồng nghiệp nam ngồi bàn đối diện trêu chọc cô nàng: “Cô có biết tại sao cô béo như vậy không? Bởi vì người ta ăn no rồi sẽ không ăn nữa”.

Bình Quả chớp chớp mắt, ngẩng đầu lên nhìn anh ta: “Nhưng tôi đã ăn no đâu.”

Đồng nghiệp nam: “...”

Lan Ninh ngồi bên cạnh nở nụ cười, bắt đầu khởi động Computer. Bình Quả trong miệng vẫn ngậm bánh mì, nhòm nhোam mà hỏi cô: “Đúng rồi, hôm qua cậu có gặp thầy Hạnh Tâm không?”

“Gặp thì có gặp, nhưng anh ta đúng là hoàn toàn không có tinh thần hợp tác nộp bản thảo.” Biên tập cũng đã tìm tới tận nhà, anh ta còn có thể quanh co trốn nộp bài, đúng là mặt dày không ai bằng.

Bình Quả vỗ vai cô, an ủi: “Dần dần rồi sẽ quen.”.

Lan Ninh: “...”

Sau khi khởi động máy tính, chuyện đầu tiên cô làm là đăng nhập chim cánh cụt QQ, gửi một tin nhắn cho thầy Hạnh Tâm: “Thầy, chào buổi sáng [mặt trời] ngày mới đến rồi phải chăm chỉ viết sách nhé! :)”

Cô không tin ngày nào cô cũng quấy rầy anh ta thế này mà anh ta không cảm thấy phiền. .

Sau chín giờ mọi người bắt đầu làm việc, hôm nay công việc của Lan Ninh vẫn là thẩm định những bản thảo hôm qua chưa đọc xong, cô đọc bản thảo đến hơn một tiếng, thì lười biếng thả lỏng cơ thể rồi đăng nhập QQ nhìn qua đoạn hội thoại với Hạnh Tâm.

Hạnh Tâm chưa trả lời cô, thế nhưng anh ta đã thay đổi một status. .

“Bạn mãi mãi sẽ không đoán được mình có thể lười. •——• đến mức nào.”

Lan Ninh: “... ..”.

Anh ta đăng status này chính là cố ý muốn gây sự với cô đây mà!

Súp Lơ: Thầy, nếu anh đã dậy rồi thì mau viết sách đi! [chửi bới][chửi bới][chửi bới].

Lần này Hạnh Tâm không bơ cô nữa, lần đầu tiên anh nhắn tin lại cho cô.

Hạnh Tâm: Súp lơ là loại rau này sao? [hình ảnh].

Trong tấm ảnh là một đĩa súp lơ xào.

Lan Ninh: “.....”.

Mẹ nó cô có thể chửi anh ta không!.

Súp Lơ: Bút danh của anh không ít lần bị người ta hiểu nhầm thành vị tác giả xinh đẹp nào đó phải không. □

Hạnh Tâm: Xem ra cô không muốn lấy bản thảo thì phải.

Lan Ninh: "...".

Súp Lơ: Tôi vẫn luôn cho rằng bút danh của anh vô cùng có khí chất. .

Hạnh Tâm: Được rồi, tôi sẽ viết tạm một trăm chữ cái đã.

Lan Ninh: "..."

Cút đi đồ gà!

Cô thở ra thở vào vài cái để bình tĩnh lại, rồi cầm cốc nước chanh trên bàn uống một ngụm. Nếu cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cô cũng bị anh ta bức chết, cô vẫn nên dành nhiều thời gian đi thăm định bản thảo đi.

Nói tới chuyện này mới nhớ, không biết bản thảo ngày hôm qua có được thông qua không?

Cô gửi một tin nhắn cho Bình Quả: "Bản thảo tên 'Cầu xin' hôm qua tôi gửi cho cậu, cậu đọc chưa?"

Quả Táo: Đọc rồi, viết cũng khá được, tôi đã gửi lại cho chủ biên, sau khi chủ biên xem xong sẽ nhắn tin lại cho cậu.

Súp Lơ: [OK].

Cuối buổi chiều chủ biên lại nhắn tin cho Lan Ninh, cô nói 'Cầu xin' đã được thông qua, bảo cô mau liên hệ với tác giả. Cuối cùng còn không quên dặn một câu, muốn lấy bản thảo của thầy Hạnh Tâm phải giục nhiều hơn một chút.

Lan Ninh: "..."

Bây giờ cô vừa nhìn thấy hai chữ Hạnh Tâm, liền có cảm giác nuốt nước bọt cũng không trôi.

Cô tìm mail của Trôi xanh mây trắng trong hòm mail thu bản thảo của tạp chí, viết cho anh một mail hồi đáp: "Xin chào tác giả, tôi là biên tập Súp Lơ của tạp chí Mister Calitri, bản thảo 'Cầu xin' của bạn đã được thông qua, mong bạn thêm địa chỉ QQ của tôi."

Số tài khoản [No.Chim Cánh Cụt] ngay cả cô vẫn còn chưa nhớ, cô đành copy rồi paste số hiệu qua mail, rồi click gửi thư.

Chẳng bao lâu, có một nick name với tên "Trôi xanh mây trắng" gửi yêu cầu thêm bạn. Lan Ninh click đồng ý, sau đó đối phương nhanh chóng gửi tin nhắn cho cô: "Chào cô Biên Biên (^o^)"

Lan Ninh sắp cảm động đến khóc rồi, vẫn là những tác giả mới đáng yêu nhất, tuy rằng chưa nổi tiếng, nhưng vừa dễ thương lại không trốn bản thảo, còn gọi cô là Biên Biên nữa. QwQ.

Súp Lơ: Chào bạn (^o^)" bản thảo của bạn đã được thông qua, chủ biên có một vài ý kiến sửa chữa bài, hi vọng bạn có thể sửa lại vài chỗ ~

Trôi Xanh Mây Trắng: Được ~

Lan Ninh gửi một tệp, thấy anh nhận xong, lại gõ chữ: "Bạn sửa xong hãy gửi trực tiếp cho tôi, tôi sẽ gửi lại cho chủ biên xem ~"

Trôi Xanh Mây Trắng: Được ~3=.

Lan Ninh cảm giác trái tim bé bỏng bị Hạnh Tâm tổn thương sâu sắc, đang từ từ hồi phục. Cô tắt khung chat, nhìn nick QQ của Hạnh Tâm im lặng đen xì, cô đành mở weibo nhìn qua một lượt.

Ngày hôm qua cô gửi tin nhắn cho thầy Hạnh Tâm đến giờ vẫn không nhận được tin nhắn đáp lại. Được rồi chuyện này cô cũng không cảm thấy bất ngờ, nhưng cho đến bây giờ, vẫn chỉ có một mình cô đơn phương quan tâm đến anh ta.

Anh ta không thể nhắn lại một câu sao? Tốt xấu gì cô cũng là... nửa biên tập của anh mà!

Lan Ninh bĩu môi, thế lực của Hạnh Tâm rất lớn mạnh, chỉ tính riêng số lượng fans trên weibo đã gần tới một vạn người theo dõi, một tiểu biên tập nhỏ bé như cô hoàn toàn không có chút ảnh hưởng nào đối với anh. Nhưng người xưa đã nói, người đông sức lớn. Fans anh ta không phải rất nhiều đó sao? Cô sẽ phát động đám fans của anh cùng giúp cô giục bản thảo!

Cô đăng kí một nick weibo mới, đặt tên là "Hôm nay thầy Hạnh Tâm phải nộp bản thảo", tiếp theo cô viết một status mới nhất trên weibo —— "Không có..."

Sau khi đăng xong status, sau đó cô đổi sang nick weibo của mình, chia sẻ status cô vừa viết bên nick kia, cũng tag @Hạnh Tâm.

Nick weibo này cô đã dùng rất nhiều năm rồi, fans cũng được hơn vài ngàn người, hơn nữa phần lớn là các tác giả trong ngành, cô tin, status này nhất định sẽ mau chóng được chia sẻ rộng rãi! .

Quả nhiên, vài phút sau cô liền nhận được không ít bình luận và lượt share .

Hoa nở giữa ruộng: Biên Biên, rốt cục chế cũng xuất hiện! Tui muốn gửi bản thảo cho chế này QAQ.

Tieu Tieu: Mẹ nó Biên Biên, đây thực sự là weibo biên tập của Mister Calitri??! .

Miêu Miêu trong suốt: Biên Biên Biên Biên! Chế là biên tập nam thần của tui?? [hoảng sợ][hoảng sợ][hoảng sợ].

Tui muốn trở thành nữ nhân của đại thần: Biên Biên, thầy Hạnh Tâm không nộp bản thảo cho chế sao? [móc mủi] tui giúp chế quét anh ~

Lan Ninh cảm giác như vừa được uống thần dược, vui vẻ mà đáp lại: “Gửi cho tất cả mọi người, hiện tại tôi đang là biên tập của Mister Calitri, nếu các bạn có bản thảo muốn nộp có thể gửi cho tôi nhé ~ Gần đây tôi đang chịu trách nhiệm thu bản thảo của thầy Hạnh Tâm để chuẩn bị cho tác phẩm xuất bản sắp tới, chính là cuốn thứ tư trong hệ liệt trình thám An Nhiên [mỉm cười] mọi người có muốn đọc không? Nếu muốn hãy giúp tôi giục anh ấy nhé, cảm ơn :)”.

Trời ạ sao cô có thể thông minh như vậy!!!

Lan Ninh cảm thấy chiều暮 dao giết người này, nhất định có thể xoay chuyển toàn bộ cục diện.

Status này rất nhanh được share hơn một trăm lượt, Lan Ninh có tình qua trang weibo của Hạnh Tâm đọc thử một lượt, mới phát hiện có không ít độc giả đang cầm roi giục anh viết bản thảo.

Cô mỉm cười hài lòng.

Nửa tiếng sau, thầy Hạnh Tâm rốt cục cũng bùng nổ, giọng điệu nghiêm túc phát một status.

Hạnh Tâm V: Bình luận giục bài của mọi người trên trang weibo tôi đều đã đọc hết, vô cùng cảm ơn mọi người đã quan tâm đến tác phẩm mới của tôi, đồng thời, trong lòng cũng cảm thấy vô cùng lo lắng. Tất nhiên tôi cũng muốn viết cho xong bản thảo, để sách mới sớm ngày gặp mặt mọi người. Nhưng sáng tác là một công việc vô cùng vất vả, mỗi ngày tôi ngồi trước Computer mười tiếng, nhưng cũng chỉ có thể viết được hơn một nghìn chữ. Tôi không muốn để các bạn đọc một tác phẩm chưa hoàn chỉnh, càng không muốn viết qua loa cho xong. Hi vọng mọi người có thể kiên nhẫn một chút, chờ ngày ra sách mới.

Lan Ninh: “...” .

Mỗi ngày ngồi máy tính mười tiếng sao, ai thêm tin anh! Lại còn trong lòng vô cùng lo lắng, người lo lắng phải là cô mới đúng! Anh diễn tốt như vậy sao không tiến vào giới showbiz luôn đi!

Từ cổ chí kim Khổ nhục kế đều vô cùng có tác dụng, trong nháy mắt đám độc giả vừa rồi còn vung roi đòi bản thảo, giờ đã bắt đầu vuốt lông mèo an ủi anh.

“Được rồi tác phẩm rất đáng để chờ, tui tin vào thầy Hạnh Tâm.”

“Nam thần cứ từ từ viết! Chúng tui không vội đâu!”

“Sáng tác không dễ chút nào, hi vọng mọi người kiên trì cho anh ấy thêm chút thời gian nữa.”

“Lúc học cao trung đã sa hố của Ngô Dạng, quả thực là soái ca của lòng em [doge] chỉ cần anh để anh ấy xuất hiện, bao lâu nữa em cũng nguyện ý chờ [doge]” .

“Thầy, mặc dù viết bài cũng quan trọng, nhưng cũng phải chú ý chăm sóc sức khỏe nha.”.

Lan Ninh: “...”

Cô hoàn toàn tuyệt vọng với thể giới ngầy thơ này.

Nhưng chuyện vẫn chưa kết thúc ở đó, ngay khi Hạnh Tâm viết status chưa được bao lâu, một vị tác giả nổi tiếng của giới truyện trinh thám đã chia sẻ status của anh.

Mười Chín Tai V: Đạo này Biên Tập giục bài càng ngày càng điên cuồng [báỉ bai] mấy hôm trước nói chuyện với Hạnh Tâm tôi bất ngờ được biết, trước tết anh ấy bị bệnh nặng nhưng vẫn cố gắng viết bản thảo. Tác giả cũng là người, không phải cỗ máy gỗ chữ. Hồi trước nghe nói có tác giả về tranh châm biếm bị Biên tập giục bản thảo tới mức nộp luôn cả bản nháp, mấy người phải bắt chúng tôi nộp luôn cả quyển sách mới hài lòng phải không[mỉm cười].

[1] V : Kí hiệu của những tài khoản người nổi tiếng đã được chứng thực.

Lan Ninh: “.....”.

Mẹ nó, đòn trả đũa này quả thực quá hoàn hảo! Tên này và thầy Hạnh Tâm hẳn là cùng một giuộc bắt tay nhau làm chuyện xấu, nói vậy anh ta chính là Phó giáo chủ bang lầy đây! .

Lan Ninh tức đến mức sắp nôn ra máu, cô mở QQ, gửi một tin nhắn cho Bình Quả: “Thầy Mười Chín Tai là người bên cậu phải không? Lên Weibo cầu giúp đỡ [Thỏ Huyết]”.

Bình Quả mau chóng bò lên trên weibo, bắt sống Mười Chín Tai: “Thầy! ! Có thời gian lướt weibo không bằng mau chóng đi viết bài đi! ! Bản thảo của tôi anh đã khát nửa tháng nay rồi!!!!”.

Lan Ninh: “...”

Mọi người đều... rất vất vả nhỉ.

Vì có sự giúp đỡ của Mười Chín Tai cái, độc giả của Hạnh Tâm cũng không đành lòng giục anh viết bài, hơn nữa Lan Ninh phát hiện càng ngày càng có những bình luận phát triển theo một hướng kỳ quái.

“Oa! Thầy Mười Chín Tai xuất hiện bảo vệ người yêu mình kia!”.

“Thuyền Hạnh Tai ôm chặt tui! ! !”

“Thuyền này tui lên :)”.

“Mấy bạn thuyền Hạnh Tai vừa phải thôi, Tai đại nhân người ta có vợ có con, còn YY vớ vẩn, có tự thấy tởm không?”.

“Ồ, Fan “trên trình” ghê gớm nhỏ. Người ta cũng không thèm động chạm weibo nhà chế, chế tởm cái méo gì.”

Lan Ninh: “...”

Cô di chuột qua nút X màu hồng nằm bên phải trang web, quyết định từ bỏ cuộc chiến weibo này..

Thực sự là khắp nơi đều có thể thành chiến trường máu me.

Mới vừa hợp một ngum nước chanh, cô phát hiện thầy Hạnh Tâm đã chủ động nhắn tin cho cô!

“Phụt, khụ khụ!” Lan Ninh suýt chút nữa phun hết chỗ nước vừa uống, cô gạt một tờ khăn giấy trên bàn, rồi mở khung chat của thầy Hạnh Tâm.

Hạnh Tâm: [Thắng lợi].

Lan Ninh: “.....”.

Cho anh ta một quả tên lửa, anh ta có thể lên tận trời!

Cô tắt máy tính, cầm áo khoác trên giá nói: “Còn một tiếng nữa là tan việc, hôm nay tôi tiếp tục đi giục thầy Hạnh Tâm”

Bình Quả: “...”

Sau khi Lan Ninh rời khỏi công ty, cô cố ý ghé một tiệm bánh ngọt trên đường mua mấy chiếc bánh gatô

Không phải anh ta nói chòm sao Kim Ngưu hết ăn rồi lại nằm sao? Vậy thì cô ra tay với cái dạ dày trước đã.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Bản Thảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: An Ủi

Lần này Ngôn Nho Ngữ có nhà, sau khi anh mở cửa, vẫn liếc nhìn Lan Ninh bằng nửa con mắt như lần trước: “Cô lại tới đòi bản thảo?”

Anh mặc một chiếc áo len màu đen ở nhà rất bình thường, người thì cao gầy như cái giá mắc áo, vậy mà vừa mặc áo vào trông cũng thật đẹp trai. Lan

Ninh cảm thấy sau khi nhìn thấy anh, con giận của cô cũng giảm đi một nửa.

Cô giờ túi bánh gato đang cầm trên tay, cười với anh: “Tôi nghĩ chắc thầy viết bản thảo rất mệt, cho nên mang chút đồ ăn đến động viên thầy.”

Ngôn Nho Ngữ liếc mắt nhìn hộp giấy trên tay cô vài cái, rồi mới nghiêng người để cho cô vào nhà.

Lan Ninh trộm cười trong lòng, bước thứ nhất trong kế hoạch tác chiến, thành công!

Sau khi cô vào nhà, thì xếp từng hộp bánh gato lên khay trà thủy tinh trên bàn trà, sau đó mở ra từng cái một: “Bánh kem dâu, Matcha Mousse, Tiramisu, còn có bánh Cheese vị chanh.”

Bốn miếng bánh bốn màu rực rỡ cộng thêm mùi bơ thơm ngào ngạt, thật sự vô cùng mê người. Lan Ninh đưa mắt nhìn anh, ngọt giọng dụ dỗ như kẻ buôn người: “Muốn ăn không? Viết xong bản thảo thì tất cả là của anh.”

Ngôn Nho Ngữ đi tới ghế sofa đối diện cô ngồi xuống, cười như không mà hỏi cô: “Mấy miếng bánh gato này đang đặt trên khay trà ở nhà tôi, cô cho rằng cô có thể ngăn tôi ăn chúng sao?”

Lan Ninh cong khóe miệng mê người nói: “Anh cảm thấy anh ăn bánh nhanh hơn, hay tôi hủ bánh nhanh hơn?”

Ngôn Nho Ngữ nheo mắt, sau đó lại trưng ra vẻ mặt thần nhiên vốn có: “Tôi cũng có thể tự ra ngoài mua.”

Nụ cười trên mặt Lan Ninh càng thêm âm áp: “Đặc điểm lớn nhất của Kim Ngu là hết ăn rồi lại nằm, tôi đoán anh nhất định chẳng muốn ra ngoài mua đâu.”

Ngôn Nho Ngữ: “. . .”

Thấy anh phải nếm trái đắng, Lan Ninh hạnh phúc như muốn bay lên, cười thầm trong bụng này giờ muốn ngừng cũng không được.

Thoải mái quá đi mất! .

“Thầy, tốt nhất anh ngồi viết bản thảo đi, việc này cũng tương đối nhẹ nhàng vui vẻ.” Lan Ninh cười đưa ra ý kiến. Ngôn Nho Ngữ im lặng nhìn cô, cuối cùng cũng đứng dậy rồi đi.

Lan Ninh thấy thế, nhanh chóng gọi anh lại: “Anh đi đâu vậy?” Lẽ nào anh ta thật sự muốn ra ngoài mua? Điều này đâu có phù hợp với một người hết ăn lại nằm như chòm sao Kim Ngu.

Ngôn Nho Ngữ cũng không quay đầu lại mà nói: “Quay về phòng viết bản thảo.”

Lan Ninh ngỡ ngàng một chút, rồi gọi với theo: “Anh ngồi viết ngoài này đi, tôi nhìn anh viết mới yên tâm được!”

Ngôn Nho Ngữ: “. . .”

Anh ôm một chiếc Laptop từ thư phòng đi ra, đặt trên chiếc bàn dài trong phòng ăn, nghiêm túc bắt đầu viết bản thảo.

Trong phòng dần trở nên yên tĩnh, chỉ có tiếng gõ bàn phím vang lên thật rõ ràng. Lan Ninh không dám quấy rầy anh, ngay cả thờ cũng không dám thờ ơ. Cô ngoan ngoãn ngồi trên sofa ngoài phòng khách, chăm chú nhìn anh.

Thật ra mà nói, gương mặt anh rất đẹp trai, đặc biệt là khi tập trung làm việc, sức quyến rũ hấp dẫn người nhìn. Lan Ninh quay lại ngắm anh một lúc, buồn chán không chịu được nên lấy chiếc di động trong túi xách, sau khi bật chế độ im lặng, thì lén lút lướt điện thoại chụp ảnh anh một cái.

Với sắc đẹp của thầy Hạnh Tâm, nếu như post tám ảnh này lên weibo, đảm fans tuyệt đối sẽ nhào tới tấn công như mấy sao nam nổi tiếng.

Cô nhìn tám ảnh cười thầm một cái, rồi thoát khỏi camera, chọn một game ngồi chơi giết thời gian.

Thời gian cứ như vậy trôi qua từng phút, bình yên lại thoải mái.

“Cô bắt tôi viết bản thảo còn mình lại ngồi chơi game, nhưng động một cái mở mồm ra là đòi bản thảo.” Ngôn Nho Ngữ không biết đã đứng bên cạnh Lan Ninh từ lúc nào, lạnh lùng nhìn cô chơi game.

Lan Ninh giật mình, nhanh chóng thoát khỏi trò game: “Thầy, anh thật biết nói đùa, nếu tôi có năng lực, thì tự mình viết, còn đi đòi bản thảo làm gì.” Cô nhét điện thoại di động vào trong túi xách, đứng bật dậy khỏi sofa, “Thầy, anh viết xong chưa?”

“Viết xong. . .” Ngôn Nho Ngữ dừng lại một chút rồi mới nói tiếp, “Một chương.”

Lan Ninh: “. . .”.

Dù sao một chương có còn hơn không. Cô tự an ủi mình như thế.

Giờ cổ tay nhìn đồng hồ, lúc này Lan Ninh mới phát hiện đã hơn bảy giờ rồi.

“Thời gian không còn sớm nữa, tôi cũng không quây rầy thầy nữa, tạm biệt.” Cô cầm túi xách và áo khoác, chỉ mấy chiếc bánh gato trên bàn, “Tất cả là của anh, anh cứ từ từ ăn.”

Vừa đi tới cửa, thì Ngôn Nho Ngữ ở đằng sau gọi với lại cô: “Chờ một chút.”

Lan Ninh quay đầu lại nhìn anh, thấy tay anh đang cầm một chiếc bánh, khoe miệng còn dính một chút bơ: “Lần sau cô nhớ mua bánh của tiệm 'Đường Tâm Mật Ý' nhé, tôi khá là thích bánh ở nơi đó.”

Lan Ninh: “. . .”

Còn có lần sau nữa à, anh ta thật sự coi cô là kẻ tiến cống phẩm sao! Hơn nữa còn là tiệm bánh Đường Tâm Mật Ý ở tận công viên Ánh Sao, nếu cô tới đó phải đi hết một vòng thành phố A!

“Biết rồi.” Lan Ninh nở nụ cười mỉm, rồi nhanh chóng mở cửa bỏ đi.

Mới làm việc ở Mistry được hai ngày, nhưng dường như còn mệt hơn ba năm cô làm ở công ty cũ, may mà hôm sau là thứ sáu, chỉ cần sống sót qua ngày mai, cô sẽ có hai ngày dưỡng thương rồi.

Thứ sáu, cả công ty đều đắm chìm trong không khí vui sướng vì sắp được nghỉ. Lan Ninh vẫn đến công ty lúc tám giờ bốn mươi phút, cô vừa đăng nhập vào QQ, liền nhận được tin nhắn của Trời Xanh Mây Trắng.

Trời Xanh Mây Trắng: Biên Biên Biên Biên, tôi sửa xong rồi, chị xem một chút đi.

Súp Lơ: Nhanh vậy sao?

Trời Xanh Mây Trắng: Biên Biên, là đàn ông không ai thích người khác nói mình nhanh đâu .

Vì ngày hôm nay là ngày làm việc cuối cùng của tuần, nên Lan Ninh cũng không tới nhà Hạnh Tâm đòi bản thảo nữa, mà trước khi tan việc cô theo thói quen gửi cho anh một tin nhắn giục bản thảo, rồi vui vẻ tắt máy tính về nhà. .

Thứ bảy cô và Khúc Đồng ở nhà làm trạch nữ một ngày, cả hai quyết định tối nay sẽ cùng nhau ra ngoài ăn một bữa, thuận tiện đi shopping cuối tuần. Trước khi xuất phát, cô nhìn Khúc Đồng mặc bộ trang phục Lolita, méo mặt hỏi: “Em định mặc bộ này ra ngoài thật đấy à?”

“Đúng vậy, nếu như trường học không bắt học sinh mặc đồng phục, em cũng định mặc như vậy tới trường.”

Lan Ninh: “. . .”

Được rồi, ngay cả con bé này cũng không quan tâm đến ánh mắt người khác, cô càng không có lý do gì mà sợ thay nó cả.

Vừa mới ngồi xuống thay giày, điện thoại đang đặt trong túi xách bỗng rung chuông.

“Chờ chút, chị nhận điện thoại trước đã.” Lan Ninh mới đi được một bên giày, cô bới bới một chút, rồi mới lôi được chiếc điện thoại trong túi xách ra.

Trên màn hình hiển thị người gọi là thầy Hạnh Tâm

Lan Ninh: “. . .”

Cô sợ đến mức suýt chút nữa đã đánh rơi điện thoại xuống đất.

“Chị sao vậy?” Khúc Đồng đứng ở ngoài cửa, nhìn cô với vẻ mặt kỳ quái.

Lan Ninh không trả lời cô nàng, mà trước tiên cô hít một hơi thật sâu. Cảm thấy tâm trạng tốt cực cũng bình tĩnh lại, rồi mới dám nhận điện thoại: “Alo, anh gọi điện thoại cho tôi là muốn giao bản thảo sao?”

Ngôn Nho Ngữ ở đầu dây bên kia im lặng một chút, rồi mới mở miệng nói: “Cô tới làm cơm tối cho tôi đi.”

Tuy rằng giọng nói quyến rũ tao nhã kia đang kề sát bên tai cô, hơn thế còn dịu dàng hơn nhiều so với ngày thường, nhưng mặt Lan Ninh vẫn ngơ ngác không hiểu gì: “. . . Dựa vào cái gì chứ?”

“Bởi vì tôi viết bản thảo rất mệt, cần chút gì đó động viên”.

Lan Ninh: “. . .”

Điên cmnr, có phải cô đã tự đào hố chôn mình rồi không?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Bản Thảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8: Trình Thám

Khúc Đồng thấy sau khi Lan Ninh cúp điện thoại, sắc mặt cô liền trở nên khó coi, cô nàng cẩn thận dè dặt hỏi cô: “Chị Lan Ninh, có chuyện gì à?”

Vừa nãy cô nghe nói thầy và giao bản thảo gì đó, chắc là liên quan đến công việc?

Lan Ninh nhét điện thoại di động vào trong túi, vẻ mặt tuyệt vọng mà nhìn cô: “Có lẽ chị không ra ngoài ăn cơm với em được nữa, chịu khó đi một mình nhé.”

Lần này đến lượt Khúc Đồng tuyệt vọng: “Vì sao chứ?”

“Chị phải tăng ca...” Còn là loại tăng ca không có lương kia.

Khúc Đồng nghe cô nói phải tăng ca, cũng không nói thêm gì nữa, vẻ mặt có chút thất vọng đi vào trong nhà: “Ừm, vậy em cũng không đi nữa, em ăn mì là được rồi.”

“Xin lỗi xin lỗi.” Lan Ninh thất dây giày, chấp tay làm tư thế xin lỗi Khúc Đồng, “Tuần sau chị sẽ mời em tới Đường Tâm Mật Ý ăn bánh được chưa.”

“Có thật không?” Nghe thấy bốn chữ “Đường Tâm Mật Ý”, Khúc Đồng lập tức hào hứng cứ như vừa được cải tử hoàn sinh, “Em siêu thích bánh ngọt ở tiệm ấy! Hôm cửa hàng khai trương em cũng tới tham gia đó, hôm đó còn được quay phim nữa! Tuần sau em phải diện một bộ váy mới tới đó!”

“... Ừm, được.” Lan Ninh nghe Khúc Đồng nói thình thoảng cô nàng cũng hay đăng ảnh mình mặc trang phục Lolita lên Weibo, hình như cũng rất nổi tiếng, có điều bây giờ cô không còn thời gian quan tâm nữa, “Vậy chị đi trước, tí nữa em nhớ ăn cơm tối nhé.”

Vội vội vàng vàng ra khỏi nhà, Lan Ninh đi tàu điện ngầm tới khu chung cư cao cấp của Ngôn Nho Ngữ. Nhưng đứng ngoài cửa bấm chuông nửa tiếng, bên trong vẫn không có phản ứng gì.

... Ha ha.

Cô cười gần lấy điện thoại di động ra, gọi một cuộc cho Ngôn Nho Ngữ. Lần này đối phương không coi số điện thoại của cô là kẻ quấy rối mà không thèm quan tâm nữa, chuông vang lên vài tiếng bên kia liền có người nhận: “Chuyện gì?”

“Anh còn dám hỏi tôi chuyện gì? Anh gọi điện thoại kêu tôi tới đây, nhưng lại không ở nhà là có ý gì chứ?”

Người ở đầu dây bên kia im lặng vài giây rồi mới nói: “Cô đến thật à? Không ngờ cô tích cực như vậy.”

“... ..” Lan Ninh không muốn cãi nhau với anh, “Anh đang ở đâu?”

“Siêu thị, trong tủ lạnh không còn gì nữa.”

Lan Ninh cúp điện thoại tách một cái, kim nén con giận đang sôi máu. Ngôn Nho Ngữ thật sự đang nhàn nhã đi siêu thị.

“Thầy.” Cô ngoài cười nhưng lòng thầm chửi rủa tổ tông tám đời ai đó, đi tới chào hỏi anh. Ngôn Nho Ngữ đẩy chiếc xe mua hàng, lạnh nhạt liếc cô một cái: “Ừm.”

Lan Ninh: “...”

Lan Ninh, không phải anh ta cố ý chính mày đầu, mày phải tin con người không có ai xấu tính như vậy cả!

Sau khi tự an ủi bản thân, cô nở nụ cười với Ngôn Nho Ngữ: “Thầy, hôm nay nhất định anh viết được nhiều chữ lắm phải không, mệt đến mức không thể làm nổi cơm tối cơ mà.”

Ngôn Nho Ngữ nghiêm túc suy nghĩ trong chốc lát rồi trả lời cô: “Cũng được...tầm mấy trăm chữ.”

Lan Ninh: “...”

Cô có thể chửi thề không?

“Về mặt này của cô có vẻ ghét bỏ mấy trăm chữ tôi viết?” Ngôn Nho Ngữ nghiêng đầu nhìn cô một cái, đẩy xe mua hàng rẽ sang trái, “Vậy tí về tôi sẽ xóa mấy trăm chữ kia đi.”

Lan Ninh: “...”

Anh ta còn trơ trên đến mức này!

Cô không thể nhịn được nữa đang định mở miệng chửi thề, Ngôn Nho Ngữ lại hỏi tiếp: “Có điều nói đi cũng phải nói lại, tôi gặp tôi nhưng cô lại đặc biệt ăn diện thế này?”

“... .. Ha ha, là tôi đang định ra ngoài ăn com dạo phố.” Cô còn đặc biệt nhấn mạnh bốn chữ “ăn com dạo phố”.

“Ăn com dạo phố?” Anh làm như nghe được câu gì đáng giá khiến người ta giật mình lắm vậy, ánh mắt Ngôn Nho Ngữ hơi kinh ngạc mà nhìn cô, “Cô tới Nhật Bản du lịch cũng đi một mình mà, nhất định cô không có bạn trai.”

Tất nhiên người không có bạn trai như cô chính là một kẻ FA.

Lan Ninh: “...”

Ha ha, nói hay thật cứ như anh ta không phải FA vậy.

“Thầy, không phải chỉ có bạn trai mới có thể cùng bạn ăn com dạo phố, bình thường anh không hay ra ngoài đi chơi với bạn bè sao?” Lan Ninh cố gắng kiềm chế thần thú đang gào rú trong lòng, ôn hòa cười nói.

Ngôn Nho Ngữ thuận tay chọn mấy quả cà chua rồi bỏ vào trong xe hàng: “Tôi cũng rất muốn ra ngoài chơi, cơ mà có ai đó ngày nào cũng thúc ép tôi viết bản thảo.”

Lan Ninh: “...”

Vậy anh có viết à!

Lợi dụng lúc anh không chú ý, cô cầm một quả cà chua héo, ném vào giỏ xe của anh, đúng lúc đó thì chạm mặt với dì hàng xóm cạnh nhà anh.

Đúng không sai, chính là dì hàng xóm cô gặp vào ngày đầu tiên tới nhà thầy Hạnh Tâm.

Dì hàng xóm vừa nhìn thấy bọn họ, thì ngờ ngàng một chút, sau đó mặt mày hớn hờ nói: “Ngôn tiên sinh, cậu cùng bạn gái đi siêu thị sao?”

Bà vừa nói vừa liếc mắt nhìn giỏ xe hàng của hai người, lại tiện tay cầm quả cà chua héo Lan Ninh vừa ném vào: “Cà chua không chọn bừa như vậy được, cô nhìn quả này đi, vừa nhìn liền biết chẳng ngon tí nào.”

Lan Ninh: “...”

Cảm ơn dì nhiều lắm cơ =.=

Chờ dì hàng xóm đẩy xe hàng đi xa, Lan Ninh mới nhận ra vừa nãy cô không hề giải thích cô và Ngôn tiên sinh hàng xóm của dì vốn không có quan hệ trai gái gì hết!

“Quả cà chua kia không phải tôi chọn.” Ngôn Nho Ngữ đang đứng bên cạnh cô đột nhiên mở miệng nói.

Lan Ninh: “...”

Vâng~ anh thì có bao giờ làm chuyện gì xấu đâu.

Sau khi thanh toán xong mấy túi hàng, Ngôn Nho Ngữ vô cùng không khách khí đem tất mấy túi đồ nhét vào tay cô. Lan Ninh xách hai túi đồ, vẻ mặt không thể tin nổi mà nhìn anh: “Thầy, anh đường đường là đàn ông mà không cảm thấy ngại khi bảo tôi xách đồ giúp anh sao? Tôi cũng xấu hổ giùm anh đấy.”

Ngôn Nho Ngữ không thèm quan tâm liếc mắt mà nhìn cô: “Thứ nhất, tôi đã nói rồi, hôm nay tôi viết bản thảo rất mệt mỏi, không còn sức để xách đồ. Thứ hai, chút đồ này đối với cô mà nói hoàn toàn không có khó khăn gì cả.”

... Anh ta vừa nói hôm nay chỉ viết được mấy trăm chữ, anh quên rồi à! Anh cũng yếu đuối quá nhỉ ! Lan Ninh hít sâu một hơi, chằm chọc nhìn anh: “Dựa vào cái gì mà anh cảm thấy tôi xách hai túi đồ này không thấy khó khăn?”

Ngôn Nho Ngữ nói: “Hôm ở trên núi tôi đã nhận ra, sức bền của cô so với rất nhiều cô gái khác thậm chí là một vài người đàn ông cũng khá hơn nhiều. Trước khi gặp tôi cô đã đi loanh quanh một hồi lâu trên núi, nhưng vẫn còn sức để đuổi kịp tốc độ của tôi. Tôi đoán bình thường cô cũng hay tới phòng tập thể hình rèn luyện sức khỏe, đồng thời nhìn cánh tay chắc khỏe kia của cô, chắc hẳn lực tay cũng không tệ, cô tập luyện rất chăm chỉ phải không, ví dụ như đầm bịch cát.”

Lan Ninh: “...”

Tuy rằng cô đầm bịch cát không phải vì rèn luyện lực tay, mà đơn thuần chỉ là phát tiết áp lực công việc, nhưng theo kết quả mà nói, những điều anh suy

đoán hoàn toàn đúng.

Có điều...

“Sao anh có thể thấy cánh tay tôi rất chắc khỏe?” Cô mặc áo khoác dày như thế anh ta cũng còn có thể nhìn thấy cơ bắp của cô? Mắt anh ta có thể nhìn xuyên áo?

“Lúc cô tới nhà tôi, là cởi áo khoác mà, lần trước khi cô mặc bộ váy đầm ngắn tay bên trong là nhất bộ áo bó ren màu trắng, nhìn kỹ thì cũng thấy chút chút.”

Lan Ninh: “...”

“... Thế nên tôi chú trọng rèn luyện sức khỏe, cũng không phải vì giúp anh xách đồ.”

Ngôn Nho Ngữ nghiêng đầu qua, nhìn thẳng vào mắt cô: “Không phải cô cũng thích rèn luyện sức khỏe sao? Xách đồ cũng là một cách để tập luyện đấy. Hơn nữa không phải chỉ là xách hai cái túi thôi à, tôi còn cho rằng cô đánh tay đôi với mấy tên lưu manh cũng không thành vấn đề ấy chứ.”

Lan Ninh: “...”

“Ha ha, thầy này, anh đánh giá tôi cao quá, tôi cũng chỉ là chú ý rèn luyện sức khỏe mà thôi, cũng không phải học võ mà đánh nhau.”

“Đừng tự ti như thế, cô phải tin có sức mạnh là có kỳ tích.”

Lan Ninh: “...”

Vậy anh đoán xem tôi có thể dùng một tay bóp chết anh không?

Cô vừa kìm nén cơn tức trong lòng, vừa theo sau Ngôn Nho Ngữ ra khỏi siêu thị. Dường như biết cô đang khó chịu, Ngôn Nho Ngữ có chút vui sướng mà cười: “Cũng chỉ xách chút đồ thôi, cô đừng giận như vậy, hơn nữa tôi còn đặc biệt mua Súp Lơ cô thích ăn đây này.”

Lan Ninh cong khóe miệng: “Ai bảo anh tôi thích ăn Súp Lơ? Lại là anh đoán?”

Ngôn Nho Ngữ nhẹ nhàng chau lông mày, cùng cô ra khỏi siêu thị: “Lúc người ta đặt nickname cho mình, thông thường họ sẽ chọn thứ mình thích hoặc là một thứ có ý nghĩa đặc biệt gì đó với mình. Ví dụ như Mười Chín Tai, anh ta bắt đầu viết bài cho tạp chí từ khi mười chín tuổi, đồng thời trong tên của anh ấy cũng có chữ ‘Tai’, vì thế anh ta đã chọn bút danh là Mười Chín Tai. Lại ví dụ như Văn Khinh, cô ta đặc biệt thích câu thơ ‘Vân đạm phong khinh cận ngộ thiên’[1] miêu tả cảnh ngày xuân, vì vậy chọn hai từ trong câu thơ này làm bút danh; còn Mộc Bạch, anh ta chọn cách ghép hai bộ trong tên và họ của mình để lấy bút danh. Cái tên Súp Lơ đơn giản kia, tôi chỉ có thể cho rằng cô thích ăn súp lơ.”

[1] 云淡风轻近午天 – câu thơ này nằm trong bài Xuân nhật ngẫu thành – Trịnh Hạo, dịch nghĩa: Gió thoảng mây vờn nhẹ nắng trưa

Lan Ninh nghe anh phân tích một đoạn dài, đột nhiên cong khóe miệng cười hả hê: “Anh phân tích cũng có lý đấy nhỉ, có điều cái tên Súp Lơ của tôi là bởi vì khi nhận nick QQ này, nó đã là Súp Lơ rồi, mà tôi thì chẳng muốn thay đổi.”

Thông thường mà nói, đổi biên tập, thì nick QQ của biên tập cũng có thể thay đổi, nhưng “Súp Lơ” vốn là không phải tên của biên tập nào, mà là trước khi cô tới, khi Bình Quả kiểm tra QQ này thì trong lúc thuận tay đã gõ ra cái tên này. Cô nàng cũng đã hướng dẫn Lan Ninh cách đổi một cái tên khác, nhưng Lan Ninh cũng không để ý.

Lan Ninh nói xong câu này thì trong lòng vô cùng thoải mái, cô vô cùng chờ mong đồng thời mỉm cười Hạnh Tâm tự xấu mặt. Không ngờ Ngôn Nho Ngữ chỉ hơi ngạc nhiên một chút, sau đó anh lạnh lùng cảm thán: “Thật là quái đản, quả nhiên không thể dùng logic bình thường để giải thích phụ nữ.”

..... Chi như vậy thôi?

Lan Ninh cảm thấy mắt mắt trong lòng.

Cô hừ một tiếng, hỏi anh: “Vậy còn anh, bút danh ‘Hạnh Tâm’ của anh, là có ý nghĩa gì?”

Ngôn Nho Ngữ nở nụ cười chế nhạo cô: “Cô thân là biên tập giục bản thảo của tôi, thậm chí ngay cả chút bài tập ấy cũng chưa từng tìm hiểu?”

Ngôn Nho Ngữ đã tiếp nhận không ít thư thăm hỏi của fans hâm mộ, trong đó đương nhiên bao gồm những câu như kiểu “Tại sao anh lại chọn bút danh này”. Tất nhiên Lan Ninh đã từng đọc qua, chỉ là cô không hiểu lắm: “Anh nói cái gì mà ‘Hữu hạnh chi tâm’, nhưng tôi hoàn toàn không hiểu ý của anh được chưa.”

“‘Hữu hạnh chi tâm’ rất khó hiểu sao?”

Lan Ninh học đáng về nhú mày khó chịu của anh.

Ngôn Nho Ngữ quay đầu lại, trong mắt là ý cười: “Cô đã từng đọc ‘Sơn Hải Kinh’[2] chưa?”

[2] Sơn Hải Kinh : là cổ tịch thời Tiên Tần của Trung Quốc, trong đó chủ yếu mô tả các thần thoại, địa lý, động vật, thực vật, khoáng vật, vu thuật, tông giáo, cổ sử, y dược, tập tục, dân tộc thời kỳ cổ đại

Lan Ninh trừng mắt nhìn, cố ý hỏi: “Phiên bản nào?”

Ngôn Nho Ngữ khẽ rũ mắt xuống, cười nhẹ một tiếng nói: “Trong ‘Sơn Hải Kinh’ có nhắc tới một loại thú dữ, tên là Tinh Tinh, chúng có thể biết được chuyện trong quá khứ nhưng không thể đoán trước tương lai, đồng thời lại vô cùng tham lam. Vì chúng rất thích rượu và giầy cỏ, thổ dân liền đem rượu và giầy cỏ rải đầy trên đường, mê hoặc bọn chúng. Ban đầu Tinh Tinh không thèm động tới, bởi vì chúng nó biết ai đã làm việc đó, cũng biết mục đích xấu xa của những người đó, nhưng sau quá nhiều lần, chúng cũng không kiềm chế bản thân mà uống rượu say mềm, cuối cùng là bị thổ dân bắt giữ.”

Lan Ninh đã từng đọc ‘Sơn Hải Kinh’ ở thư viện của trường đại học, nhưng bây giờ vẫn bị hấp dẫn bởi lời kể của Ngôn Nho Ngữ. Cô ngẩng đầu nhìn anh, lên tiếng hỏi: “Vị vậy Hạnh Tâm là đồng âm của Tinh Tinh?”

Ngôn Nho Ngữ lắc đầu cười nhẹ: “Cô không cảm thấy Tinh Tinh rất giống con người sao, là do lòng tham, biết rõ có một số việc không thể làm, nhưng cuối cùng vẫn không thể thoát khỏi sự mê hoặc của nó.” Anh nói tới đây thì quay đầu qua nhìn Lan Ninh, trong đôi đồng tử đen bóng che giấu tâm sự mà không ai có thể hiểu được, “Sát ý cũng là một sự mê hoặc.”

Trong nháy mắt Lan Ninh bỗng cảm thấy lạnh sống lưng, đến ngay cả bản thân cô cũng không giải thích được. Cô kéo vạt áo khoác trên người vào, nhìn anh nói: “Thầy à, đêm hôm thế này đừng dọa người khác được không?”

Ngôn Nho Ngữ cong khóe miệng, chút ẩn ý trong mắt nhanh chóng biến mất không còn thấy tăm hơi: “Ý tôi là những nhân vật dưới ngòi bút của tôi.” Anh như nhớ ra điều gì đó, dùng giọng nói rất chậm mà hỏi Lan Ninh, “Cô có nhớ Triệu Việt không?”

Triệu Việt, là nữ chính trong bộ thứ nhất ‘Diễn Viên’. Cô ấy là một nữ diễn viên rất nổi tiếng trong nước. Trong công việc cô vô cùng nghiêm túc với bản thân, thái độ nghiêm túc này chủ yếu thể hiện thông qua từng nhân vật mà cô đóng. Cô ấy thường tự thân trải nghiệm cuộc sống của nhân vật của mình. Nếu như cô muốn xây dựng một hình tượng bác sĩ, cô sẽ nghiêm túc tới bệnh viện trải nghiệm công việc của một bác sĩ; nếu như cô muốn đóng vai cô giáo, cô cũng sẽ tới trường học trải nghiệm cuộc sống của một giáo viên; nếu như cô chỉ là một công nhân rất bình thường, cô cũng sẽ tới nhà máy trải nghiệm cuộc sống của một công nhân. Giới truyền thông luôn nói, trong nước không thể tìm một diễn viên nào có thể chuyên nghiệp như Triệu Việt. Rồi một ngày nọ cô nhận được kịch bản của một bộ phim hình sự, nhân vật chính trong phim đã giết người.

“So với mọi người Triệu Việt nghĩ mình rất kỳ lạ, nhưng cô ấy vẫn nhận bộ phim ‘Trục phong’ ấy, cô nghĩ là vì sao?”

Lan Ninh ngạc nhiên, không chỉ vì câu hỏi này của anh, mà cũng bởi vì anh không dùng từ “Chuyên nghiệp”, mà lại dùng từ “kỳ lạ”.

Triệu Việt có một sự kiên trì cố chấp, quả thực là rất kỳ quái.

“Khi Triệu Việt bị bắt, Ngô Dạng đã phát hiện kịch bản ‘Tặng người yêu của em’ trong thư phòng của cô ấy, cô có chú ý chi tiết này không?”

Lan Ninh cố gắng suy nghĩ một chút, rồi lúng túng cười nói: “Hình như là có chi tiết đó.”

Sau đó cô lại hứng chịu “nụ cười miệt thị” từ Ngôn Nho Ngữ : “‘Tặng người yêu của em’ cũng là một kịch bản điện ảnh trinh thám, tôi cũng đã từng nhắc qua trong một câu truyện ngắn nào đó.”

“... Ý của anh là, trước đây Triệu Việt đã từ chối một kịch bản trinh thám, thế nhưng khi cô ấy đọc kịch bản ‘Trục phong’, đã không hề từ chối?”

Cô có nên đọc lại quyền tiểu thuyết này lần nữa không?

“Đó chính là ý tôi muốn nói, sát ý cũng là một sự mê hoặc.” Ngôn Nho Ngữ nói xong thì nhìn Lan Ninh, ánh mắt lại mang chút ẩn ý, “Trong khoảnh khắc nào đó, cô có từng hận không thể giết chết ai đấy không?”

Lan Ninh hơi chau mày, im lặng một chút rồi nhìn anh nói: “Mỗi lần anh bịa lý do trốn bản thảo, tôi đều hận không thể một dao chém chết anh.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Bản Thảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Quá Khứ

Trên đoạn đường còn lại, hai người cũng không nói chuyện gì nữa.

Sau khi về nhà Lan Ninh gánh trách nhiệm làm cơm tối, Ngôn Nho Ngữ thì bị cô đuổi qua một bên, tiếp tục viết bản thảo.

Vì để anh viết bản thảo lâu hơn chút, bữa cơm này Lan Ninh cố ý làm vô cùng lâu, đến mức ngay cả cô cũng đói bụng không chịu nổi nữa, mới xào mấy món rau rồi bung ra bàn.

Ngôn Nho Ngữ quay đầu, cười tựa như không mà nhìn cô một chút: “Tôi còn tưởng rằng sáng mai mới được ăn cơm tối đây.”

Lan Ninh nhảy mũi một cái, kéo cái ghế dài ra ngồi xuống, hoàn toàn không lúng túng như Tiểu Cửu Cửu bị người ta nhìn thấu: “Tôi nấu theo khẩu vị của tôi, nếu như anh không thích tôi cũng không có trách nhiệm làm lại đâu đây.”

Ngôn Nho Ngữ cảm thấy lên, chậm rãi nói: “Chòm sao Kim Ngưu không kén ăn.”

À, hóa ra chòm sao Kim Ngưu cũng có ưu điểm, hiếm thấy. Lan Ninh cũng cảm thấy bữa của mình, bắt đầu ăn cơm. Sau khi ăn vài miếng, cô mới phát hiện tuy rằng Ngôn Nho Ngữ vẫn cảm thấy, nhưng cũng không hề động đến đồ ăn.

“Sao anh không ăn đi?”

“Tôi sợ cô độc chết tôi.”

Lan Ninh: “...”

A vừa rồi tại sao cô không hạ độc quách anh ta cho xong chứ ha ha.

“Vậy anh tuyệt đối đừng ăn miếng nào.” Bây giờ Lan Ninh chỉ muốn mau chóng cơm nước cho xong xuôi, nhanh chóng rời khỏi nơi này. Nếu không phải vì cô quá đói bụng, căn bản cũng sẽ không ngồi ăn cơm chung bàn với anh ta!

Đảo đảo bữa vài cái liền ăn xong, cô nhìn Ngôn Nho Ngữ ngồi đối diện cũng bắt đầu ăn cơm. Lan Ninh cười chế nhạo: “Sao giờ lại ăn thế? Anh không sợ tôi hạ độc à?”

Ngôn Nho Ngữ nói: “Những món ăn này cô đều ăn rồi.”

“Vậy cũng có thể tôi đã uống thuốc giải trước rồi.”

Ngôn Nho Ngữ nâng mắt nhìn cô một cái: “Đừng xem mấy bộ phim truyền hình tám giờ tối nữa, ảnh hưởng đến sự phát triển của não.”

Lan Ninh: “...”

“Thuốc độc cũng có thể bôi ở đùi của anh!”

“Kỳ thực lúc cô quay lưng bụng thức ăn ra, tôi đã tráo đổi hai đôi đùi của chúng ta.”

... Anh ta đang nói thật hay đùa vậy?

Ngôn Nho Ngữ nở nụ cười rồi cũng không nói nữa.

Lan Ninh mếu máo, chưa đến mười phút đã ăn xong bữa cơm này. Cô thả bát đĩa xuống, không chút do dự mà cầm lấy áo khoác cùng túi xách đi ra ngoài cửa: “Thầy, bát đĩa anh tự rửa đi, lần sau nếu viết bản thảo mệt quá không muốn làm cơm, thì ngâm mì ăn liền, còn được ăn nhanh hơn gọi tôi đến nhiều.”

Khi cô vừa dứt lời, cánh cửa kim loại vừa dày lại nặng kia cũng khép lại.

Sau khi cô về nhà, vừa liếc mắt liền thấy thấy Khúc Đồng vứt hộp mì ăn liền trong thùng rác của phòng khách. Cô liền qua phòng Khúc Đồng nhìn con bé một chút, rồi mới trở về phòng mình.

Có chút mệt mỏi tai nhưng cô vẫn cố lết đi tắm rửa sạch sẽ, sau đó Lan Ninh tập dần cơ theo video hướng dẫn, rồi lên giường làm tổ chuẩn bị đi ngủ. Trên giường cô có để ba quyển trong hệ liệt trinh thám An Nhiên của Hạnh Tâm, cô mở ‘Diễn Viên’ lật tới gần cuối, quả nhiên ở chương kết có nhắc tới kịch bản ‘Tặng người yêu của em’.

Cô nghĩ một hồi, rồi quyết định bật Computer, gõ vào ô tìm kiếm “Triệu Việt, Tặng cho người yêu em”.

Không ngờ lại tìm được nhiều kết quả như vậy, cô click vào trang đầu tiên đọc một chút, đây là một topic của diễn đàn tiểu thuyết trinh thám. Topic này đã được lập rất nhiều năm trước, bài viết ở lâu chính có viết lại một đoạn đoạn trong truyện ngắn ‘Thầm mến’ của Hạnh Tâm, trong đoạn này có nhắc tới kịch bản bộ phim ‘Tặng cho người yêu em’.

“Không biết mọi người có để ý không, đoạn cuối truyện này Ngô Dạng đã tìm được kịch bản ‘Tặng cho người yêu em’ trong nhà của Triệu Việt, kịch bản này đã từng được nhắc một lần trong ‘Thầm mến’. Nam nữ chủ của ‘Thầm mến’ đã cùng nhau đi xem bộ phim, chứng tỏ bộ phim này có đề tài trinh thám. Triệu Việt có kịch bản này nên chắc hẳn trước đó đoàn làm phim đã tới tìm cô, nhưng cô ấy không nhận bộ phim này, có thể thấy ngay từ ban đầu Triệu Việt không muốn giết người. Nhưng sau đó đoàn làm phim ‘Trục phong’ tới tìm cô, thì cô ấy đã thay đổi ý định, lúc này cô ấy muốn giết người rồi.”

Lan Ninh thật sự có chút khâm phục những độc giả kiểu Sherlock Holmes thế này, thậm chí ngay cả một chi tiết nhỏ như thế cũng có thể tìm ra.

Cô cũng không dám nói mình là fan trung thành của thầy Hạnh Tâm nữa.

Cô đi chuột xuống, xem những bình luận phía dưới.

“Thầy Hạnh Tâm ém hàng cũng dữ quá...”

“Chủ topic thật trâu bò.”

“Tui cảm thấy chủ topic nghĩ nhiều rồi, cũng có thể Triệu Việt cảm thấy kịch bản ‘Tặng cho người yêu em’ không hấp dẫn thì sao ? :))”

“Lầu trên +1...”

“Đây chính là lý do tui thích Hạnh Tâm, bởi vì anh ấy am hiểu từng góc cạnh trong tính cách con người.”

Lan Ninh lại nghĩ tới câu Ngôn Nho Ngữ đã từng hỏi cô, trong khoảnh khắc nào đó, cô có từng hận không thể giết chết ai đấy không?

Dù sao nếu phải nhắc tới cuộc sống của cô thì nó rất đơn giản, cũng không gây thù chuốc oán với ai, càng không đặc biệt hận người nào. Nếu như bắt buộc phải trả lời, thì bạn trai cũ của cô cũng có thể tính là một người.

Lan Ninh cũng không phải loại con gái vừa nhìn liền cảm thấy xinh đẹp, mà là loại con gái càng nhìn càng vừa mắt. Năm thứ nhất vừa bước vào đại học, mọi người còn ăn mặc khá là mộc mạc, Lan Ninh cũng không nổi bật gì, nhưng đến năm thứ hai, số người theo đuổi cô đột nhiên bắt đầu tăng lên, có cả bạn học cùng lớp, cũng có những vị sư huynh khóa trên.

Cô đã gặp Vu Mộ Viễn vào lúc ấy.

Hắn ta học trên Lan Ninh một khóa, cũng khá nổi tiếng trong khoa công nghệ. Ban đầu hắn lấy lý do là cùng thích đọc truyện trinh thám để xin số QQ của Lan Ninh, sau đó hai người nói chuyện càng ngày càng hợp nhau, hắn cũng là thừa thế tỏ tình với Lan Ninh.

Từ học kỳ hai năm hai đến đầu năm ba, Lan Ninh cũng có tình yêu bình thường như bao người khác. Bọn họ cùng nhau tới thư viện học bài, cùng nhau đi dạo trong sân trường, bất chợt có hôm trời mưa, Vu Mộ Viễn còn cầm ô đứng dưới giảng đường cô đang học mà chờ cô.

Lúc đó các bạn học trong ký túc đều ước ao có một người bạn trai như Vu Mộ Viễn, ngày ấy Lan Ninh cũng cảm thấy không thể chê hắn được điểm nào. Đến học kỳ hai của năm ba, Vu Mộ Viễn đi thực tập ở công ty lớn, rồi có cơ hội ra nước ngoài.

Kỳ thực tập là một năm rưỡi, hắn và Lan Ninh đã hẹn nhau chờ đến lúc cô tốt nghiệp hắn sẽ trở về. Tuy rằng tình yêu xa cũng khá buồn chán, nhưng Lan Ninh vẫn còn đang đi học, hơn nữa cô lại học hành rất chăm chỉ, vì thế cũng không cảm thấy quá dầy vò, đúng là thời gian học tập trong trường học có thể quên đi mọi chuyện.

Khi cô bắt đầu tìm đơn vị thực tập, Vu Mộ Viễn nói hắn cũng không biết bao giờ mới trở về được, đợi đến khi cô tìm được việc, Vu Mộ Viễn lại nói là hắn vẫn không biết chính xác lúc nào mới về.

Lan Ninh rốt cục cảm thấy có chuyện gì đó đã xảy ra, đồng nghiệp bên cạnh cũng khuyên cô nhất định phải hỏi cho rõ ràng. Cuối cùng dưới sự truy hỏi dồn dập của Lan Ninh, Vu Mộ Viễn rốt cục cũng nói hắn tạm thời không có dự định về nước, bởi vì sự nghiệp của hắn vừa mới bắt đầu, hắn muốn chờ sự nghiệp phát triển khá hơn rồi mới về.

Lúc đó Lan Ninh rất tức giận, nhưng nhiều hơn là cô cảm thấy buồn cười, bởi vì Vu Mộ Viễn nói với cô, chờ sau khi hắn về nước, nếu như cô vẫn còn độc thân, hắn sẽ quay lại với cô.

... Đến cùng hắn đào đâu ra đồng tự tin không biết xấu hổ như vậy?

Lúc đó Lan Ninh đã quyết định nói lời chia tay với hắn, ban đầu Vu Mộ Viễn còn bám dính không tha, nhưng cuối cùng có thể hắn cảm thấy thái độ Lan Ninh rất kiên quyết, nên đành buông tay. Sau khi chia tay được một tháng sau, từ lời của một vị đồng nghiệp của Vu Mộ Viễn Lan Ninh mới biết được, khi Vu Mộ Viễn vừa sang đây thực tập, đã quen một người bạn gái mới bên đó.

Sau khi biết được tin này, trong nháy mắt cô có từng muốn giết chết Vu Mộ Viễn không? Lan Ninh cẩn thận mà suy nghĩ... bây giờ cô thừa nhận quá nhiên cô vẫn muốn độc chết thầy Hạnh Tâm hơn.

Đối với Vu Mộ Viễn, cô chỉ có một suy nghĩ, ti tiện.

Cô nghe nói cô gái kia cũng không biết trong nước hắn có một người bạn gái là cô đây, cô còn nhờ vị đồng nghiệp kia gửi cho cô ta một vài tấm ảnh của Vu Mộ Viễn và mình, với hi vọng cô ấy có thể nhân ra bộ mặt thật đều giả của tra nam Vu Mộ Viễn, nhưng cuối cùng cô cũng không biết quan hệ của bọn họ bây giờ thế nào.

Lan Ninh cũng không muốn nghĩ tiếp nữa, cô và Vu Mộ Viễn đã chia tay được ba năm, bây giờ nhắc lại tên đều giả đó, cô cũng chả có xú cảm giác tức giận nào.

Cô thả mái tóc dài xuống, chuẩn bị đi ngủ, nhưng ở trước khi tắt máy vi tính, cô liền đăng nhập tài khoản “Hôm nay thầy Hạnh Tâm phải nộp bản thảo”, đăng một status ——

Vẫn chưa có một trang ~! QwQ

Nhắc mới nhớ tài khoản mới này vừa mới đăng ký được mấy ngày, nhưng lượng fans đã lên được ba nghìn người, cô cảm thấy tất cả đều nhờ công lao chèn ép con dân đến đường cùng của thầy Hạnh Tâm mà ra cả.

Chủ nhật cũng qua đi, tất cả lại chào đón một tuần mới. Sáng thứ hai mọi người vẫn chưa thoát khỏi dư âm của kỳ nghỉ cuối tuần vừa qua, không khí trong phòng thực ử ử ử.

“Chào buổi sáng.” Lan Ninh cầm túi xách ngồi xuống vị trí của mình, mau chóng mở computer.

“Chào...” Bình Quà ử ử ử đáp lại cô một tiếng, sau đó gặm bánh bao trong tay. Lan Ninh quay sang nhìn cô một chút, liền thấy hai quầng thâm rõ ràng dưới mắt: “Đêm qua cậu làm gì vậy?”

“Con bạn thân thất tình, nó kéo tôi đi uống rượu đến tận sáng.”

“... Chịu khổ rồi.” Lan Ninh cởi áo khoác khoác lên trên ghế dựa, rồi đăng nhập QQ.

“Chào buổi sáng thầy Hạnh Tâm! Hôm nay cũng phải chăm chỉ viết bản thảo nhé ! “

Như thường lệ, chuyện đầu tiên khi đến công ty, là phải giục thầy Hạnh Tâm viết bài. Cô vừa gửi tin nhắn, đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, liền quay sang hỏi Bình Quà: “Này, cậu thích ăn súp ỉ ỉ sao?”

Bình Quà ử ử ử đáp lại: “Rất thích, sao vậy?”

“... Không có gì.”

“À đúng rồi, hôm nay là sinh nhật của chủ biên, buổi tối cô ấy mời mọi người ra ngoài chơi, cậu có rảnh không?”

“Sinh nhật của chủ biên sao? Tôi rảnh nhưng chưa chuẩn bị quà gì !” Lan Ninh hơi phiền não, trường học của Khúc Đồng đã khai giảng, con bé sẽ ăn cơm ở trường, cô cũng không cần lo cơm tối cho nó, nhưng quà sinh nhật thì làm sao bây giờ? Tại sao bây giờ mới nói cho cô biết.

“Chúng tôi đã đặt một chiếc bánh gato lớn, cậu góp thêm chút tiền là được.”

“À, như vậy sao, được.” Lan Ninh nghe cô nàng nói vậy thì mới thở phào nhẹ nhõm.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Bản Thảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Tiệc Tối

Buổi chiều sau khi tan làm, các đồng nghiệp trong ban biên tập Mister Calitri ở lại tụ tập cùng nhau.

Chủ biên đã đặt một phòng tiệc buffet ở nhà hàng lẩu nướng hải sản ngay gần công ty, cả đám hồ ử ử ử kéo nhau tới nhà hàng.

Còn Lan Ninh bị Bình Quà kéo đi lấy bánh gato, tuy rằng trước đó đã nghe cô nàng nói cả đám đã đặt một chiếc bánh gato rất to, nhưng sau khi tận mắt chứng kiến, cô vẫn không nhận được mà cảm thán quả thực to quá đi.

“Ban biên tập có nhiều đồng nghiệp, hơn nữa cũng có vài tác giả tới góp vui, vì vậy tôi đã đặt một chiếc bánh cỡ lớn nhất.” Bình Quà và Lan Ninh đứng trước quầy thu tiền, đang chờ thợ làm bánh đóng gói xong chiếc bánh gato, “Hơn nữa chiếc bánh này là bánh gato hai tầng, nếu như ăn không hết còn có thể bôi lên mặt chủ biên một ít.”

Lan Ninh: “...”

Không ngờ cậu ta lại có oán niệm với chủ biên sâu như vậy đấy...

“Hôm nay cũng có vài tác giả tới nữa sao?” Lan Ninh có chút hiếu kỳ, các tác giả của Mister Calitri đều là những tác giả vô cùng nổi tiếng trong nước, có điều cô cũng chỉ mới gặp thầy Hạnh Tâm, nếu như có thể thừa cơ hội này gặp thêm mấy vị nữa, vẫn rất đáng giá.

“Ừ, dù sao nhất định cũng có mặt thầy Mù ử ử ử Chín Tai, vừa đúng hôm nay là ngày đến hạn giao bản thảo của anh ta, cũng tiện thể nộp luôn cho tôi.”

“Ồ...” Vậy mấy vị tác giả lầy chưa nộp bản bản như thầy Hạnh Tâm, chắc hẳn không mặt dày đến tham dự đâu nhỉ?

Có điều chờ sau khi cô và Bình Quà đến nhà hàng buffet hải sản, cô mới nhận ra mình đã đánh giá thấp độ mặt dày của thầy Hạnh Tâm rồi.

Người đang nhàn nhã ngồi trên ghế salon uống nước kia, không phải yêu tinh Hạnh Tâm thì còn là ai được nữa ?.

“Thầy Hạnh Tâm, hôm nay anh không ở nhà viết bản thảo à!” Lan Ninh nhìn đáng vẻ thành thoi kia của anh liền tức giận, ngay cả bánh gato cũng không cầm giúp Bình Quả nữa, cô phải đi giục bản thảo cái đã.

Ngôn Nho Ngữ cầm ly nước chanh thủy tinh trên tay, chậm rãi lắc qua lắc lại ly nước hai cái, rồi mới ngược mắt lên liếc cô: “Không phải cô nói tôi không hay ra ngoài xã giao bạn bè đấy à? Tôi thấy cô nói rất có lý, tác giả không thể cầm đầu sáng tác cả ngày được, cũng phải ra ngoài đi lại một chút, tiếp xúc với hơi thở của xã hội.”

Lan Ninh cười ha ha mà nhìn anh: “Câu này chỉ những tác giả sáng tác bận rộn cả ngày mới có tư cách nói thôi? Thầy Mười Chín Tai cũng đã giao bản thảo rồi, còn bản thảo của anh đâu?”

Nghe đến lượt mình bị điểm danh, thầy Mười Chín Tai rất tự nhiên chen chân vào câu chuyện: “Hôm nay là sinh nhật của chủ biên, trong ngày đại hi thế này, nhắc tới chuyện bản thảo quả thực là tổn thương người ta mà ~.”

Lan Ninh: “...”

Không nộp bản thảo đúng hạn mới càng làm tổn thương người khác ấy!

Cô đi đến chỗ chủ biên đang đứng, kéo cô sang một bên: “Chủ biên, tại sao chị lại mời thầy Hạnh Tâm! Tác giả chưa nộp bản thảo thì không có nhân quyền!”

Chủ biên cười khở hai tiếng: “Tôi đâu có mời anh ta, là Mười Chín Tai gọi anh ta tới đó chứ, tôi cũng không thể đuổi anh ta về được.”

Lan Ninh buồn bực vén tóc mái, bây giờ cô rất muốn về công ty cầm ngay một chiếc Laptop tới đây, sau đó đặt trước mặt Hạnh Tâm, nói với anh không viết xong bản thảo thì không được phép ăn cơm!

“Chủ biên, Lan Ninh, tôi đây chụp một kiểu đi!” Tiểu biên Quan Bác của Mister Calitri đang cầm máy ảnh, vẫy vẫy tay với các cô.

Chủ biên vỗ vỗ vai Lan Ninh, trấn an nói với cô: “Đi thôi, trước tiên phải lấp no cái bụng đã, cô phải tin là nếu như hôm nay thầy Hạnh Tâm không tới, anh ta cũng không ngoan ngoãn mà ở nhà viết bài đâu.”

Lan Ninh: “... ..”

Nhưng vừa nghĩ như thế quả là có cảm giác được an ủi, ha ha.

Lúc cả đám chụp ảnh mấy vị tác giả cũng không muốn vào ống kính, tự động né ra xa, nhóm biên tập chụp một kiểu cho có hình thức, rồi bắt đầu ăn như hổ như sói.

Lan Ninh cầm lấy một con sò biển, còn chưa kịp đưa vào miệng, liền nghe Ngôn Nho Ngữ ngồi bên cạnh nói: “Cô tên là Lan Ninh?”

Lan Ninh: “...”

Không lẽ bây giờ anh ta mới biết tên cô sao?

“Giống tên một địa danh nào đó.” Lan Ninh còn chưa thở ra hơi, Ngôn Nho Ngữ lại thêm vào một câu.

Lan Ninh: “...”

Thực sự là chú nhện được chứ thím thì không nhện được.

“Vậy còn anh, Ngôn Nho Ngữ? Nghe giống tên mấy vị tri thức thập niên năm bảy mươi ấy.”

Ngôn Nho Ngữ thoáng chau mày, giọng nói rất nghiêm túc ngữ giải thích cho cô hiểu như hôm bão chữa mình không mù đường: “Hi vọng chút trí tuệ của cô có thể hiểu được, cái tên này của tôi là do ba mẹ tôi đặt, mà ba tôi cũng là một phần tử tri thức từ những năm bảy mươi.”

Ngôn Nho Ngữ rất ít khi nhắc tới câu chuyện đằng sau về gia đình mình, vậy nên khi Lan Ninh nghe thấy anh nhắc tới ba mình, thì theo bản năng mà hơi ngạc nhiên.

“Được rồi hai người đừng cãi nhau âm ỉ nữa, sò biển mà nguội là ăn không ngon đâu.” Bình Quả vừa xuất hiện giảng hòa, lại quay sang gấp cho Lan Ninh thêm hai con sò biển. Lan Ninh cũng không nói gì với Ngôn Nho Ngữ nữa, bắt đầu chuyên tâm ăn phần của mình.

Một đĩa thức ăn của nhà hàng này vô cùng nhiều, ngay cả món nướng cũng xếp đầy cả khay, mà bây giờ trước mặt Ngôn Nho Ngữ đang đặt một chiếc khay hải sản rất lớn. Cũng không biết là ai sắp xếp món ăn, khay hải sản bày rất bắt mắt, ở giữa khay bày rất nhiều vỏ sò biển và cua, xung quanh lại xếp những con tôm hùm to rất tươi ngon.

Lan Ninh giải quyết xong đám sò biển, liền quyết định bắt đầu bóc tôm. Ngôn Nho Ngữ cũng đang bóc tôm, thấy Lan Ninh cầm tôm lên còn cố ý liếc cô

một cái.

Lan Ninh nhếch khóe miệng, làm sao, anh cho rằng đặt trước mặt anh thì tất cả đều là anh đấy à? Hôm nay tôi quyết định sẽ cho anh một bài học đáng đời.

Cô tự nhận là bản thân mình bóc tôm vô cùng nhanh chóng thuần thục, giải quyết Ngôn Nho Ngữ chỉ là vấn đề thời gian, nhưng mấy phút sau cô liền phát hiện quả nhiên cô vẫn còn non lắm.

Một đĩa tôm to như vậy, chưa đến năm phút đồng hồ đã bị hai người là cô và Ngôn Nho Ngữ lột sạch, tôm trong bát của Ngôn Nho Ngữ đã xếp được một núi cao, mà trong bát cô chỉ mới được một phần ba.

Lan Ninh: "..."

Ngôn Nho Ngữ đắc ý nhìn cô nói: "Muốn so tốc độ tay với tôi? Cô có biết một tiếng tôi đánh tối đa được bao nhiêu chữ không?"

Lan Ninh: "..."

Tốc độ tay nhanh như vậy thì anh viết bản thảo đi! Bóc tôm cái mông tôi ấy!!

"Ha ha, thầy à, bóc nhanh quá cũng mỏi tay lắm đấy." Lan Ninh cười nhạt trào phúng một câu, rồi cầm lấy đĩa bắt đầu ăn tôm. Ngồi ở bên cạnh Ngôn Nho Ngữ nãy giờ Mười Chín Tai quay sang nhìn hai người với ánh mắt ngạc nhiên: "Quan hệ của hai người đã tốt tới mức thảo luận với nhau cả tốc độ quay tay và kinh nghiệm bóc tôm nữa cơ à?"

"Phụt, khụ khụ." Lan Ninh bị sặc một ngụm nước, tuy rằng là chính cô nói từ bóc, thế nhưng bây giờ thốt ra từ miệng người khác, vẫn cảm thấy hơi lúng túng.

Ngôn Nho Ngữ im lặng cầm đĩa lên, bắt đầu ăn tôm.

Mười Chín Tai huých một cái vào tay anh, giọng nói có chút ám muội: "Mau mau tìm một cô bạn gái đi, có bạn gái thì cũng không cần tự quay (tay) nữa đâu."

Lan Ninh: "..."

Mẹ nó quả thật càng khiến người ta lúng túng hơn, cô vừa mới mở miệng nói một câu thôi tại sao lại thành nghĩa đen tối như này?

Nhất định là học thói xấu của Đại Thanh đây mà.

Ngôn Nho Ngữ vẫn rất bình thản tự nhiên ăn tôm, cứ như người vừa bị trêu chọc kia không phải là anh vậy.

"Đến đến đến đây, cắt bánh gato nào!" Tiểu biên tập Quan Bác kêu gọi mọi người lại gần, mở hộp bánh gato. Bình Quả vừa cầm một ngọn nến lên, vừa lo lắng: "Ăn bánh gato sớm thế, chút nữa không ăn hết đồng thức ăn kia không phải lãng phí lắm à."

"Cô cũng khiêm tốn với sức chiến đấu của mình quá đấy." Một nam đồng nghiệp ngồi bên cạnh trêu chọc, Bình Quả liền quay sang tặng anh ta một cái nhìn xẹt điện.

Cô cầm ngọn nến là con số mười bảy, chuyện này rất được chủ biên quan tâm "Cảm ơn mọi người, chúc sinh nhật tuổi mười bảy của tôi vui vẻ ~!"

Mọi người cười vang đều ngầm hiểu ý, trước khi chủ biên thổi tắt nến, đã ước nguyện một mong ước trong ngày sinh nhật của mình: "Hi vọng năm nay tất cả các tác giả đều sẽ giao bản thảo đúng hạn, đặc biệt là thầy Hạnh Tâm nhé."

Nhóm biên tập cười vang, tuy rằng Ngôn Nho Ngữ bị điểm danh, nhưng anh vẫn dùng chiêu mặt dày thần chường mà chống lại sự công kích của dư luận.

Cắt bánh gato xong mọi người lại bắt đầu chiến đấu với đồ ăn, tối nay cả đám ăn hơn ba tiếng mới xong, đến cuối cùng không chỉ thức ăn trên bàn hết sạch, mà ngay cả chiếc bánh gato hai tầng cũng không còn sót một vụn bánh.

Không thể dùng bánh gato bôi lên mặt chủ biên, Bình Quả có vẻ rất đáng tiếc.

Bởi vì hôm sau còn phải đi làm, mọi người cũng không dám đi tầng hai, cả đám đứng ngoài cửa lớn nhà hàng chuẩn bị mỗi người đi một ngả.

Có người có xe, có người có ông xã tới đón, còn có người lại ở gần công ty, mọi người đều không lo về khuya. Lan Ninh nhìn đồng hồ, tuy rằng đã tương đối muộn rồi, nhưng vẫn còn tàu điện ngầm.

Cô đang chuẩn bị xin đi nhờ xe ra ga tàu, chủ biên liền kéo tay cô mà nói với Ngôn Nho Ngữ: "Thầy Hạnh Tâm, anh đưa Lan Ninh về nhé, nhà hai người cùng hướng mà, để con gái một mình về nhà muộn như vậy cũng không an toàn."

Lan Ninh ngạc nhiên một chút, vội vàng nói: "Không sao, tôi sẽ đi tàu điện ngầm nếu không..."

“Đi thôi.” Cô còn chưa nói hết câu, Ngôn Nho Ngữ đã đi về hướng bãi đỗ xe. Chủ biên đẩy cô một cái, ra hiệu bảo cô đuổi theo, Lan Ninh không thể làm gì khác hơn là bắt đầu đi theo anh.

Ngôn Nho Ngữ hai tay đút trong túi áo khoác màu xám, dừng lại trước chiếc xe Jaguar [1] màu bạc. Khi Lan Ninh nhìn thấy chiếc Jaguar thì vô cùng bất ngờ, hóa ra con xe này là của thầy Hạnh Tâm.

[1] Xe Jaguar :

Ngôn Nho Ngữ mở cửa xe, Lan Ninh nhắm mắt ngồi lên. Chắc hẳn là ngồi trong một không gian kín thế này khiến cô có chút ngại ngùng, cô cài một lúc lâu cũng không thất xong dây an toàn.

Ngôn Nho Ngữ nghiêng người sang, kéo dây an toàn cài vào móc, vang lên “tạch” một tiếng

Lan Ninh: “...”

Ngôn Nho Ngữ khởi động xe, từ từ nói: “Nếu mắt không tốt thì đeo kính đi.”

Lan Ninh thở ra một hơi, nói: “Tôi đeo kính sát trùng.”

“Vậy chắc chưa đủ độ đâu.”

Lan Ninh: “...”

Thôi đi, cô cũng không muốn cãi nhau với anh nữa.

Theo địa chỉ Lan Ninh nói Ngôn Nho Ngữ lái xe đến cửa nhà Khúc Đồng, sau đó có chút bất ngờ mà nhìn khu chung cư sang trọng trước mắt: “Cô sống ở đây sao?”

“Tôi không thể ở đây sao?” Lan Ninh hỏi ngược lại.

Ngôn Nho Ngữ chau mày tính toán: “Tiền thuê trọ nhà này hẳn là rất đắt”.

Lan Ninh nhìn anh cười: “Thầy à, anh phải tin trên thế giới này vẫn có người tốt.”

Ngôn Nho Ngữ cười một tiếng chế nhạo cô: “Trên thế giới này không có ai tự nhiên đối xử tốt với cô cả.”

“... Vậy hôm nay anh cho tôi đi nhờ xe là có mưu đồ gì?”

“Có thể cho tôi nợ bản thảo thêm vài ngày nữa không?”

“Vào rừng mơ mà ngủ!” Lan Ninh cời dây an toàn, cũng không thèm quay đầu chào anh mà xuống xe luôn.

Qua cửa sổ xe Ngôn Nho Ngữ nhìn bóng lưng của cô dần biến mất trong màn đêm, anh khẽ cười mỉm rồi lái xe rời đi.

Ngày hôm sau vẫn là một ngày làm việc bình thường, chắc hẳn vì đêm qua ăn chơi điên cuồng, cho nên sáng nay Lan Ninh dậy muộn hơn so với mọi ngày, cũng không kịp ăn bữa sáng. Cô đem sữa chua cùng bánh mì tới công ty, vừa ăn vừa đăng nhập QQ.

Vừa mới đăng nhập, liền phát hiện khung chat của Trời Xanh Mây Trắng đang sáng.Ồ, lẽ nào cậu ta đã sửa bản thảo xong rồi?

Cô click vào khung chat của anh, đọc tin nhắn anh vừa gửi.

Trời Xanh Mây Trắng: Biên biên, tôi thấy trên weibo của Mister Calitri vừa đăng ảnh ban biên tập, người mặc áo gió màu hồng kia là chị phải không?
 $\varphi(\geq W \leq *)\varphi$

Súp Lơ: Sao cậu biết? _(:3" <)_

Một lát sau, cô nhận được tin nhắn của Trời Xanh Mây Trắng——

Trời Xanh Mây Trắng: Căn cứ vào thông tin trên QQ của chị và cách nói chuyện của chị nữa, trong lòng tôi đã phác họa được chân dung chị, nhìn tấm ảnh, tôi cảm thấy cô gái mặc áo gió kia phù hợp với phong cách giản dị của chị, vì vậy suy đoán người đó là chị o(n_n)o~

Súp Lơ: ... Mấy người viết tiểu thuyết trinh thám như cậu, có phải bình thường cũng hay thích suy luận người khác phải không? :)

Trời Xanh Mây Trắng: ^_^

Trời Xanh Mây Trắng: Thật ra nguyên nhân chính là, tôi cảm thấy cô gái ấy là xinh nhất [then thùng]

Súp Lơ: ... Miệng dẻo như thế, trong trường có không ít em gái theo đây mà :)

Trời Xanh Mây Trắng: FA ~ xin đừng xát muối vào lòng em. QAQ

Trời Xanh Mây Trắng: Có điều buổi tối con gái ăn nhiều như vậy sẽ dễ mập lắm nhé ^ _ ^

Lan Ninh: "..."

Thiên thần nhỏ cũng biết nói ngọt đấy nhĩ?

Súp Lơ: Yên tâm đi, tôi luôn vận động hàng ngày để tiêu hao calo thừa:)

Trời Xanh Mây Trắng: $\Sigma(^{\circ}\Delta^{\circ})$ Vận động gì cơ? Biên biên, lẽ nào cô không phải FA?

Lan Ninh: "..."

Độ bi và độ bựa được cả đôi~.

Súp Lơ: Làm sao cậu suy luận ra tôi là FA hả?

Trời Xanh Mây Trắng: Đây không phải tôi suy luận, trước đây trên mạng đã có số liệu thông kê rõ ràng, trong những nghề dễ ể nhất, thì biên tập viên đứng đầu bảng luôn. (◡v◡)

Súp Lơ:

Súp Lơ: Tốt nhất cậu vẫn nên chuyên tâm viết bản thảo đi. [báibai]

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Bản Thảo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Tan Vỡ

Sau khi Lan Ninh tắt khung chat với Trời Xanh Mây Trắng, vừa đúng lúc chủ biên cũng gửi cho cô một tin nhắn, nội dung như sau:

“Đã đầu tháng ba rồi, bản thảo của thầy Hạnh Tâm đâu?”

Lan Ninh: "..."

Tối hôm qua là ai còn thoải mái vỗ vai an ủi cô cứ từ từ? Sao mới chỉ qua một đêm đã sốt sáng hơn cả cô thế này!

Cô tức tối click hai lần vào avatar đen xì của Hạnh Tâm, gửi cho anh một tin nhắn bực bội.

Súp Lơ: Thầy Hạnh Tâm đã tháng ba rồi! Nộp bài nộp bài nộp bàiiiii! [:quatmang][:quatmang][:quatmang]

Sau đó đối phương vẫn không có phản ứng gì, mãi đến khi Lan Ninh ăn xong cơm trưa, anh mới nhắn lại cho cô một tin: “Cô đã từng nghe xuyên qua thì người một chưa?”

Lan Ninh: "..."

Súp Lơ: Thầy! Anh vừa ngủ đông dậy đã bắt đầu một vì xuân, một năm bốn mùa có mùa nào thì anh tỉnh táo []

Hạnh Tâm: Tỉnh táo là sao? Hư ảo là sao? Đến cùng là trang chu mộng điệp, hay là điệp mộng trang chu [1]?

[1] Trang chu mộng điệp hay điệp mộng trang chu : đây là một điển cố của Trung Quốc , Trang Chu một lần nằm mộng đã mơ mình hóa thành bướm bay lượn khắp nơi. Giác mơ chân thực đến mức ông không rõ mình nằm mơ hóa thành bướm hay bướm mộng hóa Trang Chu

Lan Ninh: "... .."

#Môn Triết học về sự lầy lội do thầy Hạnh Tâm đứng lớp bắt đầu#

Súp Lơ: Tôi đọc ít sách nên không biết đâu [báibai] nói chung anh mau nộp bài nộp bài nộp bài cho tôi điiii [báibai]

Hạnh Tâm: Nghĩ lại xem, rồi một ngày nào đó con người ta cũng sẽ chết, cô cảm thấy chuyện nộp bản thảo còn quan trọng như vậy không?

Súp Lơ: Đương nhiên, bởi vì chuyện này có liên quan đến một ngày nào đó sẽ chết của tôi. []

Hạnh Tâm: ...

Hạnh Tâm: Ngủ trưa dậy tôi sẽ viết bài.

Súp Lơ: Không phải anh vừa mới ngủ dậy đây à ? ￣￣￣￣￣ (' '□) ￣￣￣￣￣

Cô trơ mắt mà nhìn avatar hoạt hình tếu táo của Hạnh Tâm đen lại, nhưng cũng không biết phải làm sao. Cô tắt khung chat, tức giận leo lên weibo, đăng nhập tài khoản “Hôm nay thấy Hạnh Tâm nộp bài á” gửi một status mới ——

Một chữ cũng không có! ￣￣￣￣￣ (' '□) ￣￣￣￣￣

Trải qua giai đoạn điên cuồng ban đầu của đám fans, hiện nay số fans theo dõi tài khoản này đã khá là ổn định, bình thường cô update weibo cũng không ai để ý đến cô, nhưng hôm nay chắc hẳn thấy cô đã đến giới hạn bùng cháy, còn có vài bình luận an ủi.

“Thương chế quá. [cười cry] “

“Xoa xoa Biên Biên (◡‿◡) “

“Vì vậy sau này tui tuyệt đối sẽ không làm biên tập ￣ (' _ ') ￣ “

” [Ngon nén] “

Lan Ninh: “...”

Nguyên nhân cô không nói gì, là vì ngon nén kia do Hạnh Tâm comment.

Đồ rác rưởi nhà anh!

Sáu giờ tối, Lan Ninh gương mặt hốc hác kết thúc công việc.

Về đến nhà cô liền ngã mình trên chiếc sofa ngoài phòng khách, cũng không muốn nhúc nhích chút nào nữa.

Điện thoại kêu lúc nào không kêu lại đúng vào lúc này , Lan Ninh sờ soạn tìm kiếm một hồi trong túi xách, vừa lôi điện thoại ra nhìn qua màn hình, hình như là số của dịch vụ chuyển phát nhanh.

“Alo...”

“Xin chào, cô có hàng chuyển phát nhanh, mời cô xuống lấy.”

Nếu như là trước đây, Lan Ninh nghe cô có đồ chuyển phát nhanh nhất định sẽ vội vàng xuống lấy, nhưng bây giờ cô thật sự mệt lắm rồi không muốn nhúc nhích chút nào, hơn nữa cô nhớ cô không đặt mua hàng online, tại sao lại có hàng chuyển phát nhanh?

“Anh gửi lại ở phòng bảo vệ của chung cư đi, tí nữa tôi xuống lấy.”

“Là của biển lớn đấy ~ “

Lông mày Lan Ninh giật giật, của biển sao? Cô không đặt mua mà, là ai mua cho cô vậy?

Tuy rằng không biết là ai mua, nhưng của biển thì không thể bỏ qua được, cô không thể làm gì khác hơn là bò dậy khỏi sofa: “Được, vậy bây giờ tôi xuống lấy.”

Cúp điện thoại, trên đường xuống lầu Lan Ninh cứ nghĩ ai đã đặt mua của biển cho cô. Lúc vẫn đang học đại học, đúng là thỉnh thoảng cô sẽ nhận được quà của đám nam sinh, nhưng bây giờ cô đã đi làm, mối quan hệ của cô kỳ thực ít ỏi vô cùng, cũng không nghĩ ra xung quanh dạo này có ai thăm mến cô chứ...

Lúc tới phòng bảo vệ lấy đồ, cô nhìn qua đơn chuyển phát nhanh in trên thùng hàng mới phát hiện... Mẹ nó đây mà là của biển à! Đây rõ ràng là thịt khô lap xườn mẹ cô gửi từ dưới quê lên mà!

Bây giờ ngay cả anh chàng chuyển phát nhanh vì muốn cô mau chóng xuống nhà lấy đồ, cũng lừa cô hàng là của lớn.

Lan Ninh mặt buồn thiu ôm gói đồ lên nhà, tìm cái kim bắt đầu mở hộp đồ. Trong hộp là vài xâu thịt lap xườn, còn có ba miếng thịt khô lớn. Lan Ninh xé một ít, vừa đúng lúc hôm nay cô không muốn nấu thức ăn, ăn cơm trắng với chút thịt khô cũng được.

Cô lấy một xâu lap xườn và một ít thịt khô, đóng còn lại dùng giấy báo gói thật cẩn thận rồi bỏ vào trong tủ lạnh. Sau đó thì rửa tay chuẩn bị nấu cơm, đúng lúc này điện thoại lại vang lên.

Lan Ninh chạy tới cầm điện thoại, là mẹ cô gọi tới. “Mẹ à, có chuyện gì sao?”

“Ninh Ninh à, mẹ vừa gửi cho con ít lạp xường và thịt khô, hàng đã tới chưa?”

“Vừa lấy xong, anh chuyển phát nhanh còn gặt con là có người gửi của biển.” Lan Ninh tỏ vẻ rất không vui.

“Phụt.” Mẹ Lan Ninh cười một cái rồi nói với cô, “Lần sau sẽ gửi của biển cho con. Đúng rồi, lần trước con nói đã tìm được công việc mới, sao rồi, công việc có thuận lợi không?”

“Vâng, rất tốt.”

“Có thật không? Con đừng cậy mạnh mà lừa mẹ, nếu như công việc không tốt thì về quê đi, ở đây cũng có thể tìm được việc làm.”

“Thật mà.” Trong lòng Lan Ninh bỗng dâng lên một nỗi oan ức không tên, nhưng cô lại không muốn để mẹ mình lo lắng. “Đó là một công ty lớn, đồng nghiệp cũng đối với con rất tốt.”

“Ừm, hôm ấy mẹ nghe em họ của con nói, con lên cả Weibo đòi bản thảo đấy à?”

Lan Ninh: “.....”

“Không có, nhất định là nó nhìn lầm rồi, mấy tác giả do con quản lý luôn viết bài rất chăm chỉ, xưa nay chưa từng gây khó dễ cho con.”

Trời ơi! Lương tâm của cô...

“Vậy thì tốt, đừng tự tạo áp lực công việc cho mình đấy.”

“Con biết rồi, bây giờ con đang làm việc với toàn tác giả nổi tiếng, tương lai sách được xuất bản nhất định sẽ bán rất chạy!” Mẹ à con xin lỗi, thế giới này quả nhiên không thể tin ai được...

Tâm sự với mẹ hơn mười phút, sau khi Lan Ninh cúp điện thoại, trong lòng liền cảm thấy trống vắng.

Mẹ nó đều là lỗi của lão Hạnh Tâm!

Cô thuận tay tìm số điện thoại của anh, nhấn nút gọi.

Sau khi nhạc chờ vang lên vài phút, điện thoại rốt cục cũng có người nhận, Lan Ninh không chờ anh nói gì, liền mở miệng mắng liền hồi: “Anh định bao giờ mới giao bản thảo đây? Thân là một tác giả không giao bản thảo thì có khác gì mấy con cá uồn vô dụng? Bây giờ đến cả mẹ tôi cũng biết anh trốn bản thảo đấy! Anh mau nộp bài nộp bài nộp bài đi!!!”

Ngôn Nho Ngữ ở đầu dây bên kia im lặng một hồi lâu, sau đó mới lên tiếng hỏi: “Cô còn mách với mẹ cơ à? Cô bao nhiêu tuổi rồi?”

Lan Ninh: “... ..”

Chuyện đó có quan trọng không?

“Là em họ tôi kể cho mẹ tôi nghe, tôi không rảnh rồi như vậy đâu! Nói chung anh mau nộp bài cho tôi! Nếu như anh không nộp ba rưỡi đêm nào tôi cũng sẽ gọi điện tới giục anh dậy đi vệ sinh!”

Ngôn Nho Ngữ: “...”

Anh im lặng một chút rồi mới nói: “Tôi có thể tắt máy.”

Lan Ninh: “...”

“Tôi cảm thấy cô đang tạo áp lực quá lớn cho bản thân, như vậy rất dễ dẫn tới suy nhược thần kinh. Không phải còn chưa tới ngày phải nộp bản thảo sao, nói không chừng tôi có thể giao bản thảo đúng ngày mà? Cô phải tin thế giới này vẫn có kỳ tích. Được rồi, tiết học phụ đạo tâm lý hôm nay kết thúc tại đây, uống một ly sữa ấm rồi ngủ sớm đi nhé, ngủ ngon.”

Ngôn Nho Ngữ nói xong một đoạn dài, thì một giây cũng không trì hoãn mà cúp máy luôn.

Lan Ninh: “...”

Cô lại gọi cho anh lần nữa, mới phát hiện anh ta đã tắt máy.

... Ngôn Nho Ngữ sao anh không đi chết đi!

Cô đổi tên của anh từ “Thầy Hạnh Tâm” sang “Ngôn Nho Ngữ chết tiệt”, cuối cùng lại đổi thành “Ngôn Chó Điền chết đi”.

Mặc niệm trong lòng ba lần, cảm giác đúng là sáng khoái hơn nhiều.

Cô quyết định gạt chuyện làm com sang một bên, đầu tiên bật máy vi tính mở video hướng dẫn tập dần cơ, tập theo một lượt, cả người thoải mái mới đi nấu com

Trước khi đi ngủ cô đăng nhập QQ bằng điện thoại di động, phát hiện lúc chiều tối Đại Thanh có nhắn cho cô một tin.

Đại Thanh: Ha ha ha ha tao cười cả chiều nay. Hôm nay Trung Tâm Thế Kỷ khai trương rạp chiếu phim mới, bạn trai Tôn Kiều Kiều mời cậu ta đi xem phim. Thôi thì bỏ qua chuyện bộ phim kia cũ rích đã chiếu từ mấy năm trước, trong rạp còn toàn mùi formaldehyd[2] xử lý chưa sạch, Tôn Kiều Kiều vừa vào phòng thì bị sặc khí bỏ về luôn. Cậu ta tức giận muốn chết, vậy mà bạn trai cậu ta còn cảm thấy cô nàng không hiểu chuyện, nói là đồ miễn phí nên chỉ được thế thôi ha ha ha ha ha ha.

[2] Formaldehyd : là một chất khí có mùi hăng, dùng để giết chết vi khuẩn, có hại với con người.

Lan Ninh: “... ”

Lan Ninh: Rạp chiếu phim mới luôn có cái kiểu sặc chết con người ta bằng mùi formaldehyd đó... Người đàn ông này cũng thật là, biết vậy mà còn mời bạn gái tới đó

Đại Thanh: Ha ha ha lúc tao nghe cậu ta kể lại, cười đến chảy cả nước mắt, quả nhiên đàn ông tên nào tên này đều có chiêu trò riêng, năm đó Vu Mộ Viễn cũng ra về mình là thắng đàn ông từ tế lắm ấy.

Đột nhiên cô nàng nhắc tới ba chữ Vu Mộ Viễn khiến Lan Ninh hơi thất thần một chút, sau đó cô thấy Đại Thanh nhanh chóng thu hồi lại tin nhắn này.

Đại Thanh: A ha ha ha ha, vừa nãy tao không nói gì đâu, muaz muaz muaz!

Lan Ninh: Không phải chỉ là tiện nhân Vu Mộ Viễn thôi à;) không cần tránh né, hần ta chính là tên đầu [mỉm cười]

Đại Thanh: Nữ trung hào kiệt, tại hạ khâm phục.

Đại Thanh: Nhắc mới nhớ, thứ sáu tới Đại học Đê đô tổ chức lễ kỷ niệm thành lập trường, tao nghe đứa em gái cùng trường nói đêm đó có hội diễn văn nghệ hoành tráng lắm, nó bảo tao nhớ đến xem nó biểu diễn, mày có muốn đi không?

Lan Ninh: Từ lúc nào mà mày quyến rũ được em gái người ta thế → _ →

Đại Thanh: Hết cách rồi, trời sinh tao có khả năng hấp dẫn con gái nhà người ta, tao cũng đau khổ lắm chứ [soái] tối hôm ấy mày không có chuyện gì thì đi với tao cho vui.

Lan Ninh: Được, nhỏ Khúc Đồng nhà tao biết thế nào cũng đòi theo đuôi.

Đại Thanh: Được luôn ~ lâu lắm không gặp cũng nhớ con bé ghê cơ [sắc]

Lan Ninh: Cút đi)

Cô thoát khỏi QQ, đặt di động sang bên cạnh rồi tắt đèn đi ngủ.

Một tuần làm việc bận rộn và giục bản thảo đến phát điên cuối cùng cũng trôi qua rất nhanh.

Tối thứ sáu hôm đó Lan Ninh có cuộc họp đột xuất, cô gọi điện thoại cho Khúc Đồng, bảo cô nàng đến trường gặp Đại Thanh trước. Đến lúc cô chạy tới nơi, buổi biểu diễn cũng đã bắt đầu được một lúc rồi.

Trong hội trường lớn đông đúc người, tiếng hoan hô nhiệt liệt khiến cô nhất thời nghĩ có ca sĩ nổi tiếng nào đó đang tổ chức đêm diễn ở đây.

Trong hội trường sớm đã không còn chỗ trống, Lan Ninh cũng chẳng muốn bon chen giữa đám người đông nghịt kia, cô đành đứng xa xa ở phía cuối xem biểu diễn.

Đang đứng trên sân khấu biểu diễn là một ban nhạc nam, tổng cộng có bốn người, nam sinh hát chính ôm đàn ghita vừa tự đệm nhạc vừa tự hát, thu hút sự cổ vũ của rất nhiều nữ sinh dưới sân khấu.

Lan Ninh cũng bị thả mình theo bầu không khí sôi nổi này, đột nhiên cô nhớ lại những tháng ngày còn ngồi trên giảng đường đại học. Nam sinh đứng trên sân khấu kia rạng rỡ như ánh mặt trời, giọng hát vừa trong trẻo lại ấm áp, nếu như là cô của năm đó, chắc hẳn sẽ rung động trước chàng trai như thế này.

Chỉ có điều bây giờ không giống như xưa nữa, đặc biệt là sau khi cô gặp phải tên tra nam Vu Mộ Viễn kia.

Giọng hát của chàng trai này rất ấm áp, mỗi câu hát cũng khiến người nghe như đắm chìm trong ánh mặt trời rạng rỡ bình yên, mang lại cảm giác thật dịu dàng thoải mái. Cậu chàng nhẹ nhàng lau những giọt mồ hôi vương trên trán, lơ đãng mà chạm mắt với cô.

Lan Ninh không thể không thừa nhận, trong khoảnh khắc xoẹt qua ấy, trái tim khô héo của người phụ nữ trường thành đã hơi rung rinh một chút. Xem ra

không cần biết bạn bao nhiêu tuổi, phụ nữ luôn không thể từ chối những anh chàng đẹp trai.

Sau đó cô nhìn thấy, chàng trai đang hát kia đột nhiên cười với cô, một nụ cười tươi sáng như đóa hoa đang nở rộ.

“Lan Ninh?”

Tiếng gọi này kéo Lan Ninh hồi hồn thoát khỏi giọng hát và nụ cười của chàng trai kia, cô quay đầu liếc mắt nhìn qua, lông mày nhất thời chau lại.

“Lan Ninh, không ngờ đúng là em rồi!” Vu Mộ Viễn vui vẻ nói.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Bàn Thảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Diệt Trùng

Sau lần chia tay từ ba năm trước, Lan Ninh liền đưa toàn bộ cách thức liên lạc với Vu Mộ Viễn vào blacklist. Từ hôm đó tới nay cô cũng không quan tâm tin tức về hắn, không ngờ hôm nay về trường xem ca nhạc cũng có thể gặp lại hắn. Nhất thời tâm trạng đang vui vẻ cũng không còn nữa.

Nhưng ngược lại Vu Mộ Viễn có vẻ rất vui: “Thực sự quá lucky, không ngờ lại gặp được em ở trường thế này.”

Lan Ninh co giật khóe miệng, ha ha, ở nước ngoài ngây ngốc mấy năm, quả nhiên con người đã thay đổi, còn biết cách chêm đệm vài từ tiếng anh vào câu nói nữa.

Tuy rằng thái độ Lan Ninh rất lạnh lùng, nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng đến Vu Mộ Viễn thao thao bất tuyệt tự nói liên hồi: “Chúng ta đã bao lâu không gặp rồi nhỉ? 3 Years? Trông em càng ngày càng xinh hơn ấy nhỉ?”

Lan Ninh: “...”

Cô rốt cục không thể nhịn được nữa nói: “Anh đừng chêm mấy từ tiếng anh vào câu nữa, tôi chỉ muốn nói chuyện bằng tiếng trung thôi.”

Hơn nữa tên này da mặt dày cỡ nào chứ, gặp cô vẫn có thể coi như không có chuyện gì xảy ra mà bắt chuyện rất tự nhiên?

Vu Mộ Viễn ngạc nhiên một chút rồi cười nói: “Em vẫn thẳng tính như ngày xưa.”

Lan Ninh ha ha: “Anh sai rồi, nếu tôi còn thẳng tính như ngày xưa, thì việc đầu tiên tôi làm khi gặp lại anh là tát cho anh hai cái.”

Cô vốn không muốn tiếp chuyện với hắn, nên vừa nói xong câu đó thì quyết định đi tìm Đại Thanh và Khúc Đồng, nhưng Vu Mộ Viễn bỗng giữ chặt cổ tay cô. Cô chau mày quay đầu lại, Vu Mộ Viễn đang nhìn cô với ánh mắt bi thương: “Em vẫn còn giận anh sao? Ba năm trước anh từng nói, người khiến anh không buông tay được là em.”

Lan Ninh gạt tay hắn ta ra, cẩn thận nhìn đám sinh viên xung quanh, cô không thể kích động tát hắn trước đám đông, nên đành phải nhẫn nhịn: “Là một kẻ bỉ ổi cỡ nào mới có thể tráo trở như anh? Nếu như anh không thể buông tay tôi, vậy anh có thể buông tay người bạn gái ở nước ngoài kia của anh sao?”

Như người bị chọc trúng điểm yếu, sắc mặt Vu Mộ Viễn trông thật khó coi, hắn lập tức trung ra về mặt đau khổ nhìn cô: “Chuyện đó đúng là lỗi của anh, nhưng là đàn ông thì khó tránh khỏi lúc mắc sai lầm, hơn nữa bây giờ anh cũng đã chia tay với cô ta, em có thể tha thứ cho anh không?” Hắn vừa nói trong mắt lại lộ ra vẻ mong chờ, “Năm ấy anh đã nói, chờ sau khi anh về nước, nếu như em vẫn còn độc thân, anh nhất định sẽ đến tìm em.”

Lan Ninh: “...”

Thực sự là buồn cmm nôn, da mặt của thằng cha này tuyệt đối dày hơn cả thầy Hạnh Tâm

“Giờ anh chia tay cô ta rồi nên muốn quay lại với tôi? Vu Mộ Viễn anh có thể đừng lố bịch như vậy được không? Hơn nữa...”

Lan Ninh còn chưa nói hết câu, đột nhiên có người đằng sau ôm vai cô, kéo sát mặt cô vào lồng ngực ấm áp: “Em yêu, để em đợi lâu rồi ~”

Lan Ninh: “...”

Mẹ nó, chuyện này là thế nào? Cô mơ màng ngẩng đầu lên nhìn, đập vào mắt chính là gương mặt chàng trai vừa hát trên sân khấu kia.

Cô không biết cậu ta đã hát xong từ lúc nào, cũng không biết cậu ta đến bên cạnh cô từ khi nào, càng không biết... cậu ta phát bệnh thần kinh gì mà tự dưng ôm cô.

Cô giãy dụa hai lần muốn thoát khỏi lồng ngực kia, kết quả là đối phương lại càng mạnh tay hơn, cậu ta ôm chặt lấy vai cô: “Em yêu, sao vậy, đây là à?”

Tự nhiên xuất hiện một nam sinh xa lạ uy hiếp, đang trong cơn mơ màng lúc này Vu Mộ Viễn tỉnh táo hơn hẳn. Hắn đánh giá đối nam sinh trước mặt vài lần, rồi nở nụ cười nhạt nói: “Tôi là bạn trai cũ của cô ấy.”

“À, thì ra là tiền bối.” Cậu chàng kia vẫn ôm Lan Ninh, rồi cười khách sáo với Vu Mộ Viễn, “Tôi là bạn trai hiện tại của bảo bối.”

Lan Ninh: “...”

Không xong rồi ! Cô xấu hổ tay chân lúng túng như vừa bị bắt gian.

Nhưng cô cảm thấy nếu làm vậy có thể khiến Vu Mộ Viễn tức giận, cũng là chuyện tốt, vì thế cô cũng không lên tiếng vạch trần cậu ta.

Vu Mộ Viễn nghe nam sinh kia tự giới thiệu mình, cười như không mà cong khóe miệng, nhìn Lan Ninh nói: “Lan Ninh, chúng ta cũng không còn là sinh viên ngây ngô như xưa nữa, mọi người đều đã là người từng trải đời, đối tượng hẹn hò cũng phải tính đến chuyện kết hôn. Em cảm thấy miếng thịt tươi này đáng tin sao?”

Lan Ninh cảm thấy buồn cười vô cùng, lần này cô không đợi nam sinh kia lên tiếng, liền mở miệng mắng Vu Mộ Viễn: “Tôi cảm thấy tiện tay nhặt bừa một người đàn ông ngoài đường, so ra cũng đáng tin hơn anh gấp trăm lần.”

Vu Mộ Viễn nhún mày: “Em không thể vì anh mắc lỗi một lần, thì phủ định hoàn toàn con người anh thế được, huống chi...”

“Ái chà, đây không phải tra nam Vu Mộ Viễn đây à? Sao anh không sống luôn ở nước ngoài đi, còn quay về đây làm gì?” Giọng nói Đại Thanh đột nhiên vang lên từ bên cạnh, Lan Ninh theo tiếng nói này mà nhìn qua, liền thấy Khúc Đồng đi bên cạnh Đại Thanh, cả hai đang đi tới đây.

Vu Mộ Viễn nghe Đại Thanh mỉa mai vài lời, thì gương mặt đỏ lên vì tức giận, nhưng Đại Thanh vốn là người thích xem trò vui mà không quan tâm đến nơi tổ chức, cô nàng hận không thể vạch trần sự đều cáng của Vu Mộ Viễn trước mặt mọi người: “Anh nói xem anh ở nước ngoài một chân đạp hai thuyền, còn giấu diếm cậu ấy lâu như thế, tôi đã nghĩ sau khi lộ bản chất, anh cũng tự biết thân phận mà rút gót, nhưng giờ lại dám thò mặt ra gặp Lan Ninh nhà tôi? Có phải sau khi bị cô bạn gái nước ngoài kia đá, nên giờ cảm thấy Lan Ninh nhà chúng tôi là tốt nhất?”

Khúc Đồng lần đầu tiên nghe chuyện này, cô nàng tròn mắt ngạc nhiên nói: “Thì ra trong cuộc sống này thật sự có tra nam à?” Cô nàng đi đến trước mặt Vu Mộ Viễn, đánh giá trên dưới toàn thân ai kia hai lượt, rồi cười khẩy mà nói với hắn, “Anh hai, anh có biết Thành Ca không?”

Vu Mộ Viễn về mặt mờ mịt: “...”

Khúc Đồng nói: “Hắn cũng vì một chân đứng hai thuyền, cuối cùng bị bạn gái dùng dao phay chém chết đấy.”

Vu Mộ Viễn: “...”

Đại Thanh đứng bên cạnh cười vang, mặt Vu Mộ Viễn biến sắc mấy lần, nhìn Lan Ninh một cái rồi không nói gì mà xoay người bỏ đi.

“Bỏ cuộc nhanh như vậy à, chẳng có cảm giác thành công chút nào.” Đại Thanh vỗ tay một cái, rồi quay đầu nhìn Lan Ninh cùng nam sinh đang ôm vai cô, “Có điều hai người đây là...”

Lan Ninh lúc này mới phản ứng lại, đột nhiên thoát khỏi lồng ngực chàng trai kia, có chút đề phòng mà nhìn cậu ta: “Cậu là à?”

Nam sinh kia nháy mắt với cô một cái, lông mi dài chớp chớp: “Biên Biên, tôi là Trời Xanh Mây Trắng đây.”

... ??!!

Đầu óc Lan Ninh quay cuồng mấy hồi, cô không kịp tiêu hóa lượng thông tin đột ngột này. Trước đây Trời Xanh Mây Trắng đã biết mặt cô qua tấm ảnh đăng trên Weibo của tạp chí, cậu ta có thể nhận ra cô cũng không có gì lạ, hơn nữa cậu ta còn là sinh viên của Đại Học Đế Đô, nhưng không phải chuyện này cũng quá trùng hợp đấy sao ?

“Diệp Trùng, từ lúc nào mà mày quen nhiều người đẹp thế này, mau mau giới thiệu cho chúng tao làm quen một chút?” Ba nam sinh trong ban nhạc cũng đi tới, bắt đầu trêu chọc Diệp Trùng.

Diệp Trùng hắng giọng một cái, giới thiệu với bọn họ: “Đây là biên tập của tao, chị ấy cũng là sư tỷ khóa trên học ở trường mình, hai người bên cạnh là bạn của chị ấy.”

“Biên tập? Bây giờ biên tập nào cũng xinh thế à, nếu không tao cũng thử viết tiểu thuyết xem sao.”

“Thôi đi, giọng văn của mày có thể khiến người ta đang ăn cơm mà nôn hết ra đấy.”

“Ha ha, nó thì chỉ có thể viết truyện đen thôi.”

Mấy nam sinh tao một câu mày một câu vừa nói, vừa nhìn về phía Đại Thanh: “Vị này cũng là sư tỷ sao?”

Đại Thanh đã lâu không được nhiều nam sinh tươi trẻ như vậy vây quanh, cô nàng phấn khởi mặt cũng đỏ lên: “Ồi chào đừng gọi là sư tỷ, sư tỷ có phải già lắm không, gọi tên thôi là được rồi ~”

“Còn em gái xinh đẹp này là?”

“Tao biết, tao biết bộ váy em ấy đang mặc là trang phục lolita!”

“Này Tiểu Kien Kien, vì theo đuổi con gái, mày học cũng không ít đâu nhì.”

Đại Thanh nhìn mấy nam sinh tươi trẻ vốn đang vây quanh mình đảo mắt đã chuyển sang Khúc Đồng đứng bên cạnh, thì họ khan một tiếng để thu hút sự chú ý của mọi người: “Khụ khụ, Khúc Đồng vẫn đang là học sinh trung học, mấy đứa không được có ý xấu với trẻ vị thành niên đâu đấy.”

Lan Ninh: “...”

Đến cùng Đại Thanh hóm trai cỡ nào vậy...

Mấy nam sinh nói đùa vài câu, rồi cũng lần lượt giới thiệu bản thân: “Tôi là tay bass của ban nhạc, tên này là tay trống, Tiểu Kien Kien là người chơi đàn, Diệp Trường kia, cậu ta đảm nhiệm chức nồi com kiểm ăn của nhóm nhạc chúng tôi.”

Diệp Trường: “...”

Ha ha, không hổ là anh em.

“Phụt.” Lan Ninh không nhịn được mà nở nụ cười, nhìn bạn học Diệp Trường đẹp trai nhả nhặn thế kia, nhìn thế nào cũng không giống nồi com của nhóm mà haha.

“Rất buồn cười sao?” Diệp Trường nheo mắt cười ngái ngùng nhìn Lan Ninh, Lan Ninh nhìn cười lắc lắc đầu với cậu.

“À đúng rồi, suýt chút nữa thì quên, chúng tôi định qua gọi Diệp Trường đi ăn com luôn.” Hôm nay ban nhạc tập luyện cả buổi chiều, mọi người cũng không có thời gian để ăn com, bây giờ buổi diễn đã kết thúc, cảm giác đói bụng liên kéo nhau mà tới, “Mấy người đẹp có muốn cùng đi không, lần này chúng tôi mời khách.”

Diệp Trường cũng nhìn Lan Ninh: “Biên Biên, chị đi ăn với chúng tôi một bữa đi.”

Chiều nay Lan Ninh vừa họp xong liền chạy tới đây ngay, đến bây giờ cũng chưa ăn được gì, dù sao cô cũng đang đói bụng, vừa định nói đồng ý, Đại Thanh đã thoải mái kéo Khúc Đồng đi tiên phong: “Đại học Đê Đô là địa bàn của tôi, tới quán com rang của chú Vương đi, đồ ăn ở đó quả thực là không cường lại nổi!”

Mấy nam sinh theo sau Đại Thanh và Khúc Đồng cùng đi trước, chỉ để lại Diệp Trường và Lan Ninh quay sang nhìn nhau ngỡ ngàng, cuối cùng cậu cười nói: “Đi thôi, Biên Biên.”

“À...” Lan Ninh đuổi theo cậu, có chút lúng túng, “Ồ ngoài cậu đừng gọi tôi là Biên Biên nữa.”

Diệp Trường suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Chị tên là Lan Ninh?”

“Ừm, Lan trong Hoa Lan, Ninh trong An Ninh.”

“Ừ, tên nghe hay lắm.”

Lan Ninh ngẩng đầu lên nhìn cậu một chút: “Cậu không cảm thấy tên này giống tên địa danh nào đó à?”

Diệp Trường hơi ngây người, rồi nở nụ cười: “Nếu như là tên địa danh, vậy nơi đó nhất định sẽ rất đẹp.”

Lan Ninh: “...”

Quả nhiên giữa người và người vẫn có sự khác biệt một trời một vực, cũng không phải tất cả mọi người đều đáng ghét như thầy Hạnh Tâm.

Cô không nhịn được mà nở nụ cười, lắc lắc đầu nói: “Miệng lưỡi dẻo như kẹo thể này, lại thêm gương mặt sáng sủa khiến bao nữ sinh mê mẩn, tôi không tin cậu là dân FA.”

“Nếu như tôi có bạn gái, vừa nãy khi cô ấy thấy tôi ôm chị đã lao ra cho tôi một trận rồi.”

Lan Ninh tròn mắt nhìn: “Nghe cũng hợp lý nhì.” Có điều nhắc tới chuyện vừa rồi, cô lại có chút lúng túng, “Vừa nãy cảm ơn cậu.”

“À, lúc ở trên sân khấu tôi đã nhận ra chị rồi, định hát xong bài đó thì muốn đi xuống tìm chị, vừa đúng lúc nhìn thấy anh ta đang kéo tay chị.” Cậu vừa nói, đôi mắt sáng lấp lánh quay sang nhìn Lan Ninh, “Người đó thật sự là bạn trai cũ của chị sao?”

Lan Ninh nhún vai một cái, tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng lịch sử đen tối này có xóa thế nào cũng không hết: “Đúng vậy, tôi quen anh ta khi học

đại học, lúc đó còn rất ngây thơ, tính đến bây giờ cũng chia tay được mấy năm rồi.”

Diệp Trùng hơi chăm chú, tựa như đang suy nghĩ gì đó: “Chị gọi anh ta là Vu Mộ Viễn? Anh ta là một học trưởng cũng khá nổi tiếng ở khoa công nghệ của chúng tôi, nghe nói gần đây anh ta vừa về nước.”

Đối với chuyện của Vu Mộ Viễn cô cũng chẳng thêm quan tâm, có điều Lan Ninh vẫn kịp bắt được thông tin quan trọng trong lời kể của Diệp Trùng: “Cậu cũng học khoa công nghệ?”

“Đúng vậy.” Diệp Trùng trả lời, lại mau chóng nói thêm, “Có điều chị đừng nhờ sửa máy tính nhé, ti vi tủ lạnh gì đó tôi cũng không biết đâu!”

...

“Ha ha ha ha ha ha.” Lan Ninh không kiềm chế được cười thành tiếng, “Đáng thương thật, tết vừa rồi bị hỏi nhiều lắm phải không?”

“Khỏi nói, mợ tôi còn nhờ tôi hack mật khẩu Q.Q của ông cậu, tôi nói không biết, mợ tôi bảo cho tôi đi học thật vô dụng :)”

“Ha ha ha ha.”

“Còn đứa em họ tôi...”

Đại Thanh đang đi phía trước bỗng quay đầu lại nhìn bọn họ một cái, ai chà, cảm giác hai người này có hi vọng đây.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Bàn Thảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Tấn Công

Quán com rang của chú Vương mà Đại Thanh vừa nhắc tới, không phải mấy quán ăn ven đường, mà là một tiệm com rang tư nhân do chú mở. Cả bọn đi vòng qua một con ngõ nhỏ rồi đi thêm năm sáu phút nữa, mới nhìn thấy biển hiệu “Com Rang Chú Vương” phía xa xa.

“Quán này có vẻ được đấy, sao các chị có thể tìm được nơi này vậy?” Khúc Đồng tò mò đánh giá khung cảnh xung quanh, con phố này cũng có không ít dân cư sinh sống, tất cả đều là những căn nhà mái bằng một tầng xưa cũ, cả khu phố tràn ngập trong hơi thở cổ xưa.

Đại Thanh vô cùng kiêu ngạo mà nói: “Ngửi mùi là có thể tìm được!”

Lan Ninh cong khóe miệng, nói: “Lúc đó là khi chúng tôi vừa gia nhập câu lạc bộ, đội trưởng đã mời chúng tôi đến đây ăn com, nghe nói không ít các thầy cô trường mình cũng thường ăn com ở đây.”

“Chúng tôi cũng từng nghe học trưởng kể lại.” Diệp Trùng nhìn Lan Ninh, tò mò chớp mắt hỏi, “Biên biên chị tham gia câu lạc bộ nào?”

... Đã bảo đừng gọi cô là Biên Biên rồi mà. Lan Ninh có chút lúng túng: “Tôi bị bạn học kéo đến câu lạc bộ Anime.” Bởi vì học chuyên ngành tiếng Nhật, lúc đó lại đang là sinh viên năm nhất, vì vậy mọi người đều là những sinh vật đơn bào ngu ngơ, khi cô ở còn chưa nghĩ ra sẽ tham gia câu lạc bộ nào, đã bị cô bạn cùng phòng sống chết kéo đến câu lạc bộ Anime.

“Ồ, vậy chị có từng tham gia cosplay nhân vật không? Có chụp tấm nào không?!” Hai mắt Khúc Đồng sáng rực lên nhìn cô.

“Không, chị ở ban hậu cần.”

“...”

Mấy người vừa trò chuyện vừa đi vào quán com rang của chú Vương. Sau khi Đại Thanh và Lan Ninh tốt nghiệp thì cũng không thường xuyên tới ăn com ở đây nữa, trong khoảnh khắc trở lại chốn xưa, cả hai vẫn cảm thấy tương đối hài lòng. Chỉ tiếc là bây giờ đã hơi muộn, có rất nhiều món đều đã bán hết.

Diệp Trùng thấy hai người họ có chút thất vọng, liền lên tiếng an ủi: “Không sao, lần sau hai người tới đây sớm hơn chút, tôi sẽ mời hai chị ăn một bữa.”

Đại Thanh nghe xong thì cười tít mắt đánh giá cậu chàng bằng bốn chữ: “Cậu chàng ảm áp.”

Đám bạn của Diệp Trùng đều cười vang, hăng hái kể cho các cô nghe mấy tin đồn bát quái tình yêu trong trường của Diệp Trùng.

Bữa com tối hôm ấy nhanh chóng trôi qua trong cuộc tán ngẫu vui vẻ của cả đám, chờ toàn bộ bát đĩa trên bàn đã không còn gì. Lan Ninh liền đứng lên chuẩn bị đi thanh toán tiền. Diệp Trùng vội vàng can cô lại: “Biên Biên, để tôi trả cũng được, đã nói chúng tôi mời khách mà.”

Ban đầu Lan Ninh cũng không có ý định để sinh viên bọn họ mời khách, tuy rằng lúc này bị ngăn cản, nhưng cô vẫn muốn thanh toán: “Ở đây chỉ có tôi và Đại Thanh là người đã đi làm công ăn lương, sao có thể để mấy người các cậu trả tiền hộ?”

“Biên Biên, tuy rằng chúng tôi là sinh viên, nhưng chúng tôi vẫn đi làm thêm mà.” Người nói câu này không phải Diệp Trùng, mà là Kien Kien tay đàn của ban nhạc.

Diệp Trùng nghiêng đầu qua lườm hần một cái: “Gọi lung tung, ai là Biên Biên của mày?”

Bạn học Kien Kien cười hi hi nói: “À, bạn học Diệp Trùng, chuyện bạn ra về đáng yêu trên QQ, đám nữ sinh thăm mền bạn trong trường có biết không?”

“Tao không ra về đáng yêu mà tao vốn đã đáng yêu sẵn được chưa?” Diệp Trùng nhìn cậu ta rồi cười một cái, xoay người kéo Lan Ninh ẩn cô ngồi xuống ghế, “Lần này cứ để chúng tôi trả tiền là được rồi.”

Cậu nói xong liền vươn tay ôm cổ Kien Kien, đi ra tìm ông chủ thanh toán tiền.

Từ quán com rang đi ra, trời đã tối đen rồi, cả đám cùng nhau đến trước cổng trường, liền ngừng lại.

“Hôm nay cũng đã muộn rồi, chúng tôi về trước, cảm ơn các cậu đã chiêu đãi.” Lan Ninh vẫy tay tạm biệt đám Diệp Trùng, ngó ý cảm ơn. Diệp Trùng cũng vẫy tay một cái tạm biệt cô: “Lần sau có cơ hội lại mời các chị tới quán com chủ Vương, nhớ đi đường cẩn thận.”

Mấy nam sinh đứng bên cạnh trêu đùa: “Nếu mày không yên lòng như thế thì đưa mấy chị ấy ra tàu điện ngầm đi.”

Lan Ninh sợ Diệp Trùng thật sự sẽ đưa các cô ra trạm tàu điện ngầm nên vội vàng từ chối: “Không cần không cần, trạm tàu điện cũng cách đây không xa, chúng tôi tự đi tới đó cũng được.”

Cô nói xong thì vẫy tay tạm biệt mấy nam sinh rồi lúi Khúc Đồng đi luôn.

Trên đường, ánh mắt ám muội của Đại Thanh vẫn dao động trên người cô liên tục: “Hình như mày và cậu chàng tên Diệp Trùng kia có vẻ thân thiết đấy nhỉ?”

Lan Ninh nhìn cô nàng với ánh mắt lóe chớp: “Mắt mày lại mờ rồi à?”

“Mắt tao vẫn sáng bình thường, mờ lúc nào ?!” Đại Thanh không phục, “Dựa vào kinh nghiệm viết truyện bao nhiêu năm của tao mà phán đoán, cậu chàng tên Diệp Trùng kia vừa nhìn là biết đã đổ mày rồi.”

Lan Ninh cười nhạt đáp lại: “Còn nhớ đồng nghiệp ở công ty cũ của tao không? Mày vừa nhìn mặt người ta liền phán hần là người đàn ông thâm tình, kết quả thì sao? Số lần người ta thay bạn gái còn nhiều hơn số lần mày đổi bạn cùng bàn đấy.”

Đại Thanh: “...”

Sự thật ngay trước mặt nên cô nàng không có cách nào phản bác, nhưng vẫn ra sức ngụy biện: “Lần trước là lỗi kỹ thuật, người cũng có lúc thất bại ngựa cũng có lúc mất móng cơ mà, mày nhìn lại mình xem trước đây không phải cũng không nhận ra Vu Mộ Viễn là tên tra nam đó sao?”

“Hình như mày rất thích nhắc tới Vu Mộ Viễn nhớ?”

“... Được rồi chúng ta lại nói về Diệp Trùng đi, cậu ta vừa dễ thương dịu dàng lại đẹp trai, quan trọng nhất là người ta cũng có hảo cảm với mày đấy.”

“... Mày nghĩ nhiều rồi, con trai như cậu ta đối với đứa con gái nào chả vậy. Hơn nữa hôm nay mày cũng nhìn thấy mà, lúc cậu ta hát có bao nhiêu nữ sinh gào thét ủng hộ, mày nghĩ xem tại sao cậu ta lại thích tao? Bởi vì tao lớn tuổi hơn cậu ta sao?”

“Ha ha không chừng người ta thích cái máy bay bà già thì sao?”=)))

“Mày biến đi! Mày bằng tuổi tao đấy!” Lan Ninh liếc cô một cái, “Mà không phải nói tới xem học muội biểu diễn à? Con bé đâu?”

Đại Thanh: “...”

Nát rồi, hình như sau khi gặp trai đẹp thì cũng quên luôn chuyện phải gấp học muội rồi...

Sau khi về nhà quả nhiên học muội kia khóc lóc thút thít mắng nhiếc cô nàng cả đêm trên QQ.

Ngày hôm sau nữa là chủ nhật, lại là khoảng thời gian thư giãn của Lan Ninh. Cô dành chút thời gian tới phòng tập thể hình rèn luyện sức khỏe, coi thầy Hạnh Tâm là bao cát mà đánh hơn nửa tiếng.

Thứ hai vừa mới bước chân vào phòng làm việc, chủ biên vừa mở miệng đã giục cô mau chóng đòi bản thảo của thầy Hạnh Tâm. Lan Ninh liền cảm thấy tâm trạng xuống dốc, nhưng vẫn miễn cưỡng bò lên QQ, click vào avatar của Hạnh Tâm: “Thầy Hạnh Tâm! Giao bài giao bài giao bài!”

Cô copy paste tin nhắn này không biết bao nhiêu lần, đến khi nó lấp kín cả màn hình máy tính thì mới dừng.

Hạnh Tâm: ... Tôi vừa online còn tưởng máy tính bị nhiễm virus [mỉm cười]

Súp Lơ: Thầy Hạnh Tâm! Nộp bài nộp bài nộp bài!

Cô lại copy paste choáng đầy màn hình lần nữa.

Hạnh Tâm: ...

Hạnh Tâm: Lần trước nói chuyện với tôi vẫn là người sống, từ lúc nào đã biến thành người máy thế này [mỉm cười]

Súp Lơ: Anh định giao bản thảo đấy à? [mỉm cười]

Hạnh Tâm: Tôi còn đang nghỉ xuân [ngáp]

Lan Ninh gửi cho anh một đường link trang web.

Hạnh Tâm: Là gì vậy? Web đen à?

Súp Lơ: Các cách để điều trị bệnh buồn ngủ mùa xuân, anh phải đánh dấu trang này nhé.

Hạnh Tâm: Sao tôi có thể tin cô không gửi web đen có virus chớ?

Súp Lơ: Thầy Hạnh Tâm! Nộp bài nộp bài nộp bài!

Hạnh Tâm:

Sau khi biểu cảm một chuỗi dấu chấm thể hiện sự im lặng tuyệt đối, rất lâu sau đó cũng không thấy anh có động tĩnh gì, Lan Ninh nhìn con nội thương trong lòng, đăng nhập QQ của mình qua điện thoại, cầu cứu Đại Thanh: “Làm sao thu phục được chòm sao Kim Ngưu! Cần gấp! Online mau báoooo!”

Đại Thanh: Thức ăn ngon, Kim Ngưu là chòm sao thích ăn nhất.

Lan Ninh: Đã thử, cái khác đi!

Đại Thanh: Ném tiền vào mặt người đó đi, Kim Ngưu là chòm sao yêu tiền như mạng.

Lan Ninh: ... Tao có thể ném đá không?

Lan Ninh: Đi chết đi.

Đại Thanh: À tao nhớ ra rồi!

Lan Ninh: Có rằm mau thả!

Đại Thanh: Kim Ngưu là chòm sao xinh đẹp nhất [sắc]

... Lan Ninh đăng xuất QQ luôn.

Cô nhìn màn hình máy tính trầm tư suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng cảm thấy vẫn chỉ có cách dùng đồ ăn mê hoặc anh là đáng tin nhất.

Nhớ lần trước Ngôn Nho Ngữ đã nói với cô, anh thích ăn bánh gato của tiệm Đường Tâm Mật Ý nhất, Lan Ninh liền tranh thủ thời gian nghỉ trưa dạo qua trang web online của Đường Tâm Mật Ý.

Sớm biết vậy hôm qua tới đó ăn cùng Khúc Đồng, thì mua cho anh ta mấy cái mới phải, haiz.

Chọn mấy miếng bánh gato trên trang web, cô lấy di động, dựa theo số điện thoại ghi sẵn trên website bấm số gọi tới. Nhạc chuông vừa vang lên vài tiếng thì bên kia liền có người nhắc máy, Lan Ninh hỏi thăm nhân viên bên kia vài thông tin, rồi nhân tiện nói: “Xin hỏi cửa hàng mình có ship bánh không nhỉ? Vâng, là ở chung cư đó ạ. May quá, tôi muốn gửi bánh cho bạn tôi, cô có thể viết hộ tôi mấy chữ lên thiệp không? Vậy thì quá tốt rồi, mong cô viết giúp tôi là ‘Thầy, nộp bài nộp bài nộp bài!!!’ Cuối câu phải có đủ ba dấu chấm than nhé, à không, sáu cái đi. À vâng, cảm ơn cô.”

Lan Ninh cúp điện thoại, cứ dựa theo thông tin chủ tiệm đã ghi trên website. Trong nội thành thì mấy tiếng sau sẽ có người ship bánh tới, vậy thì chiều nay anh ta nhất định sẽ nhận được bánh rồi, tốt quá.

Ngồi bên bên chứng kiến toàn bộ diễn biến câu chuyện từ nãy đến giờ, Bình Quả toát mồ hôi uống một hộp nước, cô cảm thấy nếu như lần này thầy Hạnh Tâm không giao bản thảo, lần sau Lan Ninh sẽ không gửi bánh gato nữa, mà là gửi dao tới xù anh ta luôn.

Haiz, một cô gái bình thường cuối cùng bị chèn ép trở nên biến thái thế này đây, quả là tác giả gian ác.

Hơn ba giờ chiều hôm đó, Lan Ninh nhìn thấy avatar hoạt hình tếu táo của Hạnh Tâm sáng lên ở góc bên phải màn hình.

Cô click vào khung chat với anh.

Hạnh Tâm: Bánh gato tôi đã nhận được, Mousse hương chanh quả nhiên ăn mãi không chán.

Súp Lor: Ăn bánh của tôi rồi thì mau phun bắn thảo ra trả đây [mỉm cười]

Hạnh Tâm: Nhưng tôi không cảm nhận được thành ý của cô, tám thiệp kia cũng không phải chính tay cô viết. [mỉm cười]

Lan Ninh: “... ..”

Bình tĩnh, không được trúng kế của kẻ địch.

Súp Lor: Ồ, anh muốn chính tay tôi viết sao, được, bây giờ tôi tới đó viết luôn cho anh đây.

Hạnh Tâm: ... Tôi đùa thôi.

Năm phút sau.

Hạnh Tâm: ... Cô định đến thật đấy à?

Hạnh Tâm: Tôi đang chuyển nhà rồi

Hơn bốn giờ, Ngôn Nho Ngữ chợt nghe thấy tiếng chuông cửa, anh đi ra nhìn qua mắt mèo trên cửa, người đang đứng bên ngoài quả nhiên là Lan Ninh. Anh mở cửa ra, dựa người vào cửa cười tựa như không mà nhìn cô: “Cô cũng gan lì quả nhỉ.”

Lan Ninh cũng cười nhạt với anh một cái, rồi đẩy anh ra đi thẳng vào nhà: “Viết bài đi, thầy.”

Ngôn Nho Ngữ đóng cửa lại, cũng đi vào theo sau cô: “Khi cô còn bé ba mẹ cũng hay ngồi bên cạnh trông cô làm bài à?”

Lan Ninh cười nói: “Không, ngay từ bé tôi đã có ý thức tự giác làm bài tập.”

“Vậy thì thật đáng tiếc, cô đã bỏ qua rất nhiều thứ rồi, ví dụ như làm xong một bài sẽ có phần thưởng khích lệ.”

“...” Anh ta còn định yêu tinh yêu quái đến bao giờ nữa?

Ngôn Nho Ngữ mỉm cười giúp cô trả lời câu hỏi này: “Nếu không cô suy nghĩ một chút về thực đơn buổi tối đi? Hôm nay tôi thèm bò beefsteak.”

Lan Ninh: “...”

Anh ta thật sự coi cô là bảo mẫu của mình đấy à ?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Bàn Thảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Hai tiếng sau đó, dưới sự giám sát chặt chẽ của Lan Ninh, Ngôn Nho Ngữ im lặng ngoan ngoãn như gà mổ thóc mà viết sách. Sau khi anh gõ xong dấu chấm tròn cuối cùng kết thúc chương, thì đưa mắt nhìn đồng hồ ở góc bên phải của màn hình.

Sáu giờ hai mươi tám phút ba mươi tư giây.

Ồm, đến lúc tắt laptop ăn cơm rồi.

Anh nghiêng người sang liếc nhìn Lan Ninh đang ngồi ngoài phòng khách chơi game, rồi mở miệng hỏi: “Cô đã nghĩ ra tối nay nên ăn gì chưa?”

Lan Ninh nghe thấy anh lên tiếng thì liếc mắt nhìn đồng hồ trên tay. Mới sáu giờ hơn đã nghĩ đến chuyện ăn cơm tối? Trước tiên phải giao bản thảo đã được chưa?

Cô thoát khỏi trò game, nhìn Ngôn Nho Ngữ mà cười: “Thầy à, anh viết được mấy chữ rồi?”

Ngôn Nho Ngữ nhẹ chau mày, còn chưa kịp mở miệng, Lan Ninh đã giành quyền nói trước: “Nếu như anh dám nói với tôi mới viết được mấy trăm chữ,

thì mau nôn đồng tiền mua bánh gato chiều nay trả ngay cho tôi.”

Ngôn Nho Ngữ suy nghĩ một chút, về mặt tình bơ mà trả lời: “Vậy cô trừ tạm vào tiền nhuận bút sắp tới của tôi đi.”

Lan Ninh: “...”

Bản thảo còn chưa giao, lại dám mặt dày nhắc tới tiền nhuận bút ?!

Cô nhìn anh tắt Computer, đi ra phòng khách: “Bò beefsteak có được không?”

Ai nói chuyện bản thảo đã kết thúc sao ?!

Lan Ninh nuốt con tức giận, kích động mà bật dậy khỏi sofa: “Trong tủ lạnh nhà anh không có bò beefsteak.”

“Cô có thể đi mua, siêu thị dưới khu chung cư có đấy.”

Lan Ninh: “...”

Vậy anh bỏ tiền ra đi ~.

Quả thực Lan Ninh muốn mặc kệ anh mà hất tay bỏ đi, nhưng nghĩ lại dù sao cô cũng chưa nhận được bản thảo, vậy nên bây giờ cô không thể trở mặt với anh, cô đành nhẫn nhịn: “Tôi đã xem qua tủ lạnh nhà anh, trong tủ cũng có không ít rau dưa, xào tạm hai đĩa rau ăn cơm là được rồi.”

Ngôn Nho Ngữ im lặng nhìn cô chăm chăm, giọng nói cũng ra vẻ nghiêm trọng hơn: “Cô có biết nếu như chòm sao Kim Ngưu không được ăn ngon, hậu quả sẽ nghiêm trọng đến mức nào không?”

Lan Ninh: “...”

Cô không biết cũng không muốn biết.

“Theo lời ông cha ta đã dạy, một người không có lý tưởng, thì có khác gì con cá bị ướp muối bán ngoài chợ [1]? Nếu như hôm nay tôi không được ăn bò beefsteak, tinh thần sẽ uể oải, tâm trạng vô cùng chán nản. Sau khi trải qua một quãng thời gian dưỡng bệnh dài đằng đẳng, mới được một lần chăm chỉ viết sách thế này. Tôi đang nghĩ, nếu không sau kỳ nghỉ lễ quốc khánh cô hãy tới tìm tôi lấy bản thảo đi.”

[1] Đại ý là nếu một người sống mà không có lý tưởng thì vô dụng.

Lan Ninh: “.....”

Cô đã hai mươi năm cái xuân xanh rồi nhưng thật sự chưa từng gặp tên nào vô liêm sỉ như anh taaa !!!.

Cô hít sâu một hơi, quay lại nhìn Ngôn Nho Ngữ nở một nụ cười mỉm: “Anh muốn ăn bò beefsteak đúng không? Được, tôi đi mua.”

Ngôn Nho Ngữ cầm áo khoác đang vắt lên ghế, cũng đi theo sau cô: “Tôi sẽ đi với cô, tôi không dám chắc cô có biết cách chọn thịt bò ngon.”

Lan Ninh phun ra một hơi dài, vẫn giữ nụ cười trên môi: “Coi như tôi không biết chọn thịt bò ngon, thì cũng biết đọc số Ả Rập, nói chung cứ chọn loại thịt chất lượng tốt nhất là được.”

Dù sao cô cũng không phải người trả tiền.

Bọn họ vẫn tới siêu thị lần trước, nơi này cách nhà Ngôn Nho Ngữ không xa lắm, vật dụng cũng bán rất đầy đủ không thiếu thứ gì cả. Bởi vì hai người quyết định sẽ làm bò beefsteak, nên cũng không đi loay quanh tìm kiếm thứ khác, mà đi thẳng tới gian hàng bày bán thịt bò trong siêu thị.

“Giống bò này cũng giống như bò Kobe, mỗi ngày đều được matxa nghe nhạc ngủ giường mềm, thịt của chúng vô cùng tươi ngon, vừa vào miệng đã tan ra.”

Lan Ninh nhìn Ngôn Nho Ngữ chọn thịt bò một hồi, ừm, quả nhiên chính là loại đắt nhất mà, ha ha.

Ngôn Nho Ngữ cầm miếng thịt bò trên tay, còn đang muốn giới thiệu cho Lan Ninh loại thịt bò này chất lượng tốt thế nào, liền thấy một người đàn ông đang tiến về phía bọn họ.

Anh thoáng nghiêng đầu nhìn người đàn ông kia một lượt, rồi nói với Lan Ninh: “Cô quen anh ta à?”

Lan Ninh không hiểu gì xoay người lại, vừa lúc nhìn thấy người đằng sau, liền cảm thấy ngu cả người.

Ai có thể nói cho cô biết tại sao đi siêu thị cũng có thể gặp Vu Mộ Viễn không? Lẽ nào anh ta cũng sống ở gần đây sao?

Ngôn Nho Ngữ chớp chớp mắt, rồi bỏ miếng thịt bò vào rổ siêu thị: “Có cần tôi tránh mặt một chút không?”

“Không!”

Lan Ninh vừa vội vàng mở miệng nói chữ “Không”, Vu Mộ Viễn đã không nhịn được mà cười khẩy một cái: “Sao vậy, vị này cũng là bạn trai hiện tại của em? Còn cùng nhau đi siêu thị nữa, xem ra hai người đang ở chung nhỉ?”

Lan Ninh: “...”

Cô còn chưa hồi hồn vì đòn tấn công cay nghiệt của Vu Mộ Viễn, hần ta đã bắt đầu quăng quả bom thứ hai tấn công đại não: “Coi như tôi cũng lĩnh ngộ được rồi, học đệ hôm đó chúng ta gặp ở trường, chỉ là hạt lạc giải buồn của em thôi, người này mới là chính thất phải không?”

... Không anh chờ một chút.

“Lan Ninh, có điều ba năm không gặp em cũng bản lĩnh hơn hẳn đấy nhỉ, hùng hồn chỉ trích tôi một chân đứng hai thuyền, còn chân mình cũng đứng vững cả hai thuyền đấy chứ.”

Nếu như lúc đầu Lan Ninh còn muốn giải thích mấy câu, nhưng bây giờ cô hoàn toàn không thèm để ý đến Vu Mộ Viễn. Cô kéo tay áo khoác của Ngôn Nho Ngữ, muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này: “Mua xong thịt bò rồi thì đi thôi.”

Nhưng lúc này Ngôn Nho Ngữ lại không muốn đi nữa, anh đứng đó nhìn kỹ Vu Mộ Viễn một chút, rồi cúi đầu hỏi Lan Ninh: “Đây là bạn trai cũ của cô đấy à? Xin thứ cho tôi nói thẳng, ánh mắt cô trước đây thực sự là quá kém đấy, thật khiến người ta không thể tưởng tượng nổi mà.”

Lan Ninh: “...”

Vu Mộ Viễn: “...”

Rất nhiều người đi ngang qua cũng bắt đầu vô tình hay cố ý nhìn về phía bọn họ, thậm chí, còn có người đứng lại hứng thú dạt dào chờ mong sự phát triển của câu chuyện này.

Lan Ninh không biết phải làm sao, lại kéo kéo tay áo Ngôn Nho Ngữ, hi vọng anh mau chóng đi theo cô: “Chuyện đó, ừm con người khó tránh khỏi có lúc mất mụ, những chuyện đó đều không quan trọng nữa, chúng ta mau về nhà làm bò beefsteak đi.”

Sau khi Vu Mộ Viễn nghe xong lại không cam lòng liền bồi thêm một câu: “A, không phải trước đây khi quen anh, em bảo thủ lắm cơ mà? Sao bây giờ lại bạo dạn thế dám ở cùng nhà với đàn ông vậy?”

Ngôn Nho Ngữ nói: “Tôi nghĩ rằng gương mặt sẽ quyết định tất cả.”

Lan Ninh: “...”

Xin anh đấy về đi được không! Vẫn ham hố quyết đấu đến cùng đấy à ?

Lan Ninh cầm cổ tay Ngôn Nho Ngữ, kéo anh thoát khỏi đám đông đang đứng xem xung quanh, rồi đi thật nhanh về phía quầy thu tiền.

Ngôn Nho Ngữ rút tay về, ung dung thong thả sửa sang cổ tay áo. Lan Ninh thấy Vu Mộ Viễn không đi theo họ nữa, thì lặng lẽ thờ phào nhẹ nhõm trong lòng.

“Không ngờ cuộc sống tình cảm của cô phong phú đến vậy.” Ngôn Nho Ngữ đi bên cạnh cô đột nhiên nói.

Lan Ninh cong khóe miệng, cô không muốn nhắc tới tên tiện nhân Vu Mộ Viễn, liền trả lời cho qua chuyện: “Đều đã là chuyện từ hồi đại học, vừa này thật xấu hổ, lời của hần ta anh đừng để trong lòng.”

“Không sao, tôi cũng không quan tâm tới hần ta đâu.” Ngôn Nho Ngữ nói tới đây, thì nghiêng đầu sang nhìn Lan Ninh đang đi bên cạnh, “Có điều tôi lại tò mò về hạt lạc giải buồn của người nào đó hơn.”

Lan Ninh: “...”

“Chuyện không phải như vậy, đó là một tác giả mới do tôi chịu trách nhiệm, lúc tôi về trường cũ thì ngẫu nhiên gặp mặt.”

“Ồ.”

“Nói mới nhớ mặc dù cậu ta là người mới, thế nhưng tính cách rất đáng yêu phong cách viết văn cũng khá tốt... tác giả đại nhân như anh có phải đã cảm thấy nguy hiểm rồi không? Cứ lười biếng như anh sớm muộn gì cũng bị người mới vượt mặt.”

“Ồ, thật sao?”

“Đúng vậy! Thầy à, anh cũng nên có chút trách nhiệm của một tác giả đại nhân đi, giao bản thảo đúng hạn thì chết sao?”

“Trốn bản thảo chính là phận sự của tác giả, tôi đang tự trải nghiệm cảm giác của một tác giả có trách nhiệm, cô không thấy sao?”

Lan Ninh: “...”

Đồ dờ hơi! Thiên hạ này sớm muộn cũng là của người mới!

Sau khi hai người về đến nhà, Lan Ninh lấy điện thoại di động ra tìm cách làm bò beefsteak. Nói thật, bình thường cô chỉ thích ăn đồ trung, mấy món du nhập từ nước ngoài này, cũng không phải sở trường của cô.

Ngôn Nho Ngữ thấy cô đang search cách làm trên baidu, quyết định từ bỏ ý nghĩ để cô làm món bò beefsteak: “Được rồi, cô ra sofa tiếp tục chơi game đi, để đó tôi làm”

Lan Ninh ngạc nhiên không ngờ lại có chuyện tốt như vậy: “Thật á?”

“Đương nhiên là thật, cô có biết thịt này bao nhiêu tiền một lạng không? Tôi cũng không muốn lãng phí hai miếng thịt bò này.”

Lan Ninh: “...”

Được rồi ha ha.

Ngôn Nho Ngữ rửa sạch hai tay, nghiêm túc bắt đầu làm bò beefsteak. Lan Ninh nhìn anh rửa rau thái rau làm thịt bò, không nói đến động tác thành thực trôi chảy còn rất tao nhã, trong lúc ngơ ngẩn cô có cảm giác như đang xem Master Chef vậy.

Chờ đến khi mùi thơm bay ra, rốt cục cô cũng không kiềm chế nổi nữa mà đi vào phòng bếp. Ngôn Nho Ngữ đang sắp xếp bàn ăn, sau khi anh rưới nước sốt lên miếng thịt bò beefsteak, thì đặt những miếng cà rốt đã cắt tia và một vài miếng súp lơ xanh lên đĩa.

“Xong~.” Anh đẩy một đĩa tới trước mặt cô. Lan Ninh nhìn đĩa thịt bò trước mặt, anh không chỉ rán bò beefsteak, còn rán thêm một quả trứng ốp la, hơn nữa còn là miếng trứng rán có hàm lượng kỹ thuật nhất.

Cô đang muốn cảm thán hai câu, liền nghe thấy anh mở miệng nói: “Màu xanh lục của súp lơ, vì cô nên tôi cố ý cho nhiều hơn đấy.”

Lan Ninh: “...”

Vì vậy mới nói, cô cũng đâu thích ăn súp lơ!

“Thực sự cảm ơn anh đã quan tâm đến tôi như vậy.” Lan Ninh mỉm cười bụng đĩa lên.

Ngôn Nho Ngữ cũng mỉm cười đáp lại cô: “Đừng khách sáo.”

Hai người ngồi xuống bàn ăn, im lặng không nói gì bắt đầu ăn cơm. Đây cũng không phải lần đầu tiên hai người ngồi ăn cơm cùng nhau, nhưng không biết tại sao, sau khi món chính đổi thành cơm tây, Lan Ninh bỗng cảm thấy có chút lúng túng.

Chắc hẳn cơm tây khiến người ta có cảm giác mờ ám đi.

Nhưng đúng như lời Ngôn Nho Ngữ nói món bò beefsteak này rất ngon, cô tin tưởng ngoại trừ chất lượng của miếng thịt bò này vốn đã tuyệt hảo, cũng không thể không nhắc đến kỹ thuật nấu ăn của Ngôn Nho Ngữ.

Ăn chưa được mấy miếng, Ngôn Nho Ngữ đột nhiên đứng lên, anh đi vào một căn phòng, lúc đi ra trên tay còn cầm một bình rượu đỏ và một chiếc dụng cụ mở nắp rượu.

Anh đặt chai rượu lên bàn ăn, rồi vào phòng bếp lấy ly rượu.

“Cô muốn uống không?” Anh quay đầu lại hỏi Lan Ninh, Lan Ninh lập tức mau chóng lắc lắc đầu.

Ngôn Nho Ngữ tựa như nở nụ cười mỉm, cầm một ly rượu ra ngoài.

Ngôn Nho Ngữ thì ung dung thoải mái dùng cơm, nhưng ngược lại Lan Ninh lại ăn như hổ như sói mà mau chóng kết thúc bữa cơm này. Ngôn Nho Ngữ nhấp một ngụm rượu đỏ, nhìn chiếc đĩa sạch bóng của cô, cũng không nói gì.

“Cảm ơn đã chiêu đãi, tôi về trước.” Lan Ninh đi tới sofa thu dọn đồ của mình, rồi đi về phía cửa “Thầy, lúc tôi không có mặt anh cũng phải chăm chỉ viết sách đấy!”

Ngôn Nho Ngữ cười một cái, rồi nâng ly lên mời cô.

Lan Ninh tức giận quay đi, mở cửa ra ngoài. Vừa đi ra khỏi khu chung cư thì một cơn gió lạnh thổi qua, cô giờ tay xoa xoa hai má mình.

Mẹ nó, sao cô lại hồi hộp như vậy? Quả nhiên là vì đã lâu rồi không qua lại với người đàn ông nào đây mà!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Bản Thảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Thần Tượng

Sau khi Lan Ninh đi, Ngôn Nho Ngừ một mình ngồi ăn hết đĩa beefsteak. Tuy rằng được ăn món mình thèm, nhưng không biết tại sao, trong lòng anh vẫn có cảm giác không được thỏa mãn cho lắm.

Sau đó anh quyết định sẽ phát hồng bao lì xì trong group chat.

Anh đăng nhập QQ bằng di động, click vào nhóm chat tác giả do anh quản lý. Anh không set quyền admin cho bất cứ ai trong group, vì vậy người quản lý của nhóm chỉ có một mình anh.

Sau khi thiết lập chế độ cấm comment toàn nhóm, anh bắt đầu phát khẩu lệnh hồng bao.

Hạnh Tâm: [khẩu lệnh hồng bao] chào mọi người, quần chủ tôi lại phát hồng bao đây.

Hạnh Tâm: [khẩu lệnh hồng bao] không cần cảm ơn tôi đâu, ai bảo tôi chính là một quần chủ hào phóng như vậy chứ.

Hạnh Tâm: [khẩu lệnh hồng bao] Quần chủ thiên thu vạn đại, nhất thống giang hồ. [1]

Hạnh Tâm: [khẩu lệnh tiền lì xì] cảm ơn mọi người!

[1] Thiên hạ do mình ông làm chủ =)))

Một hơi phát ra bốn khẩu lệnh hồng bao, Ngôn Nho Ngừ ngắm nhìn một hồi, sau đó tự mình nhấp lại tất cả hồng bao, rồi tắt chế độ cấm comment toàn nhóm.

Mười Chín Tai: Rất tốt, cmn. Tôi quyết định sẽ report weibo của anh, anh cũng không cần cảm ơn tôi đâu.

Mộc Bạch: Mẹ nó lão Hạnh Tâm lại lên con động kinh rồi à ? Càng ngày tôi càng muốn rời khỏi group này.

Vân Khinh: Chúng ta có thể đá admin ra khỏi group không?

Hạnh Tâm: Câu hỏi của Vân Khinh rất hay, cô có thể thử gửi ý kiến xin Mã Hóa Đăng [2] thêm chức năng này.

Vân Khinh: [:báibai :báibai]

[2] Mã Hóa Đăng : Cha đẻ của QQ

Trước khi đi ngủ Lan Ninh theo thói quen lướt weibo trên di động, sau đó cô nhìn thấy status mới nhất Mười Chín Tai đã cập nhật hai tiếng trước ——

Mười Chín Tai : Cả tối không có chuyện gì vui, chỉ muốn chia sẻ với mấy thím là có người lại lên con.

[Image][Image]

Hình ảnh chính là Hạnh Tâm phát khẩu lệnh hồng bao trong trạng thái cấm comment toàn group chat.

Lan Ninh: “...”

Thì ra thầy Hạnh Tâm không chỉ vô liêm sỉ với một mình cô, mà anh đối xử với ai cũng vô liêm sỉ như vậy.

Tên này sao có thể bình yên lớn lên thế được ?)

Status này của Mười Chín Tai khiến đám fans bàn tán sôi nổi, mọi người liên tục bình luận biểu đạt suy nghĩ của mình.

Lan Ninh tìm weibo của Hạnh Tâm, trong hàng đồng bình luận mênh mông như biển, cô cũng lưu lại một vết chân nhỏ bé không đáng kể của mình.

Súp Lơ V: Không biết xấu hổ, ha ha.

Weibo của cô gần đây mới được chứng thực, nên cũng thu hút ngày càng nhiều các tác giả mới an tâm gửi bản thảo cho cô, vì vậy cô mới cố ý xin V [3]. Chỉ có điều sớm biết có một ngày như hôm nay, trước đó cô nên nghe lời Bình Quả, thay lại tên biên tập viên cho oai một chút.

[3] V : Dấu hiệu chứng thực cho weibo của người nổi tiếng

Vẫn chưa thoát khỏi weibo, cô liền nhìn thấy bên góc phải trang web nhảy ra một thông báo nhắc nhở có bình luận mới.

Hạnh Tâm V: Khách khí rồi. [mỉm cười]

Lan Ninh: “...”

Bình luận của cô dễ nhận ra vậy sao? Rõ ràng mọi người cũng đang mắng anh không biết xấu hổ cơ mà.

Sau đó góc trên bên phải màn hình lại thêm một thông báo có người theo dõi mới, Lan Ninh mở ra nhìn qua, thì ra là thầy Hạnh Tâm.

... Ha ha, gặp nhau cũng được nửa tháng rồi, rốt cục cũng nhớ mà follow cô à ?!

Cô khẽ hừ lạnh một tiếng rồi thoát khỏi weibo, tắt đèn đi ngủ.

Ngày hôm sau trong lúc làm việc, Tròi Xanh Mây Trắng lại nhắn tin cho cô.

Tròi Xanh Mây Trắng: Biên Biên, tạp chí của chị có nhận truyện dài kỳ không? [thẹn thùng]

Lan Ninh ngẩn người suy nghĩ, Mister Calitri có nhận truyện dài kỳ, có điều chỉ những tác giả nổi tiếng mới có thể đăng truyện dài kỳ. Năm ấy, sau khi đăng vài truyện ngắn Hạnh Tâm liền được tiếp tục đăng truyện dài kỳ trên Mister Calitri, chuyện đó đã trở thành truyền kỳ của tạp chí.

Tuy nhiên bọn họ có thể được xuất bản sách nên người mới hoàn toàn có cơ hội đóng góp.

Súp Lor: Được chứ, bên phía chúng tôi cũng có biên tập truyện dài kỳ, cậu có thể trực tiếp gửi bài cho tôi, tôi cũng sẽ thử xem sao.

Tròi Xanh Mây Trắng: Tuyệt quá!

Tròi Xanh Mây Trắng: có điều tôi nghĩ tiêu chuẩn sách xuất bản của tạp chí rất cao _(3" ∠)_

Súp Lor: Chuyện đó cũng có chút, cơ mà cậu có thể thử sức xem sao ~

Tròi Xanh Mây Trắng: Được ~ câu truyện này tôi đã có ý tưởng rất lâu rồi, hai ngày trước đã sửa qua một chút, bây giờ cũng viết được gần ba vạn chữ rồi.

Súp Lor: Ok, cậu sửa ba vạn chữ vừa viết và đại cương câu truyện xong gửi lại cho tôi, tôi sẽ đọc qua một chút ^_^

Tròi Xanh Mây Trắng: Cám ơn biên biên (^o^)~

Tròi Xanh Mây Trắng nhanh chóng gửi lại file bản thảo ba vạn chữ cho cô, mãi đến chiều Lan Ninh mới dành chút thời gian đọc qua.

Bản thảo này có tên là “Khúc ca đêm”, phong cách cũng giống như truyện ngắn trước đó của cậu ta, đều là trong tình huống bất đắc dĩ, nhân vật chính dùng phương pháp cực đoan nhất giải thích cho câu chuyện tình yêu của mình. Chỉ có khác, nếu câu truyện ngắn trước đó âm áp như ánh mặt trời, thì câu truyện này lại càng gần gũi với mặt trăng hơn. Có thêm một chút cảm giác yên tĩnh của bầu trời đêm, nhưng cũng dịu dàng như nước của ánh trăng sáng.

Thật ra Lan Ninh vẫn rất kinh ngạc với phong cách sáng tác của Tròi Xanh Mây Trắng, bởi vì cậu ta luôn có thể sử dụng đề tài trình thám, viết một câu truyện mềm mại lãng mạn như ngôn tình thiếu nữ. Nhưng dù sao đây cũng là tiểu thuyết trinh thám, vì vậy nhân vật chính cuối cùng cũng không tránh khỏi kết cục bi kịch, mà kết cục mang tính chất bi kịch này, càng khiến độc giả đồng cảm sâu sắc.

Bản thảo này mới chỉ viết được ba vạn chữ, nhưng từ cốt truyện có thể nhận ra đây là câu truyện có kết cấu rất chặt chẽ. Hơn nữa cách dùng từ của Tròi Xanh Mây Trắng vô cùng hoàn hảo, chỉ ít ba vạn chữ này đã hoàn toàn hấp dẫn sự tò mò của Lan Ninh.

Nhưng không thể không nói, câu truyện này vẫn có một nhược điểm khá lớn, đó là Lan Ninh vẫn nhìn thấy bóng dáng Hạnh Tâm trong câu truyện này.

Tuy rằng cũng viết về chủ đề trinh thám, nhưng mỗi tác giả, sẽ có một phong cách khai triển vấn đề rất khác biệt.

Giống như Vân Kinhhin, mặc dù cô là nữ tác giả viết truyện trinh thám hiếm thấy, nhưng khẩu vị còn nặng hơn bất cứ nam tác giả nào. Cô ấy sẽ tạo ra những hình ảnh tác động mạnh đến thị giác người đọc, dưới ngòi bút miêu tả của cô, mỗi vụ án cũng sẽ trở nên hấp dẫn ánh nhìn của người khác hơn.

Lại nói về Mười Chín Tai, anh ta vô cùng am hiểu cách xây dựng bầu không khí hồi hộp, đồng thời lại có lối tư duy đặc biệt quái dị. Theo như lời độc giả trung thành nhà anh ta, bạn vĩnh viễn sẽ không thể đoán được anh ta đang suy nghĩ gì, thường thường đọc xong truyện của anh, người ta sẽ luôn có cảm giác “Chúa ạ còn có thể như vậy sao ???”.

Mà truyện của Hạnh Tâm, chính là một tác phẩm nghệ thuật vô cùng tinh tế. Mỗi chi tiết trong câu truyện của anh đều có sự liên kết chặt chẽ với nhau, mỗi chi tiết nhỏ nhìn qua có vẻ không đáng chú ý, đều là những điểm quan trọng nhất trong câu truyện. Khi bạn thu thập được tất cả manh mối, chân tướng câu truyện rốt cục cũng xuất hiện, khi đó bạn sẽ không cưỡng lại nổi mà thán phục cách xây dựng kết cấu rất chi tiết mà tinh vi này.

Bây giờ phong cách sáng tác của Tròi Xanh Mây Trắng quá mức giống Hạnh Tâm, đều là kiểu tỉ mỉ đánh bóng từng chi tiết, mỗi chi tiết nhỏ đều cực kỳ

tình xảo như một tác phẩm nghệ thuật.

Nếu như không phải văn phong của hai người bọn họ khác biệt rất nhiều, nhất định sẽ có không ít người cho rằng đây là một bút danh khác của Hạnh Tâm.

Kỳ thực chuyện này cũng không có gì, dù sao đây cũng có thể coi là một sở thích, nhưng tiếng tăm của Hạnh Tâm quá lớn, Tròi Xanh Mây Trắng lại là một người mới, như vậy nhất định sẽ bị người khác lôi ra đàm tiếu, nói không chừng còn có tin đồn cậu ta cố ý mô phỏng theo truyện của Hạnh Tâm.

Lan Ninh vừa nghĩ tới tình huống đó, liền nhắn tin lại cho Tròi Xanh Mây Trắng.

Súp Lor: Bản thảo tôi đã đọc, câu truyện rất hay, nhưng cũng giống như truyện ngắn hôm trước, tôi luôn cảm thấy có bóng dáng của thầy Hạnh Tâm đâu đây. Thủ pháp và kỹ thuật xử lý những chi tiết nhỏ của cậu và anh ấy rất giống nhau.

Tròi Xanh Mây Trắng: _(:3" ∠)_

Tròi Xanh Mây Trắng: Quả nhiên vẫn giống vậy sao, kỳ thực chính tôi cũng nhận ra nữa orz

Tròi Xanh Mây Trắng: Từ hồi học cao trung tôi đã bắt đầu đọc sách của thầy Hạnh Tâm, không nói dối chị, anh ấy thực sự là nam thần trong lòng tôi.

Lan Ninh: "... .."

Tuy rằng lần trước cậu ta nói sẽ coi thầy Hạnh Tâm làm mục tiêu, thì cô cũng mơ hồ có cảm giác rồi, nhưng... cũng không đến mức coi anh ta là nam thần chứ ?!

Tròi Xanh Mây Trắng: Ban đầu khi nảy sinh ý định sáng tác, cũng là vì anh ấy. Tôi rất thích cách anh ấy xây dựng tình tiết, mỗi câu truyện đều rất hấp dẫn, nhưng phải nói thế nào nhỉ, trong câu truyện của anh ấy tôi có cảm giác hơi buồn [cười cry] mỗi lần đọc xong đều cảm thấy mặt ác trong con người thật đáng sợ [cười cry]

Tròi Xanh Mây Trắng: Vì vậy tôi muốn viết một câu truyện khác, nhưng tôi vẫn không thoát khỏi sức ảnh hưởng của anh ấy, tuy rằng văn phong của chúng tôi không giống nhau, nhưng khi nghĩ kết cấu câu truyện, sẽ không kiềm chế được mà tạo ra những chi tiết nhỏ, nhất định phải vô cùng tình xảo...

Tròi Xanh Mây Trắng: Biên Biên, có phải tôi bệnh rồi không ? QAQ.

Lan Ninh: "..."

Không, chỉ là cậu yêu anh ta quá nhiều thôi...

Súp Lor: Rất nhiều người từ lúc bắt đầu sẽ theo bản năng mà mô phỏng theo phong cách thần tượng của mình, chuyện này cũng rất bình thường, cậu viết một thời gian nữa rồi sẽ tự nhiên hình thành được phong cách riêng của mình. Dù sao tiểu thuyết trinh thám cũng có chủ đề chính là trinh thám, tôi cho rằng không chỉ có thầy Hạnh Tâm mới thiết kế được những câu truyện tình xảo khiến người khác ngạc nhiên, một câu truyện đơn giản hoàn toàn cũng có thể thu hút được người đọc. Văn phong bây giờ của cậu đã rất đặc biệt rồi, viết lâu hơn chút nữa tự nhiên sẽ có sự thay đổi, đến lúc đó cậu sẽ không bị ảnh hưởng bởi thầy Hạnh Tâm nữa.

Tròi Xanh Mây Trắng: Cảm ơn biên biên QAQ

Tròi Xanh Mây Trắng: Yêu chế QAQ.

Lan Ninh: "..."

Chàng trai, có phải tình yêu của cậu đang giảm giá rồi không ?.

Súp Lor: Bản thảo này tôi sẽ đưa cho đồng nghiệp đọc qua, nếu được sẽ gửi cho chủ biên thẩm định sau cùng, nếu có tin tức gì tôi sẽ thông báo cho cậu.

Tròi Xanh Mây Trắng: Được, cảm ơn biên biên! (*¯3)(e¯*)

Súp Lor: Đùng khách khí ^_ ^

Cô gửi bản thảo của Tròi Xanh Mây Trắng qua cho Bình Quả, sau đó liền phát hiện khung chat với Tròi Xanh Mây Trắng vẫn đang báo có tin nhắn.

Tròi Xanh Mây Trắng: Biên Biên Biên Biên, mấy ngày trước tôi thấy chị giục bài thầy Hạnh Tâm trên weibo, chị cũng là biên tập của anh ấy à? (* W*)

Súp Lor: ... Không, tôi chỉ là biên tập phụ trách thu bản thảo của anh ta

Tròi Xanh Mây Trắng: Ồ.. Vậy chị đã nhìn thấy người thật [4] của anh ấy rồi sao? (* W*)

Lan Ninh: "..."

Chàng trai, cậu nói câu đó mà không đỏ mặt à ?!

Súp Lơ: Cậu hỏi chuyện đó làm gì? → _ →

[4] : Ý của Diệp Trùng là nhìn mặt còn bà Ninh bà ấy nghĩ là nhìn thấy cơ thể ông Ngôn =))))

Trời Xanh Mây Trắng: Không có gì, chỉ là tôi tò mò muốn biết dung mạo anh ấy ra sao. (* W*)

Súp Lơ: Tin tôi đi, vĩnh viễn đừng tò mò muốn gặp anh ta, nếu không ảo tưởng của cậu sẽ nổ bùm

Cô lấy kinh nghiệm của người đi trước mà nói ra câu này.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Bàn Thảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Add Nhầm

Buổi chiều trước khi tan làm, phòng biên tập đã mở một cuộc họp khẩn cấp, vấn đề chủ biên nhấn mạnh trong cuộc họp lần này là tiến độ bản thảo của thầy Hạnh Tâm. Lan Ninh cảm thấy muốn bùng nổ, cô thầm nghĩ nếu trước mười lăm tháng này cô không lấy được bản thảo, chủ biên thật sự sẽ cho cô nghỉ việc luôn.

Sau khi họp xong mọi người liền thu dọn đồ đạc của mình chuẩn bị về nhà, còn Lan Ninh lại lên QQ copy paste gửi Hạnh Tâm giao bản thảo, rồi mới tắt Computer tan việc.

Đi ra khỏi công ty, Lan Ninh theo như mọi ngày chuẩn bị ra ga tàu điện ngầm, thì bỗng bị một người gọi lại: “Lan Ninh.”

Cô quay lại đưa mắt nhìn, suýt chút nữa bị nụ cười dịu dàng kia của Vu Mộ Viễn làm hoa cả mắt.

Lan Ninh co giật khóe miệng, coi như không nhìn thấy hắn mà nhanh chóng đi về phía cửa tàu điện ngầm, Vu Mộ Viễn đuổi theo cô, còn vừa đi vừa giải thích với cô: “Hôm qua thật xấu hổ, là do anh không kiểm chế được cảm xúc của mình nên có ăn nói hơi quá đáng, hi vọng em sẽ không để ý.”

Lan Ninh không kiên nhẫn chau mày chất vấn: “Sao anh biết tôi đang làm việc ở đây?”

Vu Mộ Viễn nở nụ cười: “Nếu như em thật sự quan tâm đến một người, mấy chuyện còn con này chỉ cần hỏi thăm là biết.”

... Được lắm, đừng để cô biết kẻ nào dám bán đứng cô, bằng không cô sẽ giết ngay không cần nghe giải thích.

“Hôm qua thực sự rất xin lỗi em, tôi không nên nói những lời đó. Chúng ta đã quen nhau từ hồi học đại học, tôi tự nhận là người cũng hiểu em ít nhiều, nhất định em không phải loại người như vậy.”

Lan Ninh rút cục cũng đứng lại, trào phúng cười nhạt với hắn: “Trước kia tôi cũng đâu có nhận ra anh là tên đầu giả.”

Sắc mặt Vu Mộ Viễn nhất thời trở nên khó coi, khóe miệng hắn khẽ giật, dường như rất muốn mở miệng giải thích, nhưng Lan Ninh đã lên tiếng cướp lời nói trước: “Thời gian trôi qua, mọi người cũng sẽ thay đổi, trước đây có thể anh cảm thấy tôi đơn giản đáng yêu, nhưng bây giờ tôi không còn như vậy nữa. Người đàn ông anh nhìn thấy hôm qua chính là bạn trai tôi, bây giờ tôi đang định tới nhà anh ấy.”

Sắc mặt Vu Mộ Viễn lại đen đi mấy phần, Lan Ninh tiếp tục nói: “Tôi và anh đã chia tay ba năm rồi, mọi người bỏ qua không quá rầy cuộc sống của nhau nữa không được à? Anh cứ lún quẩn bên cạnh tôi mấy ngày nay là có ý gì? Nói thật, với bản lĩnh của anh, dùng thời gian tìm tôi gây sự mà đi kiểm ai đó thì cũng thay được mấy cô bạn gái rồi ấy chứ.”

“Em...!” Vu Mộ Viễn giận dữ.

Lan Ninh cười gằn hỏi ngược lại: “Tôi nói sai gì sao? Tôi nhớ lần đó lúc anh đi du lịch ở Indonesia còn nhờ tôi mua vé máy bay hộ. Sau đó tôi mới biết, anh đi du lịch cùng với cô bạn gái nước ngoài kia còn gì.”

Vu Mộ Viễn nhất thời bị chọc đúng chỗ đau nên không nói được gì.

Lan Ninh nhìn hắn với ánh mắt khinh bỉ, cầm túi xách đi thẳng. Không ngờ Vu Mộ Viễn còn theo cô vào cả ga tàu điện ngầm, Lan Ninh chỉ có thể chau mày đi xuống ở chạng khác.

Ra khỏi tàu điện ngầm cô lên xe bus, Vu Mộ Viễn vẫn kiên trì bám sát sau lưng cô.

Lan Ninh vô cùng bức mình nhưng lại không muốn để ý đến hắn ta, nên cô đứng cách hắn thật xa. Mắt thấy đã sắp đến gần khu chung cư của Ngõ Nho Ngừ, trong nháy mắt trước khi cửa xe bus kịp đóng lại Lan Ninh liền nhanh chóng nhảy xuống xe, thành công cắt đuôi Vu Mộ Viễn.

Còn chưa đắc ý nổi hai giây, cô liền nhận ra chiếc xe bus kia đang từ từ dừng lại. Cửa sau mở ra, Vu Mộ Viễn đi xuống khỏi xe.

Lan Ninh: "..."

Anh ta cố chấp đi theo cô rốt cuộc để làm gì? Đòi trước cô nợ anh ta chẳng lẽ còn chưa trả xong sao?

Vu Mộ Viễn cong khoe miệng cười đều giả, đi về phía Lan Ninh, cô chau mày quay người, đi thật nhanh về phía trước.

Vu Mộ Viễn cũng nhanh chân nới gót theo đuôi, dường như hẳn muốn đuổi kịp cô. Đúng lúc này đi hàng xóm ngay cạnh nhà Ngôn Nho Ngữ cũng đang đi ngược hướng với cô, bỗng bà vẫy tay gọi Lan Ninh: "Đây không phải bạn gái của Ngôn tiên sinh đấy sao?"

Lan Ninh ngẩn người, sau đó đành chịu khổ mà thừa nhận: "Dạ... vâng."

Đi hàng xóm liếc mắt nhìn người đi theo cô, rồi mau chóng kéo tay cô đi vào khu chung cư: "Cô có quen cái cậu đi phía sau kia không?"

Lan Ninh lắc lắc đầu nói: "Không quen ạ, anh ta cũng xuống xe cùng bên với cháu, không biết đi theo cháu nãy giờ để làm gì."

Hai người cùng nhau vào khu chung cư, đi hàng xóm nói với anh bảo vệ ngoài cửa: "Tiểu Trần à, cái cậu kia không biết định làm gì mà nãy giờ cứ đi theo chúng tôi nãy giờ, cậu đừng cho cậu ta vào đây nhé."

Tiểu Trần nhìn Vu Mộ Viễn một cái, rồi nói rất chắc nịch với hai người: "Di yên tâm, khu chung cư của chúng ta cũng không phải nơi chó mèo cũng có thể tùy tiện ra vào."

Lan Ninh: "..."

Ừm, cuối cùng cũng tới nơi.

Trước khi đến tòa nhà chung cư của Ngôn Nho Ngữ, cô quay đầu lại liếc nhìn vài lần, Vu Mộ Viễn quả nhiên không thể vào đây.

Đã như vậy rồi chắc là anh ta cũng tin cô đã có bạn trai nhỉ ?.

"Haiz, xã hội bây giờ vấn đề an ninh trật tự rất loạn, con gái một thân một mình như cô ra đường thì phải chú ý đấy nhé, tốt nhất là để Ngôn tiên sinh đưa đi đón về cho an toàn." Đi hàng xóm một tay cầm túi đồ, một tay nhấn số thang máy.

Lan Ninh cười nhưng cũng không nói gì, đi hàng xóm liền tán ngẫu với cô: "Ngôn tiên sinh nhìn trông có vẻ kì lạ, rất ít khi thấy ai tới tìm cậu ấy, không ngờ giờ cậu ấy có cả bạn gái thế này!"

"Thật sao ạ, ha ha." Lan Ninh nở nụ cười khách sáo, Ngôn Nho Ngữ nhìn qua rất quái lạ, nhưng tất cả cũng chỉ là làm màu làm màu mà thôi.

Thang máy dừng lại ở tầng hai mươi mốt, sau khi cửa mở, Lan Ninh và đi hàng xóm cùng nhau ra ngoài.

Lan Ninh vốn không định đến tìm Ngôn Nho Ngữ, nhưng bây giờ đến cũng đã đến rồi, thôi thì tiện thể giục bản thảo luôn vậy.

Khi cô đang nhấn chuông cửa nhà Ngôn Nho Ngữ, thì đi hàng xóm đứng bên cạnh nói với vào: "Ngôn tiên sinh chưa đưa chìa khóa nhà cho cô sao? Vậy thì không được đâu, cô gái à phải để tâm quản lý người đàn ông của mình chứ."

Lan Ninh: "..."

Đi hàng xóm này quả thật quá nhiệt tình đi.

Cô cười mà nói với bà: "Hôm nay cháu đi vội quá nên quên không cầm chìa khóa."

Đi hàng xóm cười ồ lên một cái, rồi đi tới trước cửa nhà mình mà mở cửa vào nhà.

Lan Ninh lại nhấn chuông cửa lần nữa, lần này trong nhà mới có chút động tĩnh, chẳng bao lâu, người bên trong đã đi ra mở cửa.

Ngôn Nho Ngữ mặc một chiếc áo len màu trắng bạc, đứng ngoài cửa nhìn cô chằm chằm.

Lan Ninh thấy anh cứ nhìn mình thì có chút lúng túng, cô vừa định mở miệng nói mấy câu cho đỡ ngại thì Ngôn Nho Ngữ đã cướp lời mở miệng nói trước: "Theo tần suất cô đến nhà tôi mà phán đoán, tôi đang nghi ngờ cô thích tôi."

Lan Ninh: "..."

Cô nở nụ cười méo xệch, nhìn anh nói: "Tin tôi đi, sau khi anh giao bản thảo, ảo giác kiểu này chẳng mấy chốc mà biến mất thôi."

Ngôn Nho Ngữ nhẹ nhàng cong môi cười, rồi nghiêng người nhường lối cho cô vào.

Sau khi Lan Ninh vào nhà mới nhận ra Ngôn Nho Ngữ đang làm cơm tối, nhất thời cảm thấy có chút bất ngờ: “Thì ra bình thường anh tự làm cơm à?”

“Không tôi thì ai làm?” Ngôn Nho Ngữ hỏi ngược lại.

Lan Ninh nhún vai một cái, không trả lời. Cô đặt túi xách của mình xuống sofa, rồi đi vào phòng ăn ngồi xuống bàn: “Nếu vậy tôi sẽ chờ ăn cơm.”

Ngôn Nho Ngữ đảo đảo chiếc chảo trong tay mình, rồi hơi ngược mắt lên nhìn cô: “Có phải cô nghĩ đây là nhà mình luôn rồi không?”

Lan Ninh cười nói với anh: “Ai bảo anh không chịu giao bản thảo hả?”

Ngôn Nho Ngữ im lặng không nói rồi cúi đầu tiếp tục rán trứng.

Bởi vì có thêm Lan Ninh, anh đành phải làm thêm phần cơm cho một người nữa. Lan Ninh ngồi trong phòng khách không có việc gì làm, bỗng thấy chiếc máy tính Ngôn Nho Ngữ dùng để viết bản thảo đang đặt trên bàn ăn trong phòng bếp, thì mau chóng lao tới.

Cô len lén nhìn Ngôn Nho Ngữ một cái, thấy anh vẫn đang chăm chú làm cơm không để ý đến cô thì rón rén lại gần chiếc máy tính, di chuột vài cái để máy tính thoát khỏi chế độ sleep.

Hôm nay cô muốn nhìn một chút, xem thầy Hạnh Tâm rốt cục đã viết được bao nhiêu chữ rồi!

Nhưng trên màn hình cũng không có file Word nào đang mở, chỉ có một khung chat nhóm QQ hiển thị nằm chính giữa màn hình laptop.

Lan Ninh tính táo nhìn lại, thì ra là group nhóm tác giả cùng nhau làm chuyện xấu do thầy Hạnh Tâm lập!

Vân Khanh: So xem ai giao bản thảo muộn hơn đi, người thua phải hát Uy phong đường đường! [1]

Mộc Bạch: Mười Chín Tai là kẻ phản bội, không phải thảng trước anh ta vừa nộp bản thảo đấy à? Bảo lão hát đi.

Vân Khanh: Thật ra tôi càng muốn nghe thầy Hạnh Tâm hát cơ [thẹn thùng] rất nhớ giọng của anh ấy ha ha ha ha ~ ha ~

Mộc Bạch: ... Nữ thanh niên lớn tuổi FA quả nhiên rất biến thái [báai bai]

[1] Nghe bài hát Uy phong đường đường [威风堂堂] tại đây : Click

Tuy rằng Lan Ninh không hiểu bọn họ đang nói chuyện gì cơ mà cũng có cảm giác chuyện đó nhất định rất đen tối, nhưng cái gì mà so xem ai giao bản thảo muộn hơn chứ ? Cả đám mặt dày này!

Cô tức giận lấy điện thoại di động ra đăng nhập QQ, trong chỗ tìm kiếm nhóm thì tìm thấy tên nhóm này, sau đó cô click xin gia nhập. Rất nhanh QQ của Hạnh Tâm liền có tiếng báo có tin mới, Lan Ninh lén lút như trộm phê duyệt đồng ý tham gia nhóm.

[Súp Lơ đã gia nhập nhóm]

Súp Lơ: Các thầy ! Giao bản thảooooo !!!!

Cả lũ vốn đang tán gẫu hào hứng ngắt trời, bỗng chốc im lặng trong một giây sau đó thì bùng nổ.

Mười Chín Tai: Tôi thảo, tại sao lại có một biên tập trà trộn được vào đây ???

Mộc Bạch: Group này chỉ có một mình Hạnh Tâm quản lý, có phải anh ta già rồi nên lắm cảm add nhầm không? [Báai bai]

Vân Khanh: Tuy rằng tôi nói muốn nghe giọng anh ta, nhưng cũng không đến mức ngọc đá cùng vỡ trả thù chúng ta thế chứ [mỉm cười]

“Cô đang làm gì?” Giọng nói Ngôn Nho Ngữ đột nhiên vang lên sau lưng cô, Lan Ninh sợ đến mức suýt chút nữa đánh rơi chiếc điện thoại xuống đất.

“Không, không có gì đâu, ha ha.” Lan Ninh nghiêng người tới, không muốn để Ngôn Nho Ngữ nhìn thấy màn hình máy tính.

Ngôn Nho Ngữ nhìn cô một cái, vòng qua người cô kéo chiếc computer đến trước mặt mình, nhìn lịch sử chat nhóm.

Sau đó, Lan Ninh nhận được một thông báo từ QQ.

[Bạn đã bị nhóm trưởng xóa tên khỏi Group ‘Hôm nay cùng trốn bản thảo nhé’]

Lan Ninh: “...”

Ngôn Nho Ngữ hơi cúi người, mười ngón tay đánh thật nhanh trên bàn phím.

Hạnh Tâm: Đã block.

Mười Chín Tai: Sao cô ta có thể vào nhóm?

Hạnh Tâm: Cô ấy vừa dùng máy tính của tôi.

Vân Khanh: Anh đang ở một mình với phụ nữ á ???! [sợ quá]

Mộc Bạch: Cuộc một nhân dân tệ là tôi đòi bản thảo.

Hạnh Tâm: ... Ồ.

Mười Chín Tai: Thương cậu quá [mắt trĩu mến]

Hạnh Tâm không nói gì thêm, trước khi anh thoát khỏi QQ, còn cấm Vân Khanh comment một ngày.

Mộc Bạch: Ha ha ha ha ha ha Vân Khanh bị ban rồi!

Mười Chín Tai: Dù sao tiếng nhóm trưởng đại nhân rên rỉ cũng chỉ có mình tôi mới được nghe thôi [cười xấu xa]

Mộc Bạch: Tôi cảm thấy người bị ban tiếp theo chính là anh → _ →

Sau khi Vân Khanh phát hiện mình bị ban comment một ngày, thì nhắn riêng cho Hạnh Tâm một tin: “Hắn là Down ” [2]

[2] Trong raw là thiếu năng trí tuệ nên mình chuyển sang down nhé.

Ngôn Nho Ngữ tắt laptop, quay người nhìn Lan Ninh: “Cô không biết tùy tiện động vào máy tính của người khác là bất lịch sự à?”

Tuy rằng Lan Ninh cảm thấy chuyện mình vừa làm quả thật có chút quá đáng, nhưng nếu đối phương là thầy Hạnh Tâm thì... xin lỗi, cô không hề cảm thấy xấu hổ chút nào.

“Anh không biết trốn bản thảo cũng bất lịch sự không kém à?” Lan Ninh chế nhạo ngược lại.

Ngôn Nho Ngữ nhìn cô một chút rồi đứng thẳng người dậy, đi về phía nhà bếp: “Ăn cơm thôi.”

Lan Ninh nhảy mũi một cái, rồi theo anh đi dọn bát đĩa ra bàn ăn.

Trên bàn cơm hai người đều im lặng, Lan Ninh chuyên tâm ăn cơm của mình, trong lòng còn cảm thấy kinh ngạc với tay nghề của Ngôn Nho Ngữ. Tuy rằng hôm qua anh làm món bò beefsteak cũng không tệ lắm, nhưng không ngờ anh làm món Trung cũng rất ngon.

“Cô cũng may mắn thật, nếu như ngày mai cô tới thì đã không gặp được tôi rồi.” Ngôn Nho Ngữ đột nhiên nói.

“Hả?” Lan Ninh mơ màng không hiểu gì.

Trên tay Ngôn Nho Ngữ vẫn đang cầm đôi đũa, cười mà nói với cô: “Ngày mai chúng tôi sẽ đi chơi xuân, đã thống nhất là cả đám sẽ đi bộ, còn chưa biết lúc nào mới về.”

Lan Ninh: “...”

Chờ chút đã, bản thảo anh ta còn chưa viết xong mà du xuân cái gì chứ? Hơn nữa “chúng tôi” là gồm những ai?

“Thầy à anh đang đùa với tôi đấy à ? Già đầu rồi còn học theo mấy đứa học sinh tiểu học đòi đi chơi xuân?” Lan Ninh cố gắng để gương mặt mình không vụng vẹo khó coi.

Ngôn Nho Ngữ vẫn rất từ tốn mà nói: “Bây giờ đang là mùa xuân trăm hoa đua nở, không ra ngoài ngắm hoa chẳng phải là phụ lòng cảnh đẹp đó sao? Nhóm chúng tôi đã thống nhất rồi, quyết định sẽ đi du xuân một chuyến.”

“... Nhóm nào cơ?”

“Hôm nay cùng trốn bản thảo nhé.”

Lan Ninh: “...” ~ Thật muốn lật cmm hết bàn cơm lên luôn.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Bản Thảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Lan Ninh không nhớ làm sao mình ăn hết được bát com đó, cô chỉ nhớ mình đã phải liều cái mạng già này thế nào mới kiềm chế được cơn kích động muốn lật cả đồng thức ăn này lên đầu Ngôn Nho Ngữ.

Mang theo cơn giận đùng đùng về nhà, cô cảm thấy dù có tập dãn cơ cũng không thể giảm bớt nỗi đau đốn trong lòng mình.

Sắp đến ngày phải giao bản thảo rồi anh ta còn bày ra trò đi du xuân, còn gọi cả những tác giả khác cùng đi! Tuy rằng cuối cùng anh ta hứa sẽ mang Computer, bất cứ lúc nào rảnh sẽ viết bài, nhưng ai mà dám tin anh ta ?!

Cô leo lên QQ, chia sẻ tin dữ này cho Bình Quả: “Thầy Hạnh Tâm tổ chức sự kiện bỏ trốn với quy mô lớn. “

Bình Quả : Anh ta lại bày trò giẻ?

Súp Lơ : Anh ta nói ngày mai sẽ cùng mọi người ra ngoài chơi xuân, ngày về chưa rõ.

Bình Quả :

Bình Quả : Tôi cảm thấy ngày mai chủ biên sẽ lên con. . .

Súp Lơ : Nãy giờ trên đầu tôi nổ pháo hoa liên tục.

Bình Quả : ...

Chim cánh cụt lại vang lên tách tách báo con tin mới, Lan Ninh liếc mắt nhìn, avatar của Đại Thanh đang nhấp nháy.

Cô click vào khung chat với Đại Thanh.

.

Đại Thanh: TMD, tao lại vừa cãi nhau với lũ chó đạo văn.

Lan Ninh: ...

Đại Thanh: Đã đạo văn còn dám vào truyện của tao và Weibo chửi tao mới điên, to gan gớm [mỉm cười] xem Tấn Giang đi một tác phẩm ba ngàn chữ bọn họ còn không mở cho xem free, lại dám không biết xấu hổ nói trong mắt tác giả chỉ có tiền [mỉm cười] hoá ra tác giả phải sáng tác miễn phí cho họ đọc, nếu thế bọn họ nên nuôi tao luôn phải không?

Đại Thanh: Trên đời này dù là bất cứ công việc gì, chỉ cần bạn đã bỏ công sức lao động thì phải được hưởng thù lao xứng đáng, cả lũ đạo văn, chúng mày lại dám to gan lấy tiền không phải muốn tiền đến điên rồi sao ? Mong là ông chủ tương lai sẽ không phát tiền lương cho lũ đó!

Lan Ninh: _(3" <)_

Lan Ninh: Thấy mày thâm như vậy, đột nhiên tao cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. . .

Đại Thanh: ...

Đại Thanh: [bái bai]

Lan Ninh: Chờ chút, mày có biết Uy phong đường đường là cái gì không?

Đại Thanh: $\Sigma(\triangle^{\circ})$ Lan Ninh, mày biến chất rồi, không còn là Lan Ninh trong sáng không một hạt bụi tao quen trước đây nữa!

Lan Ninh: ... Thế nó là cái gì?

Đại Thanh: [Chuyển tiếp] đây là phiên bản do nam thần của tao hát, mày nghe thử đi (W)

Lan Ninh click vào trang web Đại Thanh chia sẻ kia, nghe chưa đến ba mươi giây, mặt đã đỏ bừng tới tận mang tai mà tắt ngay.

Bài hát này là cái quỷ gì đây ?! Đại Thanh quả nhiên phải đổi tên thành Đại Dâm mới đúng!

Cô tắt máy tính, cầm áo ngủ vào phòng vệ sinh tắm rửa.

Sau khi lên giường nằm một lúc nhưng mãi mà cô không buồn ngủ, giai điệu bài hát Uy phong đường đường như có ma lực cứ quanh quẩn bên tai cô xua mãi không đi. Cô nhớ Vân Khinh nói cô ta muốn nghe thầy Hạnh Tâm hát bài này, cô không kiềm chế được mà nhớ tới giọng nói trầm thấp quyến rũ của Ngôn Nho Ngữ ...

Dừng lại! Sao cô lại có ý nghĩ điên cuồng như thế! Quả thực rất đáng sợ!

Chấn chỉnh lại tư tưởng, cô dùng tay vỗ vỗ hai má cho tỉnh táo, làm động tác hít một hơi thật sâu, rồi bắt đầu vào giấc ngủ.

Cả đêm đó cô mơ một giấc mơ lung ta lung tung, hôm sau Lan Ninh tỉnh dậy cũng không còn nhớ rõ nữa. Nhưng tới công ty, sau khi chủ biên biết thầy Hạnh Tâm sẽ tổ chức đi chơi xuân thì quả nhiên đã bùng nổ.

“Sao cô không ngăn cản anh ta ? !” Chủ biên đột nhiên đập tay xuống bàn, nước trong cốc văng ra tung tóe lên mặt bàn.

Lan Ninh nhìn chủ biên vô cùng tức giận, nhắm mắt nói: “Trời muốn mưa con gái phải lập gia đình cũng như thầy Hạnh Tâm muốn trốn bản thảo, đều là những chuyện không ai ngăn được.”

Chủ biên: “...”

Bình Quả đứng bên cạnh an ủi chủ biên: “Những tác giả kia muốn trốn bài, chúng ta cũng không thể ép họ giao được. Lần này thầy Hạnh Tâm tổ chức du xuân, còn dẫn theo rất nhiều tác giả khác, bao gồm cả tác giả bên tạp chí của Vương Tuấn Nam! Anh ta không nhận được bản thảo, chị phải cảm thấy rất thoải mái chứ!”

Chủ biên: “...”

Cô suy nghĩ một chút, quả là rất thoải mái.

Khi mở miệng lần nữa, giọng của chủ biên ngữ đã bớt giận hơn nhiều so với vừa nãy: “Cô mau lập tức gọi điện thoại cho anh ta, có thể cần thì cần cho tôi, nếu không cần được thì phải hỏi rõ lộ trình hoạt động và thời gian ở lại của bọn họ, lúc cần thiết sẽ đi bắt người. Nói chung trước mười lăm tháng này tôi muốn nhìn thấy bản thảo.”

Lan Ninh: “... Vâng.”

Sau khi chủ biên ra ngoài, trong lòng Lan Ninh vẫn còn cảm thấy sợ hãi, cô uống một ngụm nước lấy lại tinh thần, rồi quay sang hỏi Bình Quả bên cạnh: “Người tên Vương Tuấn Nam có thù oán gì với chủ biên sao?”

Cái tên Vương Tuấn Nam này cô đã từng nghe qua, anh ta cũng là chủ biên của một tạp chí trinh thám nổi tiếng. Tuy tạp chí đó không thuộc tập đoàn Quang Dung nhưng sau nhiều năm kinh doanh vẫn luôn duy trì được lượng tiêu thụ rất ổn định, có thể xem như là đối thủ cạnh tranh khá mạnh của Mister Calitri.

Nhưng căn cứ vào phản ứng vừa nãy của chủ biên mà đoán, cô luôn cảm thấy quan hệ giữa hai người này dường như còn gì đó mờ ám.

Bình Quả làm như kẻ trộm mà lén lút nhìn chủ biên một cái rồi nhỏ giọng nói với Lan Ninh: “Vương Tuấn Nam là bạn học cùng lớp của chủ biên chúng ta. Hồi đó bọn họ là một cặp yêu nhau say đắm suốt nửa còn bản tới chuyện kết hôn, nhưng sau đó không biết có chuyện gì xảy ra, khiến hai người bây giờ cứ gặp nhau là như kẻ thù.”

“Ồ...” Lan Ninh như ngộ ra chân lý gật gật đầu, cô lấy di động ra chuẩn bị gọi điện thoại cho Ngôn Nho Ngữ.

“Phụt ——” Bình Quả đang ngồi cạnh cô uống nước suýt chút phun hết nước vào màn hình điện thoại của Lan Ninh, ““Ngôn chó điên chết đi” là cái gì vậy?”

Lan Ninh bình tĩnh nói: “À, là biệt danh tôi đặt cho thầy Hạnh Tâm ấy mà.”

Bình Quả: “...”

Quả nhiên quả nhiên, chỉ anh ta mới có thể biến một cô gái khỏe mạnh hoạt bát trở thành kẻ tính cách biến thái thế này!

Sau khi Lan Ninh bấm số điện thoại rồi ra khỏi phòng, một lúc lâu sau Ngôn Nho Ngữ mới bắt máy: “Có chuyện gì?”

Lan Ninh cười tí mắt nói: “Thầy à, bây giờ anh đang ở đâu vậy?”

Đầu dây bên kia Ngôn Nho Ngữ dường như vừa cười mà đáp: “Sáu giờ sáng chúng tôi xuất phát, bây giờ đang ở trên đường.”

Lan Ninh: “...”

Cô tiếp tục cười tí mắt hỏi: “Vậy mọi người định đi đâu ? Bao giờ mới trở về đây?”

“Không biết, đi đến đâu tính đến đó.”

... Không phải quá tùy tiện rồi sao ?!

“Mọi người còn chưa lập kế hoạch đi những đâu sao?”

“Tại sao cứ phải dùng kế hoạch để ép buộc chính mình? Cứ theo tâm trạng mà quyết định không được sao?”

Lan Ninh: “...”

Người nào cũng quyết định mọi việc theo tâm trạng như anh, xã hội này cũng không tồn tại được đến bây giờ nữa!

Ngôn Nho Ngữ dường như biết ý đồ của cô, trong lúc nói chuyện còn như cười như không mà an ủi: “Cô yên tâm đi, tôi có mang theo máy tính, buổi tối nếu mất ngủ, tôi sẽ nhớ mà viết mấy chữ.”

Lan Ninh: “...”

“Thôi nhé, chúng tôi sắp leo núi rồi, một lúc lâu nữa cũng không bắt được tín hiệu đâu, cô cũng đừng nhớ tôi quá.”

Lan Ninh: “...”

Cô cố gắng kìm nén, cười nói với Ngôn Nho Ngữ ở đầu dây bên kia: “Thầy, nếu như trước mười lăm tháng này tôi không nhận được bản thảo, tôi nhất định sẽ treo cổ trước cửa nhà anh.”

Lan Ninh không biết câu uy hiếp này cuối cùng có tác dụng hay không, cô chỉ biết mấy ngày sau đó thầy Hạnh Tâm quả thực im lặng như người chết. Bất luận cô spam tin nhắn QQ thế nào, anh cũng không đáp lại, điện thoại thì không gọi được, weibo cũng không có status mới, cứ như một người đang sống sờ sờ bỗng bốc hơi khỏi thế gian.

Cô còn tìm Bình Quả thử dùng điện thoại và weibo của Mười chín tai, kết quả cũng vẫn là như vậy.

Sự kiện trốn bản thảo quy mô lớn lần này, khiến không khí cả phòng biên tập như bị mây đen bao phủ.

Lan Ninh cảm thấy sức ảnh hưởng của thầy Hạnh Tâm quả là vĩ đại, đủ để ghi tên anh vào lịch sử những người lầy lội nhất thế giới.

Mất thấy cái hẹn mười lăm càng ngày càng gần, Lan Ninh cũng càng ngày càng nôn nóng, chỉ có thỉnh thoảng nói chuyện với Trôi Xanh Mây Trắng, cô mới có cảm giác thế giới này vẫn còn hy vọng.

Trôi Xanh Mây Trắng có hỏi qua tiến độ bản thảo của mình, nhưng hiện tại thầy Hạnh Tâm mang theo một số tác giả lớn bỏ trốn, chủ biên cũng không có tâm trạng đọc bản thảo của người mới, vì thế bản thảo của Trôi Xanh Mây Trắng vẫn đang chờ xét duyệt.

Cũng may Trôi Xanh Mây Trắng vô cùng kiên trì, không chỉ không thúc giục cô, mà sau khi biết thầy Hạnh Tâm tổ chức đi chơi xuân trốn bản thảo, còn an ủi cô mấy câu.

Cuối cùng, cậu hâm mộ nói: “Tôi cũng rất muốn đi chơi xuân cùng hội của thầy Hạnh Tâm [oan ức] “

Lan Ninh: “...”

Tuyệt đối đừng đi nhầm đường lạc lối, chàng trai ah~!

Lan Ninh vô cùng lo lắng chàng trai ngoan hiếm thấy như Trôi Xanh Mây Trắng sẽ bị Hạnh Tâm bôi xấu, liền mau chóng phòng cháy còn hơn chữa cháy mà tách hai người họ ra: “Tôi kể cậu nghe, cậu tuyệt đối không được gặp thầy Hạnh Tâm! Cậu nhớ nhất định phải giữ khoảng cách với anh ta, nếu không hình tượng nam thần trong lòng cậu sẽ sụp đổ còn nhanh hơn vận tốc ánh sáng! Đây là kinh nghiệm xương máu của chính tôi đấy!”

Trôi Xanh Mây Trắng: (◕◕) thật là đáng sợ.

Trôi Xanh Mây Trắng: Mà đại thần như thầy Hạnh Tâm sao tôi có thể gặp được orz

À ừm... anh ta đã biết cậu là Hạt lạc giải buồn rồi.

Ngày mười bốn tháng ba, trước ngày giao bản thảo một ngày. Lan Ninh vẫn không thể liên lạc được với Ngôn Nho Ngữ, giờ thì cô không còn hi vọng gì với thế giới này nữa rồi.

Hôm nay chủ biên đã ra tối hậu thư cho cô phải lấy được bản thảo từ thầy Hạnh Tâm, cô nhìn avatar đen xì không nhúc nhích của Hạnh Tâm, hận không thể xé xác anh ra.

Trước khi tan làm công ty tổ chức cuộc họp thứ hai trong tuần, Lan Ninh cũng không còn tâm trạng mà nghe nữa, cô cảm thấy đây có thể là lần cuối cùng cô được tham gia cuộc họp ở công ty này.

Sau khi trở về bàn làm việc, cô theo thói quen liếc mắt nhìn QQ, có một khung chat đang nhấp nháy.

... Trôi ạ là thầy Hạnh Tâm !!!

Lan Ninh gần như là nhào người tới vô lấy màn hình máy tính, lấy tốc độ nhanh như tia chớp cô mở khung chat lên, là anh vừa nhắn tin cho cô.

Hạnh Tâm: Tuy rằng Valentine's Day cô không tặng quà cho tôi, nhưng White Valentine, tôi vẫn rất tốt bụng tặng quà cho cô đây.

Anh gửi cho cô một tệp tài liệu, là một file Word với tiêu đề là 'Gift For White Valentine'. Lan Ninh kiểm chế con sung sướng như sóng Hoàng Hà cuộn cuộn trong lòng, mà download tệp word kia về rồi mở ra.

Trong nháy mắt như có luồng ánh sáng trắng bay ra từ màn hình kia, chiếu sáng toàn bộ thế giới u tối của cô!

Là bản thảo, là bản thảo, là bản thảo!

Ngay cả khi Lan Ninh nhận được giấy báo đồ đại học cô cũng chưa từng xúc động như hôm nay! QAQ

Cô run rẩy leo lên weibo, đăng nhập tài khoản "Hôm nay thầy Hạnh Tâm giao bản thảo á" viết một status kích động lòng dân nhất từ trước đến giờ ——

Giao rồi !!! QAAAAAAAAAQ

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Bản Thảo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Sau khi qua cơn xúc động, Lan Ninh mới nghiêm túc kiểm tra tệp bản thảo Ngôn Nho Ngữ gửi vừa nãy.

Quyển tiểu thuyết này là cuốn thứ tư trong hệ liệt trình thám An Nhiên, có tên là "Tin nhắn tử vong", trước tiên cô kiểm tra số lượng từ, mới phát hiện bản word này chỉ được hơn mười vạn chữ.

... Hả? Lẽ nào quyển sách này lại ngắn vậy sao? Trước đây quyển nào của thầy Hạnh Tâm cũng tầm khoảng hai mốt hai hai vạn chữ mà.

Lan Ninh dường như có một dự cảm không lành trong lòng, cô gõ phím cách hai lần, nhảy xuống trang cuối cùng kiểm tra qua.

..... Quả nhiên vẫn chưa hết!

Cảm giác vui sướng nãy giờ bỗng chốc tan thành mây khói, cô tức giận đăng nhập QQ, cố gắng kìm nén sự cáu gắt trong giọng điệu của mình: "Thầy, có phải anh gửi thiếu bản thảo cho tôi không?"

Cô vốn cho rằng Ngôn Nho Ngữ không còn online, nhưng lần này anh lại nhanh chóng nhắn tin cho cô.

Hạnh Tâm: Đâu có.

Súp Lơ: Nhưng vừa rồi tôi kiểm tra bản thảo, mới chỉ có một nửa, đoạn sau đâu?

Hạnh Tâm: Chưa viết xong mà

Lan Ninh: "..."

Súp Lơ: Anh đang đùa tôi đấy à ?

Hạnh Tâm: Tôi cũng không muốn gửi bản thảo nửa vời thế này cho cô nhưng cô nói nếu ngày mai cô không lấy được bản thảo, cô sẽ treo cổ trước cửa nhà tôi, tôi sợ thật đấy !!!

Lan Ninh: "..."

Sao không dọa chết anh luôn đi!

Súp Lơ: Anh có tin ngày mai tôi và chủ biên cùng treo cổ trước cửa nhà anh không ?[chửi bới][chửi bới][chửi bới]

Hạnh Tâm: Nửa sau của bản thảo tôi thực sự chưa viết xong, hơn nữa còn có chỗ tôi cần phải sửa lại. Trước tiên ngày mai cô hãy dùng mười vạn chữ này lấp lòng chủ biên đi.

Súp Lơ:

Hạnh Tâm: Có mười vạn chữ dù sao cũng tốt hơn là không chữ nào.

Súp Lơ: ...

Cũng đúng

Lần thứ hai trong ngày cô leo lên weibo, đăng nhập tài khoản “Hôm nay thầy Hạnh Tâm giao bản thảo á” đăng thêm một status nữa ——

Mới được một nửa.

Mấy người bạn chúc mừng cô ở status vừa nãy, thì nay dồn dập chạy đến status mới này cười ha ha ha không ngừng.

Lan Ninh xuống dưới lầu công ty mua com hộp, cũng không có ý định về nhà sớm như thế, cô liền mang hộp com lên phòng mở máy tính đọc bản thảo vừa nhận.

Tuy rằng bình thường cô vừa nghe thấy hai chữ Hạnh Tâm, thì liền có cảm giác đau đầu nhức óc, nhưng một khi đã đọc tiểu thuyết của anh, lại không thể kiềm chế mà bị quyền rũ thu phục bởi ngòi bút của anh.

Đa số các tác giả truyện trinh thám đều đắp nặn một mẫu nhân vật chính vô cùng kinh điển trong tác phẩm của mình, dưới ngòi bút của Hạnh Tâm, Ngô Dạng cũng được coi là một người như vậy.

Anh thích mặc một chiếc áo gió dài màu vàng, tóc tai luôn rối bù, thậm chí còn đi dép lê đến hiện trường vụ án. Nhưng chỉ một hình tượng đơn giản như vậy, lại trở thành nam thần trong lòng rất nhiều độc giả.

Trong giới độc giả vẫn lưu truyền một câu trả lời rất hợp lý, họ nói rằng sở dĩ thầy Hạnh Tâm đặt tên cho hệ liệt này là ” An Nhiên “, bề ngoài thì vì bắt nguồn từ việc Ngô Dạng mở quán internet tên “An Nhiên”, nhưng nếu đặt trong mối quan hệ với nhân vật Ngô Dạng, thì sẽ phát hiện ra Hạnh Tâm đang muốn ám chỉ số phận của nhân vật chính xuyên suốt hệ liệt này, bất luận anh phải đối mặt với tình huống nguy hiểm cỡ nào, cuối cùng cũng sẽ luôn bình an vô sự.

Trước đây Lan Ninh cũng nghĩ như vậy, dù sao tác giả muốn mở bàn tay vàng cho nhân vật chính cũng không quá đáng cho lắm, hơn nữa quả thực trong rất nhiều thời khắc nguy hiểm trước đó Ngô Dạng vẫn có thể chuyển nguy thành an. Nhưng bây giờ sau khi tiếp xúc với Ngôn Nho Ngữ, cô vô cùng lo lắng anh sẽ giết chết Ngô Dạng ở quyền cuối cùng của hệ liệt này.

Dù sao logic của quái nhân thì người bình thường cũng không đoán nổi.

Cô đang đọc truyện rất say sưa ngon lành, đột nhiên bác bảo vệ gọi một tiếng: “Con bé này, còn không mau tan làm?”

Lan Ninh nhìn đồng hồ, cũng hơn tám giờ tối rồi, cô gói hộp com đã ăn hết vứt tạm vào trong túi xách, nói với ra với bác bảo vệ: “Cháu xuống ngay đây ạ, làm phiền bác quá.”

Sau khi gửi bản thảo của Hạnh Tâm vào QQ và email cho chủ biên, Lan Ninh mới thoát khỏi QQ. Hôm nay cô chưa đọc hết, để ngày mai tới công ty sớm một chút rồi đọc nốt vậy.

Ngày hôm sau cô đúng là người tới công ty sớm nhất, sau khi đọc nốt chỗ bản thảo còn lại, Lan Ninh lòng như lửa đốt mà gửi tin nhắn cho Hạnh Tâm: “Thầy! Đoạn sau đâu? Hung thủ đến cùng là ai? Tin nhắn mà nạn nhân để lại có ý nghĩa gì?”

Một lát sau, Hạnh Tâm mới nhắn lại cho cô: “Lẽ nào cô cũng là fan của tôi?”

Lan Ninh: “...”

Không biết tại sao, cô cảm thấy nếu bây giờ mình thừa nhận là fan của anh thì sẽ là một sự xi nhục. =))))

Súp Lơ: Thầy, sáng sớm thế này anh đã online?

Hạnh Tâm: Sáng sớm thế này cô đã tới công ty đọc bản thảo của tôi, còn không chịu thừa nhận là fan của tôi?

Lan Ninh: “...”

Hạnh Tâm: Muốn tôi kí tên cho không ?

Lan Ninh: “...”

Ham muốn giết người quả thật không kìm nén được nữa, cô rất muốn cho anh một trận.

Súp Lơ: Tôi đoán nét ngang trong chữ đầu tiên kia ám chỉ chữ “Duong” hoặc “Vuong” có đúng không? Hung thủ là Duong Nghị hoặc là Vuong Duyệt?

A có điều dễ như vậy thì quá đơn giản rồi.

Súp Lơ: Nếu không thì là Liêu Tư Tư, tên tiếng anh của cô ấy là Tiffany

Ờm, viết tiếng anh là bởi vì viết nét ngang trong chữ T còn đơn giản hơn chữ Liêu!

Hạnh Tâm: Tại sao nhất định nét ngang đó phải là tên người?

Súp Lơ: Bởi vì trước khi chết không phải nạn nhân sẽ muốn nói cho mọi người biết kẻ giết mình là ai sao? Thông thường họ luôn muốn viết tên hung thủ chứ? Hơn nữa tin nhắn này lại chỉ có mỗi một nét ngang, lượng thông tin quá ít, nếu như người chết viết thêm vài nét nữa thì khả năng tôi đoán ra hung thủ sẽ cao hơn.

Hạnh Tâm: Cô có biết muốn tạo không khí hồi hộp, thì kỹ xảo các tác giả thường dùng nhất là gì không?

Lan Ninh suy nghĩ một chút rồi gõ bàn phím: “Đánh lạc hướng?”

Đánh lạc hướng thường là một thủ pháp dễ thấy nhất, cũng là thủ pháp mà khá nhiều tác giả thường sử dụng. Có thể nói trong mỗi tác phẩm trinh thám thì không thể thiếu những đoạn tác giả cố ý đánh lạc hướng người đọc. Chỉ có điều thủ pháp này được sử dụng quá nhiều, độc giả cũng được trải nghiệm nhiều lần rồi, ngược lại nó thường trở thành đề tài để mọi người cùng lời ra chế nhạo ——

Người có khả năng là hung thủ nhất thì chắc chắn không phải hung thủ.

Lan Ninh gõ lại câu này gửi cho Hạnh Tâm, anh nhanh chóng nhắn tin lại cho cô.

Hạnh Tâm: Bây giờ tầm mắt của độc giả cũng cao hơn so với trước đây, quả thực đã hình thành hiện tượng như cô nói. Nhưng thủ pháp này không phải vấn đề chính, quan trọng ở chỗ mỗi tác giả vận dụng nó như thế nào.

Súp Lơ: À, ý của anh là đánh lạc hướng cũng chia cấp cao cấp thấp ấy hả?

Hạnh Tâm: Đề nghị cô đọc lại ‘Cộng sinh’ của tôi lần nữa, có lẽ sẽ phát hiện ra gì đấy.

Lan Ninh: “...”

Hạnh Tâm: Cuối cùng cũng chịu nhận là fan của tôi?

Súp Lơ: ... Thầy, nửa bản thảo còn lại bao giờ anh mới giao được ? o(n_n)o~

Hạnh Tâm quả nhiên không nói gì nữa.

Lan Ninh lại gõ: “Thầy, bây giờ anh đang ở đâu?”

Hạnh Tâm: →_→

Hạnh Tâm: Hôm qua tôi về nhà rồi, nhưng hôm nay cô đừng đến tìm tôi, tôi mệt lắm, còn chưa được nghỉ ngơi đây, cô có đến phá cửa tôi cũng không ra đâu.

Lan Ninh bĩu môi, nghĩ lại anh đi chơi xuân lâu như vậy, chắc là cũng mệt mỏi lắm rồi, cuối cùng quyết định cho anh nghỉ một ngày.

Súp Lơ: Vậy ngày mai tôi sẽ đến nhà anh. o(n_n)o~

Hạnh Tâm:

Cũng gần đến giờ làm việc, các đồng nghiệp cũng lác đác theo nhau đến hết rồi, tới hôm qua chủ biên đã xem tin nhắn Lan Ninh gửi. Hôm nay vừa vào phòng đã truy hỏi cô nửa bản thảo còn lại bao giờ mới giao được.

Lan Ninh chỉ có thể đem nguyên xi hiện trạng lời Hạnh Tâm nói đưa lại cho cô xem, thấp thỏm ngồi ngóng một lúc, rốt cục cũng nhận được tin nhắn của chủ biên: “Nhiều nhất tôi chỉ có thể cho cô thêm một tuần, thứ hai tuần sau nhất định phải lấy được hết bản thảo, bằng không chúng ta nhất định không đủ thời gian để sách được ra mắt vào tháng năm sắp tới. Nửa bản thảo này tôi xem xong sẽ bắt đầu chỉnh sửa trước vậy.”

Súp Lơ: Được _(3" ∠)_

Súp Lơ: Đúng rồi, bản thảo của Trời Xanh Mây Trắng chị đã đọc chưa?

Chủ biên có thể đang đọc bản thảo của Hạnh Tâm, nên hơn nửa ngày sau mới nhắn lại cho cô: “Tôi chưa đọc, bản thảo trong tay tôi còn một đồng kia, tuần này sẽ dành thời gian đọc hết”.

Súp Lơ: Được .

Sau khi kết thúc một ngày làm việc bận rộn, Lan Ninh về đến nhà thì không muốn động đậy nữa. Cô tùy tiện làm một bát mì, rồi ôm vào phòng ngủ, rút quyển ‘Cộng sinh’ trên giá sách xuống.

Cuốn tiểu thuyết này Hạnh Tâm đã viết từ ba năm trước. Trong vòng ba năm qua anh cũng chỉ xuất bản duy nhất một truyện, vì vậy lần này khi bắt đầu viết quyển thứ tư trong hệ liệt trinh thám An Nhiên, thì càng nhận được sự quan tâm từ dư luận.

Cô mở sách ra, vừa ăn mì vừa đọc.

Nữ chính Tô Hàm Thanh trong ‘Cộng Sinh’ là tình nghi quan trọng trong một vụ án giết người, nhưng cô ta lại là một người có chứng bệnh đa nhân cách. Bốn tầng nhân cách, một người điềm đạm nhút nhát, một kẻ ít nói, một kẻ bạo lực quái lạ, và một người tâm tư kín đáo nhưng tính cổ chấp rất mạnh. Cảnh sát cho rằng cô cố ý giả vờ mình có bệnh đa nhân cách, muốn mượn nguyên nhân bệnh tật mà thoát khỏi sự trừng phạt của pháp luật, nhưng khổ nỗi lại không tìm được chứng cứ. Cuối cùng Ngô Dạng phí không ít tâm tư, giúp đỡ bọn họ tìm được sơ hở của cô ta, đưa ra bằng chứng chứng tỏ Tô Hàm Thanh không hề có bốn nhân cách, và chính bản thân Tô Hàm Thanh cũng đã thừa nhận điều này.

Nội dung câu truyện phát triển tới đây đã là một câu truyện vô cùng đầy đủ và đặc sắc rồi, nhưng đó không phải câu truyện chính Hạnh Tâm muốn nói tới.

Tô Hàm Thanh thực sự không hề có bốn nhân cách, cô chỉ có hai nhân cách. Nhân cách chính là điềm đạm nhút nhát, nhân cách thứ hai là tâm tư kín đáo, lực cổ chấp rất mạnh, những nhân cách bạo lực và ít nói kia, đều là nhân cách chính giả vờ ngụy tạo mà thôi. Cô ta biết mình đã giết người cũng cảm nhận được ham muốn giết người mãnh liệt của nhân cách thứ hai. Nhưng cô không khống chế nổi nó. Số lần nhân cách thứ hai xuất hiện lại ngày càng nhiều, cô ta sợ cuối cùng con người này sẽ trở thành một kẻ điên cuồng giết người.

Vì vậy cô ta muốn tống mình vào ngục.

Cách này cô đã nghĩ rất lâu. Cô ngụy trang mình thành người có bốn nhân cách, xuất hiện trong tầm mắt của cảnh sát. Cô biết trước mặt Ngô Dạng, cô nhất định sẽ để lộ sơ hở, chỉ cần có thể phủ định hai nhân cách giả do cô tự tạo ra, nhân cách thứ hai đang thực sự tồn tại kia, cũng có xác suất biến mất được là rất cao

Cuối cùng cô đã thành công, còn Ngô Dạng đến cuối cùng có phát hiện ra chuyện kỳ thực cô chỉ có hai nhân cách hay không, Hạnh Tâm cũng không đưa ra đáp án rõ ràng trong cuốn truyện đó.

Lan Ninh cầm sách ngồi ở đầu giường, trầm tư suy nghĩ.

Đây chính là thủ pháp đánh lạc hướng của thầy Hạnh Tâm sao? Trong ‘Cộng sinh’ anh đã bắt đầu đánh lạc hướng người đọc ngay từ đầu câu truyện rồi.

Vì vậy ‘Tin nhắn từ vong’ cũng đánh lạc hướng độc giả ngay từ đầu sao?

Lan Ninh suy nghĩ một lúc vẫn không tìm ra được manh mối gì, cuối cùng cô quyết định tắm rửa rồi đi ngủ. Cả đêm đó cô nằm mơ về rất nhiều vụ án giết người, khi đồng hồ báo thức vừa vang lên, cô giật mình một cái mà tỉnh lại.

Lau lớp mồ hôi lạnh trên trán, Lan Ninh nhòm người ngồi dậy.

Cô cảm thấy sau này trước khi ngủ tốt nhất đừng đọc sách của Hạnh Tâm thì tốt hơn.

Vừa mới vòng áo qua cổ, trong đầu cô đột nhiên lóe sáng một ý tưởng, quả thực như vừa được khai sáng đầu óc.

Cô lấy di động tới, bắt đầu nhắn tin cho Ngôn Nho Ngữ qua Wechat bằng nick của biên tập. Trước đây cô đã bắt anh add wechat của cô vào, tuy rằng sau đó cô mới biết bắt anh thêm bạn với cô cũng không có tác dụng gì.

Lan Ninh: Tôi nghĩ ra rồi! Cách đánh lạc hướng trong câu truyện này chính là nét ngang đó căn bản không phải do người chết để lại, mà do hung thủ viết lên! Tôi nhớ ra trước đó có một chi tiết nhỏ đã ám chỉ manh mối này, sau đó...

Lan Ninh phân tích bla bla một đoạn dài rồi gửi cho Ngôn Nho Ngữ.

Cũng không lâu lắm, Ngôn Nho Ngữ nhắn tin lại cho cô: “Tổng cộng là 653 chữ, với tốc độ đánh máy của cô, chắc là bắt đầu sáng tác từ năm giờ sáng đây nhỉ?”

Lan Ninh: “...”

Vậy anh còn đếm bao nhiêu chữ làm gì ?, Có phải rảnh rồi quá rồi không ?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Bàn Thảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Lan Ninh không nói gì, Ngôn Nho Ngữ thực sự đã nhắn tin cho cô qua WeChat.

Ngôn Nho Ngữ: Thấy cô thích tôi như vậy, chờ sau khi ‘Tin Nhắn Từ Vong’ được xuất bản, tôi sẽ giữ lại một quyển ký tên cho cô. [mỉm cười]

Lan Ninh: [Bái bai][bái bai][bái bai]

Cô nhòm người ngồi dậy vội vàng mau chóng đi rửa mặt, tuy rằng không khoa trương như Ngôn Nho Ngữ nói, nhưng thật sự hơn sáu trăm chữ đó đã tốn không ít thời gian của cô.

Chạy tới công ty nhanh như chớp, cũng may vừa kịp giờ quét thẻ lúc chín giờ.

Buổi chiều trước khi tan làm, cô gửi một tin nhắn cho Hạnh Tâm: “Thầy, tôi tan việc rồi một tiếng nữa sẽ tới nhà anh, nhớ ở nhà chờ tôi. o(n_n)o~ “

Hạnh Tâm: ...

Hạnh Tâm: Tôi nhớ trước đây cô vẫn hay dùng icon ☐ như này, sao bây giờ lại đổi phong cách rồi?

Súp Lơ: ← Về mặt này biểu thị sự trào phúng, o(n_n)o← còn về mặt này biểu thị sự kiềm chế sát ý trong lòng, nhắn nhin không lao tới cho anh một trận [mỉm cười].

Hạnh Tâm: ...

Hạnh Tâm: Tôi cảm thấy cô không thể đánh thắng được tôi đâu o(n_n)o~

Lan Ninh: “...”

Nghĩa là anh ta có dự định sẽ đánh lại cô phải không ?

Cô tắt Computer, trên đường tới nhà anh thì mua com tối, rồi đưa đến thẳng nhà anh. Ngôn Nho Ngữ vừa nhìn mấy hộp com đang đặt trên bàn thì trưng ra vẻ mặt vô cùng ghét bỏ: “Rõ ràng tôi đã nộp một nửa bản thảo, tại sao đãi ngộ càng ngày càng kém thế này?”

Lan Ninh cười nói: “Cũng chính vì anh mới chỉ nộp một nửa bản thảo.”

Ngôn Nho Ngữ: “...”

Anh không nói gì xuống phòng bếp cầm hai chiếc bát và hai đôi đũa rồi ngồi xuống ăn com. Lan Ninh ngồi đối diện anh, gấp cho mình một miếng thịt: “Anh còn chưa nói những phân tích sáng nay của tôi có đúng không đây.”

“Đúng một nửa đi.” Ngôn Nho Ngữ trả lời rất hững hờ.

Lan Ninh hừ một tiếng: “Đúng thì là đúng, sai là sai, đúng một nửa là cái gì?”

Ngôn Nho Ngữ ngược mắt nhìn cô hỏi: “Vậy cô cho rằng tại sao hung thủ muốn để lại ký hiệu đó bên cạnh thi thể?”

Lan Ninh nói: “Đương nhiên là muốn đồ tội cho người khác.”

“Nếu như muốn đồ tội, thì dấu hiện nhận biết phải rõ ràng hơn mới đúng, chỉ viết một nét ngang thì rất khó kết luận được hung thủ là ai.”

“... Hung thủ không muốn đồ tội cho người khác, vậy hắn để lại ký hiệu đó để làm gì?” Dù thế nào nhất định cũng không phải lưu lại để làm kỷ niệm, giống như kiểu xxx từng đặt chân tới đây.

Ngôn Nho Ngữ nói: “Cái ký hiệu đó có ý nghĩa gì căn bản không quan trọng, bởi vì đó chỉ là dấu viết hung thủ tiện tay viết lên thôi.”

Lan Ninh: “...”

Hung thủ rành rồi sinh nông nổi sao?

Lan Ninh xúc hai muôi com, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Ngôn Nho Ngữ nói: “Tôi biết rồi! Có phải hắn muốn nguy trang nơi đó thành hiện trường giết người đầu tiên không? Thật ra nạn nhân đã bị giết hại ở một nơi khác!” Lan Ninh có cảm giác bỗng nhiên tỉnh ngộ, “Hay tác phẩm này ngay từ ban đầu đã đánh lạc hướng người đọc rồi, căn bản vốn không có cái gì gọi là Tin nhắn của nạn nhân cả!”

“Đương nhiên là có.” Ngôn Nho Ngữ nhìn cô nói, “Mọi lời người chết muốn nói đều lưu lại trên thi thể của họ.”

Lan Ninh cầm bát com im lặng một lúc rồi đột nhiên nói: “Tốt nhất chúng ta không nên nói chuyện về xác chết lúc ăn com đi.”

Ngôn Nho Ngữ nở nụ cười thành tiếng: “Thịt cô ăn cũng là xác chết, cũng đâu có thấy cô quan tâm đâu.”

Lan Ninh: “...”

Xác người và xác cá vịt gà có giống nhau không? TMD [1] giống như càng ăn cô càng cảm thấy không ngon.

[1] TMD : câu chữ của Trung Quốc có nghĩa là con mẹ nó.

Im được mấy phút, cô lại ngửa miệng liền hỏi: “Vị vậy hung thủ cuối cùng là ai?”

“Cô đoán thử xem”

“... Tôi đoán Liêu Tư Tư.”

Ngôn Nho Ngữ ngược mắt nhìn cô một chút: “Vì sao?”

“Bởi vì trong tác phẩm của anh phần lớn hung thủ đều là phụ nữ!” Lan Ninh nói chắc như đinh đóng cột, “Tôi cảm thấy anh vẫn luôn có cái nhìn 편 diện với phụ nữ.”

Ngôn Nho Ngữ im lặng vài phút, tựa như đang suy nghĩ chuyện gì. Chốc lát sau, anh thả chiếc bát trong tay xuống, vẻ mặt nghiêm túc hiếm thấy mà nhìn Lan Ninh: “Không phải tôi có cái nhìn 편 diện đối với phụ nữ, mà là tôi cảm thấy phần lớn khi có chuyện bất ngờ xảy ra thông thường phụ nữ sẽ bình tĩnh hơn đàn ông đồng thời họ cũng sẽ suy nghĩ rất cẩn thận, riêng điểm này đã khiến phụ nữ là thủ phạm thì hợp lý hơn đàn ông”

Lan Ninh cười ha ha: “Còn nói không có cái nhìn 편 diện với phụ nữ, bình tĩnh và suy nghĩ rất cẩn thận thì sẽ phạm tội sao?”

“Tôi chỉ nói về đặc điểm thôi, tôi cho rằng xác suất để phụ nữ thiết kế một hiện trường giết người hoàn mỹ sẽ cao hơn so với đàn ông”

“Có căn cứ khoa học gì không?”

Ngôn Nho Ngữ dùng một chút rồi mở miệng nói: “Khi tôi còn bé, tình cảm giữa ba mẹ tôi rất tốt, bà cũng rất dịu dàng với tôi, tôi còn cho rằng bà là người mẹ và cũng là người vợ tốt nhất thế giới. Thế nhưng một ngày nào đó khi tôi đang học lớp bốn, bà ấy đột nhiên biến mất. Quần áo treo trong tủ đã biến mất, mấy hộp mỹ phẩm trên bàn trang điểm cũng không còn một hộp, chỉ để lại duy nhất một tờ giấy là đơn xin ly dị trên bàn. Nhưng ngày hôm trước đó, bà vẫn nấu cơm như mọi ngày, chờ tôi về nhà, cùng tôi làm bài tập, nói cười với ba tôi rất tự nhiên. Trước khi bà bỏ đi, không biểu hiện ra chút dấu hiệu đáng ngờ nào. Đến tận bây giờ tôi vẫn không hiểu, bà ấy có tâm trạng thế nào khi ở cạnh ba và tôi trong ngày cuối cùng ấy.”

Sau khi Lan Ninh nghe anh kể xong, cũng không kịp phản ứng mà ngẩng mặt ra nhìn anh. Cô không nghĩ Ngôn Nho Ngữ sẽ chia sẻ chuyện gia đình của anh với cô.

Cho dù được phỏng vấn, Ngôn Nho Ngữ cũng rất ít khi kể về chuyện gia đình mình, càng không có ai biết chuyện ba mẹ anh đã ly dị từ khi anh còn bé.

Lan Ninh nghe người ta nói, con trai khi còn nhỏ sẽ rất dễ bị ảnh hưởng bởi mẹ mình, vì vậy bây giờ anh luôn nghĩ thủ phạm là phụ nữ, là vì có bóng ma với phụ nữ sao?

Cô im lặng một lúc, nhưng lại không biết phải nói gì, anh kể về quá khứ của mình nhưng cô cũng không thể đưa ra kết luận gì được, mà anh cũng không cần cô an ủi, vì vậy... cô chỉ cần chia sẻ trải nghiệm của mình nữa là được rồi.

“Đừng nói như đàn ông các anh thì tốt đẹp hơn phụ nữ lắm ấy.” Lan Ninh cũng để đôi đũa trong tay xuống, nhìn Ngôn Nho Ngữ nói, “Bạn trai cũ của tôi, anh còn nhớ không, hần ta học trên tôi một khóa, khi tôi đang học năm ba hần ra nước ngoài thực tập, kết quả thi sao, mới vừa ra nước ngoài được vài tháng đã tìm được một cô bạn gái mới. Hần giấu diếm tôi rằng một năm rưỡi, tôi lại không hề phát hiện ra, cô bạn gái ở nước ngoài cũng không biết hần còn đã có người bạn gái là tôi đây. Một năm rưỡi đó hần ta vẫn thường xuyên gọi điện thoại cho tôi, chat video tán gẫu, thậm chí nghĩ lễ còn trở về gặp tôi, không nhìn ra sơ hở gì. Anh cảm thấy chuyện này phải nói thế nào?”

Ngôn Nho Ngữ nhìn cô chăm chú, trong mắt dần hiện lên vẻ khinh bỉ: “Cô chắc chắn hần ta không để lộ sơ hở gì sao? Là hần ta không có sơ hở gì, hay là vì cô quá ngốc nên không phát hiện ra?”

Lan Ninh: “...”

Vì sao mọi chuyện lại chuyển thành vì cô quá ngốc ?!

“Đàn ông ngoại tình, phụ nữ không thể không có cảm giác gì được.”

Lan Ninh mím mím môi, nói: “Sau khi tôi học năm tư, thì không thể thường xuyên gọi điện cho hần, chỉ có hần mới gọi điện được cho tôi. Tôi đã từng hỏi hần chuyện đó, hần nói là bởi vì mới đổi, chỉ có thể để hần ta gọi sang thôi.”

Ngôn Nho Ngữ cup mắt cười nhẹ một tiếng: “Hần nói như vậy cô cũng tin? Rốt cuộc tôi cũng biết vì sao thời nay nhiều cô gái bị sờ khanh lừa như vậy rồi.”

Lan Ninh nhìn ánh mắt ngăm trảo phúng kia của anh thì tức giận: “Vừa nghe thì biết ngay anh chưa từng yêu ai bao giờ phải không ?! Khi anh yêu một ai đó, coi như biết rõ đối phương đang lừa anh, thì anh cũng sẽ tin tưởng cô ấy vô điều kiện!”

“Xin lỗi, tôi thực sự không hiểu thứ tình yêu đó của hai người.” Anh nói tới đây, lại nhìn Lan Ninh thật lâu, “Tôi thật sự muốn đưa cô vào trong tiểu thuyết của mình.”

“Hả?” Lan Ninh hơi ngạc nhiên một chút, dĩ nhiên cô cũng rất kích động rất tò mò, ” Là nhân vật thế nào?”

“Cô thông minh lắm mà, ngoại trừ người chết cô cảm thấy nhân vật nào thích hợp với cô nữa?”

Lan Ninh: “...”

“Anh dám viết tôi thành người chết tôi sẽ biến anh thành người chết trước!” Lan Ninh tức đến nổi phồng mồm nói lời hung ác.

Ngôn Nho Ngữ coi như không nghe thấy mà cười thành tiếng, lại cầm đôi đũa tiếp tục ăn cơm.

Bởi vì mua thức ăn nấu sẵn bên ngoài, nên bữa cơm này cũng chỉ có hai cái bát cần rửa, Lan Ninh xung phong nhận trách nhiệm này rồi đuổi Ngôn Nho Ngữ sang bên cạnh ngồi viết bản thảo.

Trần thủ ở nhà anh đến tám giờ rưỡi rồi Lan Ninh mới về nhà.

Đến thứ sáu, cuối cùng chủ biên cũng thẩm định xong đồng bản thảo chồng chất mấy tuần qua.

Biết ‘Khúc ca đêm’ của Trôi Xanh Mây Trắng đã được thông qua, ngay lập tức Lan Ninh liền nói thông tin tốt này cho cậu ta: “Có online không! Vừa rồi chủ biên đã thông báo cho tôi biết, ‘Khúc ca đêm’ đã được thông qua!”

Trôi Xanh Mây Trắng: Có thật không !!!

Trôi Xanh Mây Trắng: Cảm ơn Biên Biên !! qaq

Súp Lơ: Chúc mừng chúc mừng, sau khi cậu gửi bản thảo chủ biên còn phải xem lại, đến lúc đó có thể vẫn phải sửa đôi chỗ, không thành vấn đề chứ?

Trôi Xanh Mây Trắng: Không thành vấn đề! Gần đây tôi vẫn viết tác phẩm này, bây giờ đã viết được hơn sáu vạn chữ rồi! [xấu hổ]

Xem đi xem đi, người ta viết bản thảo tích cực cỡ nào, nhìn lại thầy Hạnh Tâm xem! Quả thực là khác nhau một trời một vực!

Lan Ninh cảm khái trong lòng một phen, rồi bắt đầu thảo luận với Trôi Xanh Mây Trắng tiền nhuận bút và thời gian giao bản thảo. Tiền nhuận bút và tiêu chuẩn của người mới đều tương đối thấp, nếu so với thầy Hạnh Tâm thì các tác giả cấp thấp đều kém một khoảng cách lớn, nhưng Trôi Xanh Mây Trắng cũng không cò kè mặc cả với cô, cô vừa nói ra cậu liền đồng ý ngay.

Súp Lơ: Vậy tôi sẽ gửi bản mềm hợp đồng qua cho cậu, cậu đọc qua một chút xem, nếu không thành vấn đề thì ký tên rồi sau đó gửi lại cho tôi ^ _ ^

Trôi Xanh Mây Trắng: Được! Cảm ơn biên biên! Tôi thật sự rất vui =333=

Súp Lơ: Mong rằng sau này cậu sẽ viết được nhiều tác phẩm hay hơn, tôi rất quý cậu ~:)

Trôi Xanh Mây Trắng: Tôi sẽ cố gắng, tuyệt đối không phụ lòng mong chờ của Biên Biên. (* W*)

Lan Ninh tắt khung chat, quyết định đi kích thích thầy Hạnh Tâm một chút.

Súp Lơ: Thầy Hạnh Tâm, lần trước tôi kể cho anh nghe về tác giả mới, người ta chòm sao xử nữ đã nộp bản thảo rồi đấy!

Chiều tối hôm đó, Ngôn Nho Ngữ mới nhắn tin lại cho cô.

Hạnh Tâm: Là hạt lạc giải buồn đó à?

Súp Lơ: ... Bút danh của người ta là Trôi Xanh Mây Trắng, năm nay mới học năm ba đại học, có phải cảm thấy hậu sinh khả úy không?

Hạnh Tâm: Lúc tôi viết ‘Diễn viên’ thì mới mười bảy tuổi.

Súp Lơ: Cũng đúng, dù sao người ta đọc truyện của anh mà lớn lên.:)

Hạnh Tâm: ...

Súp Lơ: Có phải anh đã quên anh còn một nửa bản thảo chưa giao không? o(n_n)o~

Cô vừa mới gửi xong icon kia, Trôi Xanh Mây Trắng đã gửi tin nhắn cho cô.

Trôi Xanh Mây Trắng: Biên Biên Biên Biên, hợp đồng không thành vấn đề, tôi đã in ra và ký tên xong rồi ^ _ ^

Súp Lơ: Được, sáng mai tôi gửi địa chỉ qua cậu ký gửi sang đây cho tôi là được~

Trôi Xanh Mây Trắng: Biên biên ~(* W*)

Súp Lơ: ?

Trời Xanh Mây Trắng: Tối hôm nay chị có rảnh không? Tôi muốn mời chị ăn cơm, thuận tiện mang hộp đồng cho chị luôn. (* W*)

Lan Ninh hơi ngạc nhiên một chút, nhưng vẫn từ chối cậu: “Không cần đâu, như vậy thì không tiện cho lắm [xấu hổ] “

Trời Xanh Mây Trắng: Không sao đâu, coi như là ăn mừng cùng tôi đi! Tôi sẽ tới quán cơm của chú Vương gọi món trước, lần trước mọi người không được ăn món tủ của quán không phải rất đáng tiếc đấy à! (* W*)

Lan Ninh suy tính một chút, cuối cùng vẫn không thể kháng cự sự quyến rũ của mỹ thực.

Súp Lơ: Vậy cũng được, tan làm tôi sẽ qua đó.

Trời Xanh Mây Trắng: Quá tuyệt! Biên Biên chị có số điện thoại của tôi phải không ? Khi nào chị xuất phát thì gọi điện báo trước cho tôi, tôi sẽ đứng ở cổng trường chờ chị ^ _ ^

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Bản Thảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Sau khi tan việc Lan Ninh liền tới thẳng Đại học Đế Đô, cô cũng muốn gọi Đại Thanh đi cùng, nhưng sau khi cân nhắc thấy mang thêm người nữa cũng không lịch sự cho lắm, thôi thì đành đi một mình vậy.

Từ cửa tàu điện ngầm đi ra, cô đi thêm vài phút nữa, thì từ xa xa liền nhìn thấy Diệp Trùng đang đứng trước cửa trường học. Dáng người cậu không cao như Ngón Nho Ngữ, nhưng cũng rất dễ nhận ra trong đám sinh viên đông đúc. Lần trước khi hai người gặp nhau, là hôm ban nhạc của cậu phải biểu diễn, nên quần áo mặc cũng theo phong cách khá tùy tiện, nhưng lần này thì thời trang lại giản dị đời thường hơn rất nhiều.

Chiếc áo khoác hoodie màu nâu nhạt, quần jean xanh, ủng ngắn. Ánh nắng nhạt cuối chiều chiếu xuống mái tóc đen mềm mại kia, nhẹ lay động trong làn gió.

Lan Ninh không nhận được mà cảm thấy, quả nhiên là thiếu niên trẻ tuổi tràn đầy sức sống, cậu ta lại khiến cô hoài niệm về thời thanh xuân của mình rồi.

Có điều cô không nhanh chân đi tới, ngược lại là đi bộ rất chậm.

Vì Diệp Trùng đang đứng bên cạnh một nữ sinh tóc dài, hai người họ còn đang nói chuyện. Nữ sinh kia vẻ mặt rất bối rối, đó là vẻ mặt chỉ xuất hiện khi đối diện với người mình thích.

Lan Ninh tự nhận mình là người hiểu chuyện, không chừng người ta đang tỏ tình cũng nên, à, cũng có thể là bạn gái của Diệp Trùng? Dù sao nữ sinh kia nhìn cũng rất đáng yêu, đứng bên cạnh cậu ta trông cũng rất xứng đôi.

Bên này cô còn đang đi tới cửa trường học bằng tốc độ ốc sên bò, bên kia Diệp Trùng đã quay người sang nhìn lại, bỗng nhìn thấy cô. Cậu hơi ngẩn người, sau đó cười gọi tên cô: “Lan Ninh.”

Lần này đến lượt Lan Ninh hơi ngạc nhiên, mặc dù cô đã bảo cậu ta ở ngoài thì đừng gọi cô là Biên Biên, nhưng đột nhiên lại bị đối phương gọi thẳng tên như vậy, thật sự có chút không quen lắm.

Vừa có ý đồ đã bị phát hiện nên cô cũng không cần đi chậm lại nữa. Cô nhìn Diệp Trùng nở nụ cười, đi vài bước liền tới đó. Nữ sinh đứng cạnh Diệp Trùng vẫn nhìn cô, Lan Ninh có chút to xấu hổ lại gần Diệp Trùng hỏi nhỏ: “Đây là bạn gái của cậu đấy à? Đáng yêu thật đấy.”

Diệp Trùng nói: “Không phải, cô ấy là bạn cùng lớp của tôi, chúng tôi đang thảo luận công việc lớp.”

Lan Ninh ồ lên một tiếng, Diệp Trùng quay đầu lại nhìn nữ sinh kia: “Chúng tôi đi ăn cơm trước, nói chuyện sau nhé.”

Lan Ninh: “...”

Chờ chút nói thẳng ra như vậy có vẻ không hay cho lắm...

Cô đi bên cạnh Diệp Trùng, cùng cậu tới quán cơm rang của chú Vương. Theo lý thuyết mà nói cô nhận ra nữ sinh kia rất thích Diệp Trùng, chắc cậu ta cũng nhận ra vậy nên cậu ta mới nói câu đó, ý là đang từ chối khéo cô bé kia sao?

Tuy rằng trong lòng Lan Ninh đang nghĩ tới rất nhiều chuyện, nhưng những chuyện đó đều là việc riêng của Diệp Trùng, cô cũng không tiện nhắc tới, đành không thể làm gì khác hơn là tán gẫu với cậu về những chuyện khác: “Cậu còn làm cán bộ lớp nữa à?”

Diệp Trường cười nói: “Đúng vậy, tôi định không làm đâu, nhưng làm cán bộ lớp sẽ được cộng thêm điểm vào cuối kỳ, không có cách nào.”

Lan Ninh gật gật đầu, lúc đó mục tiêu của cô cũng là điểm cuối kỳ.

Hai người trò chuyện một lát là tới quán cơm rang của chú Vương, giờ này mới ăn cơm thì cũng được coi là hơi trễ đối với sinh viên, vì vậy trong quán chú Vương chỉ có một vài bàn là có người ngồi.

Lan Ninh và Diệp Trường ngồi tạm xuống một bàn, cũng không có ai ra hỏi bọn họ gọi món gì, nhưng vài phút sau món ăn liền được bung lên liên tục. Cậu học sinh bàn bên thấy bọn họ có trứng hấp và thịt bò luộc liền bắt mắt mà kiến nghị: “Tại sao hai người họ đến muộn hơn bọn cháu, mà vẫn còn trứng hấp và thịt bò luộc thế ạ ?!”

Người phục vụ trong quán chính là vợ của chú Vương, bà bung thức ăn ra bàn của Diệp Trường rồi quay sang nhìn bạn học kia không chút hoang mang: “Bạn học này buổi chiều quán mới mở đã đến đặt bàn trước rồi rồi, tiền cũng đã thanh toán xong, lần sau cháu cũng đến sớm hơn rồi đặt bàn ha.”

Cậu sinh viên kia méo mặt, xoay người tiếp tục ăn cơm.

Món trứng hấp của nhà chú Vương bán rất đắt hàng, bình thường chỉ cần đến hơi muộn một chút là sẽ không còn nữa. Món trứng hấp này làm theo kiểu Pháp rất đặc biệt, cách làm khác với món trứng hấp thông thường rất nhiều, mùi vị cũng thơm ngào ngạt. Lan Ninh đã từng thử tìm tòi tự làm hai lần, nhưng cuối cùng cũng đều thất bại.

Hôm nay lại may mắn được thưởng thức món này lần nữa, Lan Ninh cảm thán từ tận đáy lòng: “Không biết chú Vương làm món trứng hấp này thế nào nhỉ, cứ có cảm giác rất tội xộp, hương vị lại đặc biệt.”

Diệp Trường gật gật đầu nói: “Đúng vậy, tôi cũng đặc biệt thích ăn món trứng hấp ở quán này, trước đây còn lên lút hỏi chú Vương cách làm món trứng hấp cơm này, nhưng chú ấy không chịu để lộ bí kíp đâu. (^ ^)”

Lan Ninh nhìn vẻ mặt đó của cậu ta thì không nhận được mà cười thành tiếng: “Người ta nói cho cậu thì mới là lạ ấy, đây chính là bí mật kinh doanh đấy.”

Diệp Trường cười cầm thìa múc hai thìa trứng hấp vào bát của cô: “Chị ăn mau cho nóng.”

“Cảm ơn cảm ơn.” Lan Ninh nói cảm ơn với cậu, nghĩ ngợi một chút cô lại lúi độn thoại ra, chụp một tấm các món ăn đang có trên bàn.

Diệp Trường ngồi đối diện cô cười nhạo: “Thì ra chị cũng có thói quen này sao?”

Lan Ninh nói: “Sao sao, lẽ nào cậu cảm thấy chỉ có mấy người trẻ tuổi các cậu mới được làm vậy à?”

Diệp Trường nở nụ cười đáp lại: “Không dám, chị cũng rất trẻ trung mà.”

Lan Ninh liếc cậu ta một cái, cất điện thoại vào túi xách: “Thôi đi, tôi cũng gần hai mươi lăm tuổi rồi, đứng trước mặt người ta cứ có cảm giác mình là một bà đi.” Đặc biệt vừa rồi nhìn thấy một nữ sinh dễ thương như vậy, cô càng có cảm giác mình đã già rồi.

“Hai mươi lăm tuổi vẫn còn rất trẻ mà, nghe chị nói như vậy không chừng mấy chị gái hai mươi tuổi đều muốn khóc hết.”

“Hai mươi lăm tuổi là gái lờ thì rồi.” Lan Ninh cười đùa, cô cầm đôi đũa bắt đầu ăn cơm, “A! Chính là hương vị này! Vẫn là cách làm quen thuộc đó.”

Diệp Trường cười rồi lại múc cho cô hai thìa trứng hấp: “Chị ít khi mới được về đây, ăn nhiều hơn một chút.”

Bữa cơm tối nay Lan Ninh ăn vô cùng thỏa mãn, cô muốn tìm một ngày nào đó rảnh rỗi, hẹn Đại Thanh và Khúc Đồng cùng tới ăn một bữa mới được.

Bởi vì Diệp Trường đã thanh toán trước, nên hai người ăn xong cơm tối liền về luôn. Lan Ninh có chút ngại ngùng: “Ăn cơm với cậu hai lần, đều để cậu mời khách, lần sau để tôi mời cậu đi.”

Diệp Trường nghe xong thì dừng lại một chút, sau đó cậu vui vẻ nói: “Được.”

“Ha ha.” Lan Ninh cười hai tiếng, bắt đầu suy nghĩ lần sau phải mời cậu ta ăn món gì thật ngon mới được, “Cậu thích ăn thịt nướng không? Không thì buffet hải sản nhé?”

Diệp Trường nói: “Đi ăn với Biên Biên, tôi ăn cái gì cũng được.”

“Này, có phải ở trường cậu cũng hay lừa gạt con gái nhà người ta thế này không?”

“Ồ trong trường tôi không lừa gạt con gái nhà người ta đâu.”

Lan Ninh chớp mắt hỏi cậu: “Vậy ở ngoài trường thì sao?”

Diệp Trường cười trừ nhìn cô nói lảng sang chuyện khác: “Chị có muốn đi dạo quanh trường một vòng không?”

Đề nghị này vẫn khiến Lan Ninh có chút động lòng, cô suy nghĩ một chút rồi nói: “Được, cùng đi xem sao.”

Lần trước lúc về trường thì cô tới thẳng hội trường lớn, cũng không biết được trường học có thay đổi nhiều không. Thật ra cô có chút hoài niệm những ngày tháng còn ở ký túc xá và giảng đường đại học kia.

Vì có Diệp Trường cùng đi nên cô cũng không tiện tham quan ký túc xá nữa một vòng, cả hai liền lên thăm giảng đường. Trên đường có không ít bạn học nhận ra Diệp Trường, còn đặc biệt nhìn hai người họ với ánh mắt mờ ám. Lan Ninh xấu hổ muốn chết nhưng nhìn Diệp Trường thì chẳng có vẻ ngại ngùng gì cả.

Lan Ninh không nhìn được liền hỏi: “Cậu không sợ không kiếm được bạn gái à?”

Diệp Trường hỏi ngược lại cô: “Vì sao chứ?”

Lan Ninh: “...”

Đúng nhỉ, thiếu niên đẹp trai ngồi ngồi thế này sao có thể không tìm được bạn gái chứ, ha ha.

Hai người còn chưa lên tới giảng đường, liền nhìn thấy phía trước tụ tập không ít người, hình như có ai đang ở đó chụp ảnh. Cô và Diệp Trường cũng dừng lại, tò mò nhìn qua.

Sau khi thấy rõ người vừa chụp hình, Diệp Trường đột nhiên có chút kích động nói: “Là Ngô Dạng!”

“Sao cơ?” Lan Ninh không theo kịp suy nghĩ của cậu.

Diệp Trường nghiêng đầu nhìn cô, vẻ mặt còn có chút kích động nói: “Cậu ta đang cosplay Ngô Dạng, hơn nữa coser kia nhìn có vẻ rất giống, cậu ta cũng vô cùng nổi tiếng.”

Khuôn viên của Đại học Đé Đô cũng vô cùng rộng rãi, trong sân trường có không ít những bãi cỏ lớn, vì vậy cũng thường có người tới đây chụp ảnh, ngay cả đoàn làm phim cũng từng mượn cảnh ở đây để quay phim.

Lan Ninh nhìn qua người đang đứng ở trung tâm vòng tròn, thì ra là coser, chẳng trách nhìn những vật dụng mang theo lại chuyên nghiệp như vậy.

“Chị chờ tôi một chút, tôi chụp vài tấm nhé.”

Diệp Trường giờ điện thoại di động lên chuẩn bị chụp, Lan Ninh không nhìn được mà trêu chọc: “Thì ra cậu cũng thích mấy bộ trang phục đó, nếu vậy cậu và Khúc Đồng nhất định nói chuyện rất hợp nhau.”

Diệp Trường nói: “Tôi chỉ là đặc biệt thích Ngô Dạng hơn thôi, chị không cảm thấy coser này rất giống bản gốc sao?”

“Ừm... cũng khá là giống nhỉ.”

Ngô Dạng là một nhân vật kinh điển dưới ngòi bút của thầy Hạnh Tâm, đồng thời cũng là một nhân vật khá phức tạp. Từ nhỏ anh đã thông minh hơn người, sau khi gia nhập đội điều tra cũng thể hiện rõ tài năng phi phàm. Liên tiếp phá được rất nhiều vụ án lớn, trở thành huyền thoại của đội điều tra. Còn trẻ nên anh thoải mái bộc lộ tài năng, còn cho rằng mình có thể chiến thắng tất cả, nhưng bởi vì anh quá tự tin đã khiến đồng nghiệp của mình bị sát hại.

Chuyện đó đã ảnh hưởng rất lớn tới tinh thần Ngô Dạng. Sau khi anh bắt được tội phạm về quy án, liền nộp đơn rời khỏi đội điều tra. Dường như chỉ trong một đêm anh đã trưởng thành hơn rất nhiều, anh thu hồi cái sự kiêu ngạo của mình, mở một quán Internet ở góc nhỏ của thành phố tên An Nhiên. Nhìn con người thì cả lơ phất phơ, nhưng trong một khoảnh khắc nào đó khi anh trở nên nghiêm túc, thì sẽ vô cùng đẹp trai.

Lan Ninh cảm thấy nhân vật này không dễ dàng nắm bắt và hóa thân chút nào, vì vậy tuy rằng Hạnh Tâm đã có hai tiểu thuyết được chuyển thể thành bản điện ảnh, nhưng trong hệ liệt trình thám An Nhiên nổi tiếng nhất, thì chưa được chuyển thể một tác phẩm nào. Trong một cuộc phỏng vấn Hạnh Tâm đã từng nói, anh ta cảm thấy không ai có thể thể hiện được Ngô Dạng trong lòng anh.

Lan Ninh cũng lấy điện thoại ra, hướng về coser kia chụp vài kiểu, rồi gửi cho Ngôn Nho Ngữ qua Wechat: “Ồ Đại học Đé Đô có người đang cosplay Ngô Dạng này, còn rất rất giống nhé, thế nào, anh có cảm giác không?”

Ngôn Nho Ngữ: Cũng tạm, có điều coser chỉ có thể nhìn ở trạng thái tĩnh.

Lan Ninh: →_→

Lan Ninh: Nếu không anh tổ chức một cuộc thi Cosplay chính thức đi! Quyền thứ tư cũng sắp xuất bản rồi, xem như là mở một hoạt động làm nóng hội sách, anh nghĩ sao ?!

Ngôn Nho Ngữ: Đề nghị không tề, có điều quyền sách này do cô viết sao?

Ngôn Nho Ngữ: Lòi cô có tác dụng gì không?

Lan Ninh: ... o(n_n)o~ [Đây là về mặt kiểm chế không lao tới xé xác ai kia]

“Được rồi, đi thôi.” Diệp Trùng chụp xong vài kiểu thì quay lại tìm Lan Ninh, thấy cô vội vàng rút đi động vào túi xách, cậu nhẹ chớp mắt hỏi, “Chị đang nhắn tin với bạn trai à?”

“Không đâu!” Ngẫm lại nếu có một người bạn trai như thầy Hạnh Tâm, chắc mỗi giây mỗi phút cô đều phải sống trong cảm giác tức nghẹn mà chết mất, “Là một tác giả khác thôi.”

“Ồ.” Diệp Trùng gật gù đầu, nói, “Biên Biên khổ cực rồi, đã tan làm rồi còn phải xử lý chuyện công việc.”

Lan Ninh tán thành thờ dài mà nói: “Đúng vậy, nếu tác giả nào cũng như cậu có phải tôi nhàn nhả biết bao nhiêu không.”

Hai người đi dạo quanh trường hơn nửa tiếng, sau đó Lan Ninh quyết định về nhà. Trước khi đi còn không quên nhắc, lần sau cô sẽ mời Diệp Trùng một bữa.

Sau khi ngồi yên vị trên tàu điện ngầm, cô đăng nhập Weibo của mình, đăng tám ảnh vừa chụp lúc ăn cơm lên.

Súp Lơ V: Chúc mừng lần đầu tiên tôi ký hợp đồng dài hạn với tác giả thành công ~[vỗ tay] những tác giả khác nếu viết được gì hay, đừng khách sáo cứ gửi lại cho tôi nhé ~

[Image]

Đăng xong cô lướt Weibo một lượt, sau đó nhìn thấy một thông báo mới.

Hạnh Tâm: Đây là quán cơm rang chú Vương ở Đại học Đé Đố, đi gặp hạt lạc giải buồn gì đó cô nói sao ?

Súp Lơ: Đọc theo tôi, Trời —— Xanh —— Mây —— Trắng ——

Hạnh Tâm:

Hạnh Tâm: Gần đây tôi không có tâm trạng viết sách, nên đã quyết định ngày mai sẽ vào rừng sâu núi thẳm tìm cảm hứng, đừng tới nhà tìm tôi.

Lan Ninh: “...”

Khoan đã... tại sao đột nhiên muốn vào rừng rú tìm cảm hứng! Không phải anh ta vừa đi chơi xuân về đây à ?!!!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Bàn Thảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Lan Ninh thoát khỏi Weibo, bấm số gọi điện thẳng cho Ngôn Nho Ngữ. Sau khi chuông điện thoại reo ba tiếng, anh cũng nhận cuộc gọi: “Có chuyện gì? Tôi đang chuẩn bị thu dọn hành lý.”

Lan Ninh : “...”

Mẹ nó, anh ta đi thật đấy à ?!

Cô tức muốn bùng cmm cháy luôn rồi: “Tôi thật sự chẳng hiểu tại sao một người mù đường lại cứ nóng lòng muốn đi du lịch thế ?!”

Ngôn Nho Ngữ im lặng vài giây, sau đó anh cúp điện thoại .

Lan Ninh : “...”

Cô nhanh chóng gọi điện lại lần nữa, may là đối phương vẫn nhận cuộc gọi. Lần này không đợi Ngôn Nho Ngữ mở miệng, Lan Ninh liền giành quyền nói trước: “Tôi xin được nói lại lần nữa, tại sao người tự nhận mình có cảm giác về phương hướng không tốt, nhưng lại cứ thích đi du lịch vậy?”

“Cảm giác về phương hướng không tốt chỉ giới hạn với những nơi tôi chưa từng đặt chân tới, còn những nơi tôi đã từng đi qua thì nhất định sẽ nhận ra phương hướng.” Ngôn Nho Ngữ lạnh lùng nói xong câu đó thì lại cúp điện thoại.

Lan Ninh : “...”

Thầy à, có phải anh tự tin vào bản thân quá không ?!

Nhưng đã có bài học thất bại lần trước, Lan Ninh chỉ lo Ngôn Nho Ngữ lại bật vô âm tín biến mất giữa biển người mênh mông, cô phải mau chóng gọi điện thoại cho chủ biên, báo cáo tình huống này.

Sau khi chủ biên nghe xong, chỉ nghiêng răng nghiêng lợi hạ lệnh cho cô: “Ngày mai cô đi theo anh ta đi, muộn nhất là thứ ba, tôi muốn thấy cô cầm bản thảo đại thắng trở về!”

Lan Ninh : “...”

Như vậy có phải nếu cô không có bản thảo, thì cũng không cần trở về nữa sao ?

Tàu điện ngầm còn chưa tới bến cô đã xuống rồi, trên đường đi cô gọi điện cho Bình Quả, cô quyết định sẽ giao hợp đồng của Trời Xanh Mây Trắng cho Bình Quả, dặn cô nàng thứ hai nhớ mang tới công ty.

Bình Quả đã biết ngọn nguồn câu chuyện, cô nàng vừa nhận hợp đồng, vừa cảm thông mà vỗ vỗ vai Lan Ninh.

Lúc Lan Ninh về đến nhà cũng gần mười giờ rồi, Khúc Đồng còn chưa ngủ, nghe thấy tiếng mở cửa, liền hưng phấn chạy ra: “Chị Lan Ninh , ngày mai có lễ hội cosplay, chị đi với em nhé ?!”

Lan Ninh lê tấm thân uể oải về phòng: “Sáng mai chị cô phải vào rừng sâu núi thẳm tu hành rồi.”

Trên đầu Khúc Đồng hiện một hàng dấu chấm hỏi, rừng già? núi thẳm? tu hành?

Cô thấy Lan Ninh dường như rất mệt mỏi, đến cả bộ âu phục hải tặc cô cố ý mặc trên người chị ấy cũng ngoảnh mặt làm ngơ, cô nàng bùi ngùi nắm chặt tay cô động viên: “Tuy rằng thời đại này không cho phép tu hành, nhưng em vẫn mong chị có thể tu thành chính quả!”

“... Cảm ơn.”

“Vậy bao giờ chị mới về?”

“Có thể là thứ ba, có thể... là không về được nữa .”

Khúc Đồng : “...”

Là vì... độ kiếp thất bại sao?

Lan Ninh không còn sức mà giải thích cho Khúc Đồng nữa, cô lết tấm thân nặng nề về phòng. Sau khi tháo mái tóc đuôi ngựa, thì ngã người xuống giường, mái tóc dài đen bóng tức thì trải xuống lớp chăn phía dưới.

Cứ nằm thả lỏng người một hồi lâu, rồi đột nhiên bật người dậy, đi tìm chiếc túi du lịch nhỏ nằm trong tủ quần áo mà bắt đầu công việc chuẩn bị hành lý.

Lần này không thành công cũng sẽ thành nhân, cô không tin cô không trị được căn bệnh lây lợi của ai kia!

Ngôn Nho Ngữ nói sẽ vào rừng sâu núi thẳm tìm cảm hứng, thế nên đúng giờ anh liền chuẩn bị xuất phát . Sáng sớm khi trời còn chưa sáng, anh đã cầm theo một chiếc túi du lịch, đẩy cửa ra ngoài chuẩn bị lên đường .

Ai ngờ vừa mới bước ra mở cửa, liền nhìn thấy một người khác cũng đang cầm túi du lịch đứng kia, là Lan Ninh .

Lan Ninh cười với anh, mở miệng nói: “Thầy, tôi chờ anh lâu rồi đấy nhé.”

Ngôn Nho Ngữ: “...”

Anh nhìn đồng hồ trên cổ tay một chút, bây giờ mới sáu giờ năm phút, tức là năm giờ hơn cô đã đứng canh trước cửa nhà anh sao?

“Không ngờ cô lại yêu tôi cuồng nhiệt như vậy.” Ngôn Nho Ngữ cười chế nhạo mà nhìn cô.

Lan Ninh mặt không biến sắc nói: “Tôi không hy vọng nửa bản thảo còn lại ấy sẽ trở thành tuyệt bút của anh.”

“Cô nam quả nữ cùng tôi vào rừng sâu núi thẳm, cô không sợ sẽ xảy ra chuyện gì sao?”

“Không phải anh nói tôi tay không đánh nhau với mấy tên lưu manh cũng không thành vấn đề sao?”

Ngôn Nho Ngữ khẽ cười nhưng cũng không nói gì nữa, sau khi khoá cửa liền đi xuống lầu.

Lan Ninh theo sát sau lưng anh, chỉ lo anh sẽ bỏ rơi cô giữa đường. Hai người đi tới gara, Lan Ninh nhanh chóng nhận ra chiếc xe Jaguar màu bạc của Ngôn Nho Ngữ.

“Lên xe đi.” Anh đem túi hành lý để xuống ghế sau, rồi mở cửa ghé lại chính, ngồi xuống.

Lan Ninh cũng theo anh ngồi xuống ghế lái phụ, thắt xong dây an toàn, trong tay còn ôm túi hành lý. Ngón Nho Ngữ nghiêng đầu nhìn cô một cái rồi không nói gì mà bắt đầu lái xe ra ngoài.

Sáng sớm sáu giờ hơn, cả thành phố vẫn còn đắm mình trong bóng tối, chỉ có ánh đèn ven đường tỏa ra một chút ánh sáng. Trong lòng Lan Ninh vẫn có cảm giác không an lòng, tuy rằng đối với cô mà nói Ngón Nho Ngữ cũng không được coi là người xa lạ, nhưng hai người mới quen nhau cũng chưa được bao lâu.

Cô nhìn cảnh sắc ven đường, hỏi anh: “Chúng ta sắp đi đâu vậy?”

“Đã nói rồi là rừng sâu núi thẳm.” Giọng nói của Ngón Nho Ngữ mang theo chút ý cười, không phải cô ấy nói mình có thể đánh cả lưu manh sao, hóa ra vẫn biết lo lắng cơ đấy, “Chúng ta sẽ đi ba, bốn tiếng đường xe, hi vọng cô đã ăn sáng rồi.”

“Không cần anh lo lắng, tôi có mang theo đồ ăn.” Cô ngồi ở ghế lái phụ còn sợ đói bụng sao, ngược lại anh đang lái xe dù có đói cũng không ăn được.

Sau khi xe đi được một lúc, Lan Ninh liền bắt đầu có chút buồn ngủ. Sáng nay cô bỏ dậy từ rất sớm, đến bây giờ thật sự là không chịu được nữa. Cô khẽ lắc đầu, để mình tỉnh táo lại. Nếu như cô ngủ say quá không chừng sẽ bị anh vớt ở đâu đó, tốt nhất cô nên nhìn thẳng con đường phía trước thì tốt hơn. Có điều các đồng nghiệp đều biết cô đi cùng Ngón Nho Ngữ, nếu như thật sự xảy ra chuyện gì, nhất định anh ta sẽ là kẻ tình nghi số một. Hừm, nhưng anh ta là tác giả viết tiểu thuyết trinh thám, nói không chừng anh mà ra tay thì sẽ không để lộ chút sơ hở nào...

Lan Ninh nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng cũng ngủ thiếp đi từ lúc nào không hay.

Vừa mở mắt ra lần nữa thì trời đã sáng rực. Lan Ninh giật thót người một cái, cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tất nhiên bọn họ không còn ở thành phố A nữa, cảnh sắc hai bên đường đều là đồng ruộng và gò núi mênh mông trên đường cao tốc.

Cô giờ tay lên nhìn đồng hồ, đã hơn tám giờ rồi.

“Đây là đâu vậy?” Cô quay đầu hỏi Ngón Nho Ngữ.

Ngón Nho Ngữ tỉnh bơ mà nở nụ cười đáp lại: “Trên đường.”

Lan Ninh: “...”

“Yên tâm đi, coi như tôi có muốn đem cô bán vào rừng sâu núi thẳm, cũng không được mấy đồng đâu.” Ngón Nho Ngữ nhìn con đường uốn lượn phía trước, hững hờ nói một câu.

“...” Vì anh đang lái xe nên Lan Ninh đành phải nuốt con tức vào bụng. Cô lấy một chai nước suối từ trong túi hành lý, mở nắp chai ra uống một ngụm.

Vừa nãy đã ngủ được một giấc nên bây giờ tinh thần cô cũng khá thoải mái, vừa có tinh thần, cô liền cảm thấy cái bụng hình như đang kêu đói.

Cô lấy mấy túi ăn vặt đã chuẩn bị cẩn thận, xé ra bắt đầu ăn.

Ngón Nho Ngữ ngồi bên cạnh khẽ chau mày.

Lan Ninh nhận ra động tác nhỏ này của anh thì nhanh nhẩu nói một câu: “Yên tâm đi, tôi sẽ không để vụn bánh rơi trong xe anh.”

Ngón Nho Ngữ vẫn không nói gì, Lan Ninh nghĩ một lúc, cuối cùng cong khóe miệng mỉm cười giống như cô mèo ranh ma: “Anh cũng muốn ăn phải không?”

Ngón Nho Ngữ liếc mắt qua nhìn cô một cái: “Thế nên cô định dứt cho tôi sao?”

“À, cái đó phải xem tâm trạng tôi thế nào đã.” Lan Ninh đột nhiên có cảm giác muốn hát vang bài ca giải phóng nông dân “Tôi mua bánh bích quy, thạch rau câu, bánh socola, khoai tây chiên còn có thịt bò viên, anh thích ăn món nào?”

Ngón Nho Ngữ vẫn im lặng chỉ liếc nhìn cô một cái.

Lan Ninh lấy túi bò viên từ trong túi xách, xé vỏ lấy một viên, cho vào trong miệng: “Ừm, tuy rằng không thể mời anh thịt bò ngon như lần trước anh mời tôi, nhưng món này cũng rất ngon đấy.”

Ngón Nho Ngữ cười nhạt nói: “Cô có biết tâm trạng của người điều khiển phương tiện giao thông ít nhiều cũng có mối liên hệ mật thiết với tai nạn giao thông không?”

Lan Ninh co giật khóe miệng, chỉ một miếng bò viên, anh ta dùng tai nạn xe giao thông uy hiếp cô, người chết cũng đâu phải chỉ mình cô.

Cô lại lấy một miếng bò viên khác, đưa đến bên miệng Ngón Nho Ngữ. Ngón Nho Ngữ hơi ngạc nhiên một chút, rồi cũng mở miệng nuốt vào.

Lan Ninh thu tay về, đang định mở thêm gói khoai tây chiên, liền nghe thấy Ngón Nho Ngữ nói bên cạnh: “Bình thường cô hay ăn mấy thứ thiếu dinh dưỡng này sao?”

Lan Ninh : “...”

Vậy anh mau nôn ra cho tôi!

Cả đoạn đường còn lại, cô cố ý chọn mấy đồ ăn khi nhai sẽ gây ra tiếng ồn rất lớn, như khoai tây chiên hay bánh bích quy.

Mười giờ hơn, bọn họ rốt cục cũng đến nơi.

Lan Ninh xuống xe, cô ngược nhìn một ngọn núi cao trước mắt: “Anh định vào núi ở thật đấy à?”

“Không phải thì sao?” Ngôn Nho Ngữ kéo túi hành lý từ ghế sau xe ra rồi đóng cửa xe lại, “Xe ô tô không vào núi được, chúng ta phải tự leo thôi.”

Lan Ninh : “...”

“Vậy xe này của anh thì sao? Đỗ ở đây cũng không bị phạt à?”

Ngôn Nho Ngữ chỉ một căn phòng nhỏ phía trước rồi nói với cô: “Cô nhìn thấy gian nhà đó chưa, ở đó sẽ có người chuyên coi xe giúp chúng ta.”

Anh vừa nói xong, quả nhiên có một người đàn ông trung niên đi ra, tư thế kia dường như đang chuẩn bị tới đây thu phí đỗ xe.

Ngôn Nho Ngữ đi lên nói với ông ta vài câu, sau đó anh quay lại nói: “Được rồi, đi thôi.”

Lan Ninh nhìn xung quanh một lượt đánh giá qua rồi hỏi anh: “Nơi đây không phải khu du lịch à?” Nhưng nơi này là chỗ nào cô chưa từng nghe nói, hơn nữa cũng không nhìn thấy vị du khách nào.

“Không phải.” Ngôn Nho Ngữ chỉ nói hai chữ, rồi cũng không giải thích gì hết, cứ thế đi thẳng lên núi. Lan Ninh không thể làm gì khác hơn là đuổi theo sau anh.

Dọc theo con đường vào núi phong cảnh đẹp vô cùng, trên núi không khí cũng rất trong lành, bầu trời cũng xanh hơn hẳn, còn có thể nghe thấy tiếng chim hót xung quanh, cứ như vừa bước vào một thế giới khác vậy.

“Nơi này tuyệt đấy chứ.” Lan Ninh lấy điện thoại ra chụp vài tấm, nếu in ra rồi lồng kính đặt trên bàn làm việc sẽ cảm thấy tâm trạng thoải mái lắm đây, “Nhưng chúng ta ngủ ở đâu vậy? Tôi không thấy anh mang lều vài tối.”

“Ở đây cũng có nhà.”

“Chỗ này cũng có người ở sao?” Lan Ninh hơi kinh ngạc, cũng có chút ngưỡng mộ, “Ở nơi này thích thật đấy, có khác gì non xanh nước biếc [1] đâu.”

[1] Gốc là thế ngoại đào nguyên – 世外桃源: chỉ nơi tiên cảnh bồng lai vô cùng đẹp đẽ, tự dưng nhớ ra trong TV thì chỉ nhớ được cụm từ 4 chữ này thôi, có gì các bạn góp ý tự nhiên nhé.

Ngôn Nho Ngữ nói: “Nơi này cách thành phố rất xa, tôi tin cô sẽ chẳng ở đây lâu đâu vì có quá nhiều thứ bất tiện và cảm thấy khó chịu.”

Lan Ninh : “...”

Anh ta nhất định phải làm cô mất hứng thế sao?

Cô âm thầm làm mặt quỷ sau lưng anh, rồi tiếp tục theo sát anh đi sâu vào trong núi.

Đi được hơn nửa tiếng, cô vẫn chưa thấy ngôi nhà mà anh nói, trong lòng đột nhiên liền dâng lên một cảm xúc lo lắng không thôi: “Này, anh nói những nơi anh thường đến sẽ không lạc đường thật à?”

Ngôn Nho Ngữ không hề trả lời, Lan Ninh lại tiếp tục nói: “Lần trước anh tới đây là lúc nào vậy?”

Ngôn Nho Ngữ im lặng một chút rồi trả lời: “Một năm trước.”

Lan Ninh : “...”

... Trước giờ anh luôn có cách khiến cô kinh ngạc.

Bọn họ lại lạc đường trên núi rồi, con mẹ nó!

“Tôi cảm thấy hướng này không sai đâu, sắp tới nơi rồi.” Ngôn Nho Ngữ vô cùng tỉnh táo nói.

Lan Ninh cười thầm ha ha trong lòng, đừng bảo thủ ngang bướng nữa, dù sao đây cũng không phải lần đầu tiên hai người lạc đường.

Cô lấy di động ra định vị mới phát hiện sóng ở đây vô cùng yếu. Cô đi tới bên cạnh Ngôn Nho Ngữ hỏi anh: “Anh có biết số điện thoại của người đàn

ông vừa nãy không? Chỗ này còn chút tín hiệu đây.”

Ngôn Nho Ngữ mím môi không trả lời, sau khi đi được mấy bước, mắt anh sáng rực lên rồi hô lớn: “Đến rồi, chính là nơi đó.”

Lan Ninh nhìn qua theo hướng tay anh chỉ, nơi đó quả thật có một căn nhà, không phải là một tòa biệt thự... xa hoa mới đúng.

Thì ra rừng sâu núi thẳm anh ta nói, chính là ám chỉ căn biệt thự xa hoa này, =..=.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Bàn Thảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Lan Ninh cầm túi hành lý, theo chân Ngôn Nho Ngữ đi về phía tòa biệt thự trước mặt.

Khi tới gần nhìn kỹ tòa nhà này thì Lan Ninh lại càng kích động hơn, đây là kiểu biệt thự rất hiếm thấy cả kẻ là xuất hiện trên tivi: “Đây là biệt thự nhà anh đấy à?”

Mặc dù biết anh là tác giả nổi tiếng trong giới, nhuận bút thu vào nhất định cũng vô cùng khả quan, nhưng không nghĩ anh là một phú hào giấu mặt mua một căn biệt thự xa hoa trong rừng sâu núi thẳm thế này.

“Là chú tôi cho tôi.” Giọng điệu của Ngôn Nho Ngữ rất bình thản, giống như chú anh mua cho anh mấy chiếc đùi gà hay món đồ chơi nào đó chứ không phải một căn biệt thự.

Lan Ninh hơi động chân mày: “Chú anh á?” Chú anh ra tay cũng thật hào phóng đấy chứ.

Ngôn Nho Ngữ gật gù: “Chú ấy bán biệt thự, xung quanh đây còn vài căn biệt thự nữa, tất cả đều đã bán cho người khác.”

Lan Ninh nghi ngờ nói: “Nhà anh không phải thư hương môn đệ sao?”

“Ồ, nên chú ấy bị trục xuất ra khỏi nhà rồi.”

Lan Ninh : “...”

Anh ta nói thật đấy à?

Cô còn định hỏi thêm vài câu nữa, nhưng nghĩ tới đây là việc nhà anh, cô lại là người ngoài tò mò thì có vẻ hơi vô duyên, nên ngại ngừng ngậm miệng lại.

Sau khi Ngôn Nho Ngữ mở cửa chính, Lan Ninh đi theo anh vào căn biệt thự, vừa nhìn qua một lượt mắt cô lại sáng rực cả lên.

Tầng trệt là một phòng khách rất rộng, trên trần nhà là chiếc đèn tròn theo phong cách sang trọng, bốn phía thì hai mặt tường là cửa sổ sát đất, ánh mặt trời âm ập xuyên qua tấm kính thủy tinh trong suốt, khiến cả gian phòng sáng bừng hẳn lên. Trong căn biệt thự trang trí không ít đồ dùng theo kiểu Châu Âu, nhưng khiến người ta chú ý nhất vẫn là hàng loạt giá sách lớn chạy dài trong phòng khách.

Những giá sách này được thiết kế rất tỉ mỉ vị trí sắp xếp cũng rất đặc biệt, mỗi giá sách đều chứa đầy sách, dường như đây là một thư viện thu nhỏ vậy.

“Trời ạ, ở đây có nhiều sách thật đấy.” Lan Ninh thả túi hành lý của mình xuống ghế, vội bước về phía mấy giá sách. Gần cửa sổ sát đất cũng có mấy giá sách, ánh nắng vàng tươi chiếu rọi tới, mỗi quyển sách đều sáng rực hẳn lên. Trước cửa sổ còn đặt thêm một chiếc ghế sofa dài màu xám, dường như là được chuẩn bị chuyên dùng để ngồi đọc sách.

Trên bức tường phía sau giá sách, có treo một bức pho được viết bằng bút lông, trên giấy có viết một câu thơ trong “Quan Thư” —— ‘Thư quyền đa tình tự cổ nhân’.

Từng nét chữ như rồng bay phượng múa, cứng cáp mà mạnh mẽ, Lan Ninh quay người nhìn Ngôn Nho Ngữ, tò mò hỏi: “Đây là chữ anh viết à?”

“Là chú tôi viết.” Ngôn Nho Ngữ đi tới bên cạnh cô, cũng ngẩng đầu nhìn mấy nét chữ mực nước lưu loát kia.

“Chữ chú anh đẹp thật đấy, không hổ danh là thương nhân xuất thân từ thư hương môn đệ.” Lan Ninh không nhịn được cười mà nói, “Sách ở đây cũng là của chú ấy à?”

“Một nửa là của chú, một nửa là của tôi. Không chỉ có ở đây, mà trong thư phòng trên tầng hai vẫn còn.”

Lan Ninh : “...”

Đây là thích đọc sách cỡ nào chứ?.

“Những cuốn sách này anh đã đọc hết chưa?” Cô hỏi.

Ngôn Nho Ngữ chau mày: “Chưa đọc hết được, mỗi khi tới tới đây, có thể sẽ ở một tháng, không có việc gì làm thì chỉ đọc sách.”

“Oa.” Lan Ninh thật sự phải nhìn anh với ánh mắt khác xưa rồi, chỉ ít trước đây cô luôn phấn khởi lên thư viện mượn sách về đọc, có không ít lần đến lúc trả sách thì mới đang dừng lại ở giai đoạn đọc hết mục lục.

“Có điều đó cũng vì đặc thù tính chất công việc của anh, còn người ta mỗi ngày phải lặn lội làm việc trong thành phố, nào có thời gian đọc sách, coi như nếu có thời gian, bọn họ cũng sẽ muốn ngủ hơn.” Lan Ninh nói tới đây thì không khỏi xúc động. “Cũng bởi vậy, bây giờ người mua sách càng ngày càng ít, nếu như muốn đọc sách, bọn họ sẽ tiện tay tìm một quyển ebook trên mạng đọc cũng được.”

“Nhưng ebook sẽ không bao giờ thay thế được sách giấy.” Ngôn Nho Ngữ lấy một cuốn sách từ trên giá sách, vỗ nhẹ lên bìa ngoài hai cái “Những phần mềm đọc sách kia dù có tạo ra cảm giác đọc sách chân thật thế nào, cũng không sánh bằng cảm giác khi cô cầm một cuốn sách giấy trên tay, chạm tay lật từng tờ giấy.”

Lan Ninh ngẩng đầu lên nhìn anh, anh đang đứng trước cửa sổ, ánh mặt trời chiếu tới phác họa một tầng ánh sáng vàng nhạt xung quanh, nhìn qua thật chẳng giống ngày thường.

“Cô nhìn tôi như vậy là có ý gì?” Ngôn Nho Ngữ ngẩng đầu, ánh nhìn chạm mắt với Lan Ninh.

Lan Ninh rời ánh mắt, giả vờ vô ý nói: “Chẳng qua là tôi cảm thấy mấy lời cảm động kiểu đó không thể thốt ra từ miệng anh được.” Lẽ nào vì đắm mình dưới ánh mặt trời sáng rực kia nên con người ta cũng trở nên nghệ sĩ hơn?

Ngôn Nho Ngữ thả lại sách lên giá, không nói thêm về vấn đề này nữa: “Bây giờ cũng không còn sớm nữa, cô đi làm cơm trưa đi.”

Lan Ninh : “...”

Tại sao anh ta có thể sai cô tự nhiên như thế? Giống như đang sai một nha hoàn vậy!

Cô tức giận mở miệng: “Tại sao không phải anh làm? Nói thế nào đi nữa thì anh cũng là chủ tôi là khách.”

Ngôn Nho Ngữ bình tĩnh trả lời: “Bởi vì tôi phải viết bản thảo, dĩ nhiên cô sẽ đi làm cơm.”

Lan Ninh cười nhạt hai tiếng: “Thôi đi, đừng tưởng rằng tôi không biết, coi như tôi đi làm cơm, anh cũng không viết bản thảo.”

Ngôn Nho Ngữ có chút bất ngờ nhìn cô: “Xem ra ở bên cạnh tôi lâu, trí thông minh của cô cũng tăng lên rồi ấy nhỉ.”

... Là vì tôi hiểu cái kiểu vô liêm sỉ của anh rõ như lòng bàn tay được chưa ?!

Hai người bắt đầu giằng co nhau ở phòng khách, ai cũng chịu đi làm cơm. Cuối cùng vẫn là Ngôn Nho Ngữ đưa ra cách giải quyết trước: “Cô biết đánh bài không? Chúng ta chơi một ván đi, nếu thua cô đi nấu cơm trưa.”

Lan Ninh nói: “Hai người thì đánh bài gì? Đánh rùa đen hay là bài xe lửa đây?”

Ngôn Nho Ngữ suy nghĩ một chút, lấy một chiếc bàn cờ trên giá sách, quay sang quơ quơ trước mặt Lan Ninh : “Cờ tam quốc đi? Chúng ta chơi 1-1.”

Lan Ninh : “...”

Lúc cô học đại học cũng có một khoảng thời gian mê trò này, hồi đó cả đám suốt ngày ngồi chơi xuyên đêm với nhau trong ký túc. Nhưng bây giờ đã đi làm nên rất bận rộn, đã lâu rồi cô không chơi trò này nữa, ngay cả quy tắc cũng không nhớ được bao nhiêu.

“Lâu rồi tôi không chơi trò này, chơi trò nào đơn giản hơn đi.”

Ngôn Nho Ngữ nhìn cô một cái, lấy toàn bộ lá bài trong hộp cờ ra: “Vậy chơi cơ bản đi, quy tắc cũng đơn giản hơn, một người có ba quân tướng, tướng của ai chết trước thì cả đám cùng chết, người đó thua.”

“Ồ.” Lan Ninh nhìn anh chọn chín tấm bài võ tướng trong tập võ tướng đặt lên bàn, rồi mở sáu tấm trong đó. Mắt cô từ từ đảo qua từng lá bài, mẹ ơi, mấy lá bài võ tướng này có kỹ năng gì đây?

Cô còn đang cố gắng nhớ lại, Ngôn Nho Ngữ lại đưa cho cô hai tấm bài thân phận: “Đánh phủ chúa công trước nên cô chọn tướng đi.”

Tay Lan Ninh do dự xoay quanh hai tấm bài nhiều lần, cuối cùng cô chọn tấm bên trái.

“Nội gián...” Lan Ninh bóp trán, quả thực là xuất quân bất lợi mà.

Ngôn Nho Ngữ cười nhạt, mở một lá bài khác: “Chúa công, tôi chọn trước đây.”

Anh chọn quân tướng đầu tiên là Lữ Bố, Lan Ninh thấy anh cầm Lữ Bố, thì theo sát chọn Triệu Vân. Sau đó Ngôn Nho Ngữ chọn Gia Cát Lượng, Lan Ninh mau chóng lấy quân Quách Gia. Hừ hừ, để xem thành của anh có còn trống nổi không.

Ngôn Nho Ngữ hơi chau mày, cũng không nói gì, mà đang suy nghĩ quân tướng cuối cùng nên chọn quân nào. Anh nghĩ vài phút, cuối cùng chọn một quân tướng trong ba quân đã chuẩn bị sẵn.

Mặc dù đối thủ không nhìn thấy những quân tướng đã chuẩn bị sẵn, nhưng ngay cả bản thân người rút cũng không nhìn thấy nên vẫn có chút nguy hiểm. Lan Ninh nghĩ nếu không thì cô không chọn quân cuối nữa, nhưng sau đó vẫn theo anh lấy được quân tướng cuối là Lữ Mông.

Lữ Mông là một quân tướng cô khá thích dùng, lực tấn công đứng đầu, hơn nữa Ngôn Nho Ngữ còn có Gia Cát Lượng, nếu anh ta phát động không thành, Lữ Mông cũng khá là có ưu thế.

Lan Ninh cảm thấy nhìn toàn bộ ván bài, quân tướng bên cô vẫn có ưu thế hơn, bữa trưa hôm nay nhất định cô phải để Ngôn Nho Ngữ xuống bếp!

Cô tràn đầy phấn khởi bắt đầu suy nghĩ trình tự sắp quân tướng ra trận, cô cho rằng đầu tiên Ngôn Nho Ngữ sẽ phái Lữ Bố lên sàn, sau đó sẽ xếp Triệu Vân vào hàng đầu, theo sau là Quách Gia, Lữ Mông.

Thế nhưng sau khi Ngôn Nho Ngữ ngả bài, thì cô chỉ biết há hốc mồm, mẹ nó tại sao quân đầu tiên lại là Gia Cát Lượng? Tên này tại sao lại không chơi theo phương pháp bình thường cho tôi nhờ?

“Tôi biết quân tướng hàng đầu cô chọn sẽ là Triệu Vân.” Ngôn Nho Ngữ khẽ cười một tiếng, trong giọng nói còn chút đắc ý.

Lan Ninh chau mày, ván bài này liên quan đến việc nấu cơm trọng đại, cô tuyệt đối không thể thua! Nếu đấu 1-1 thì Gia Cát Lượng kém ưu thế hơn, cô không tin Triệu Vân của cô lại không đánh bại được anh!

Ba phút sau, Gia Cát Lượng nhàn nhã phát động kỹ năng không thành.

Lan Ninh : “...”

Khi thành trống không thì không thể sử dụng kỹ năng giết Gia Cát Lượng, coi như Triệu Vân của cô anh dừng cờ nào, cũng không đánh nổi anh... TMD cái cảm giác nghẹn ngang cổ họng chết tiệt này cực kỳ giống Ngôn Nho Ngữ, mặc cho anh lấy cờ nào, cô cũng không thể giết chết được anh!

Cô cảm thấy trên mặt Ngôn Nho Ngữ bây giờ đâu đâu cũng là ba chữ chữ “Đánh tôi đi”, cô mím môi lấy hai lá bài trong chồng bài kia, hy vọng có thể lấy một túi găm trong hai lá bài kia.

Nhưng mà không có! Không có! Chỉ có giết, hai lá đều là giết!

Lan Ninh cảm thấy không thể yêu thương nổi cuộc sống này nữa rồi.

Ngôn Nho Ngữ ngồi đối diện cười sung sướng một tiếng: “Xem ra cô không lấy được túi găm rồi.”

Lan Ninh hung dữ lườm anh một cái, nhìn con đầu vút mấy lá bài giết kia xuống.

... Sớm biết thế thì để Lữ Mông lên hàng đầu, chí ít cũng không cần hạ bài thế này.

Khi Lan Ninh đang hối hận chết đi được, thì giọt máu cuối cùng của Triệu Vân cũng đã cạn, cuối cùng bị Gia Cát Lượng dùng một đao chém chết.

Lan Ninh : “...”

Sau đó tình hình trận chiến chỉ có thể hình dung bằng hai chữ khốc liệt, tuy rằng Quách Gia của cô còn chút máu để giết chết Gia Cát Lượng của anh, nhưng quân tướng xếp hàng thứ hai của Ngôn Nho Ngữ lại là Hoàng Nguyệt Anh. Không biết anh có cái vận cứt chó gì mà may mắn như vậy, ngay cả vợ đại vài lá bài cũng lấy được túi găm, thế nên anh không chỉ ung dung giết chết Quách Gia của cô, mà ngay cả Lữ Mông bên cô cũng không chống đỡ được bao lâu rồi bại trận.

“Cô thua rồi.” Ngôn Nho Ngữ tâm trạng vui vẻ tuyên bố kết quả, anh ngược mắt nhìn Lan Ninh, lại như đang nói “Bữa cơm này cuối cùng vẫn là cô phải nấu”.

Lan Ninh : “...”

Cô cầm lá bài Gia Cát Lượng kia trong tay, bóp mạnh tay vo nó thành một cục tròn.

Ngôn Nho Ngữ: “...”

“Nguyên thua cuộc.” Ngôn Nho Ngữ ân cần nhắc nhở.

“Biết... rồi.” Tuy rằng Lan Ninh sắp tức muốn chết, nhưng nể tình anh lái xe máy tiếng, cô đành chịu thiệt một chút cũng được.

Ngôn Nho Ngữ xoay người, gối đầu lên chỗ dựa lưng của sofa, nhìn Lan Ninh đang đi xuống phòng bếp: “Có biết tại sao cô thua không?”

Lan Ninh đột nhiên quay đầu lại nói: “Lẽ nào anh gian lận? !”

“...” Ngôn Nho Ngữ im lặng một chút rồi hỏi, “Tại sao cô thấy tôi chọn Lữ Bố thì lấy luôn Triệu Vân? Tôi cho rằng trong đám võ tướng Chân Cơ đối kháng với Lữ Bố còn có ưu thế hơn Triệu Vân.”

Lan Ninh nói: “Bởi vì Triệu Vân đẹp trai hơn chứ sao!”

Ngôn Nho Ngữ: “...”

Anh xoay người lại, cười tựa như không mà nói: “Cô vẫn luôn thú vị như vậy.”

Lan Ninh : “...”

Quý gì vậy, nghĩ mình ở biệt thự thì tự cho mình là tổng giám đốc bá đạo đấy à?

Cô sịt mũi một cái, mở chiếc tủ lạnh siêu lớn trong bếp, nghiên cứu một lượt: “Thức ăn được để vào đây từ bao giờ vậy?”

“Tối hôm qua tôi có gọi điện cho người đưa tới, đủ ăn được một tuần.” Ngôn Nho Ngữ nói xong thì đi tới bên cô, bên khóe miệng còn mang theo nụ cười nham, “Bữa trưa ngày mai cũng xin nhờ cả vào cô .”

Lan Ninh : “...”

Ngày mai cô không chơi cờ tam quốc nữa, ngày mai chơi... đánh rùa đen đi! Cô không tin đánh rùa đen cô lại thua anh!

Tác giả : Phổ cập kiến thức cờ tam quốc.

Về khả năng sát thương của Lữ Bố thì bình thường các tướng khác muốn giết đối phương thì phải chém 2 lần thì mới chết nhưng Triệu Vân có thể chỉ chém trong 1 lần, vì vậy ngoại trừ lí do là đẹp trai , đây cũng là nguyên nhân Lan Ninh chọn Triệu Vân. Gia Cát Lượng không có bài trong tay sẽ tự động phát động kỹ năng thành trống, nếu vào trạng thái này thì không thể sử dụng kỹ năng sát thương hoặc quyết đấu với Gia Cát Lượng mà Quách Gia lại có kỹ năng là có thể cho người khác bài nên hẳn có thể phá kỹ năng phòng trống của Gia Cát Lượng -> Lan Ninh đã chọn Quách Gia nhưng mà ...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Bàn Tháo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Lan Ninh làm tất cả là ba món mặn một món canh, sau khi cô bung thức ăn lên bàn, Ngôn Nho Ngữ vẫn không có phản ứng gì.

Cô liếc nhìn về phía sofa, bên kia ai đó vẫn im hơi lặng tiếng. Cô hơi chau mày bước tới, lúc đi qua cô mới nhận ra, Ngôn Nho Ngữ đang nằm ngửa trên sofa từ bao giờ.

Vài sợi tóc mềm mại trượt qua rùa xuống trán, che chút ánh mắt, dưới lớp lông mi dày còn có hai cái bông mắt hơi nhọt.

Mặc dù cùng là một người, nhưng Ngôn Nho Ngữ đang ngủ tuyệt đối đẹp hơn gấp trăm ngàn lần Ngôn Nho Ngữ tỉnh táo.

Anh ấy sẽ không chế nhạo bạn lại càng không trêu đùa bạn, khi ngủ anh trầm lặng như một bức họa, mà trong tranh chính là một hoàng tử đang say ngủ.

Lan Ninh ngồi bên cạnh ngắm anh mấy phút, rồi vươn tay vỗ hai cái lên vai anh: “Này.”

Cô gọi anh một tiếng, giọng nói chưa từng dịu dàng đến vậy.

Ngôn Nho Ngữ vốn ngủ không say, nên cô vừa gọi như vậy anh liền từ từ tỉnh lại. Mi mắt hơi động, anh mở mắt ra nhìn Lan Ninh đang ngồi trước mặt mình.

Đường như là vì vừa mới tỉnh ngủ nên con mắt có chút mơ màng, anh lại nhìn Lan Ninh với ánh mắt đó, khiến cô có chút bối rối trong lòng: “Nấu cơm xong rồi.”

“Ừm...” Ngôn Nho Ngữ đáp nhẹ một tiếng, lúc anh mới ngủ dậy giọng nói lại càng khàn khàn quặng rữ hơn cả lúc bình thường.

“Ăn com thôi.” Sau khi ném lại câu này Lan Ninh nhanh chóng xoay người đi vào phòng bếp.

Ngôn Nho Ngữ nhòm người ngồi dậy từ ghế sofa, nhìn bóng lưng kia của cô mà nở nụ cười mỉm.

Anh rửa tay xong liền ngồi xuống ghế đối diện Lan Ninh, trên bàn cơm hai người không nói chuyện, chỉ chuyên tâm ăn những món ăn trước mặt mình. Tuy rằng Lan Ninh không hỏi, nhưng trong lòng cảm thấy mấy món rau dưa hôm nay ăn lại ngon hơn bình thường, lẽ nào rau dưa trồng ở nơi này rất đặc biệt ?

Vừa nghĩ vậy cô lại quyết định ăn nhiều hơn chút.

Sau khi cơm nước xong xuôi Lan Ninh kiên quyết không rửa bát, nếu nấu cơm đã là cô làm, công việc rửa bát tất nhiên phải do Ngôn Nho Ngữ gánh chịu.

Ngôn Nho Ngữ cũng không nói không rửa, chỉ là anh vừa gấp vừa đi về phía cầu thang lên tầng hai: “Sáng sớm đã phải dậy sớm lái xe đường dài, tôi hơi mệt một chút nên lên gác ngủ trưa một giấc đây, cô cứ để bát ở đó đi.”

Lan Ninh : “...”

Được rồi vậy thì cứ để đó đi, dù sao đây cũng không phải nhà cô.

Cô kéo túi hành lý của mình, cũng đi lên gác: “Phòng tôi ở đâu đây?”

Ngôn Nho Ngữ quay đầu nhìn cô một chút rồi nói: “Cô cứ tự chọn một phòng mà mình thích.”

Lan Ninh hừ một tiếng, tiện tay mở cửa một căn phòng, là thư phòng.

...

Thư phòng này giống hệt những gì Ngôn Nho Ngữ từng nói, cũng bày rất nhiều giá sách, nhưng đúng là ít hơn rất nhiều so với phòng khách.

Cô nhìn xung quanh gian phòng một lượt, rồi đóng cửa thư phòng lại. Vừa đi được mấy bước, cô dừng lại trước một cánh cửa khác trong phòng, đang chuẩn bị mở cửa ra, bỗng giọng nói hững hờ của Ngôn Nho Ngữ vang lên từ sau lưng: “Đây là phòng tôi, nếu cô muốn ở chung phòng với tôi cũng không thành vấn đề.”

Lan Ninh : “...”

“Không biết xấu hổ.” Cô nhỏ giọng mắng một câu, đi tới mở cửa phòng đối diện. Lần này đúng là phòng ngủ, không sai.

“Tôi ở phòng này đi.” Lan Ninh đứng ngoài cửa nhìn căn phòng một lượt rồi mang túi hành lý đi vào. Căn phòng rất lớn, ánh sáng cũng đủ dùng, bên trong phòng còn có một chiếc giường lớn vừa nhìn là biết đặt lưng xuống đó sướng lắm đây. Lan Ninh đi tới bên cửa sổ, phóng tầm mắt nhìn ra bên ngoài.

Từng hàng cây thẳng tắp kéo dài đến mãi nơi xa, dưới ánh mặt trời rực rỡ phản chiếu cả một cánh rừng xanh biếc lá.

“Nơi này thật tuyệt.” Cô quay người đi vào, bắt đầu thu dọn đồ đạc. Nơi này luôn có người quét dọn theo tuần, nên đồ đạc trong phòng vô cùng sạch sẽ, cũng không thấy bụi bặm gì.

Cô sắp xếp hành lý đơn giản, cũng có chút mệt nên ngã mình xuống giường ngủ một giấc. Sáng sớm đã phải dậy, tuy rằng ngồi trên xe cũng ngủ được một chút, nhưng cô vẫn cảm thấy có chút buồn ngủ.

Trước hết ngủ trưa một giấc đã, buổi chiều sẽ tiếp tục giục thầy viết bản thảo.

Nhưng vừa cảm thấy tỉnh ngủ mở mắt ra, đã gần bốn giờ chiều rồi, Lan Ninh hốt hoảng bật dậy khỏi giường. Bốn giờ thì có nghĩa là gì? Nó có nghĩa là qua mấy tiếng nữa sẽ ăn cơm tối, ăn cơm tối xong nghỉ ngơi một lúc là chuẩn bị đi ngủ, nguyên một ngày đã bị lãng phí như thế đó!

Cô chạy bình bịch từ trên gác xuống, tiếng bước chân mạnh vang dội trong căn nhà rộng rãi khiến người nghe có chút sợ hãi.

Vừa xuống phòng khách, chuyện đầu tiên cô thấy là bàn ăn đã được thu dọn rất sạch sẽ. Chồng bát dĩa trong bồn rửa cũng đã được giải quyết xong, thức ăn còn thừa buổi trưa cũng đã hết sạch.

Xem ra Ngôn Nho Ngữ đã dậy lâu rồi?

Cô bước xuống bậc cuối cùng của cầu thang, đưa mắt nhìn xung quanh một lượt.

Ngôn Nho Ngữ đang ngồi trên chiếc bàn sát cạnh cửa sổ, trước mặt là chiếc máy laptop. Mấy chiếc lá khế rơi xuống thảm cỏ cắt tỉa gọn gàng bên ngoài cửa sổ, cái bóng cao gầy phản chiếu trên lớp cửa kính thủy tinh.

Lan Ninh trợn hai mắt trông thật khó tin, anh ta đang chủ động viết bản thảo sao? Chẳng lẽ anh thật sự tới nơi này tìm cảm hứng?

Cô rón rén đi tới, đứng sau lưng Ngôn Nho Ngữ nhìn chăm chú vào màn hình máy tính trước mặt anh.

“Người đang đứng sau lưng tôi kia, cô muốn nhìn lên bản thảo của tôi hay định tập kích tôi?” Ngôn Nho Ngữ không quay đầu lại, nhưng rất hiển nhiên anh đã nhận ra Lan Ninh đang đứng phía sau mình.

Lan Ninh bĩu môi nói: “Chỉ là tôi không muốn quấy rầy anh thôi.” Cô nói xong lại liếc mắt nhìn màn hình máy tính, xác định trên màn hình đang là file word bản thảo, cô mới mỉm cười mà nói, “Vậy anh cứ từ từ viết, lúc nào ăn cơm tôi sẽ gọi anh.”

Bữa trưa cô cố ý làm nhiều hơn, chính là nghĩ buổi tối có sẽ đun nóng lại là ăn được thêm một bữa. Tuy rằng sau khi nhìn mấy món ăn trên bàn Ngôn Nho Ngữ tương đối bất mãn, nhưng cuối cùng anh vẫn chấp nhận ăn.

Sau khi thu dọn bát đĩa sạch sẽ thời gian vẫn còn sớm, Lan Ninh lại giục Ngôn Nho Ngữ tiếp tục viết bản thảo, còn mình lại không biết làm gì. Tuy rằng trong căn biệt thự này cũng có máy tính, nhưng cô cũng không biết nơi đây có tín hiệu mạng không nữa, hơn nữa TV dường như cũng không có gì hay để xem.

Cô đi dạo qua mấy giá sách ở phòng khách, trong hàng loạt cuốn sách rục rờ muôn màu cô chọn đại một quyển chưa đọc hết, lấy ra tiếp tục đọc.

Không biết có phải do không khí ở nơi này đặc biệt thích hợp cho việc đọc sách không mà Lan Ninh chọn được mấy quyển, rồi đọc liền từ từ một lúc là hết. Khi bóng tối đã hoàn toàn buông xuống, Lan Ninh đưa mắt nhìn khung cảnh bên ngoài qua tấm cửa sổ thủy tinh thật lớn, giữa màn đêm tối đen như mực lại có thể nhìn thấy cả bầu trời đầy sao.

Trong thành phố rất hiếm khi được ngắm một bầu trời đầy sao như vậy, cô cất sách lại vào giá sách, mở cửa rồi bước ra ngoài.

Rừng cây bốn phía đen thui một màu, nhìn qua có chút âm u đáng sợ, Lan Ninh chỉ dám đứng trước cửa của căn biệt thự, không dám ra khỏi phạm vi chiếu sáng của bóng đèn.

Cô ngả người xuống bãi cỏ, ngược mắt nhìn dải ngân hà trên cao.

Lúc cô còn học trung học, trào lưu ngắm sao từng rất thịnh hành trong giới trẻ thời đó, Lan Ninh cùng cô bạn chung phong rủ nhau đi học vẽ hình ảnh về các chòm sao, đến bây giờ cẩn thận mà nghĩ lại, mới phát hiện chỉ có hình ảnh của Thất Tinh Bắc Đầu là tồn tại trong trí nhớ của cô đậm nét nhất.

Khi cô còn đang cố gắng nhận biết các chòm sao kia, Ngôn Nho Ngữ đã bất tri bất giác đi tới cạnh cô, anh cúi đầu nhìn cô: “Cô dám nằm một mình ở đây, không sợ bị sói đến tha đi à?”

Anh bất thành lời mở miệng dọa khiến Lan Ninh sợ hãi, cô kêu lên “A” một tiếng, rồi bật dậy khỏi thảm cỏ: “Nơi này còn có sói sao?”

Ngôn Nho Ngữ cười tựa như không mà nhìn cô: “Trong núi có sói thì có gì lạ đâu?”

“Nhưng đây là vùng núi đang được khai thác, không thể có sói được!”

Ngôn Nho Ngữ cong khóe miệng cười mỉm, rồi cũng ngồi xuống bãi cỏ, sau đó thả mình nằm xuống.

Lan Ninh nhìn dáng vẻ nhàn nhã của anh, bất giác đưa mắt nhìn quanh rừng cây bốn phía. Xung quanh đang rất yên tĩnh, chỉ có tiếng chim hót và thỉnh thoảng là tiếng gió thổi soàn soạt, nhưng vừa bị Ngôn Nho Ngữ dọa một câu, cô cứ có cảm giác một giây nữa thôi sẽ có một con sói lao ra từ bụi cây nào gần đó.

“Cuối cùng là có sói không?” Cô đẩy tay huyếch một cái vào tay Ngôn Nho Ngữ.

Ngôn Nho Ngữ nhìn bầu trời đầy sao, cười nhạt trả lời: “Không phải cô nói vùng này đang khai thác nên sẽ không có sói sao?”

Lông mày Lan Ninh chớp chớp hai lần, cô cảm thấy người đáng ghét như thầy Hạnh Tâm, nếu có sói tới nhất định nó cũng sẽ ăn anh trước. Tự trấn an mình như vậy, cô lại ngả người xuống bãi cỏ lần nữa.

Đầu cô ngay sát cạnh đầu Ngôn Nho Ngữ, cách nhau đại khái chỉ tính bằng khoảng cách của hai bàn tay.

Nho Ngữ hơi nghiêng đầu qua, nhìn cô một cái sau đó lại thu mắt về.

“Anh có biết chòm sao nào không?” Lan Ninh nhìn bầu trời đầy sao, hỏi Ngôn Nho Ngữ nằm bên cạnh.

Ngôn Nho Ngữ hỏi ngược lại: “Còn cô biết chòm sao nào?”

Lan Ninh gơ tay lên, chỉ chỉ mấy vì sao: “Thất Tinh Bắc Đầu.”

Ngôn Nho Ngữ nở nụ cười chế nhạo một tiếng: “Chòm Thất Tinh Bắc Đầu nằm phía đông nam, phía nam kia là chòm Sư Tử.” Ngôn Nho Ngữ nói xong rồi gơ tay lên chỉ chỉ hai lần trên bầu trời, “Chòm Mục Phu (Bootes), chòm Sư Tử (Leo) và chòm Xử Nữ (Virgo) là ba chòm sao sáng nhất, chúng tạo thành một hình tam giác, người ta gọi nó là tam giác mùa xuân. Nếu như bên cạnh có thêm chòm Liệp Khuyển thường xuất hiện, sẽ trở thành đại kim cương mùa xuân.”

“Phụt, đại kim cương á.” Lan Ninh khoa khoa tay chỉ theo anh hai lần.

Ngôn Nho Ngữ thu tay về, khẽ nói: “Bởi vì sau khi kết hợp nhìn chúng rất giống một viên kim cương.”

“Ừm, trông cũng hơi giống.” Lan Ninh nghiêng đầu nhìn Ngôn Nho Ngữ, cùng lúc đó anh cũng quay sang nhìn cô, hai mắt chạm nhau.

Hai người đều hơi bối rối, tay Lan Ninh vẫn đang giơ lên, có chút cứng ngắc.

... Mẹ nó khoảng cách này, nếu không kiểm chế được sẽ hôn nhau mất!

Đột nhiên Lan Ninh thu tay về, nhóm người ngồi bật dậy.

“Khụ khụ.” Cô ho khan hai tiếng, cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay, “Thời gian không còn sớm nữa, tôi đi ngủ trước.”

Ánh mắt Ngôn Nho Ngữ từ từ chuyển sang chiếc đồng hồ cô đang đeo trên tay, anh cong khóe miệng bất giác nở nụ cười mà chính mình cũng không hề hay biết: “Thật ra trước đây tôi tự hỏi lâu lắm rồi, cô mua chiếc đồng hồ này vì muốn có đồng hồ đôi với tôi đấy à?”

Anh nói xong thì giơ tay trái lên, kéo ống tay áo lên cao.

Là cùng một kiểu đồng hồ, lớp sơn bên trên màu vàng, bên dưới màu đen, ngay cả nhãn hiệu cũng giống nhau. Điều khác biệt duy nhất là, đồng hồ của anh là kiểu nam, còn của cô là kiểu nữ.

Lan Ninh : “...”

Đây tuyệt đối chỉ là chuyện trùng hợp.

“Kiểu đồng hồ này đang thịnh hành nên có nhiều người sử dụng ấy mà, ha ha.” Lan Ninh đứng lên, nhặt mấy nhánh cỏ đang còn dính trên người, “Tôi về phòng trước, chúc ngủ ngon.”

Ngôn Nho Ngữ nghe thấy tiếng mở cửa, cũng quay lại nhìn bầu trời sao trên cao khẽ cười mà nói nhỏ một câu: “Ngủ ngon.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Bàn Thảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Đêm hôm đó Lan Ninh ngủ rất ngon, ngay cả trong mơ cũng là dải ngân hà rực rỡ giữa bầu trời.

Sáng sớm hôm sau, cô tỉnh giấc trong tiếng chim hót líu lo. Trời vừa dề lộ cái bụng trắng, nắng sớm mờ mờ.

Lan Ninh ngáp một cái, nhòe người dậy vào phòng tắm vệ sinh cá nhân. Lúc đi ra, cô tháo mái tóc vừa búi xuống, thuận tay cầm chiếc đồng hồ để bên cạnh, nhưng đang đeo đồng hồ lên tay thì chợt dừng lại.

[Cô mua chiếc đồng hồ này là muốn đeo đồng hồ đôi với tôi đấy à?]

Giọng nói của Ngôn Nho Ngữ bỗng vang lên bên tai, khiến cả người Lan Ninh run lên một cái như vừa hít phải gió độc, nhưng cuối cùng cô vẫn đeo đồng hồ vào tay.

Cô rất thích chiếc đồng hồ này, hơn nữa cũng tốn không ít tiền để mua nó, không thể bởi vì một câu nói của anh, đã vứt nó vào xô thế được.

Sau khi vệ sinh cá nhân xong xuôi, cô liền đi xuống dưới nhà. Trong phòng khách không có một bóng người, Ngôn Nho Ngữ hình như vẫn chưa dậy. Lan Ninh suy nghĩ một chút, cuối cùng đẩy cửa bước ra ngoài biệt thự.

Không khí bên ngoài còn mang theo chút cảm giác ẩm ướt của sương mù buổi sớm nhưng lại vô cùng thoáng đãng. Lan Ninh hít một hơi thật sâu, cảm giác như toàn thân được gột rửa sạch sẽ. Cô từ từ xoay người, thực hiện những động tác tập dần cơ đơn giản đã học trước đây.

Lúc Ngôn Nho Ngữ xuống nhà liền nhìn thấy cô đang tập thể dục ở bên ngoài. Khi cô không làm việc thì luôn thả tóc xuống, mái tóc dài được cắt tỉa gọn gàng quấn quanh eo, từ sau nhìn lại vẫn cảm nhận được lực sát thương rất mạnh của bóng lưng kia.

Anh cũng đẩy cửa bước ra, đi đến bên cạnh cô, phối hợp cùng động tác của cô bắt đầu tập theo: “Thì ra cô cũng tập bài dần cơ này à? Không phải trước đây cô nói đây là bài tập thể dục theo đài đấy sao?”

Động tác khom lưng cúi người của Lan Ninh bỗng khựng lại, suýt chút nữa cô không dựng nổi eo lên rồi. Cô nhìn Ngôn Nho Ngữ đang đứng bên cạnh tập theo mình thì hơi chau mày nói: “Sao tôi không nghe thấy tiếng bước chân của anh, anh là mèo đấy à?”

Ngôn Nho Ngữ vừa thực hiện động tác dẫn cơ vừa trả lời cô: “Là cô luyện quá tập trung thì có, nói đi cũng phải nói lại, cô thật sự thà miễn tôi phải không? Mua đồng hồ đôi với tôi thì thôi đi ngay cả bài tập dẫn cơ cũng muốn tập giống tôi.”

Lan Ninh : “...”

Thầy à anh tự kỷ cũng vừa vừa phải phải thôi chứ ? Anh thật sự không biết mình bị nhiều người ghét lắm hả?

Cô thăm si và tám đời nhà anh trong lòng, rồi lại đuổi theo động tác của Ngôn Nho Ngữ, tiếp tục tập dẫn cơ: “Cái đồng hồ đó tôi mua trước khi quen anh mà, phải là tôi nghĩ ngờ anh có ý mua giống tôi mới đúng. Còn bài tập dẫn cơ này, không phải anh nói rất nổi trên mạng sao, chẳng lẽ tôi không học theo được? Công việc của một biên tập mỗi ngày cũng phải ngồi trước máy tính hàng tiếng đồng hồ, càng tham hại hơn là phải gấp gờ mấy vị tác giả lấy lợi nào đó, không tập thể dục xoa dịu tâm trạng phát đồ hàng ngày, chắc hẳn tôi đã ra ngoài trả thù xã hội lâu rồi.”

Ngôn Nho Ngữ nở nụ cười, hỏi: “Không phải cô đâm bịch cát rồi đó sao? Đâm cát cũng không thể xoa dịu tâm trạng phát đồ của cô à?”

“Tôi đâu có thời gian rảnh để ngày nào cũng tới phòng tập thể hình đâu, nhưng bài tập dẫn cơ này thì tập lúc nào cũng được.”

“Ồm, nếu tôi đã đề cử được việc tốt cho cô, bữa sáng lát nữa do cô làm đi.”

Lan Ninh : “...”

Bài tập dẫn cơ này cũng không phải do anh phát minh ra! Chờ lát nữa cô sẽ về phòng ăn bánh bích quy chứ có chết cũng không làm bữa sáng cho anh ta!

Sau khi tập dẫn cơ được một lượt, hai người cũng không vào nhà luôn, mà đứng ngoài vườn hít thở một lúc dường như vì lưu lượng không khí trong lành buổi sớm. Tiếng chim xôn xao vang khắp rừng cây, ríu ra ríu rít hòa lẫn cùng nhau, tựa như bản nhạc sonat mùa xuân.

Lan Ninh gạt mấy sợi tóc bị gió thổi loạn vào sau vành tai, xoay người chuẩn bị đi vào nhà: “Tôi vào trước đây.”

“Chờ đã.”

Ngôn Nho Ngữ gọi cô lại, lông mi Lan Ninh nhảy lên một cái, cô quay người hung dữ nhìn anh: “Tôi tuyệt đối sẽ không làm bữa sáng cho anh, anh tự làm đi.”

Ngôn Nho Ngữ nhìn cô im lặng trong chốc lát rồi khẽ cười thành tiếng.

Lan Ninh thấy anh cười mà mặt ngờ ngác không hiểu gì, cười cái gì mà cười? Thầy à, anh cười cũng khác người quá đi.

Khóe miệng Ngôn Nho Ngữ vẫn ẩn chứa nụ cười sâu xa, anh im lặng tiến lại gần cô, từ từ vươn tay phải lên xoa xoa đầu cô.

Động tác này quá ám muội rồi, dường như sau một giây nữa anh sẽ tiện tay mà ôm cô áp vào lồng ngực mình vậy.

Trái tim Lan Ninh bỗng hoảng hốt khôn cùng, mỗi tiếng tim đập như tiếng trống gỗ, thỉnh thoảng thỉnh thoảng nghe mới rõ ràng làm sao.

Bỗng có cơn gió nhẹ từ rừng cây tạt qua, mang theo tiếng sột soạt của lá rơi. Mấy sợi tóc đen trước trán Ngôn Nho Ngữ cũng lay động theo gió, anh hơi cong khóe miệng, nhặt một chiếc lá cây nhỏ vương trên tóc Lan Ninh.

“Có chiếc lá rơi xuống đầu cô .”

Lan Ninh : “...”

Chỉ một cái lá cây anh cũng làm to chuyện lên vậy à ?!

“Nhưng sao mặt cô đỏ vậy?” Ngôn Nho Ngữ nhìn mặt cô mà hỏi.

Lan Ninh : “...”

Cô xoay người cũng không thèm đáp lời anh mà đi thẳng vào nhà .

Ngôn Nho Ngữ đi theo phía sau cô vào nhà, thấy cô tự nhiên nổi giận dưng dưng, thì đột nhiên tốt bụng mà cười: “Được rồi, tôi làm bữa sáng được chưa, hà tất cô phải hẹp hòi như vậy.”

Lan Ninh : “...”

Ngôn Nho Ngữ nói làm bữa sáng thì thật sự vào nhà bếp bắt đầu chuẩn bị. Lan Ninh thấy thế cũng đi từ cầu thang xuống, ngồi lại trên sofa chờ ăn sáng.

Ngôn Nho Ngữ chuẩn bị bánh mì và chút xà lách, một đĩa chân giò hun khói, làm xong một đĩa bánh sandwich, hai cái đều là cỡ lớn nhất, rồi rán thêm hai quả trứng gà ốp la, xúc lên rồi bỏ ra đĩa.

“Cô muốn sữa nóng hay nước ép trái cây?” Anh ngẩng đầu lên, hỏi Lan Ninh đang ngồi ngoài phòng khách.

“Nước ép trái cây.” Lan Ninh trả lời.

Ngôn Nho Ngữ quay người ép trái cây, vừa đủ rót được hai cốc đầy.

“Được rồi, tới đây ăn đi.” Anh bưng bữa sáng lên bàn, gọi Lan Ninh tới ăn sáng.

Lan Ninh nhìn chiếc bánh sandwich trong đĩa thì có chút ngạc nhiên mà khen: “Oa, chiếc bánh này đáng yêu quá đi.”

Ngôn Nho Ngữ nói: “Không cần ngạc nhiên vậy đâu, trời sinh chòm sao Kim Ngưu vốn đã thông minh khéo léo rồi.”

“... Chòm sao kim ngưu không phải chỉ biết ăn vói ngủ thôi sao?”

“Có gì lạ sao? Cao thủ không thích thể hiện tùy tiện.”

Lan Ninh : “...”

Tốt nhất cô vẫn im lặng để ăn cơm cho ngon.

Xong bữa sáng cô chủ động nhận trách nhiệm rửa bát, còn Ngôn Nho Ngữ bị cô đuổi ra cửa sổ, ngồi trước bàn word mà xuất thần.

“Thầy, anh đừng ngồi ngây người mãi như vậy! Ngày mai tôi nhất định phải lấy được bản thảo!” Lan Ninh rửa bát xong vẫn thấy Ngôn Nho Ngữ đang duy trì tư thế vừa nãy, ngay cả một sợi tóc dường như cũng không động đậy, thì tức đến nổi phởn gào lên với anh.

Ngôn Nho Ngữ nghiêng đầu nhìn cô một cái, vẻ mặt bình thản mà hỏi: “Ngày mai là thứ hai rồi, cô không cần đi làm à?”

“Ngày mai chủ biên cho tôi nghỉ một ngày, đương nhiên, nếu như ngày mai tôi không nhận được bản thảo, kỳ nghỉ này có thể sẽ kéo dài vô hạn.” Lan Ninh nói đến đây thì không khỏi thương cho số phận hẩm hiu của mình, “Vì vậy mong anh chăm chỉ viết bản thảo hộ tôi đấy được chưa ?!”

Ngôn Nho Ngữ hơi chau mày: “Cô nhờ người ta mà nói giọng đó à?”

” Cùng lắm nên mới xin nhờ! Còn viết bản thảo là trách nhiệm của anh, công việc của anh!”

“Nếu như buổi trưa cô cho tôi ăn ngon, độ nhiệt tình làm việc chắc cũng tăng lên ấy nhỉ.”

Lan Ninh : “...”

Cô muốn bùng nổ nhưng vẫn phải duy trì nụ cười mỉm trên mặt: “Được rồi, bữa trưa tôi sẽ làm, anh có thể bắt đầu viết bản thảo chưa?”

“Được rồi.” Ngôn Nho Ngữ ra vẻ “bị bắt ép nên không còn cách nào”, cuối cùng cũng bắt đầu viết bản thảo .

Lan Ninh : “...”

Cô nhinnnnnnn.

Lúc Ngôn Nho Ngữ viết bản thảo, Lan Ninh liền ngồi bên cạnh đọc sách, nơi này có rất nhiều sách, cũng có thể tìm được một hai quyển thú vị. Mất thấy đã gần mười một giờ, cô liền rón rén bắt đầu làm cơm, chỉ lo hơi to tiếng sẽ làm mất cảm xúc Ngôn Nho Ngữ khó khăn lắm mới tìm được.

Cô vẫn làm ba món một canh, nhưng không giống như ngày hôm qua. Hơn nữa lúc làm cơm cũng bỏ ra nhiều công sức hơn ngày hôm qua, vẻ mặt trình bày trang trí món ăn cũng được nâng lên một tầm cao mới.

“Thầy à, anh đã có tinh thần làm việc hơn chưa?” Lan Ninh nhìn Ngôn Nho Ngữ cười mỉm, không phải cô vương bà bán qua, khi cô chuyên tâm làm một việc gì đó, thì cũng có chút tự tin.

“Ừm, nhìn thì ngon hơn hôm qua nhỉ.” Ngôn Nho Ngữ cầm đũa lên, ném thử từng món, “Mùi vị cũng không tệ lắm, có điều hơn một nửa là nhờ nguyên liệu nấu ăn mà thôi.”

“Ha ha.” Lan Ninh đáp lại anh bằng nụ cười nhạt rồi cầm đũa lên bắt đầu ăn cơm.

Ăn uống no say xong thì cũng mệt rã rời cả người, Ngôn Nho Ngữ cùng về phòng ngủ trưa như ngày hôm qua, Lan Ninh rửa sạch bát đũa, cũng về phòng ngủ trưa. Sợ mình sẽ ngủ đến tận tối, nên hôm nay cô đặc biệt đặt giờ báo thức, đúng hai giờ liền bò dậy.

Đầu tiên cô sang gõ cửa phòng Ngôn Nho Ngữ, mới phát hiện bên trong không có động tĩnh, nên đành đi xuống nhà.

Cũng giống như ngày hôm qua, Ngôn Nho Ngữ đã ngồi trước bàn viết bản thảo. Xem ra khi cảm hứng thực sự đến, thì có ngăn cũng chặn không nổi nhỉ.

Cô rón rén xuống nhà bếp, mở tủ lạnh ra chuẩn bị tìm đồ ăn, nhưng lại không thấy chiếc bánh pudding cô cố tình để qua trưa rồi mới ăn đâu cả.

Cô nhìn quanh tủ lạnh một vòng, chắc chắn không nhìn nhầm, bánh pudding của cô thật sự không còn nữa.

Nhất thời Lan Ninh cảm thấy khó chịu, trong nhà này cũng chỉ có hai người là cô và Ngôn Nho Ngữ, bây giờ chiếc bánh pudding của cô đã không cánh mà bay, hung thủ nhất định là Ngôn Nho Ngữ.

Cô đi tới trước cửa sổ, cũng không thêm quan tâm đến chuyện sẽ quấy rối anh viết bản thảo nữa: “Thầy, anh có thấy hộp bánh pudding tôi để trong tủ lạnh không? Vị xoài ấy.”

Ngón tay đang gõ trên máy tính chợt dừng lại, anh suy nghĩ một chút rồi cúi đầu nhìn về chiếc thùng rác đặt bên chân: “Ý cô là cái bánh đó sao?”

Lan Ninh theo ánh mắt của anh nhìn sang, quả nhiên liền nhìn thấy chiếc hộp bánh pudding rỗng không trong thùng rác.

Lan Ninh : “...”

Lần này cô thật sự phát điên rồi: “Sao anh dám ăn bánh pudding của tôi hả? Đó là cái bánh pudding do tôi mua! Tôi muốn để dành chiều ngủ dậy sẽ ăn!”

Ngôn Nho Ngữ nói rất bình thản: “Nhưng nó nằm trong tủ lạnh nhà tôi mà.”

... Đặt trong tủ lạnh nhà anh thì là đồ của anh à? Anh là cướp ban ngày phải không?

Ngôn Nho Ngữ thấy cô có vẻ đang khó chịu, nên cũng vì cô mà suy nghĩ, nếu bánh pudding của anh bị người khác ăn mất, nhất định anh cũng tức điên lên. Cuối cùng liền chủ động nhận sai lên tiếng an ủi cô: “Lần sau nếu cô để thứ gì trong tủ lạnh nhà tôi, nhớ phải viết tên của cô lên đó nhé, hơn nữa con gái ăn nhiều đồ lạnh lắm cũng không tốt đâu.”

Lan Ninh : “...”

Cô quyết định bắt đầu từ bây giờ cho đến sáng ngày mai, sẽ không thêm nói một câu nào với anh ta nữa.

Hai người chiến tranh lạnh đến tận tối, ngay cả cơm tối Lan Ninh cũng không ăn, ngồi trong phòng gặm bánh mì cho qua bữa. Cô không thêm để ý đến Ngôn Nho Ngữ, anh cũng không chủ động nói chuyện với cô, hai người dường như quyết đấu đến cùng, ai mở miệng nói chuyện với đối phương trước, người đó sẽ thua.

“Haiz” Lan Ninh vừa tắm rửa mà thở dài. Cô cảm giác mình thật ấu trĩ, vì một cái bánh pudding mà chiến tranh lạnh với anh như mấy đứa học sinh cấp một, hơn nữa Ngôn Nho Ngữ còn đang nợ bản thảo của cô, với tình huống này nhìn thế nào cô cũng là bên phải chịu thiệt mà.

Nhưng chuyện hôm nay rõ ràng là anh không đúng, anh không xin lỗi cô thì thôi đi, còn trách cô không viết tên lên đồ ăn? Lần này cô tuyệt đối phải kiên trì tới cùng, không tranh mồm thẩu cũng phải tranh lý lẽ! [1]

[1] Nguyên gốc là 不蒸馒头也要争口气 ý là dù chị không đòi được bánh nữa nhưng nhất định phải thắng về lý lẽ ==))

Đương lúc nhiệt huyết đang dâng trào, bóng đèn phòng tắm đột nhiên “Xoẹt” một cái rồi phụt tắt, Lan Ninh sợ đến mức kêu toáng lên.

Cô dò dẫm tìm được khăn tắm, tùy tiện lau lau những vệt nước còn vương lên người, mặc qua loa áo ngủ rồi đi ra ngoài .

Bên ngoài đèn cũng tắt, chỉ có ánh sáng từ mặt trăng chiếu vào từ cửa sổ.

Lan Ninh còn chưa kịp hồi hồn, cửa phòng đột nhiên bị ai đó mở toang, một bóng người theo đó mà lao vào.

Lan Ninh bị dọa cho phát sợ, cô theo phản xạ lui người về phía sau, nhưng dưới chân lại có đọng nước nên bị trượt chân, té ngã người về sau. Bóng người kia nhanh chóng xông tới đỡ lấy cô, cả hai còn chưa kịp đứng vững, đã đồng thời ngã rầm một cái xuống chiếc giường lớn sau lưng cô.

Lan Ninh nằm phía dưới người kia, cô cảm nhận được sức nặng của đối phương một cách rất rõ ràng. Theo bản năng cô đang định hét lên, nhưng người kia dường như nhận ra ý đồ của cô, thì mở miệng trước một bước lên tiếng: “Là tôi.”

Giọng nói trầm thấp quyến rũ của Ngôn Nho Ngữ vang lên bên tai cô, trong nháy mắt dường như âm thanh đó có ma lực xóa tan nỗi bất an đang tồn tại trong lòng cô.

Cô mở mắt nhìn người đang nằm trên người mình, trong căn phòng tối đen, chỉ có đôi mắt của anh là sáng vô cùng, rực rỡ như những vì sao lấp lánh giữa trời đêm.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Bản Thảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 25

Vì Lan Ninh vừa mới tắm rửa sạch sẽ xong, nên trên người cô vẫn thoang thoảng mùi sữa tắm chưa tan hết, lại có con gió đêm thổi qua, cuốn theo hương thơm mê người tràn ngập trong tâm trí Ngôn Nho Ngữ.

Anh chưa từng dùng mấy thứ thuốc cấm nên không biết cảm giác mê muội đó như thế nào, nhưng chắc hẳn cũng gần giống như bây giờ, nó như một chất ma túy quyến rũ kích thích thần kinh con người.

Nhìn đôi đồng tử có chút hoảng sợ và mấy sợi tóc mái của cô vẫn còn hơi ẩm ướt, khiến đôi mắt của Ngôn Nho Ngữ cũng dịu dàng hơn hẳn.

Xưa nay anh không tiếp xúc gần gũi với bất kỳ người phụ nữ nào trừ mẹ mình, hóa ra thân thể của phụ nữ lại có thể mềm mại như vậy... ừm, thật sự rất dễ chịu.

Lan Ninh có cảm giác một bàn tay nào đó đang chạm vào ngực cô, ngỡ ngàng mất một giây rồi mặt đỏ bừng cô vung tay lên một cái: “Ngôn Nho Ngữ, anh mau chết đi!”

Cú đấm này cô dùng một trăm phần trăm công lực, vừa đúng dịp oánh trúng khoe môi anh. Ngôn Nho Ngữ bị đau rên lên một tiếng, đồng thời cũng rời khỏi người cô.

Khoe miệng anh dường như rách luôn rồi, Ngôn Nho Ngữ đuổi đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm một cái, quả nhiên có mùi máu tanh nhàn nhạt.

“Không hổ là người bám sát suốt ngày, ra tay quả là tàn nhẫn.”

“Tôi thấy vẫn còn nhẹ chán!” Lan Ninh tức giận nhòm người ngồi dậy, dường như vẫn còn chưa hết giận, cô xông lên muốn đấm anh thêm phát nữa.

Vừa nãy Ngôn Nho Ngữ không đề phòng nên mới trúng cú đấm kia của cô, bây giờ cô lại muốn đấm anh thêm cái nữa cũng không dễ dàng như thế. Anh né người thoát khỏi cú đấm của Lan Ninh, nghiêng người nhìn cô: “Cô lại định làm gì nữa?”

“Đánh chết sói háo sắc!” Lan Ninh tức đến nổi phôi mà nói.

Dường như lúc này Ngôn Nho Ngữ mới nhận ra điều gì đó, vẻ mặt cũng trở nên mất tự nhiên hẳn, anh mím mím môi, nói với cô: “Chuyện đó là bất ngờ thôi, tôi thấy cô sắp ngã nên mới lao tới đỡ cô.”

“Nếu không phải do anh đột nhiên xông tới, tôi sẽ ngã xuống sao? Đêm hôm khuya khoắt anh không ngủ, chạy đến phòng tôi làm gì?” Lan Ninh không buông tha mà chất vấn.

Ngôn Nho Ngữ nói: “Tôi nghe thấy cô hét toáng lên nên mới chạy qua xem sao.”

Lan Ninh chỉnh lại cổ áo của mình, đề phòng mà nhìn anh: “Vì sao đột nhiên bị mất điện thế này?”

“Tôi cũng không biết, cả tòa biệt thự cũng không có điện, tôi đang định đi kiểm tra cầu giao xem sao.”

Lan Ninh suy nghĩ một chút rồi nói: “Vậy anh mau đi kiểm tra đi! Đứng rồi, chuyện vừa rồi, anh quên hết cho tôi!”

Ngôn Nho Ngữ hơi ngơ ngác rồi bỗng nhiên anh nở nụ cười nhẹ: “Cô nằm thế thì khác gì sân bay, tôi chẳng có cảm giác gì cả.”

Lan Ninh : “...”

Cô không nổi giận, ánh mắt Ngôn Nho Ngữ lại nhẹ nhàng lướt xuống đôi chân trần trắng nõn kia: “Có điều đôi chân không tệ.”

Lan Ninh : “...”

Cô cầm chiếc túi đang để trên giường, hung dữ ném về phía Ngôn Nho Ngữ: “Anh mau cút ra ngoài cho tôi! Không cút tôi giết chết anh!”

Ngôn Nho Ngữ bị cô đuổi ra ngoài, cửa đánh “rầm” một cái đóng sầm trước mặt anh.

Anh quẹt chút máu còn vương trên khoe miệng, mắt nhìn cửa phòng đóng chặt, rồi mới về phòng tìm đèn pin cầm tay, đi xuống nhà kiểm tra cầu giao.

Lan Ninh tranh thủ khoảng thời gian này mặc quần áo vào, cô không biết trong phòng nào có đèn pin, nên không thể làm gì khác hơn là tạm thời dùng đèn của di động. Vừa nãy vừa tắm rửa xong nên tóc vẫn còn ướt, cô lấy khăn mặt trong phòng tắm, vừa lau khô tóc vừa đi ra ngoài.

Mới vừa đi ra liền nghe thấy tiếng gõ cửa vang lên, cô chau lông mày hướng về phía cửa hô lên: “Có chuyện gì?”

Ngôn Nho Ngữ ở bên ngoài nói vào: “Vừa nãy tôi đã kiểm tra cầu giao thì không có vấn đề gì, chắc là mạch điện chỗ nào đó bị hỏng rồi, bây giờ cũng khuya rồi ngày mai mới có người đến sửa, đêm nay cô ngủ sớm đi nhé.”

Lan Ninh mím miệng nói: “Vây cũng được.”

Bên ngoài yên tĩnh được mấy phút, tiếng Ngôn Nho Ngữ lại vang lên: “Cô không sợ bóng tối đấy chứ?”

“Không sợ! Bây giờ tôi chuẩn bị đi ngủ đây, ngủ dậy thì trời cũng sáng rồi!”

“À ừm vậy được, chúc ngủ ngon.”

Lan Ninh nhảy mũi một cái không thèm đáp lại lời anh, mà bò lên giường. Dường như Ngôn Nho Ngữ đứng ngoài cửa một lúc lâu, sau đó mới nghe thấy tiếng bước chân anh vang lên rồi đi.

Lan Ninh che kín chăn qua đầu để buồn ngủ, nhưng vừa nãy bị hoảng một phen nên tinh thần cô bây giờ vẫn rất tỉnh táo, cố gắng một lúc lâu cũng không ngủ được. Cô lấy điện thoại ra nghe nhạc một chút, cuối cùng cũng dần ngủ thiếp đi.

Trong tai nghe bỗng truyền đến một nốt nhạc cao quãng tám, khiến cô giật mình tỉnh lại, Lan Ninh lấy tai nghe xuống, nhìn đồng hồ trên di động một cái.

Bây giờ mới hơn một giờ đêm, cô còn tưởng trời sắp sáng rồi.

Cột pin trên di động đã hiển thị màu đỏ, cô bật chế độ nguồn điện thấp, rồi lại bắt đầu cố gắng vào giấc.

Không có tiếng nhạc bên tai, bốn phía lại có vẻ vô cùng yên tĩnh, bóng trắng ngoài cửa sổ xuyên qua từng nhánh cây khẳng khiu phản chiếu lên bờ tường đối diện, giống như một con quái thú đang nhe nanh múa vuốt.

Lan Ninh thật sự không sợ bóng tối, nhưng trong căn biệt thự tối đen ở cái nơi rừng sâu núi thẳm vắng vẻ này, bảo không cảm thấy sợ hãi là nói dối.

Càng bết bát hơn là, bây giờ cô còn đang cảm thấy rất đói bụng.

Vì cãi nhau với Ngôn Nho Ngữ nên cô không ăn cơm tối, chỉ gặm nửa cái bánh mì löt dạ, bây giờ trong dạ dày rỗng tuếch, đói đến mức cô không thể ngủ nổi.

Cô bò dậy lật qua lật lại cái túi du lịch của mình, phát hiện mấy túi đồ ăn vặt cô mang theo quả nhiên đã hết sạch.

Vừa tìm đồ ăn vặt liền nhớ tới hộp bánh pudding bị Ngôn Nho Ngữ ăn mất chiều này, nếu như không phải vì anh, bây giờ cô cũng không thể thảm như thế!

Trong tủ lạnh dưới nhà chắc vẫn còn thức ăn, cô nên nhịn đói đến khi trời sáng, hay là mất mặt xuống tìm đồ ăn đây?

Lan Ninh do dự rất lâu, cuối cùng cô vẫn không thắng được cảm giác trống rỗng của dạ dày, liền cầm điện thoại di động đi ra ngoài.

Căn nhà này quá rộng lại có chút cổ xưa, không chỉ khiến bạn dễ dàng cảm thấy cô đơn, còn có thể khiến bạn cứ có cảm giác trong phòng đâu đâu cũng là người.

Bây giờ Lan Ninh cũng đang có cảm giác như vậy, phía trước là lối rẽ sang hành lang khác, rồi tới cầu thang, sofa phòng khách... còn cả sau lưng cô nữa.

Cô nuốt nước miếng một cái, không dám quay đầu nhìn lại, cô cầm chặt chiếc điện thoại như cầm nhánh cỏ cứu mạng, mở đèn pin lên. Vừa nãy vì để tiết kiệm pin nên cô chỉ dựa vào ánh sáng mờ từ màn hình mà tìm đường, bây giờ cô cảm thấy tốt nhất vẫn bật đèn sáng lên thì hơn.

Lúc đi ngang qua cửa phòng Ngôn Nho Ngữ thì, cô do dự một chút có nên gọi anh đi cùng cô xuống nhà hay không, nhưng nghĩ tới cái tay đặt trên ngực mình vừa nãy, cô kiên quyết từ bỏ ý định này.

Cô bước từng bước chậm chạp như đi giày trên lớp băng mỏng xuống cầu thang, ngay cả mắt cũng không dám mở to. Bên ngoài dường như có con gió vừa thổi qua, truyền tới tiếng lá rơi xào xạc.

“Đừng sợ, mày là người được học hành tử tế, sao có thể tin vào mấy chuyện ma quỷ này nọ vớ vẩn được!” Sau khi tự an ủi thầm trong lòng một phen, Lan Ninh nhắc chân đi về phía nhà bếp. Chân còn chưa chạm xuống đất, bỗng nhiên cô nghe thấy tiếng bước chân vang lên sau lưng mình.

Lạch cạch, lạch cạch.

Lan Ninh : “...”

Chờ, chờ chút, có thể là do cô sợ quá nên nghe lầm chăng?.

Cô nín thở dừng chân đứng tại chỗ, tiếng bước chân phía sau vẫn chưa biến mất, mà cách cô càng ngày càng gần.

Đúng lúc này điện thoại di động bỗng có thông báo hết pin, chiếc điện thoại rung lên một cái, rồi tự động tắt nguồn .

Lan Ninh : “...”

Sau khi ánh sáng đột nhiên biến mất thì trong phòng tối đen. May là ở phòng khách còn có hai chiếc cửa sổ thủy tinh sát mặt đất rất lớn, mới không khiến căn phòng rơi vào tình trạng giờ tay cũng không nhìn thấy năm ngón.

Nhưng nhìn rừng cây đen thui một mảnh bên ngoài cửa sổ lại khiến lòng người càng thêm hoảng sợ.

Cô còn đang do dự không biết có nên về phòng không thì tiếng bước chân kia đã đến gần cô trong gang tấc. Cô yên lặng mà nắm chặt tay thành nắm đấm, khi có cảm giác thứ đó đang đứng sau lưng mình, thì cô gào lên một tiếng rồi vùng tay đấm thẳng: “Aaaa ——!”

“Cô làm gì vậy?” Ngón Nho Ngữ nắm lấy nắm đấm cô vừa vùng tới, mở to mắt nhìn cô, “Định đánh thật đấy à?”

Lan Ninh thở hổn hển mấy hơi rồi trừng mắt nhìn anh nói: “Sao anh xuống nhà cũng không nói câu nào ? Hù dọa người ta vui lắm à?”

Ngón Nho Ngữ nhẹ chau mày mà hỏi: “Không phải cô nói cô không sợ bóng tối à?”

“Vậy anh đã từng nghe qua câu ‘Kẻ đáng sợ hù chết người ta’ chưa?”

“Tôi mới là người bị cô dọa chết khiếp thì có? Đột nhiên cô hét lên rồi vùng tay đấm tôi một cái, suýt nữa trái tim cũng bị cô đánh văng ra ngoài rồi.”

Lan Ninh mím mím môi, giãy dụa hai cái: “Buông ra.”

Ngón Nho Ngữ buông tay cô ra rồi bật đèn pin lên: “Cô xuống nhà làm gì? Không phải bảo đi ngủ sớm rồi sao?”

“Tôi đói muốn xuống tìm đồ ăn tạm.” Lan Ninh đoạt lấy chiếc đèn pin trên tay anh, đi về phía nhà bếp.

Cầm đèn pin trên tay nhưng lại không thèm bật, rõ ràng anh ta có ý muốn dọa cô!

Ngón Nho Ngữ đi sau lưng cô, mở miệng mà chọc ghẹo: “Ai bảo cô không chịu ăn cơm tối ?”

Lan Ninh xoay người lại nhìn anh nói: “Ngược lại anh thua rồi, anh là người mở miệng nói chuyện với tôi trước.”

Ngón Nho Ngữ: “...”

“Người thua phải làm một chuyện cho người thắng.”

Ngón Nho Ngữ giật giật lông mày: “Ban đầu chúng ta đâu có nói như vậy.”

“Thì bây giờ nói, nói chung ngày mai anh nhất định phải giao bản thảo cho tôi.” Lan Ninh nói tới đây thì như nhớ ra điều gì đó, cô đột nhiên hoảng hốt nhìn anh, “Lúc bị mất điện anh có lưu lại bản word bản thảo không?”

Năm thứ tư lúc viết khóa luận tốt nghiệp, trong phòng cô có một cô bạn, đang viết luận văn được một nửa thì ký túc mất điện, lúc đó cậu ta còn chưa kịp lưu lại.

Đến nay cô vẫn nhớ tiếng gào khóc thảm thiết như tan nẫu cõi lòng của cậu ta.

Ngón Nho Ngữ hơi hột nhìn cô một cái, nói: “Ngốc vừa thôi, muộn như vậy sao tôi có thể viết bản thảo nữa.”

Lan Ninh : “...”

Cũng đúng, ha ha.

Cô mở tủ lạnh ra tìm kiếm một lúc rồi hỏi Ngón Nho Ngữ bên cạnh: “Không phải anh nói đồ ăn chuẩn bị cho một tuần à, sao trong tủ lạnh còn ít đồ thế này?”

“Một tuần với một mình tôi, nhưng bây giờ lại có thêm cả cô, hơn nữa đặc biệt cô còn ăn nhiều.”

Lan Ninh : “...”

Anh ăn cũng đâu có ít được chưa ?!

Trong tủ lạnh có đặt một bát com nguội, chắc còn thừa tối nay, tuy rằng cô không ăn, nhưng Ngón Nho Ngữ cũng không đồ đi, mà còn cất trong tủ lạnh.

Lan Ninh cầm bát com ra, nhìn anh nói: “Anh để lại cho tôi à?”

Ngôn Nho Ngữ gật đầu: “Tôi biết với sức ăn của cô đêm nay nhất định sẽ đói bụng, vì vậy mới để lại cho cô một bát , cô làm com rang rồi ăn.”

Lan Ninh : “...”

Tuy rằng cô rất muốn làm những món khác ngon hơn, nhưng lại phát hiện chỉ có com rang là vừa nhanh nhất lại tiện lợi.

Cô đánh một quả trứng bắt đầu rang com, Ngôn Nho Ngữ đặt đèn pin trong nhà bếp, vừa chiếu sáng cho cô, còn mình thì bắt đầu tìm nến .

Trong khi Lan Ninh rang com thì anh tìm được không ít nến, thấp từng cây từng cây một, trong phòng dần dần sáng lên.

Ngôn Nho Ngữ xếp mấy cây nến lên bàn ăn, rồi ngồi xuống ghế đối diện Lan Ninh : “Có cảm giác bữa tối dưới ánh nến chưa?”

Lan Ninh cầm đôi đũa lườm anh một cái, không muốn trả lời câu hỏi ngu ngốc như vậy.

Cô im lặng chăm chú ăn com, Ngôn Nho Ngữ an vị ngồi đối diện nhìn cô. Có thể vì cảm thấy có buồn chán nên anh rảnh rỗi mở miệng trêu chọc cô: “Thật ra vừa nãy, tôi không cảm giác thấy gì đâu.”

Lan Ninh : “...”

“Anh cút đi!” Cô tức giận ném thẳng đôi đũa đang cầm trên tay về phía anh.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Bàn Thảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Sau khi đuổi Ngôn Nho Ngữ đi, Lan Ninh ngồi một mình dưới phòng bếp tấn công sạch đĩa com rang.

Cũng vì lấp đầy được cái bụng, nên những bóng cây lay động ngoài kia nhìn qua cũng không đáng sợ nữa. Lan Ninh cầm đèn pin mini trở về phòng, vừa đặt lưng lên giường liền ngủ thiếp đi.

Lần này vừa mở mắt ra thì trời đã sáng choang.

Chuyện đầu tiên là xác nhận đã có điện chưa, Lan Ninh ấn công tắc trên tường, nhưng đèn trong phòng vẫn không sáng lên.

Ừm, cũng có thể là giờ còn quá sớm, nhân viên sửa điện muốn tới đây cũng tốn không ít thời gian.

Cô liền vào vệ sinh cá nhân rồi thay quần áo đi xuống nhà.

Ngôn Nho Ngữ đang nhàn nhã ngồi trong phòng khách uống cà phê, trên bàn còn bày một đĩa bánh mì và trái cây tươi. Lan Ninh đi tới, liếc mắt liền thấy khóe môi bên trái của anh còn hơi tím.

“Phụt.” Xem ra cú đánh đêm qua của cô thật sự cũng hơi nặng tay rồi.

Nhưng cũng đẹp đấy chứ nhỉ ?!

Ngôn Nho Ngữ nghe thấy tiếng cười của cô thì ngẩng đầu lên nhìn cô một cái: “Cô cười cái gì?”

“Không có gì, chỉ cảm thấy hôm nay anh đẹp trai hơn ngày thường đấy.” Lan Ninh nhin cười, cố gắng để ánh mắt của mình trở nên chân thành hơn bao giờ hết.

Ngôn Nho Ngữ mím mạnh khóe môi, khiến vết thương toác ra gây ra chút đau đớn. Anh vươn tay lấy một quyển sách đang nằm bên cạnh, im lặng không nói gì bắt đầu đọc sách.

Lan Ninh nhìn cốc cà phê anh đang đặt trên bàn, có chút kỳ quái hỏi: “Không có điện sao anh pha được cà phê?”

Ngôn Nho Ngữ hỏi ngược lại: “Không có điện thì không thể pha cà phê à ? Trước khi người ta phát minh ra máy pha cà phê chạy bằng điện, cô nghĩ con người pha cà phê bằng cách nào ?”

Lan Ninh : “...”

Sáng sớm mà thôi có cần đánh đá thế không... ? =))))))

Cô im lặng đi xuống nhà bếp, liền nhìn thấy chiếc ấm màu hồng đang nằm trên bếp. À, thì ra pha cafe bằng gas.

Trong ấm vẫn còn chút cafe, còn nhìn thấy cả hơi nóng đang bốc lên. Cô cầm chặt tay ấm đổ cafe vào chén, vừa vịn còn đủ một chén.

Vừa lúc đi về phòng khách, cô nghe Ngôn Nho Ngữ nói: “Quả nhiên con người thời đại này quá ỷ lại vào công nghệ rồi.”

Lan Ninh : “...”

Cô thông minh quyết định không phát biểu ý kiến, sau khi phết chút mứt hoa quả lên bánh mì, cô liền hỏi Ngôn Nho Ngữ đang ngồi đối diện: “Lúc nào mới có điện vậy?”

Ngôn Nho Ngữ lật sách đang cầm trên tay, không ngẩng đầu mà trả lời: “Không biết, sáng sớm nay tôi đã gọi điện thoại hỏi nhân viên quản lý, anh ta nói sẽ tới nhanh thôi.”

Lan Ninh khẽ chau mày, có chút lo lắng: “Vậy anh viết bản thảo làm sao được? Laptop của anh còn pin không?”

“Trong máy còn chút pin, cô chờ một chút đi, sáng nay chắc sẽ có điện đấy.”

“Ồ...”

Không có điện thì laptop cũng giống như sắt vụn, mấy dữ liệu như bản thảo rồi đại cương chi tiết của Ngôn Nho Ngữ, nhất định đều có trong laptop, dù cô có nóng lòng cũng không làm được gì.

Hai người ngồi đọc sách trong biệt thự cả buổi sáng, sau khi ăn cơm trưa xong vẫn chưa có điện, lần này Lan Ninh thật sự cuống lên rồi: “Làm sao bây giờ, vẫn chưa có điện, bản thảo anh đã viết xong chưa?”

Ngày mai là ngày từ hình biên tập giao hẹn, nếu như cô không nhận được bản thảo, chủ biên cũng chẳng thèm quan tâm vì mất điện nên cô mới không nhận được bản thảo!

“Cô chờ một lát, để tôi gọi điện thoại cho quản lý.” Ngôn Nho Ngữ dùng máy điện thoại bàn riêng của biệt thự mà gọi cho quản lý, sau khi hỏi dò vài câu đơn giản, anh liền cúp máy.

“Sao rồi?” Lan Ninh vội vàng nhìn anh.

Ngôn Nho Ngữ nói: “Quản lý nói nhân viên vẫn đang sửa điện, hình như có chút khó khăn.”

Lan Ninh khẽ chau mày, có chút oán giận mà mắng anh : “Tất cả đều tại anh! Rảnh rồi ở không đòi chạy vào rừng sâu núi thẳm làm gì! Bây giờ cũng bị cắt điện rồi, còn viết bản thảo thế nào? Nếu không bây giờ chúng ta mau chóng về thành phố A, nói không chừng vẫn còn kịp!”

Ngôn Nho Ngữ hờ hững liếc cô một cái: “Về thành phố A cũng được, nhưng sau khi về đó chưa chắc tôi đã muốn viết đâu.”

Lan Ninh : “...”

Anh chỉ viết bản thảo thôi cần gì phải lăm yêu sách như vậy!

Nhưng hai ngày nay ở biệt thự, Ngôn Nho Ngữ viết bản thảo thực sự tích cực hơn bình thường rất nhiều, nếu như sau khi anh trở về thật sự không viết, vậy... không bằng cứ ở đây mơ mơ màng màng hết ngày cho xong.

Lan Ninh nhếch miệng, cứ như nhìn thấu được bộ mặt thật của thế giới mà nhìn anh cười nhạt: “Vậy cũng được, dù sao tháng ba sắp tới cũng có đợt tuyển dụng lớn, chúc mừng tôi, rốt cục cũng có thể thoát khỏi anh để có cuộc sống mới.”

Ngôn Nho Ngữ nhìn cô im lặng một hồi, rồi đột nhiên anh đi tới giá sách bên tìm thứ gì đó: “Vì vậy tôi mới nói, con người thời đại này ỷ lại vào công nghệ nhiều quá, cô quên rồi sao, muốn viết chữ cũng có thể dùng bút mà.”

Khi anh vừa dứt lời thì đúng lúc lấy một chiếc bút máy trên giá sách.

Sau khi lại tìm được một bình mực mới trên giá sách, Ngôn Nho Ngữ ngồi xuống bàn trước cửa sổ lớn bắt đầu viết bản thảo. Lan Ninh đi tới bên cạnh anh, vừa có chút hưng phấn lại có chút không yên lòng: “Thật sự không thành vấn đề sao? Những tình tiết nằm trong đại cương câu truyện, anh nhớ hết à?”

Ngôn Nho Ngữ ngược mắt nhìn cô một cái: “Đừng nghĩ tôi giống như cô, những thứ cô vừa nói, tất cả đều đang nằm trong đầu tôi.”

Đây là lần đầu tiên, Ngôn Nho Ngữ mĩa mai cô mà cô lại cảm thấy rất hào hứng đến vậy: “Vậy thì tốt! Anh mau viết mau viết đi, tôi sẽ không quấy rầy anh nữa!”

Tốc độ viết tay không thể sánh ngang với đánh máy, nhưng tốt xấu gì bây giờ Lan Ninh cũng có chút ánh sáng lóe loi, cô lại cảm thấy thế giới tràn ngập tình yêu rồi.

Cô ngồi trên sofa, nhìn Ngón Nho Ngữ đang ngồi trước cửa sổ viết bản thảo.

Tư thế ngồi của anh rất ngay ngắn, cách cầm bút cũng rất chuẩn xác, chắc hồi nhỏ nhất định anh luôn luôn được giáo viên gọi lên bảng viết mẫu chữ cho các bạn học. Nhắc đến mới nhớ, từ xưa đến nay cô chưa từng thấy anh đeo kính, không phải thị lực của anh rất tốt sao?

Những người sáng tác văn học hiện nay thì có rất ít người không bị cận, quả thật toàn thân Ngón Nho Ngữ tỏa ra phong độ của một vị tác giả ngồi ngời ngời chi thức, nhưng có thể nguyên nhân là do tính cách, vốn trong xương anh đã có một khí chất riêng chỉ thuộc về mình anh rồi.

Lan Ninh cũng không biết cảm giác đó là gì, lần đầu tiên khi vừa gặp anh, cô có cảm giác tính cách anh vừa quái gở lại nhạt nhẽo, vừa gặp là chẳng muốn làm quen, sau này ở bên nhau lâu, mới khiến cô biết được một người có thể vô liêm sỉ và tiện đến mức độ nào. Người như anh, tới công trường xin chuyển gạch cũng không ai muốn nhận.

Thời gian dần trôi qua nhanh chóng cùng tiếng bút máy chạy soàn soạt trên giấy của Ngón Nho Ngữ, ngoài cửa sổ mặt trời dần dần lặn về tây, cũng kéo chiếc bóng của Ngón Nho Ngữ lần dài trên sàn nhà.

“Xong rồi.”

Ngón Nho Ngữ đột nhiên mở miệng, phá vỡ bầu không gian yên tĩnh của căn biệt thự. Lan Ninh hơi ngạc nhiên, cô theo bản năng mà nhìn đồng hồ, đã hơn bốn tiếng rồi.

Ngón Nho Ngữ sắp xếp lại bản thảo, rồi đưa cho Lan Ninh, cô đi tới bên bàn, có chút hiền lành nhận bản thảo.

Khi đang ở trạng thái vui sướng tốt độ, con người chắc hẳn sẽ đánh mất năng lực ngôn ngữ của mình, Lan Ninh mở miệng khép miệng liên tục không nói được gì, cuối cùng cũng hét lên: “Trời ạ, trời ạ! Quả thực là không thể tin được! Tôi đã nhận được bản thảo !”

Hơn nữa còn là bản thảo của thầy Hạnh Tâm!

Lan Ninh sung sướng như muốn bay lên: “Quá vất vả, tôi rất muốn nói với cả thế giới này, thầy Hạnh Tâm đã giao bản thảo rồiiiii ! !”

Ngón Nho Ngữ: “...”

Có phải anh đã hành hạ cô quá mức rồi không?

“Ừ...” Anh đáp đơn giản một tiếng, rồi đóng nắp bút máy, nhẹ nhàng vụn vụn xoa bóp ngón tay.

Lan Ninh giữ bản thảo trong tay cứ như giữ chặt vàng, chữ của Ngón Nho Ngữ viết rất đẹp, nhưng cô cũng không biết đây là kiểu chữ gì, mang đậm phong cách của riêng anh. Cô nâng bản thảo, vui vẻ thờ phào một hơi nói: “Thầy à, chữ anh đẹp thật đấy!”

“Ừm, vì tôi đã luyện chữ từ nhỏ.” Ngón Nho Ngữ nói rồi đứng dậy tập vài động tác co giãn gân cốt, “Tôi viết chữ bằng bút lông cũng rất đẹp.”

“Thật sao ?!” Chắc là anh vừa nộ bản thảo, nên Lan Ninh cũng sùng bái anh hơn bình thường rất nhiều.

Ngón Nho Ngữ quay đầu nhìn cô một cái, bỗng nhiên nhếch miệng cười nói: “Nếu không tôi viết tên cô tặng cô một bức nhé?”

“Có được không?”

“Đương nhiên.” Ngón Nho Ngữ nói xong liền đi tìm một tờ giấy và bút lông, những giá sách trong phòng khách này quả nhiên giống như chiếc túi của mèo máy thân kỳ Doraemon vậy, có thể tìm được bất cứ thứ gì bạn cần.

Anh mài mực nước thật tốt, cầm bút lông viết vài chữ lên giấy. Lan Ninh nín thở tập trung đứng ở bên cạnh ngắm, trong lòng tràn ngập chờ mong.

Ừ, thầy viết chữ rất đẹp, còn là tên của cô nữa chứ!

Sau đó cô nhìn thấy, tư thế Ngón Nho Ngữ vô cùng chuẩn xác, anh thoải mái viết xuống giấy hai chữ “Súp Lơ”.

Lan Ninh : “... “

“Sao vậy, không thích à?” Lúc Ngón Nho Ngữ đưa giấy cho cô, thì có chút trêu chọc hỏi.

Lan Ninh nhìn anh mà cười nói: “Thầy à, nếu đã viết xong bản thảo, chúng ta cũng nên về thành phố A thôi.”

Ngón Nho Ngữ khẽ thở một hơi, lại bày ra vẻ mặt “thật sự khiến cô không đối phó nổi” mà nói: “Vậy để tôi viết thêm một chữ nữa đi.”

Anh lại cầm bút lên, viết xuống tờ giấy đang được trải dài kia.

Lan Ninh, một nét vừa xuống liền xuất hiện rõ ràng trên mặt giấy.

Sau khi anh hoàn thành tác phẩm thì nhẹ nhàng thổi mấy cái cho khô mực rồi mới chỉ lên bàn: “Làm sao vậy?”

Đĩ nhiên là vì anh vừa viết tên của cô, Lan Ninh mặt đỏ tím đập thình thịch, cô cảm thấy chắc hẳn vì mình đã không yêu đương lâu quá rồi.

“Rất đẹp, cảm ơn anh.” Cô cầm tờ chữ kia, cuốn lại, “Đúng rồi, ở đây có túi dây không? Tôi muốn để bản thảo vào đó.”

Ngôn Nho Ngữ suy nghĩ một chút rồi nói: “Để tôi tìm qua xem sao.”

“Ừ.” Lan Ninh đứng đó chờ anh, ánh mắt lơ đãng lại nhìn xuống hai chữ “Súp Lơ” trên tờ giấy kia. Cô cân nhắc hai giây, hai ba lần cầm tờ giấy lên rồi lại đặt xuống, cuối cùng quyết định cất vào túi xách.

“Đây rồi.” Ngôn Nho Ngữ quả nhiên tìm một chiếc túi dây mang tới cho Lan Ninh. Cô cẩn thận từng li từng tí cất bản thảo vào trong túi, sau đó nói với anh: “Tôi đi dọn hành lý xong sẽ xuống ngay.”

Cô nói xong liền chạy lên gác , bởi vì không mang nhiều đồ,nên thu dọn cũng nhanh. Sau khi xuống nhà, cô mới phát hiện Ngôn Nho Ngữ đã hâm nóng thức ăn buổi trưa rồi bày lên bàn: “Ăn một chút gì đã, từ đây về thành phố A cũng mất mấy tiếng đường xe.”

“Ừm.” Lan Ninh đặt túi hành lý lên ghế sofa, vừa mới ngồi xuống ghế, đèn trong biệt thự đột nhiên sáng lên.

Hai người đều ngẩn ngơ một chút, sau đó quay lại nhìn nhau cười.

Lúc lái xe về thành phố A thì cũng sắp mười giờ rồi. Ngôn Nho Ngữ đưa Lan Ninh về nhà trước sau đó mới lái xe quay về nhà mình.

Dọc đường đi Lan Ninh ôm túi da che chở rất cẩn thận, ngay cả lúc về đến nhà, cũng cẩn thận từng chút một đặt lên đầu giường. Khúc Đồng nghe thấy tiếng cô trở về, hào hứng chạy tới nhìn một chút: “Oa, chị Lan Ninh về rồi đây à! Em gọi điện cho chị mãi mà không được, còn lo chị tu hành thất bại rồi!”

Lan Ninh nghe một hồi rồi mới nói: “Điện thoại hết pin, chị còn đang sạc đây, cô đã làm bài tập xong chưa?”

Khuôn mặt nhỏ của Khúc Đồng lập tức xụ xuống: “Chị Lan Ninh chị không muốn nói chuyện khác à ?.”

Lan Ninh cười cười nói: “Chưa làm xong thì về phòng làm nốt cho chị.”

Khúc Đồng chẹp miệng rồi bỏ đi, Lan Ninh khẽ hát vu vơ mở máy vi tính, đăng nhập Weibo biên tập cập nhật một status mới.

Hôm nay thầy Hạnh Tâm giao bản thảo á: Giao rồi !!! Toàn bộ luôn! !! $\nless(\geq 0 \leq)$ ”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Bản Thảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Sau khi Lan Ninh tắt máy vi tính liền lấy điện thoại di động truy cập danh bạ xóa hai chữ cuối trong tên “Ngôn chó điên chết đi” của ai kia.

Cô lấy tờ chữ Ngôn Nho Ngữ viết cho mình trong túi xách, trải tờ giấy ướt thử khắp phòng tìm chỗ dán, cuối cùng quyết định dán lên mặt tường đối diện giường ngủ.

Đương nhiên, tờ cô dán là hai chữ “Lan Ninh “.

Trước lúc đi ngủ, Lan Ninh nhìn chằm chằm bộ chữ đối diện giường một lúc lâu, rồi mới an tâm từ từ nhắm mắt vào giấc.

Sáng sớm hôm sau, trên cả đoạn đường tới công ty cô giữ chặt túi bản thảo của thầy Hạnh Tâm trong lòng giống như đang giấu một khoản tiền kếch xù.

Bởi vì thứ hai không đi làm, nên hôm nay cô có ý đến sớm hơn mọi ngày, lúc đăng nhập QQ thì phát hiện tối hôm qua Ngôn Nho Ngữ đã gửi cho cô một bản word, là bản thảo anh đã viết lưu trong máy tính trước lúc mất điện. Lan Ninh tải file word xuống, thuận tiện gửi lại một bản cho chủ biên.

Vài ngày không đi làm nên trên QQ liên tích lũy không ít chuyện cần phải xử lý, sau khi gửi xong tin nhắn cho các tác giả thì cũng là lúc chủ biên bước vào phòng. Lan Ninh mau chóng đứng dậy, đưa túi giấy da cho cô: “Chủ biên, đây là bản thảo của thầy Hạnh Tâm, đã thu đủ !”

Chủ biên hơi ngạc nhiên, sau đó là thở phào một hơi nhẹ nhõm: “Cuối cùng cũng nộp bản thảo .” Cô nhận túi giấy da, tháo từng vòng chỉ quấn trên đầu túi giấy.

Lan Ninh đứng bên cạnh giải thích: “Đây là phần cuối cùng, nhưng hôm ấy mất điện nên thầy ấy phải viết tay, phần trước đó tôi đã gửi vào hòm thư cho chị.”

“Được, tôi biết rồi.” Chủ biên lôi bản thảo ra nhìn qua một cái, rồi lại đút vào, mang về phòng làm việc của mình.

Lan Ninh trở lại vị trí của mình, cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi, tảng đá lớn trong lòng rốt cục cũng rơi xuống rồi.

Chẳng được bao lâu, chủ biên lại nhắn tin gọi cô tới phòng làm việc, Lan Ninh nghi hoặc chau mày, nghĩ thầm trong lòng lẽ nào là bản thảo có vấn đề gì?

Cô không dám lè mề, lập tức đi sang phòng chủ biên.

“Chủ biên, bản thảo có vấn đề gì sao?”

Chủ biên ngược mắt nhìn cô một cái, trả lại tập bản thảo cô vừa đưa cho mình: “Vừa rồi tôi đã liên lạc với thầy Hạnh Tâm, anh ta nói hi vọng quyển sách này sẽ do đích thân cô biên tập.”

Lan Ninh nhất thời đứng ngây người tại chỗ, sau mấy phút vẫn không thể tin được: “Đề tôi biên tập?”

“Ừm, nếu thầy đã nói như vậy, quyển sách này cứ do cô phụ trách đi.”

“Nhưng...” Cô chưa có kinh nghiệm biên tập cho tiểu thuyết trinh thám, hơn nữa quyển sách này còn là tác phẩm mới nhất của thầy Hạnh Tâm, “Thật sự đề tôi làm sao?”

“Cô không có lòng tin vào bản thân à?” Chủ biên nhìn cô nói, “Đừng quá lo lắng, lời giới thiệu của biên tập và bìa sách, tôi sẽ thẩm tra lại lần nữa, nếu tôi ok mới cho cô thông qua.”

Có lời đảm bảo của chủ biên làm lá chắn cuối cùng, cô cũng cảm thấy yên tâm không ít, hơn nữa có thể may mắn được biên tập quyển sách này, đối với cô mà nói là cơ hội ngàn năm có một. Cô cảm thấy mình có thể thay đổi cuộc đời, gặp các đại thần cao phú soái rồi ~!

“Yên tâm đi chủ biên, tôi nhất định sẽ biên tập quyển sách này thật tốt, để chị và thầy còn có các độc giả đều cảm thấy thỏa mãn!” Lan Ninh hưng phấn đảm bảo với chủ biên.

Chủ biên cười một tiếng nói: “Một trăm chữ trước đó tôi đã kiểm tra xong, cô xử lý nốt phần bản thảo còn lại đi, rồi gửi lại hết cho tôi.”

“Được!”

“Những bản thảo đã sửa trước đó cũng gửi lại cho tôi.”

“Vâng!”

Lan Ninh ôm bản thảo trong tay, mừng rỡ đi ra. Vừa đứng lúc Bình Quả ăn xong một quả táo, thấy cô mặt mày hớn hở từ phòng chủ biên đi ra, liền reu reo nói: “Sao vậy, chủ biên tăng lương cho cậu à?”

Lan Ninh kích động đi tới nắm chặt tay cô nàng: “Bình Quả! Chủ biên nói thầy Hạnh Tâm muốn tôi biên tập quyển sách này! Cậu nói xem có phải vận may của tôi đến rồi không!”

Bình Quả hơi ngạc nhiên rồi vỗ vỗ vai cô khích lệ nói: “Đây là cơ hội tốt, cậu phải cố gắng lên!”

“Đúng, tôi biết mà!” Tâm hồn Lan Ninh còn đang trôi nổi trên mây, cô cứ có cảm giác không chân thực. ‘Tin Nhấn Từ Vong’ là cuốn sách giá trị nhất trong những quyển cô nhận biên tập bao nhiêu năm hành nghề vừa qua của mình, không nói đến những chuyện khác, chỉ cần có bút danh thầy Hạnh Tâm, cũng đã đảm bảo lượng tiêu thụ cao ngất ngưỡng rồi.

Đối với biên tập mà nói có thể làm ra một quyển sách bán chạy, không chỉ là lợi ích, mà cũng là một sự vinh quang, dù cho sự vinh quang này được hưởng nhờ ánh sáng từ tác giả, cô vẫn cảm thấy rất thỏa mãn!

Cô để bản thảo vào trong ngăn kéo, click mở QQ của thầy Hạnh Tâm: “Thầy, vừa rồi tôi đã nghe chủ biên nói, ‘Tin Nhấn Từ Vong’ sẽ do tôi biên tập, tuy rằng trước đây tôi chỉ làm ở mảng ngôn tình thiếu nữ, thế nhưng mong anh yên tâm, tôi nhất định sẽ làm ra một quyển để anh thấy thỏa mãn nhất! [phấn đấu]”

Hạnh Tâm: Ừ.

O_O, tuy rằng Lan Ninh cảm thấy phản ứng của anh có chút lạnh nhạt, thế nhưng không sao, bây giờ cô đang rất hưng phấn!

Súp Lơ: Cảm ơn thầy đã tin tưởng tôi! Có điều tôi vẫn muốn hỏi nhỏ một câu là, thầy à tại sao anh muốn tôi biên tập tác phẩm này?

Hạnh Tâm: Không có gì, chỉ là tôi muốn nói cho cô biết, muốn thoát khỏi tôi không dễ dàng vậy đâu

Lan Ninh: “...”

Ha ha ha ha ha, tại sao cô lăm miệng hỏi chuyện đó làm gì! Cứ coi như không biết gì mà vui vẻ không được sao?!

Súp Lơ: o(n_n)o~

Cô tắt khung chat với Hạnh Tâm, vừa đúng lúc nhìn thấy chủ biên gửi tin nhắn qua: “Vừa nãy quên không nói, cô hỏi xem thầy Hạnh Tâm còn muốn lấy tập bản thảo kia không, nếu như anh ta không cần, tôi sẽ giữ lại bản thảo luôn.”

Lan Ninh : “...”

Cô nghe lời lại click vào khung chat với Hạnh Tâm: “Thầy, chủ biên hỏi anh còn muốn lấy lại bản thảo không?”

Hạnh Tâm: Muốn, cô gõ lại xong thì mang trả lại tôi.

Súp Lơ: ... Biết rồi.

Súp Lơ: À đúng rồi, chúng tôi sẽ tranh thủ đưa sách ra thị trường vào cuối tháng năm, được chứ?

Hạnh Tâm: Ừm

Súp Lơ: Vậy tôi đi chỉnh sửa bản thảo ♪(¯▽¯) bye~

Hạnh Tâm: Nhớ khi nào gõ xong bản thảo thì mang tới cho tôi, không được ký chuyển phát nhanh.

Súp Lơ: Biết rồi!

Bản thảo này là thứ quý giá cỡ nào chứ, anh không yên tâm như vậy cô cũng có thể hiểu được. Cô gõ lại bản word xong, thì kiểm tra lại so với bản thảo gốc.

Buổi chiều trước khi tan việc, Lan Ninh đưa bản thảo tới bộ phận chỉnh sửa trước rồi chuẩn bị mang bản thảo tới trả lại Ngôn Nho Ngữ. Lúc đến gần khu chung cư nhà anh, cô quyết định tới tiệm bánh ngọt lân trước mua mấy miếng bánh gato, tuy rằng thầy nói anh ta thích bánh của tiệm Đường Tâm Mật Ý, nhưng bây giờ cũng không kịp tới đó.

Lúc đang tính tiền thì một người đàn ông đẩy cửa đi vào, Lan Ninh theo phản xạ ngẩng đầu nhìn một cái, vừa thấy rõ ai kia thì liền nhăn mày khó chịu.

Lại là Vu Mộ Viễn! Tại sao tên này còn chưa logout khỏi cuộc sống của cô!

Vu Mộ Viễn cũng nhìn thấy cô, hần có vẻ mừng ra mặt: “Lan Ninh, chúng ta thật là có duyên.”

Lan Ninh thầm cười nhạo hai tiếng trong lòng, rồi giục cô thu ngân đứng đối diện: “Phiền cô thanh toán nhanh giúp tôi với, cảm ơn.”

Vu Mộ Viễn coi như không thấy đối phương chẳng thèm quan tâm đến mình, còn rất nhiệt tình mà tranh thủ: “Để anh thanh toán hộ em luôn.”

“Không cần !” Lan Ninh lấy thẻ ATM từ trong ví ra, đưa cho nhân viên thu ngân. Vu Mộ Viễn mím môi, nói: “Coi như là đã chia tay, cũng không cần tránh né anh ngàn dặm thế chứ.”

Lan Ninh nổi điên nhưng không có chỗ phát tiết: “Vu tiên sinh, tôi đã nói rất rõ ràng với anh rồi, lần sau nếu anh gặp tôi, mong anh cứ coi như không quen biết.”

Cô nàng thu ngân tò mò đưa mắt đánh giá hai người bọn họ, sau khi tính toán tổng số tiền trên máy liền nói: “Tổng cộng là bảy mươi tám tệ, cảm ơn quý khách.”

Lan Ninh cất thẻ ATM vừa quẹt vào túi xách, sắp xếp cẩn thận mấy chiếc bánh gato xong liền chuẩn bị đi ra, nhưng không ngờ Vu Mộ Viễn lại ngang nhiên rút tập tài liệu cô đang ôm trong ngực.

“Anh làm gì vậy? !” Lan Ninh tức giận nhìn hắn, trong đó là bản thảo của thầy Hạnh Tâm, thậm chí cả bản thảo của thầy hắn ta cũng dám cướp! Cô đặt túi bánh gato xuống, chuẩn bị tư thế có thể cho hắn một đấm bất cứ lúc nào: “Đây là tài liệu nội bộ của công ty tôi, mời anh trả lại cho tôi.”

Vu Mộ Viễn nói: “Anh mời em ăn một bữa, sau khi com nước xong anh sẽ trả lại.”

Lan Ninh hít một hơi, nắm đấm trên tay có chút ngứa : “Thật không tiện, nhìn mặt anh tôi không ăn nổi, mời anh ngay lập tức trả túi tài liệu lại cho tôi!”

Vu Mộ Viễn lại nhìn cô với ánh mắt đau buồn, trong mắt còn có ý van xin tha thiết: “Chỉ một bữa com cũng không được sao? Ăn xong bữa com này, chúng ta sẽ không thiếu nợ nhau gì nữa.”

“Ha ha.” Lan Ninh nở nụ cười nói thẳng, “Anh cảm thấy những chuyện mình làm, chỉ ăn một bữa com là có thể xóa hết sao? Xin lỗi, tôi không rộng lượng thế đâu.”

Cô nói xong thì định cướp túi giấy trên tay hắn, đúng lúc này cửa lớn của tiệm bánh lại bị đẩy ra lần nữa. Một bóng người tiến về phía Vu Mộ Viễn, đột nhiên không để hắn kịp phản ứng người đó liền rút túi giấy trên tay hắn.

Vu Mộ Viễn và Lan Ninh đều ngây người, Lan Ninh nhìn về phía người kia, suýt chút nữa lại muốn ngất. Đó là một người đàn ông đeo khẩu trang, nhưng cho dù anh che kín một nửa mặt, Lan Ninh vẫn nhận ra anh.

Không phải là Ngôn Nho Ngữ đấy sao ?!

Tuy rằng cảnh tượng lúc này có chút hỗn loạn, nhưng nếu bản thảo đã trở về tay bọn họ thì cô cũng không cần đứng đây làm gì nữa . Cô cầm lấy túi bánh gato đang đặt ở quầy thanh toán mà nhìn Ngôn Nho Ngữ một cái rồi đi thật nhanh ra ngoài: “Đi thôi!”

Ngôn Nho Ngữ không đi ra luôn, anh cầm túi giấy trên tay, khẽ chau mày nhìn Vu Mộ Viễn.

Lông mày Vu Mộ Viễn cũng nhíu lại , dường như vô cùng bất mãn với tên Trình Giáo Kim bỗng xuất hiện giữa đường này: “Anh là ai?”

Ngôn Nho Ngữ kéo khẩu trang xuống một chút, để lộ khuôn mặt: “Là bạn trai của Lan Ninh, chúng ta đã từng gặp nhau ở siêu thị.”

Lần này Vu Mộ Viễn lại càng chau mày khó chịu hơn, Ngôn Nho Ngữ nhìn hẩn, mở miệng vừa cảnh cáo lại giống như đe dọa: “Đừng có bám theo Lan Ninh nữa.”

Giọng nói của anh lạnh lẽo, lại sắc bén giống như kim loại, khiến bầu không khí bỗng trở nên nguy hiểm .

Trong khoảnh khắc ấy Vu Mộ Viễn thậm chí đã có cảm giác anh muốn lao tới giết hẩn.

Ngôn Nho Ngữ lại liếc mắt nhìn hẩn một cái rồi lại kéo khẩu trang lên, đi ra khỏi tiệm bánh gato.

Lan Ninh đang chờ anh bên ngoài, thấy giờ anh mới đi ra, cô có chút bất mãn nói: “Sao anh lè mề thế hả?”

Ngôn Nho Ngữ không trả lời, chỉ giờ túi giấy đang cầm lên hỏi cô: “Bên trong là bản thảo của tôi à?”

“À...” Lan Ninh có chút lúng túng, “Coi như anh không tới, tôi cũng có thể cướp lại!”

Ngôn Nho Ngữ im lặng nhìn cô.

Anh không nói gì nhưng lại tạo ra sức ép vô hình khiến Lan Ninh như không có chỗ dung thân, cô ho nhẹ hai tiếng, không thể làm gì khác hơn là nói lảng sang chuyện khác: “À ừm, sao anh đến đây đúng lúc thế?”

Ngôn Nho Ngữ giờ túi đồ đang cầm trên tay cho cô nhìn: “Tôi tới siêu thị mua đồ, vừa đúng lúc thấy cô đang trong đó.”

“Ồ... Vậy anh đeo khẩu trang làm gì?”

Ngôn Nho Ngữ nở nụ cười một tiếng, một tay kéo khẩu trang xuống: “Cô nói xem vì ai mà tôi phải đeo khẩu trang?”

Vết xanh tím rõ ràng vẫn còn hiện bên khóe môi của anh, vừa nhìn qua liền biết bị người ta đánh.

“À... hình như tôi hơi nặng tay đấy nhì, ha ha.”

“Lúc kết toán tiền nhuận bút thì nhớ thêm cả tiền thuốc thang vào đấy.”

Lan Ninh : “...”

Cô thầm mắng anh hẹp hòi trong lòng, Ngôn Nho Ngữ đi bên cạnh cô hỏi: “Bạn trai cũ của cô sống ở gần đây à?”

“Hắn là vậy...” Bằng không cũng sẽ không gặp hẩn ta nhiều như vậy.

Ngôn Nho Ngữ im lặng một lúc rồi nói: “Tôi muốn dọn nhà.”

Lan Ninh sắc nước miếng: “Cái gì?”

“Tôi muốn dọn nhà.” Ngôn Nho Ngữ lặp lại lần nữa, “Cứ nghĩ hẩn ta lảng vảng ở khu này, tôi cứ có cảm giác không khí bị ô nhiễm.”

Lan Ninh : “...”

Ừm, kỳ thực cô cũng hiểu được tâm trạng đó, nhưng anh và Vu Mộ Viễn có thâm thù đại hận gì đâu chứ?

“Đúng rồi, bạn trai cũ của cô tên là gì?” Ngôn Nho Ngữ đột nhiên hỏi.

Lan Ninh ngẩn người, hỏi ngược lại: “Anh hỏi chuyện này làm gì?”

“Không có gì, chỉ là muốn thu thập tư liệu sống hàng ngày thôi.”

“Hà?” Ánh mắt Lan Ninh lóe lên một chút nghi hoặc, cô biết các tác giả lúc sáng tác thì cần chút tư liệu, có điều tên cũng phải thu thập sao? A, thôi đi, dù sao cái tên Vu Mộ Viễn cũng không phải bí mật thương mại gì, nếu thầy muốn lấy vậy thì cứ lấy đi.

“Vu Mộ Viễn.” Lan Ninh nói, khua tay viết từng chữ cho anh xem.

“Ừm.” Sau khi Ngôn Nho Ngữ nhìn rõ thì gật gật đầu với cô nói, “Bản thảo tôi còn muốn sửa vài chỗ.”

“Ừm, được, tôi đã gửi một nửa bản thảo đi soát lỗi, lúc anh sửa lại chỗ nào thì nhớ đánh dấu cho tôi biết.”

“Ừm, tôi sửa xong sẽ gửi lại cho cô.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Bản Thảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Ngày hôm sau Ngôn Nho Ngữ đã sửa xong bản thảo và gửi cho cô, lúc đó Lan Ninh đang trong giờ nghỉ trưa.

Nghe thấy tiếng kêu tách tách có thông báo mới từ QQ, cô bỏ dậy nhìn qua, là bản thảo thầy Hạnh Tâm gửi tới, cô liền mau chóng tải file word về.

Sau khi mở file ra, cô cẩn thận đọc lại những chỗ thầy vừa sửa. Về tình tiết cũng không có gì thay đổi nhiều lắm, anh cũng chỉ thêm vào một vài chi tiết nhỏ, trong đó có một chi tiết nhỏ nhất phải nói tới, chính là anh thay tên người chết thành Vu Mộ Viễn.

Lan Ninh : “...”

Vu Mộ Viễn cũng đọc tác phẩm của thầy Hạnh Tâm, dù sao lúc đó khi anh ta muốn bắt chuyện với cô, thì cũng dùng tiểu thuyết trinh thám mà tiếp cận với cô. Lan Ninh nghĩ một lúc, khi Vu Mộ Viễn mở sách mới của thầy Hạnh Tâm, phát hiện mình trở thành người chết dưới ngòi bút của anh... cảnh tượng này sáng khoái cỡ nào chứ.

Hơn nữa lượng tiêu thụ sách của thầy Hạnh Tâm rất lớn, thậm chí có thể sẽ được phiên dịch thành nhiều phiên bản để xuất bản ra nước ngoài, còn có khả năng lớn là được chuyển thể thành phim truyền hình dài tập.

... Cô cảm giác diện tích bóng ma bao trùm trong lòng Vu Mộ Viễn e rằng Gaussian [1] cũng không tính được.

[1] Gaussian : nhà toán học người Đức, được mệnh danh là ‘hoàng tử toán học’ là người phát minh ra tích phân; vi phân. Hồi xưa học tích phân cũng có đoạn tính diện tích đấy ạ .

Cô xoa xoa chớp mũi, kiểm tra lại một lần những chỗ anh vừa sửa, phát hiện có thêm tình tiết trên thân thể người chết còn có vài vết thương do bị làm nhục.

Lan Ninh : “...”

Tác giả chính là người tùy hứng như thế đấy.

Cô uống một hớp nước chanh đang đặt trên bàn, rồi gửi bản thảo anh đã sửa để đi hiệu chỉnh trước, sau đó mới mở khung chat với thầy Hạnh Tâm.

Súp Lơ: Thầy, trước đây anh có quen Vu Mộ Viễn sao? (:3" ∠)_

Hạnh Tâm: Không quen, chẳng qua tôi thấy cái tên này nghe cũng hay.

Lan Ninh : “...”

May là anh ta không cảm thấy tên cô cũng êm tai.

Súp Lơ: Ồ...

Súp Lơ: Đúng rồi, có chút chuyện liên quan tới trang bìa sách mới của anh, bởi vì quyển này cũng cùng hệ liệt với ba quyển trước đó, vì vậy tôi nghĩ nên duy trì phong cách trước đây, chúng ta sẽ nhờ họa sĩ trước đây vẽ luôn nhé?

Hạnh Tâm: Được.

Súp Lơ: Được, vậy tôi sẽ hẹn họa sĩ trước vậy !

Súp Lơ: Nhắc mới nhớ, tên họa sĩ này cũng đặc biệt thích trốn bài đấy, chẳng trách anh ta thường giúp anh thiết kế trang bìa

Hạnh Tâm: Cái đó gọi là không phải người một nhà thì không vào chung một cửa không thì tôi kéo anh ta vào nhóm chung cũng được.

Súp Lơ: ... Nhóm kia của anh không phải chỉ dành cho tác giả thôi sao? Buông tha cho họa sĩ người ta đi!

Hạnh Tâm:

Lan Ninh tắt khung chat không thèm để ý đến anh nữa, sau khi hẹn với họa sĩ ngày giao bài xong xuôi, thì cô lại tiếp tục đọc bản thảo. Bởi vì quyển sách này cuối tháng năm đã phải ra thị trường, nên mỗi phân đoạn cô đều kiểm tra rất chặt chẽ, chỉ sợ một mất xích bị lỗi, sẽ kéo theo làm chậm toàn bộ tiến độ.

Thứ sáu trước khi tan làm, Lan Ninh đứng giờ báo cáo tiến độ công việc cho Ngôn Nho Ngữ.

Súp Lơ: Thầy, anh có ở đây không? Báo cáo tiến độ tuần này, giai đoạn hai đã hoàn thành ✓

Hạnh Tâm: Ồ.

Lan Ninh phì cười, tác giả nổi tiếng quả nhiên khác người thường, bình thường nếu là các tác giả nhỏ, thường thường sẽ tích cực nhắn tin hỏi cô tiến độ sách mới thế nào, vậy mà bây giờ cô lại là người chủ động báo cáo với anh, anh ta còn làm ra vẻ không thèm để ý, hừm.

Súp Lơ: Còn nữa tôi có viết một đoạn giới thiệu ngắn và lời tuyên truyền cho sách, tôi gửi qua cho anh xem luôn nhé ~($\geq \nabla \leq$)/~

Cô nói xong liền copy đoạn mình vừa viết xong vào khung chat, rồi có chút lo lắng chờ anh nhắn lại.

Hạnh Tâm: Thiên vương giới tiểu thuyết trinh thám Trung Quốc, tác giả có hàng ngàn độc giả theo đuổi – đại sư Hạnh Tâm

Hạnh Tâm: Danh hiệu này có phải quá dài rồi không?

Súp Lơ: Ta là Phật tổ Như Lai thay mặt Ngọc Hoàng đại đế quan thế âm bồ tát chỉ định sứ giả mỹ hầu vương Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không của Hoa Quả Sơn – Động Thủy Liêm lên đường tới Tây Thiên thỉnh kinh.

Súp Lơ: Anh cảm thấy thế nào ?.

Hạnh Tâm:

Hạnh Tâm: Mỗi lần đọc mấy lời tuyên truyền của biên tập viên các cô, tôi luôn có cảm giác mắc chứng khó ở. =)))

Súp Lơ: o(n_n)o~

Súp Lơ: Tôi đi họp trước .

Hạnh Tâm: Tôi vừa quyết định dọn nhà .

Câu nói này thành công khiến Lan Ninh đang định tắt QQ thì ngừng tay lại.

Súp Lơ: Thầy, anh nói thật đấy à ???

Hạnh Tâm: Đương nhiên, nhà tôi cũng tìm rồi, tuần này sẽ chuyển qua đó

Lan Ninh : “...”

Sao viết bản thảo cũng không thấy anh hiệu suất như thế!

Súp Lơ: Thầy, dọn nhà xong phải báo địa chỉ nhà mới cho biên tập của anh đấy nhé ^_^

Hạnh Tâm: Cô đoán xem tôi có báo không?

Lan Ninh : “.....”

Không sao, sau này còn rất nhiều chuyện phải phải có địa chỉ của anh, cô không tin không khiến anh khai được.

Hạnh Tâm: À đúng rồi, căn nhà hiện giờ tôi cũng không bán, bên cô có ra sách hoặc ký lại hợp đồng, thì cứ ký gửi thẳng đến đây, bảo vệ sẽ nhận giúp tôi.

Súp Lơ: ... [bái bai]

Sau khi tan làm, Lan Ninh tìm số của Diệp Trường trong danh bạ điện thoại, gọi qua cho cậu ta một cuộc. Điện thoại vừa vang lên vài tiếng liền có người nhận, chất giọng trong cao khiến người ta đắm chìm trong ánh mặt trời ấm áp của Diệp Trường truyền tới từ đầu bên kia: “Biên Biên, không ngờ chị lại gọi điện thoại cho tôi! Chị tìm tôi có chuyện gì không?”

Lan Ninh cười nói: “Tuần này cậu có rảnh không? Lần trước tôi nói muốn mời cậu ăn cơm, đến bây giờ mới có dịp.”

“Biên Biên mời tôi ăn cơm đương nhiên là rảnh rồi.” Diệp Trường nói tới đây bỗng dừng lại một chút, có chút tò mò mà hỏi cô, “Biên Biên vì thầy Hạnh Tâm giao bản thảo, nên tâm trạng chị bây giờ rất vui sao?”

“Cậu vừa nhắc tới anh ta thì tôi liền không vui.” Lan Ninh nghĩ đến chuyện sau khi chủ biên biết tin thầy Hạnh Tâm dọn nhà xong, sẽ uy hiếp cô như hôm đòi bản thảo để moi ra địa chỉ của anh. Cô lắc đầu, muốn xóa hết những chuyện rắc rối ấy trong đầu: “Vậy thì ngày mai đi, cậu muốn ăn gì?”

“Tôi ăn gì cũng được, Biên Biên cứ chọn món mình thích ăn đi.”

“Như vậy sao được, tôi đã nói sẽ mời cậu ăn cơm mà.”

“Biên Biên thích ăn gì tôi cũng thích ăn món đó.”

Lan Ninh nở nụ cười một tiếng nói: “Vậy cũng được, tôi nghĩ ra ăn gì sẽ nhắn lại cho cậu biết, tôi tới trạm tàu điện ngầm rồi cúp máy trước nhé.”

Lúc cô về đến nhà Khúc Đồng đã tan học, cô vừa đứng ngoài cửa cời giày vừa hỏi Khúc Đồng: “Ngày mai em có rảnh không? Chị đưa em ra ngoài ăn một bữa.”

Khúc Đồng cao hứng nói: “Rảnh lắm rảnh lắm! Ngày mai là ngày lễ gì vậy?”

“Không phải ngày lễ gì cả.” Lan Ninh đi dép vào rồi nói, “Trước đây có một cậu nam sinh ở đại học Đê Đê mời chúng ta một bữa em còn nhớ không? Cậu ta mời chị ăn cơm hai lần, cứ thế cũng không tiện, ngày mai chị định mời cậu ta một bữa.”

Khúc Đồng hơi ngạc nhiên một chút, bỗng nhiên tỉnh ngộ chớp mắt mấy cái: “Ồ —— là anh đẹp trai ấy à, hóa ra là em được thơm lây nhờ anh ta.” Cô theo Lan Ninh tới cửa phòng ngủ, đứng ở cửa nhìn cô, “Có điều chị mời anh ấy ăn cơm còn gọi em đi, không tiện lắm chứ?”

“Có chuyện gì sao?” Lan Ninh nhìn cô kỳ quái, cô cảm thấy dù sao cũng là mời ăn cơm, thuận tiện đem theo Khúc Đồng cùng tới, không phải vậy thì con bé sẽ không cần ở nhà ăn mì nữa sao?

Khúc Đồng cười nham hiểm như mấy bà thím nhiều chuyện mà nhìn cô: “Em thấy anh đẹp trai ấy rất thích chị đấy, em tới đó làm kỳ đà cản mũi tất nhiên là không hay rồi.”

Lan Ninh im lặng một chút rồi quay đầu lại nói: “Ừm, vậy em ở nhà ăn mì đi.”

“Đừng.” Khúc Đồng vội sáp lại gần cô, “Em đi theo giúp chị kiểm tra anh ta vẫn tốt hơn mà!”

Lan Ninh không nhịn được mà cười: “Nha đầu như em có thể giúp chị kiểm tra người ta sao.”

“Hừ hừ, đừng thấy em mới lớp mười một mà coi thường nhé, riêng về chuyện đó em nhất định sẽ không dốt hơn chị đâu.” Khúc Đồng nắm tay Lan Ninh cười hi hi nói, “Ngày mai chúng ta tới công viên Ánh Sao đi, giờ đang là tháng ba vừa đúng lúc ngắm hoa, Hoa hải đường ở đó đẹp lắm chị à.”

Lan Ninh hơi giật giật lông mày, mấy nhà hàng gần công viên Ánh Sao đắt chết đi được. Haiz thôi vậy, dù sao cô cũng hiếm có lần được mời khách thế này: “Được rồi, vậy tới công viên Ánh Sao đi.”

“Quá tuyệt rồi! Có điều em cảm thấy tốt nhất chị nên hỏi ý kiến anh đẹp trai kia xem sao, xem anh ấy có ngại khi chị dẫn thêm người đi không?”

Lan Ninh ngẫm lại thấy rất hợp lý, vừa bấm xong đi ra liền nhắn một tin qua Wechat cho Diệp Trường: “Ngày mai tới công viên Ánh Sao nhé, tôi dẫn con bé ở cùng nhà đi cùng luôn, cậu không ngại chứ?”

Diệp Trường: Là em nữ sinh cao trung lần trước đó sao?

Lan Ninh: Ừm, để nó một mình ở nhà nhất định là lại ăn mì sống qua ngày.

Diệp Trường: Được rồi. ^ _ ^

Lan Ninh: Cảm ơn. ^ _ ^

Cô cảm thấy Diệp Trường không hổ là tiểu thiên sứ ấm áp, quả thực là rất tinh tế.

Diệp Trường: Là Biên Biên mời khách mà, phải là tôi nói cảm ơn mới đúng. ^ _ ^

Sau khi hẹn lại thời gian cẩn thận với Lan Ninh, cậu liền thoát khỏi Wechat, bắt đầu phối hợp quần áo ngày mai phải mặc. Bạn học Kiện Kiện là tay trống của nhóm, cũng là anh em trong ký túc xá của cậu, vừa thấy cậu đứng trước gương thử quần áo, thì không nhịn được mà trêu chọc: “Bạn học Diệp

Trùng này, ngày mai có buổi tập của ban nhạc, lại ăn mặc phong cách như vậy, định đi gặp ai vậy?”

Hắn vừa nói như thế, hai người anh em khác trong túc xá cũng nhìn về phía Diệp Trùng, ồn ào hô ứng.

Diệp Trùng vứt cái áo khoác lên giường mình, phát phát tay với bọn họ như đuổi ruồi: “Đi đi đi, chơi game của mấy người xem phim của mấy người đi.”

Nhưng mấy người anh em cùng phòng sao có thể tốt bụng như vậy, Kiện Kiện huyết sáo với cậu một cái, đen tối mà cười nói: “Tao đoán nhá có phải hẹn Biên Biên nhà mày không?”

“Cam To, Biên Biên là ai vậy?” Hai cậu bạn cùng phòng còn lại nhất thời nổi tính hiếu kỳ, dồn dập hỏi thăm Kiện Kiện vị Biên Biên chỉ mới nghe kể hàng ngày.

Kiện Kiện ra vẻ thần bí nói: “À, Biên Biên á, là học tỷ của chúng ta, chị ấy xinh thôi rồi.”

“Khó trách mấy em gái xinh tươi trường mình không lọt nổi mắt nó, thì ra là thích học tỷ khóa trên!”

“Này, mấy em gái ấy mà biết chắc đau lòng lắm nhờ ~”

Diệp Trùng quay đầu lại, nhìn ba cậu bạn cùng phòng đang trêu đùa mà nói: “Chúng mày cứ nói đi, sau này nếu muốn số em gái nào, thì đừng có vác mặt tới cầu xin tao.”

“...”

Trong phòng nhất thời im lặng như tờ.

Sáng hôm sau, Diệp Trùng mặc bộ quần áo đẹp nhất vừa chọn tối qua, đến công viên Ánh Sao từ rất sớm. Cậu đứng ngoài cửa chính đợi một lúc, thì liền nhìn thấy Lan Ninh và một nữ sinh vừa ra khỏi cửa tàu điện ngầm từ phía xa, và họ đang đi về phía anh.

Lan Ninh mặc chiếc áo gió liền mũ màu hồng như trong tấm ảnh cậu nhìn thấy lần trước, mái tóc dài đen bóng buông dài xõa bên vai. Bên cạnh cô là cô nữ sinh vẫn mặc bộ trang phục kiểu âu như hôm đó, vì thế rất dễ nhận ra họ trong đám người đông đúc. Diệp Trùng vừa nhìn thấy hai người, liền vẫy tay với các cô.

Lan Ninh kéo Khúc Đồng nhanh chóng đi tới, có chút xấu hổ mà nhìn Diệp Trùng: “Cậu chờ lâu rồi à?”

Diệp Trùng cười đùa: “Không đâu, tôi cũng vừa mới đến thôi.”

“Vậy chúng ta qua khóm Hoa Hải đường bên kia chụp ảnh đã, buổi trưa sẽ tới nhà hàng buffet com Tây nhé!” Khúc Đồng hưng phấn kéo tay Lan Ninh, đi về phía vườn hoa hải đường bên kia. Diệp Trùng đi bên cạnh hai người, hỏi Lan Ninh: “Biên Biên, có phải dạo này chị bận lắm không?”

“Ừm, cũng có chút, vất vả lắm thầy Hạnh Tâm mới giao xong bản thảo, sách của anh ấy phải làm nhanh mới kịp ra thị trường đúng hạn.” Lan Ninh nói rồi lại nhìn cậu một chút, “Nhắc tới mới nhớ, gần đây cậu có chăm chỉ viết bản thảo không đấy?”

Diệp Trùng cười nói: “Đương nhiên là có, tôi rất chăm chỉ đấy nhé.”

“Vậy thì tốt vậy thì tốt.”

Khúc Đồng ở bên cạnh thở dài: “Thật không thể chịu được mấy người này mà, hiếm hoi lắm mới có buổi đi chơi, vừa mở miệng lại nhắc ngay tới công việc được.”

Lan Ninh nói: “Rồi, vậy chúng ta không nói chuyện công việc nữa, nói về chuyện thi cử tháng tới của em đi.”

Khúc Đồng: “...”

Cô thò đầu ra nhìn Diệp Trùng đang đứng bên cạnh Lan Ninh: “Anh nói xem nếu sinh con với người như chị ấy, đứa bé đó có phải đáng thương lắm không.”

Diệp Trùng hơi ngẩn người một chút, sau đó cúi đầu nở nụ cười, Lan Ninh mặt đỏ tới mang tai cốc một cái lên đầu Khúc Đồng: “Trưa nay phạt em không được ăn thịt!”

Trẻ con một ngày không học hành, thì đều suy nghĩ mấy chuyện vớ vẩn!

Sau khi đến vườn hoa hải đường, Lan Ninh phát hiện người đến ngắm hoa thật sự rất nhiều. Khúc Đồng lôi cô và Diệp Trùng chụp được không ít ảnh, đến gần buổi trưa mới đói bụng lắm loạn lên đòi ăn cơm.

May mà hôm qua cô đã đặt bàn trước, bằng không bây giờ tới đó không biết còn bàn để mà ăn không đây.

Sau khi người phục vụ dẫn bọn họ tới bàn liền rời đi, Lan Ninh đi lấy món ăn, Khúc Đồng và Diệp Trùng ngồi lại bàn. Khúc Đồng cầm chiếc đĩa trên tay, ngồi lại gần Diệp Trùng hỏi: “Anh trai, có phải anh thích chị Lan Ninh nhà chúng tôi không?”

Diệp Trùng mở to mắt ngạc nhiên nhìn cô nói: “Đúng vậy.”

Khúc Đồng nở nụ cười nham hiểm: “Anh đừng trách em tới làm kỳ đà cản mũi, em cảm thấy anh là người tốt, em sẽ nhớ mà nói mấy lời tốt cho anh ở trước mặt chị Lan Ninh.”

Diệp Trùng không nhịn được mà cười tươi: “Vây cảm ơn em, anh chờ đến lúc đó sẽ đãi em ăn kem nhé.”

“Thành giao!”

“Hai người đang nói chuyện gì đấy?” Lan Ninh cảm động thức ăn về, cũng sắp không ôm nổi nữa rồi, Diệp Trùng mau chóng đỡ thức ăn giúp cô đặt lên bàn.

“Phù ——” Lan Ninh thở phào một hơi rồi nói với Diệp Trùng và Khúc Đồng, “Hai người cũng mau đi lấy món đi.”

“Vây để em đi, hai người cứ từ từ nói chuyện nhé.” Khúc Đồng nhanh chóng đứng dậy, trước khi đi còn nháy mắt với Diệp Trùng như hai chiến hữu thân thiết.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Bản Thảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Ba người ăn từ từ mất hai tiếng mới xong bữa buffet, sau đó Lan Ninh đi thanh toán hóa đơn. Vừa bước ra khỏi nhà hàng, cô thể nhìn thấy không ít người đang chụp ảnh xung quanh, còn có vài vị khách du lịch nước ngoài tóc vàng mắt xanh.

Công viên Ánh Sao bây giờ đã trở thành một địa điểm du lịch rất hút khách của thành phố, có rất nhiều du khách nơi khác thậm chí là cả du khách nước ngoài, nếu đến thành phố A nhất định sẽ dạo qua một vòng quanh đây.

Sau khi Khúc Đồng ăn xong thì có chút buồn ngủ, cô nàng ngáp một cái, rồi nói với Lan Ninh: “May là em thông minh, phải đi chụp choẹt trước rồi mới ăn cơm, chứ bây giờ mới đi chụp thì có mà xấu chết, vậy em cũng bị phỏng lên vì cái bụng no này rồi.”

Lan Ninh và Diệp Trùng đều nở nụ cười, ba người lại đi dạo thêm một vòng trong công viên, Khúc Đồng thực sự mệt không đi nổi nữa, liền làm loạn đòi về nhà ngủ. Diệp Trùng vốn còn định mời hai người đi xem phim, có điều thấy Khúc Đồng trông có vẻ sẽ ngất đi bất cứ lúc nào, nên cũng đành thôi.

Lần sau cậu lại hẹn Lan Ninh đi xem phim cũng được.

Trước khi rời khỏi công viên Ánh Sao, Lan Ninh đặc biệt tới tiệm Đường Tâm Mật Ý chọn vài miếng bánh gato. Khúc Đồng ngạc nhiên mà nhìn cô: “Không phải chứ chị Lan Ninh, chị vẫn ăn được nữa á?”

Vừa nãy trong nhà hàng buffet, bọn họ tuyệt đối đã ăn với một trăm phần trăm công lực.

Lan Ninh khẽ hừ hai tiếng không nói gì, chọn xong vài miếng bánh gato, cô liền mang bánh tới quầy thu tiền thanh toán.

Diệp Trùng thấy vậy liền chủ động mở ví lấy tiền trả hộ cô: “Biên Biên, chị mời tôi ăn cơm, bánh gato để tôi trả giúp chị đi.”

“Không cần không cần.” Lan Ninh mau chóng từ chối cậu ta, mấy miếng bánh này là cô định mua cho thầy Hạnh Tâm, làm sao có thể cậu ta trả tiền được.

Diệp Trùng cười nói: “Chị đừng khách sáo với tôi như vậy.”

“Không phải, mấy miếng bánh gato này là tôi mua tặng người ta, làm sao có thể để cậu trả tiền.” Lan Ninh cầm chặt ví của cậu mà đẩy ngược trở lại, rồi đưa thẻ thanh toán của mình cho nhân viên thu ngân.

Khúc Đồng đứng bên cạnh nghe xong, ngay lập tức tò mò gọi chuyện: “Chị muốn tặng người ta? Tặng cho ai vậy? Em đoán nhất định không phải chị Đại Thanh.”

Lan Ninh nở nụ cười ha ha một tiếng: “Tặng cho cô ấy không phải chà đạp đồ ăn quá sao.” Lần trước cô còn cố ý cầm một miếng bánh gato Nga cho cô nàng, vậy mà nàng ta còn nói bánh gato của cô nhạt toẹt!

Khoảnh khắc ấy Lan Ninh tự thề sau này nhất định sẽ không cho nàng ta một vụn bánh nào nữa.

Lúc này ở nơi xa xôi Đại Thanh đang ngồi trong nhà bỗng hắt xì lớn một cái.

“Thế chị định tặng ai vậy?” Khúc Đồng lại càng hiếu kỳ hơn, chưa từ bỏ mà quyết truy hỏi đến cùng.

“Một người bạn thôi, đâu ra mà em hỏi lắm vậy.” Lan Ninh cốc một cái lên đầu con bé, cắt thẻ vào ví tiền, rồi nhận hộp bánh đã được xếp gọn gàng.

“Đây miếng bánh gato pudding chanh này cho cậu.” Cô cầm một miếng bánh gato đưa cho Diệp Trùng đang đứng bên cạnh. Diệp Trùng hơi ngẩn người rồi cũng vui vẻ nhận lấy: “Cảm ơn Biên Biên.”

“Đừng khách khí, chỉ là vừa đúng lúc trong tên cậu cũng có chữ Trùng thôi.” [1]

[1] Chữ Trùng 澄 trong Diệp Trùng gần với chữ Cam 橙 trong quả cam.

Diệp Trùng: “...”

Thế nên cứ người nào mà có chữ Trùng trong tên thì cả đời người đó sẽ bị gọi là Cam To [2] chắc.

[2] Biệt danh của DT =>) ngay chuong trước các cậu bạn cũng gọi DT là Cam to mà .~

Ba người rời khỏi tiệm bánh ngọt, thì đi thẳng tới trạm tàu điện ngầm. Vì không đi cùng một chuyến tàu điện, nên vừa tới trạm tàu Lan Ninh liền tạm biệt Diệp Trùng: “Vậy chúng tôi đi trước, hôm nay chơi rất vui!”

Diệp Trùng cười nói: “Tôi cũng rất vui, lần sau nếu có cơ hội tôi sẽ mời Biên Biên đi chơi.”

“Được, lần sau gọi thêm nhiều người nữa hơn nhé.”

Diệp Trùng chỉ nhìn cô cười chứ không nói gì.

Lan Ninh vẫy vẫy tay với cậu rồi lúi Khúc Đồng đi vào cửa tàu.

Khúc Đồng ngồi trên tàu điện ngủ gật một lúc, lúc đi xuống lại càng mông mông lung lung, Lan Ninh gần như là phải kéo theo con bé về nhà.

Vất vả lắm mới về đến cửa khu chung cư, Lan Ninh liền nhìn thấy một chiếc xe Jaguar màu bạc đang từ từ tiến vào. Cô hơi ngẩn người, chiếc xe này cũng thật giống xe của thầy Hạnh Tâm.

Cô mau chóng kéo Khúc Đồng bước nhanh vào tầng trệt, liền nhìn thấy chiếc kia Jaguar dừng lại ở gần bồn hoa. Biển số xe của Ngôn Nho Ngữ cô không nhớ rõ, nhưng kiểu dáng và màu sắc của chiếc xe này thật sự rất giống chiếc xe đó.

Cô vừa đi vừa đánh giá chiếc xe này, không ngờ vừa đi qua ghé lái chính cửa sổ đột nhiên hạ xuống, từ bên trong Ngôn Nho Ngữ thò nửa đầu ra: “Thật trùng hợp.”

Lan Ninh : “...”

... Vấn đề ở đây không phải có trùng hợp hay không !!!

“Thầy, sao anh lại ở đây?” Cô mau chóng bước tới, Khúc Đồng cũng giật mình một cái mà tỉnh ngủ.

Cô nàng vừa mở mắt, liền nhìn thấy một người đàn ông tóc ngắn ngồi trên chiếc xe màu bạc đang lộ đầu ra nhìn về phía các cô, đôi môi mỏng khẽ gọi còn nhoeo miệng mà cười một cái.

... Trời ạ đẹp trai quá đi!

Trái tim thiếu nữ Khúc Đồng nhất thời bùng cháy, cô nàng kéo tay áo Lan Ninh, có chút kích động hỏi: “Chị Lan Ninh, anh ấy là ai vậy? Chị quen à?”

Lan Ninh không thèm để ý đến cô nàng, vẫn nhìn thẳng Ngôn Nho Ngữ hỏi lại lần nữa: “Thầy, sao anh lại ở đây?”

Ngôn Nho Ngữ nhướn mày mà nói với cô: “Bởi vì tôi chuyển tới đây, không phải tôi đã nói với cô cuối tuần tôi sẽ dọn nhà sao?”

Lan Ninh nhất thời đứng ngây người như phỗng.

“À, vậy đây không phải hàng xóm mới của mình sao!” Hoàn toàn ngược lại với Lan Ninh đang ngây dại, tâm trạng vui sướng của Khúc Đồng hiện rõ ngay trên mặt. Ngôn Nho Ngữ nhân tiện cũng nhìn về phía cô, suy nghĩ một chút rồi nói với Lan Ninh: “Đây chính là chủ nhà trọ tốt bụng của cô à?”

“Là em là em!” Khúc Đồng kích động đáp một tiếng, “Xin chào, em tên Khúc Đồng! Năm nay mười bảy tuổi, năm hai cao trung, em thích nhất ngữ văn và tiếng anh, ghét nhất là toán học...”

Lan Ninh : “...”

Chờ chút, tại sao con bé này lại vốn giới thiệu bản thân như vậy ?

Ngôn Nho Ngữ khẽ cười một tiếng rồi nhìn sang Lan Ninh : “Chủ nhà trọ của cô cũng thú vị như cô nhì.”

Lan Ninh : “...”

Khúc Đồng đứng bên cạnh mắt sáng lên nhìn anh: “Thật sao? Mấy đứa bạn em cũng nói em thú vị đấy, mà thật ra nếu anh quen với em lâu hơn, anh sẽ càng phát hiện ta em còn thú vị hơn bây giờ!”

Lan Ninh : “...”

Đây là chuyện gì, thiếu nữ động lòng xuân rồi sao?

Ngôn Nho Ngữ cười một tiếng, trong nháy mắt thoáng nhìn qua chiếc túi Lan Ninh đang xách trên tay, trên túi có in logo tiệm bánh ngọt Đường Tâm Mật Ý, không ai có thể quen với nó hơn anh. Đuôi lông mày vừa cong lên anh liền mở miệng hỏi: “Bánh đó là...?”

“À, bánh này là tôi mua cho thầy.” Lan Ninh vội vàng đưa túi bánh gato cho anh, vừa nãy cô còn đang phiền não về chuyện Ngôn Nho Ngữ dọn nhà thì phải đưa mấy cái bánh này thế nào, cuối cùng không ngờ vừa trở về nhà liền gặp mặt anh luôn.

Ngôn Nho Ngữ nhận túi bánh từ tay cô, liếc vào trong nhìn một chút, rồi hài lòng nhận lấy : “Cám ơn, hôm nay hai người tới công viên Ánh Sao à ?”

“Đúng vậy đúng vậy!” Lan Ninh còn chưa nói, Khúc Đồng đứng cạnh cô đã cướp lời mà đáp, “Còn một anh chàng đẹp trai đi chung nữa! Chúng em chụp rất nhiều ảnh đấy!”

Lan Ninh : “...”

Chị nói này Khúc Đồng, em mới gặp người ta lần đầu tiên, mà sao chuyện gì cũng phun ra với người ngoài hết thế ?!

Quả nhiên sắc mặt Ngôn Nho Ngữ liền thay đổi, anh ngừng đầu quan sát về mặt Lan Ninh : “Anh đẹp trai? Tôi đoán là hạt lạc giải buồn?”

Lan Ninh : “...”

Cảnh tượng này quả thực kỳ quái , tại sao cô cứ có cảm giác như đang bị bắt gian vậy?

“Hạt lạc? Anh trai kia tên là Diệp Trường mà nhì.” Khúc Đồng lại một lần nữa cướp đáp, “Anh ấy cũng là tác giả của chị Lan Ninh! Thì ra mấy miếng bánh gato này chị ấy mua cho anh, xem ra anh Diệp Trường là được thơm lây từ anh nên mới có bánh đấy.”

Ngôn Nho Ngữ neho mắt mà hỏi: “Cậu ta cũng có bánh gato sao?”

“Đúng, là bánh pudding cam!”

Ngôn Nho Ngữ ngừng đầu nhìn Lan Ninh : “Cô còn mang bánh gato của tôi cho hạt lạc kia?”

Lan Ninh : “...”

Cái gì gọi là bánh gato của anh? Rõ ràng là bánh do cô mua mà!

“Hơn nữa còn là bánh pudding cam tôi thích nhất.” Ngôn Nho Ngữ cong môi cười nhạt rồi hạ cửa kính xe xuống, “Vèo” một tiếng lái xe đi thẳng.

Lan Ninh : “...”

Mẹ nó, rốt cục là có chuyện gì vậy? Vừa mới không phải còn nói cám ơn với cô sao?

Cô xoay người đang định hỏi tội kẻ cầm đầu, ai ngờ vừa quay sang liền nhìn thấy vẻ mặt si mê của Khúc Đồng đang nhìn chiếc xe kia biến mất. Lan Ninh không nói gì chỉ cốc một cái lên đầu cô nàng, rồi hét lớn vào tai cô: “Người ta đi xa lắm rồi, còn ở đó mà mê trai!”

Khúc Đồng hồi hồn, mở đôi mắt to tròn ngáp chờ mong mà nhìn Lan Ninh tha thiết: “Chị Lan Ninh, em thấy vừa nãy chị gọi anh ấy là thầy, anh ấy cũng là tác giả phải không? Anh ấy tên gì, từng viết sách gì? Em muốn đi mua hết sách của anh ấy!”

Lan Ninh : “...”

Cô im lặng một lúc rồi mới kéo Khúc Đồng lên nhà: “Chị thật không ngờ cô lại thích kiểu đàn ông lớn tuổi thế này, theo lý thuyết mấy nữ sinh như em không phải thích mấy cậu nam sinh bằng tuổi à? Anh ta năm nay đã hai mươi tám tuổi rồi.”

Còn lớn hơn cô nàng mười một tuổi đấy!

Khúc Đồng không để ý nói: “Chỉ mấy cô nữ sinh ngốc mới thích nam sinh bằng tuổi, nam sinh bằng tuổi có chỗ nào tốt chứ, mình còn phải chăm sóc cậu ta, em chỉ thích những người đàn ông trưởng thành như anh ấy thôi.”

Lan Ninh giật giật khoe miệng: “Có phải em thiếu tình thương của ba lắm không?”

Khúc Đồng cười ha ha hai tiếng: “Cho nên nói chị vẫn còn ngốc lắm, người đàn ông trưởng thành có chỗ nào không tốt chứ, anh ta có thể đáp ứng mọi nhu cầu của chị, vừa đóng vai bạn trai lại có thể đóng vai phụ huynh học sinh.”

Lan Ninh : “...”

Lũ trẻ thời nay quả thực rất đáng sợ , cô nghe xong mà cũng muốn đỏ hết cả mặt.

“Đúng rồi, bút danh của anh ấy là gì? Kết hôn chưa?”

“... Em vẫn nên nghĩ tới bài kiểm tra tháng sau của mình đi.”

Khúc Đồng : “...”

Tại sao chị ấy cứ mở miệng là nhắc tới bài kiểm tra tháng sau như thế? Sau này đứa trẻ nào làm con chị ấy thì thật là đáng thương.

Sau khi về đến nhà Khúc Đồng rốt cục cũng không nhịn nổi nữa, ngã xuống giường liền ngủ thiếp đi, trong lòng Lan Ninh vẫn có chút không yên lòng. Thầy Hạnh Tâm chuyển tới khu chung cư này của bọn họ, vốn là một chuyện rất vui vẻ, chỉ ít là sau này cô giục bản thảo cũng không phải đi xa thế nữa! Nhưng vừa xảy ra chuyện trưa nay, cô lại cảm thấy lo lắng.

Khu chung cư này nói lớn cũng không lớn, nhưng nói nhỏ cũng không phải, cô nào biết anh đang sống ở tầng nào tòa nhà nào đâu.

Cô vừa nghĩ đến chuyện đó, cô liền nhận một tin cho Ngôn Nho Ngữ qua Wechat.

Lan Ninh : Thầy, anh có ở đó không? Tối nay tôi định làm lẩu, anh có muốn qua không? Xem như là chúc mừng anh vừa chuyển nhà mới luôn (^-)/~

Tin nhắn vừa gửi đi như đá chìm biển lớn, Lan Ninh không nhận được mà chau mày mấy lần. Bây giờ mới vừa bắt đầu làm sách, anh ta sẽ không làm loạn lên chơi trò mất tích với cô đấy chứ?

Lan Ninh : Thầy à? Anh thích ăn gì, tôi đi mua ~(≥▽≤)/~

Lan Ninh : Thịt bò? Giá ngàn tăng? Sườn bò? Hay bánh trôi?

Lan Ninh : Ở đây còn có bánh mật từ quê tôi gửi lên, anh có muốn ăn thử không?

Ngôn Nho Ngữ: :)

Lan Ninh thở phào một hơi, rốt cuộc cũng để ý đến cô rồi.

Ngôn Nho Ngữ: Hạt lạc kia có đến không? :)

“Người ta không phải hạt lạc...” Lan Ninh vừa viết xong mấy chữ này, liền mau chóng xóa sạch, rồi viết lại một lần nữa mới gửi, “Đương nhiên là không rồi, chỉ có ba chúng ta thôi.”

Ngôn Nho Ngữ: Được, vậy cô gửi cho tôi số nhà của cô.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Bản Thảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Chẳng bao lâu sau Ngôn Nho Ngữ dựa theo số nhà cô gửi mà tìm đến nơi, lúc đến còn xách theo mấy túi nguyên liệu nấu ăn.

“Thầy, sao anh mua nhiều đồ như vậy làm gì?” Lan Ninh nhận mấy chiếc túi anh đang cầm, nhìn vào trong túi một chút, thịt bò, giá ngàn tăng, xương sườn, bánh trôi, bên trong có không ít đồ.

Ngôn Nho Ngữ nói: “Tôi đi dạo siêu thị một vòng cho quen nên tiện tay mua luôn.”

Lan Ninh : “...”

Đi dạo siêu thị cho quen ... Chòm kim ngư không hổ danh gánh trách nhiệm tham ăn trong mười hai chòm sao.

Cô xách mấy túi nguyên liệu tới nhà bếp, mở tủ lạnh ra nhìn qua: “Trong nhà cũng không thiếu rau dưa, nên không cần mua thêm đồ ăn nữa .”

“Ừm.” Ngôn Nho Ngữ cũng nhìn quanh nhà, ánh mắt của anh dạo qua một vòng liền nói với Lan Ninh “Điều kiện sống ở đây cũng khá tốt, có điều chủ nhà trọ của cô chỉ sống một mình sao?”

“À, ba mẹ con bé đều ở nước ngoài, chỉ có mình nó .”

“Thì ra là như vậy.” Ngôn Nho Ngữ gật gật đầu, không hỏi thêm gì nữa. Lan Ninh lấy đồ ra rồi nói với Ngôn Nho Ngữ: “Vậy chúng ta cắt rau củ ra trước đã, đợi lát nữa Khúc Đồng dậy thì có thể ăn được rồi.”

Ngôn Nho Ngữ nghe xong liền chau mày: “Ồ chung với cô, chủ nhà trọ quả là có lộc ăn.”

Lan Ninh quay người về phía anh mà nhỏ giọng nói nói: “Bởi vì tiền thuê nhà con bé lấy siêu siêu thấp luôn!”

Ngôn Nho Ngữ cười mỉm một cái, đi vào nhà bếp giúp cô thái rau.

Sau khi Khúc Đồng từ phòng ngủ đi ra, liếc mắt liền thấy người đàn ông đẹp trai thành thực đang thái rau trong phòng bếp nhà mình. Cô dụi dụi mắt, còn cho rằng mình còn chưa tỉnh ngủ.

Lan Ninh vừa thấy cô đi ra, liền đặt giá ngàn tảng đã cắt gọn gàng vào một chiếc đĩa lớn, mà nói với cô: “Em đã tỉnh chưa, vừa đúng lúc ăn cơm được rồi.”

“Đây là... ?” Khúc Đồng mở to mắt nhìn Ngôn Nho Ngữ.

“À, tối nay chị làm lẩu nên mời thầy cùng tới ăn luôn, thuận tiện chúc mừng anh ấy dọn nhà mới.”

“Như vậy à, chào thầy!” Khúc Đồng cười cúi người chào Ngôn Nho Ngữ.

“Chào em” Ngôn Nho Ngữ nhìn cô gật gật đầu, tiếp tục cắt súp lơ trên tay.

Cây súp lơ này là anh đặc biệt mua thêm.

Khúc Đồng nhìn một đồng bát sạch đang đặt trên bồn rửa bát, vẻ mặt khó tin mà nhìn Lan Ninh : “Chị Lan Ninh, bữa trưa vừa ăn buffet, tối chị còn ăn lẩu được nữa à?”

“Tại sao không thể?” Lan Ninh kỳ quái nhìn cô nàng, “Chị làm việc cả buổi trưa, cô cho rằng chị ngủ cả chiều như cô đấy à? Hơn nữa thầy ấy ăn nhiều lắm.”

Ngôn Nho Ngữ hạ một nhát dao thật mạnh, khiến một đóa hoa súp lơ bay ra ngoài: “Cô khiêm tốn quá rồi.”

“Đâu có đâu có.” Lan Ninh nhìn bông súp lơ vừa bay ra, bất chợt liền cảm thấy sau lưng thật lạnh.

Khúc Đồng nhặt miếng súp lơ vừa rơi xuống đất, đưa cho Lan Ninh rửa: “Nhắc mới nhớ thầy họ gì vậy, em nên xưng hô với anh thế nào ạ?”

Lan Ninh nói: “Em cứ gọi anh ta là chú Ngôn đi.”

“Cạch” một tiếng, lại thêm một lát súp lơ nữa bay ra ngoài.

Lan Ninh : “...”

Ngôn Nho Ngữ ngừng con dao đang cầm trên tay, nghiêng đầu nhìn Lan Ninh : “Tại sao con bé gọi cô là chị, còn gọi tôi lại là chú?”

Lan Ninh nói: “Bởi vì tôi lớn hơn nó chưa đến mười tuổi, còn anh lớn hơn con bé cả chục tuổi.”

Ngôn Nho Ngữ: “...”

Ai quy định nếu hơn nhau mười tuổi trở lên thì tặng thêm cả một thế hệ?

“Thầy Ngôn còn trẻ như vậy, đương nhiên là anh rồi!” Khúc Đồng cười giọng hai tiếng, lại nhặt một lát súp lơ vừa rơi xuống đất.

“Ha ha.” Lan Ninh rửa qua lát súp lơ vừa rơi xuống đất kia lại lần nữa, rồi đặt vào đĩa.

Đến lúc chuẩn bị gần xong món ăn, Lan Ninh liền bắt đầu ngâm xương làm nước lẩu, hương thơm từ nồi lẩu bắt đầu lan tỏa, ngay cả đến Khúc Đồng ngủ cả buổi chiều, cũng có cảm giác mình vẫn có thể chiến đấu thêm bữa nữa.

Lan Ninh và Ngôn Nho Ngữ đã cùng nhau ăn món trung và cơm tây, nhưng ngồi chung với nhau trên một bàn lẩu như hôm nay thì đây là lần đầu tiên.

Sau khi vớt lượt rau luộc đầu tiên, cô gấp một miếng giá ngàn tảng vào bát của Khúc Đồng, cô nàng vui vẻ nói tiếng cảm ơn với cô.

Ngôn Nho Ngữ ngồi bên cạnh lẳng lặng mà nhìn cô.

Lan Ninh cảm nhận được cái nhìn ra hiệu của anh, khoe miệng khẽ cong lên, lại gấp một miếng giá ngàn tảng, thả vào bát của Ngôn Nho Ngữ: “Thầy à, anh cũng ăn đi.”

“Ừm.” Ngôn Nho Ngữ gấp giá ngàn tảng quấn một vòng chấm vào bát gia vị đỏ đỏ của mình.

“Thầy à, anh ăn cay như vậy cũng không sao à?” Lan Ninh nhìn màu đỏ tươi trong bát anh mà cũng thấy cay, bây giờ ăn cay thế này, có thể nào một ngày nào đó anh lại lấy lý do ăn quá cay mà tiêu chảy nên đòi nộ chậm không?

“Từ nhỏ tôi đã thích ăn cay.” Anh nói xong thì nhìn vào bát Lan Ninh một cái, “Hai người ăn lâu còn cho thêm tương vùng, mới là chuyện khó chấp nhận ấy.”

Lan Ninh bữu môi, cũng gấp cho mình một chút rau: “Có vị tương vùng mới ngon chứ.”

“Vậy thì đó không phải lỗi nấu nguyên chất, mà đó là nồi lẩu bên trong đã có thứ lạ .”

Lan Ninh : “...”

Mấy người chòm kim ngư khi nhắc đến chuyện ăn uống thì đều ra vẻ như thế này sao ?

Cô lại gấp một miếng sườn, bỏ vào bát của Ngôn Nho Ngữ: “Thầy, anh ăn nhiều một chút đi.”

Cô không tin đồ ăn không chặn nổi miệng anh.

Ngôn Nho Ngữ cúi đầu liếc mắt nhìn miếng sườn cô vừa gấp cho mình, im lặng mà bắt đầu ăn.

Ba người ngồi quanh chiếc bàn nhỏ ăn hết một tiếng thì tiêu diệt sạch những món đồ nằm trên bàn. Khúc Đồng no bụng thả mình phịch một cái tựa lưng vào ghế, dường như không còn gì luyến tiếc nữa: “Không xong rồi, em đã thành một con mèo béo, cả ngày mai chắc em không cần ăn gì nữa .”

Lan Ninh dùng muôi vớt vớt vài cái trong nồi, lại múc được một thìa toàn sủi cảo và tôm, rồi thuận tay bỏ vào bát Ngôn Nho Ngữ: “Vậy thì quá tốt rồi, cả ngày mai chị cũng không cần nấu cơm nữa.”

Khúc Đồng mặt mũi mà nhìn trần nhà cũng không nói gì, Ngôn Nho Ngữ ăn nốt đồng sủi cảo và tôm kia, rồi dùng khăn giấy lau miệng: “Cần tôi giúp cô dọn không?”

“Đương nhiên cần!” Lan Ninh đứng dậy khỏi ghế, chỉ vào một đồng bát đĩa đang đặt bên cạnh, “Đồng bát đĩa này giao cho anh nhé.”

Cô nói xong thì cũng bắt đầu thu dọn nồi bát trên bàn, Ngôn Nho Ngữ tranh trước cầm lấy chiếc nồi lẩu đang nóng hổi: “Để tôi, cô đi thu dọn bát đĩa sạch đi.”

“A, được...” Lan Ninh thu tay về, đặt từng chiếc bát chồng lên mâm, còn không quên căn dặn, “Thầy, anh cẩn thận một chút nhé.”

“Đừng nghĩ tôi cũng hậu đậu như cô.”

Lan Ninh : “...”

Khúc Đồng còn đang thả hồn lên mây bỗng ngược mắt nhìn hai người một cái rồi lại tiếp tục nhìn lên trần nhà.

Trong phòng bếp, Lan Ninh và Ngôn Nho Ngữ đang đứng bên cạnh nhau rửa bát, trong bồn rửa bát tràn ngập nước xà phòng trắng mịn. Lan Ninh kêu vén một bên tóc của mình, thăm dò mà nhìn Ngôn Nho Ngữ nói: “Thầy này, anh sống ở tòa nhà nào vậy?”

Ngôn Nho Ngữ không ngẩng đầu mà chỉ hỏi ngược lại: “Cô hỏi chuyện đó làm gì?”

“Không làm gì cả, chính là hôm nào rảnh tôi có thể qua thăm anh mà.”

“Nếu cô rảnh tới nhà tôi thì chỉ muốn đòi bản thảo thôi.”

“Ha ha, nào có, không phải anh vừa nộ bản thảo đó sao.”

“Tôi đang chuẩn bị viết sách mới.”

Lan Ninh ngạc nhiên, ngay cả động tác rửa chén cũng ngừng lại: “Sách mới? Nhanh vậy sao?” Người tự xưng là thầy Hạnh Tâm chỉ biết ăn rồi lại nằm từ lúc nào mà chăm chỉ như vậy chứ?

“Ừm”

Lan Ninh chớp chớp mắt, hỏi: “Sách mới là thể loại gì?”

“Phong cách có thể chắc không giống những quyển sách trước đây, chờ khi nào tôi viết xong cô sẽ biết thôi.”

“Ồ...” Lan Ninh không hỏi thêm gì nữa, dù sao sách mới còn chưa chắc cô sẽ là người phụ trách, hơn nữa... cô cũng không muốn trải qua một lần đi đòi bản thảo ghi lòng tạc dạ như vậy nữa.

Cô lau hai cái bát, bỗng nhiên nhớ tới mục đích ban đầu của mình: “Thầy, anh còn chưa nói mình ở tòa nhà nào đâu đấy.”

Ngôn Nho Ngữ cười mỉm, ngẩng đầu lên nhìn cô: “Nếu không cô thử suy luận thử xem?”

Lan Ninh : “...”

Tại sao anh không nói tôi sọt baidu thử cho rồi?

Cô cau mày, Ngôn Nho Ngữ lại đột nhiên cười ra thành tiếng.

“Cười gì chứ?” Lan Ninh liếc anh một cái.

Ngôn Nho Ngữ bật nước rửa sạch tay, chạm nhẹ vài lọn tóc đang dính à phòng trên đầu cô: “Bong bóng cũng dính cả vào tóc rồi.”

Lan Ninh nhìn mấy bọt trắng trên tay anh, ồ lên một tiếng rồi xấu hổ cúi đầu xuống.

Ngôn Nho Ngữ nhìn gò má của cô, nhếch miệng cười một cái, rồi lại cúi đầu rửa bát.

Hai người rửa xong đồng bát đĩa xoang nôi sạch sẽ, Ngôn Nho Ngữ mới chào rồi ra về. Lan Ninh ghé tai lên cửa nghe một chút, rồi lặng lẽ mở cửa phòng, từ bên trong nhìn ra ngoài.

Vừa đúng lúc Ngôn Nho Ngữ đang đi vào thang máy.

“Chị ra ngoài một chút.” Cô nói nhanh một câu rồi mở cửa đi ra ngoài. Đi thang máy bên cạnh xuống lầu, Lan Ninh lén lén lút lút đi theo sau Ngôn Nho Ngữ.

Chủ biên đã bàn giao cho cô, yêu cầu cô nhất định phải dò la ra địa chỉ mới của Ngôn Nho Ngữ, cô không tin miếng thịt đã đưa đến tận mồm thế này mà còn để bay mất.

Ngôn Nho Ngữ đi không nhanh cũng không chậm, ánh đèn đường trong khu chung cư phản chiếu cái bóng anh thật dài trên mặt đất, tình cờ có một chiếc xe đi qua, anh bỗng dừng lại, Lan Ninh liền mau chóng trốn đến bờ tường và cột đèn đường gần đó.

Haiz, vì sao cô cảm thấy mình lại biến thái thế này.

Cô thầm than trong lòng một câu, vừa thấy Ngôn Nho Ngữ rẽ trái ở ngã rẽ phía trước. Lan Ninh liền nhanh chóng đuổi theo, vừa rẽ sang thì không thấy bóng dáng Ngôn Nho Ngữ đâu nữa.

Hả, anh ta đi nhanh vậy sao? Lan Ninh chau mày nhìn xung quanh một lần, có thể là anh ta đã vào tòa nhà rồi, vừa rẽ vào đây thì chỉ có một tòa nhà phía trước, rất có thể anh ta sống ở tòa nhà này lắm.

Vừa nghĩ như vậy cô liền đi về phía tòa nhà kia, dưới lầu có trang bị cửa mặt khẩu, cô thử dùng mặt khẩu của tòa nhà bọn họ, quả nhiên không mở được.

“Cần tôi giúp cô không?” Giọng nói của Ngôn Nho Ngữ bỗng vang lên từ phía sau, Lan Ninh sợ hãi mà giật mình một cái, suýt chút nữa thì không mở nổi miệng nữa rồi.

Người cô cứng đờ quay đầu nhìn lại, Ngôn Nho Ngữ đang đứng sau lưng cô cười mà như không nhìn cô.

“Ha ha.” Lan Ninh nở nụ cười méo miệng nhìn anh, “Vừa nãy tôi ăn có hơi nhiều, nên quyết định đi dạo xung quanh một chút.”

Ngôn Nho Ngữ cười mỉm, đi lên trước cô mở bàn phím mặt khẩu đánh vào sáu con số, cửa “cạch cạch” một tiếng rồi mở ra : “Có muốn lên ngồi một chút không?”

“... Được.”

Sau khi theo Ngôn Nho Ngữ vào thang máy, trong lòng Lan Ninh còn có chút lúng túng. Ngôn Nho Ngữ nhìn bàn phím bấm số trong thang máy, lên tiếng nói: “Sau này cô đừng theo dõi người khác, nguy hiểm lắm.”

Lan Ninh : “...”

Cô im lặng nhìn thang máy dừng lại ở tầng hai mươi một, rồi theo sau Ngôn Nho Ngữ đi ra ngoài.

Ngôn Nho Ngữ ở phòng đầu tiên đối diện thang máy, bố cục trong nhà anh cũng rất giống nhà Khúc Đồng, có điều phong cách trang trí hoàn toàn khác nhau.

“Căn nhà này là lúc mua cũng đã sửa xong rồi sao?” Lan Ninh nhìn một vòng quanh căn hộ mà hỏi Ngôn Nho Ngữ.

“Ừm, nếu như tự mình trang trí thì phải chờ rất lâu, đúng lúc nơi này có phòng vừa sửa xong, hơn nữa phong cách này tôi cũng có thể chấp nhận.”

“Ồ... Tôi còn tưởng rằng...”

“Tưởng sao cơ?” Ngôn Nho Ngữ đột nhiên nhìn cô, khóe miệng cong lên dường như mang theo ý cười ranh mãnh, “Rằng vì cô nên tôi mới chuyển tới đây sao?”

Lan Ninh : “...”

Tuy rằng thật sự cô đã nghĩ như vậy, thế nhưng... anh có cần nói thẳng ra thế không?! Cảm giác mắt mặt chết đi được ấy!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Bản Thảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Ngôn Nho Ngữ nói một câu mà làm Lan Ninh xấu hổ vô cùng, cô cũng không nán lại nhà anh quá lâu, mà vội vã bỏ về. Lúc về đến nhà, Khúc Đồng vẫn duy trì tư thế lúc cô vừa đi, nằm trên ghế không nhúc nhích.

Lan Ninh vừa thay giày, vừa nhìn cô nói: “Đừng nằm nhiều quá mau ngồi dậy hoạt động đi.”

Khúc Đồng chậm chạp nghiêng đầu qua nhìn cô hỏi: “Chị Lan Ninh, chị và thầy Ngôn có quan hệ gì vậy?”

“Quan hệ gì chứ? Chỉ là biên tập và tác giả thôi.”

“Ồ...” Sao cô thấy chà giống gì cả. Cô chậm rãi xoay người lại đứng người ngồi dậy, thâm ý nói: “Xem ra anh Diệp Trùng không có cơ hội nữa rồi.”

“Em đang nói gì đấy?” Lan Ninh có chút khó hiểu mà nhìn cô, thấy cô về phòng, liền nhui mày nói, “Em lại về phòng? Không phải bảo em ngồi dậy vận động chút sao.” Nếu cứ tiếp tục thế này, con bé sẽ biến chất như chòm kim ngư mất.

Khúc Đồng thờ dãi một hơi: “Bây giờ tâm trạng em không tốt, không muốn vận động.”

“Em làm sao?”

“Thất tình.”

Lan Ninh : “...”

Đúng là không thể hiểu mấy đứa trẻ con thời nay nữa rồi.

Khúc Đồng đứng trước cửa phòng mình, quay đầu lại nhìn Lan Ninh một chút: “Em đoán thầy Ngôn là một tác giả rất nổi tiếng phải không? Vừa nói mua nhà thì mua nhà, thu nhập nhất định rất khả quan.”

“Ồ, ừm...”

“Không phải anh ấy là thầy Hạnh Tâm đấy chứ?!”

Lan Ninh : “...”

Khúc Đồng vui mừng nhìn cô: “Đúng là thầy Hạnh Tâm hả chị? trước đây em thấy chị đăng status đòi bản thảo anh ấy mà.” Status đó được chia sẻ lan tràn trên weibo, ngay cả một người ít khi đề ý Lan Ninh như cô, cũng nhìn thấy status đó trên trang đầu.

“Không ngờ thầy Hạnh Tâm lại đẹp trai như thế! Nếu như anh ấy in thêm ảnh mình lên sách, lượng tiêu thụ tuyệt đối có thể tăng gấp đôi!”

Lan Ninh cảnh cáo nhìn cô nằng: “Không có sự cho phép của anh ấy, em không thể tiết lộ thông tin cá nhân của anh ấy ra ngoài, lại càng không thể đăng lên mạng.”

“Chỉ yên tâm đi, chút đạo lý đó em vẫn hiểu.” Khúc Đồng nhảy lên hai lần, “A a a, em siêu thích sách của thầy Hạnh Tâm đây! Ngô Dạng đẹp trai nhất!”

Haiz, anh hai Diệp Trùng à, có một đôi thủ nặng ký như vậy, em cũng chỉ có thể giúp anh tới đây thôi.

Sau khi Khúc Đồng trở về phòng, Lan Ninh cũng về phòng ngủ của mình. Cô đi dạo một lúc quanh weibo, đột nhiên nhớ tới lời Khúc Đồng vừa nói, cũng có chút hiếu kỳ thu nhập của thầy Hạnh Tâm. Cô tìm kiếm thông tin về bảng danh sách tác giả có thu nhập cao trong nước, tìm được bảng xếp hạng năm ngoái. Thầy Hạnh Tâm xếp thứ ba, nhuận bút thu vào lên tới... 21 triệu nhân dân tệ.

“Khụ khụ.” Lan Ninh cũng bị sắc một cái, đột nhiên ho khụ hai tiếng.

Trời cao quả thực không công bằng, tại sao người lười biếng như thầy Hạnh Tâm lại có thể kiếm được nhiều tiền như vậy, mà một tiểu biên tập chăm chỉ làm việc hàng ngày như cô, nhưng lại chỉ có thể mỗi tháng cầm vài đồng tiền lương mỏng mà sống qua ngày!

Cô tức giận bất bình đăng nhập QQ, than thở cùng Đại Thanh.

Đại Thanh: Mày đừng vợ đũa cả nắm, mày chỉ thấy mấy tác giả trên đỉnh Kim tự tháp, còn có bao nhiêu tác giả vô danh chết đói dưới chân tháp mày có thấy đâu.

Lan Ninh : =. = Mày đang tự nói mình à?

Đại Thanh: [báỉ bai]

Đại Thanh: Người như thầy Hạnh Tâm mới mười bảy tuổi đã tiếng tăm lừng lẫy, xem như là các cụ cho cơm ăn, còn những người không có tài năng trôi cho, hoặc là liều mạng viết đến lúc đi đòi nhà ma, sau đó lại đầu thai lần nữa.

Lan Ninh : “...”

Mang theo nhiều tâm sự trong lòng cô ngã người xuống giường, nhìn chằm chằm trần nhà mà suy nghĩ. Mấy năm qua cô cũng làm việc với không ít tác giả, trong số họ phần lớn đều không quá nổi tiếng, còn có rất nhiều người không tiếp tục kiên trì được, cuối cùng mai danh ẩn tích. Người như thầy Hạnh Tâm, lần đầu tiên viết sách đã tỏa sáng rực rỡ, một bước nổi tiếng trong giới văn chương nước nhà cũng khá là hiếm thấy.

Có thể thật sự như Đại Thanh nói, đây là các cụ trong nhà cho lộc ăn.

Cô lăn một vòng trong chăn, lại “Vèo” dậy phát một status mới lên weibo.

Súp Lơ V: Ông trời ắt sẽ trả công! ! Các vị tác giả cố gắng viết sách, viết lịch đều đặn chắc chắn sẽ có báo đáp!

Status này vừa được đăng lên thì có rất nhiều tác giả vào comment, tặng hoa, sau đó Lan Ninh nhận được một tin nhắn mới.

Hạnh Tâm: Tới rồi mà vẫn hăng hái như thế, quả nhiên là ăn no rừng mỡ phải không?

Lan Ninh : “...”

Súp Lơ: Người đứng trên đỉnh Kim tự tháp như anh, sao có thể biết nỗi khổ vì bị chèn ép của những vị tác giả nhỏ phía dưới chân tháp!

Hạnh Tâm: Ừm, thật sự tôi không biết, dù sao tác phẩm đầu tiên của tôi vừa xuất bản đã thành công rồi :)

Lan Ninh : “...”

Có những lúc thật sự rất muốn cho anh ta một trận!

Súp Lơ: [báỉ bai]

Cô nhắn xong tin này thì thoát weibo, tắt máy đi ngủ.

Một tuần sau đó cô vẫn dốc toàn lực cho công việc chuẩn bị sách mới cho thầy Hạnh Tâm, tháng ba mau chóng đi qua. Chào đón tháng tư đang tới, tới gần ngày ra số mới của tạp chí, cả ban biên tập bận rộn như muốn bay lên.

Mãi đến khi tạp chí thuận lợi ra số báo mới tháng tư, cả ban biên tập mới thở phào nhẹ nhõm.

Lần này Lan Ninh cũng không quá vội vàng, bởi vì trong tay cô còn có sách mới của thầy Hạnh Tâm, cậu họa sĩ vẽ bìa chậm chạp không chịu nộp bản vẽ, mỗi ngày cô đều phải gọi điện nhắc khéo một lần. Kéo dài đến hôm tạp chí ra số báo mới, họa sĩ mới nộp bản vẽ sơ thảo.

Ngay lập tức Lan Ninh báo cho Ngôn Nho Ngữ, gửi bìa ngoài sơ thảo qua cho anh xem “Thầy, họa sĩ cuối cùng cũng nộp bài! T^T đây là bản vẽ sơ thảo, anh xem qua xem có chỗ nào không hài lòng cần sửa không?”

Hạnh Tâm: Cũng không tệ lắm.

Súp Lơ: Ok. Họa sĩ xử lý lại xong những chi tiết nhỏ, tôi sẽ giao lại cho bộ phận thiết kế, tháng này nhất định sẽ làm xong trang bìa.

Hạnh Tâm: Ừm

Súp Lơ: Còn nữa tôi muốn thêm một đoạn phỏng vấn nhỏ vào tác phẩm lần này, anh xem có được không?

Hạnh Tâm: Lại là phỏng vấn sao?

Súp Lơ: Cũng tương đối nhẹ nhàng thôi, anh nghĩ nó là đoạn kịch nhỏ nhỏ cũng được!

Hạnh Tâm: Như kiểu một trăm câu hỏi cho vợ chồng à?

Lan Ninh : “...”

Thầy à bình thường anh đọc sách gì vậy ?!

Súp Lơ: Bao giờ anh rảnh vậy? o(n_n)o~

Hạnh Tâm: Tối nay.

Súp Lơ: ... Buổi tối tôi không làm việc.

Hạnh Tâm: Phỏng vấn mà nên gặp gỡ đối mặt nhau thì tốt hơn, cô cứ đến thẳng nhà tôi đi.

Súp Lơ: ... :")

Súp Lơ: Được rồi.

Cô đăng thêm một status lên weibo, thu thập những câu hỏi mà mọi người tò mò về thầy Hạnh Tâm, và được mọi người tích cực hưởng ứng. Trước khi tan làm cô chốt hạ những câu hỏi cần phỏng vấn, rồi nhấn một tin xác nhận với Ngôn Nho Ngữ: “Thầy, anh có ở nhà không? Bây giờ tôi qua luôn đây.”

Hạnh Tâm: Có.

Lan Ninh đang định thoát khỏi QQ, liền nhìn thấy Trời Xanh Mây Trắng nhắn cho mình một tin: “Biên Biên, tôi thấy tên mình trong tạp chí ~(? ? ?)/~ vừa căng thẳng lại vui sướng ~“

Súp Lơ: :")

Trời Xanh Mây Trắng: Hón nữa thấy tên tôi và Biên Biên được viết cùng nhau , cứ thấy xấu hổ (*w*)

Lan Ninh : “...”

Súp Lơ: Bên chúng tôi sẽ tổng hợp ý kiến phản hồi về tạp chí tháng này từ độc giả, truyện ngắn được yêu thích nhất số báo sẽ có thêm tiền nhuận bút khen thưởng nhé.

Trời Xanh Mây Trắng: w(I)w chị nói thế làm tôi càng khẩn trương hơn.

Súp Lơ: [cười trộm]

Súp Lơ: Bên tôi tan làm rồi, hôm khác nói tiếp nhé.

Trời Xanh Mây Trắng: Được ~ Biên Biên tan làm vui về.

Lan Ninh nghĩ giờ cô chẳng thấy vui chút nào, cô còn phải tới nhà thầy Hạnh Tâm tặng ca đây.

Lúc cô vừa ra khỏi cửa công ty, cũng là lúc Ngôn Nho Ngữ đang chuẩn bị ra ngoài mua thức ăn. Lúc về đi ngang qua một nhà nhà, đúng lúc bên ngoài trưng bày số báo mới nhất của Mister Castle, Ngôn Nho Ngữ nghĩ một chút, cuối cùng cũng mua một quyển mang về.

Sau khi về nhà anh không vội vàng đi nấu ăn, mà đầu tiên mở tạp chí ra xem qua một chút. Trong trang mục lục tạp chí, có không ít tác giả anh quen tên, đương nhiên, cũng không thiếu người mới.

Ví dụ như cái tên này, ‘Cầu Xin’ của Trời Xanh Mây Trắng

Anh nhẹ nhàng chau đôi lông mi, lật đến trang hiển thị trên tờ mục lục, mắt năm phút đồng hồ đọc xong câu truyện ngắn này .

Câu truyện này cũng không tệ lắm, tình tiết rất đặc sắc, tình cảm cũng rất nhẹ nhàng, coi như đây là người mới có tiền năng nhất anh gặp trong mấy năm gần đây.

Xem ra Lan Ninh thích hạt lạc giải buồn này, cũng không phải không có đạo lý.

Có điều anh đọc xong câu truyện ngắn này, liền biết đối phương nhất định đã từng đọc tiểu thuyết của mình. Phương pháp và kỹ xảo xử lý những chi tiết nhỏ rất giống phong cách của anh, vì cố gắng không mô phỏng theo phong cách của anh nên trái lại càng bắt mắt hơn.

Anh đi tới ngồi trước bàn làm việc mở laptop lên, tìm kiếm cái tên Tròi Xanh Mây Trắng trên weibo, cuối cùng anh cũng tìm được. Click vào trang cá nhân của đối phương xác nhận một chút, sau khi chắc chắn là Tròi Xanh Mây Trắng anh đang tìm, thì liền nhắn cho đối phương một tin: “Xin chào, tôi là tác giả Hạnh Tâm của Mister Castle. Hôm nay tình cờ đọc truyện ngắn của cậu trong tạp chí tháng này, cảm thấy khá tốt, nên muốn làm quen với cậu. Tôi có một nhóm tác giả, không biết cậu có muốn tham gia với chúng tôi không?”

Khi Diệp Trùng đọc được tin nhắn này thì ngây người trong ba phút. Cậu click vào trang cá nhân người vừa nhắn tin cho mình, xác nhận anh quả là tác giả trinh thám Hạnh Tâm đã được chứng thực V người nổi tiếng, thì liền rú lên trong ký túc.

“Điện cmnr sao!” Kien Kien cùng phòng đang chơi game tay run lên, suýt chút nữa đã chém chết đồng đội của mình. Diệp Trùng không thèm để ý đến cậu ta, tâm trạng cực kỳ phấn khích mà đáp lại tin nhắn của Hạnh Tâm.

Tròi Xanh Mây Trắng: Tròi ạ tròi ạ! Đúng là thầy Hạnh Tâm rồi! Tôi như đang nằm mơ ấy! Tôi phải bình tĩnh lại trước đã!

Tròi Xanh Mây Trắng: Thầy, tôi là fans siêu bự của anh! Từ khi học trung học tôi đã bắt đầu đọc truyện của anh rồi, hiện nay tôi đang học năm tư đại học!

Ngôn Nho Ngữ: “...”

Cậu ta đang muốn nói gì vậy?

Hạnh Tâm: Cảm ơn cậu. Số QQ của nhóm chat tác giả tôi sẽ gửi lại cho cậu, nếu cậu đồng ý thì click vào nhóm.

Tròi Xanh Mây Trắng: Đồng ý đồng ý! Mười ngàn lần đồng ý!

Ngôn Nho Ngữ chớp mắt một cái, đem số QQ nhóm chat gửi lại cho cậu. Sau khi Diệp Trùng nhận được số QQ, liền nhanh tay tìm kiếm nhóm, rồi click xin gia nhập, cậu chỉ lo chậm thêm chút nữa thầy Hạnh Tâm sẽ đổi ý.

Vừa gửi lời mời vào nhóm, cậu lo lắng mà đợi hai giây, sau đó nhận được tin đối phương đã chấp nhận yêu cầu gia nhập nhóm.

Mười Chín Tai: Ai vậy?

Hạnh Tâm: Một tác giả mới.

Tròi Xanh Mây Trắng: Chào mọi người, em là Tròi Xanh Mây Trắng! (^o^)/~

Vân Khanh: Ô không phải tiểu thớt tươi này có tên trong tạp chí tháng này với tôi sao? Tôi đọc bản giới thiệu tóm tắt tác giả thì cậu ta mới học năm tư đại học!

Mộc Bạch: ... Hạnh Tâm càng ngày càng thần kinh, ngay cả người mới cũng không tha.

Tròi Xanh Mây Trắng: Tròi ạ! Toàn các đại sư ! T^T

Tròi Xanh Mây Trắng: Cứ như đang nằm mơ ấy ạ, cảm động quá! QAQ

Diệp Trùng có cảm giác như mình đang ở trên thiên đường, trong nhóm của thầy Hạnh Tâm không chỉ có tác giả lớn của Mister Castle mà còn có rất nhiều tác giả ở những tạp chí khác, hơn nữa các tác giả trong nhóm này cũng không phải đều viết tiểu thuyết trinh thám, còn có người viết ngôn tình, viết truyện cổ tích, viết tiểu thuyết thám hiểm...

Trong đây quả thật bao quát toàn bộ các tác giả hàng đầu trong nước!

Diệp Trùng kích động đến mức nước mắt tuôn rơi này giờ, cậu liền gọi cho Lan Ninh một cuộc điện thoại, hưng phấn mà kể cho cô nghe: “Biên Biên, thầy Hạnh Tâm kéo tôi vào nhóm tác giả của anh ấy !!!”

Lan Ninh : “.....”

Tại sao cô đang ngồi nghỉ trên tàu điện ngầm cũng phải nghe tin dữ thế này ?!

“Không phải tôi nói với cậu phải cách anh ta xa một chút đấy à!” Lan Ninh tức giận muốn nổ tung luôn tàu điện, “Nhóm tác giả ấy tên là gì?”

“Hôm nay cùng trốn bài nhé.”

“...” Lan Ninh hít một hơi thật sâu, cười mỉm một cái rồi nói với anh, “Cậu có thể thoát khỏi nhóm đó được không?”

“Tại sao? !” Thoát ra thì dễ mà muốn vào lại thì khó lắm!

Lan Ninh vô cùng đau đớn: “Gần mực thì đen đó!”

“Thầy Hạnh Tâm đâu có đen, anh ấy có màu đỏ mới đúng!”

Lan Ninh gật đầu: “Đúng, anh ta chính là heo [1]!”

[1] Chữ heo gần giống chữ đỏ, cái này mình bỏ sung sau nhé...

Diệp Trường: “...”

Cậu còn chưa chụp máy, liền nhìn thấy thầy Hạnh Tâm phát một tin trong nhóm chat: “Vào nhóm thì phải tuân thủ quy định của nhóm.”

“Quy định nhóm gì?”

“Quy định nhóm điều thứ nhất, phải trốn bài.”

Diệp Trường: “...”

Hả?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Bàn Thảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Diệp Trường nghe quy định thứ nhất của nhóm mà hoảng hốt sau đó thì yếu ớt hỏi: “Còn điều thứ hai thì sao?”

Lần này Hạnh Tâm còn chưa kịp nói, đã có tác giả khác thay anh trả lời.

Vân Khanh: Quy định nhóm điều thứ hai, trong cuộc đấu trốn bài người thua sẽ phải biểu diễn ‘Uy phong đường đường’.

Diệp Trường: “...”

Thi đấu trốn bài? Uy phong đường đường?

Biên Biên, thế giới của những đại thần tôi chẳng hiểu gì cả. QAQ

Hạnh Tâm: Quy định nhóm điều thứ ba, những quy tắc trên đều không có hiệu lực với nhóm trưởng.

Vân Khanh: ... Anh có thể đừng vô si như thế được không? Nhắc lại mới nhớ anh còn nợ chúng tôi một lần ‘Uy phong đường đường’ đấy nhé.

Mộc Bạch: Ở kia, có người sắp bị cấm nói rồi.

Vân Khanh: →_→

Vân Khanh: Trời Xanh Mây Trắng, xem như cậu là tiểu sư đệ, nếu như cậu thua thì chỉ cần hát khúc nhạc dạo đoạn tám chữ a a a ~ là được.

Trời Xanh Mây Trắng:

Mười Chín Tai: Tôi đoán cậu ta chưa trụ được mấy ngày, đã bị cô dọa bỏ chạy mất rồi.

Mộc Bạch: Nữ thanh niên lớn tuổi FA đáng sợ như vậy đấy ټ _ ټ ټ

Trời Xanh Mây Trắng: ^ _ ^

Những lúc như thế này tốt nhất cậu không nên nói gì, lẳng lặng mà mỉm cười một cái là được rồi.

Cùng lúc đó, Lan Ninh hùng hực khí thế chạy tới nhà Ngôn Nho Ngữ, khi ấy anh còn đang làm com tối. Nhìn người đang mặc chiếc tạp dề màu đen, nhàn nhả gọt khoai tây, trong phút chốc Lan Ninh không biết phải phát tiết đồng lửa giận trong lòng thế nào.

“Sao vậy, xem ra tâm trạng cô không tốt lắm?” Ngón Nho Ngữ tranh thủ ngẩng đầu nhìn cô một cái, rồi lại tiếp tục gọt khoai tây trên tay. Lan Ninh trên vai còn khoác túi xách, cô đi về anh một bước, hung dữ mà nhìn anh: “Thầy, anh kéo Trời Xanh Mây Trắng vào nhóm tác giả của mình phải không?”

“Đúng vậy.”

“Tại sao!”

“Bởi vì tôi đọc tiểu thuyết của cậu ta, cảm thấy cũng không tệ lắm.” Ngón Nho Ngữ hơi nhếch cằm về phòng khách ra hiệu cho cô, trên bàn còn đặt tờ tạp chí số mới nhất của Miste Castle anh vừa mua về, “Hình như cậu ta cũng rất vui mà.”

Lan Ninh : “...”

Cậu ta vẫn còn là trẻ con, anh không thể tha cho người ta à ?!

“Thầy, anh thích thì tự mình trốn bài đi, tại sao nhất định phải lôi kéo người khác xuống nước với mình!” Lan Ninh quả thực không nghĩ ra, tên này rốt cục có sở thích kỳ quái gì!

Ngón Nho Ngữ khẽ nói: “Vui một mình không bằng mọi người đều vui, hơn nữa cô đừng quên, tôi đã nộp bản thảo cho cô rồi.”

Lan Ninh : “...”

Đó là vì cô dùng sức mạnh còn kiên cường gấp mấy lần nàng Tinh Vệ dời núi lấp biển Ngu Công trong truyền thuyết mới đòi được bản thảo.

“Tôi cảm thấy cô hiểu nhầm nhóm tác giả của chúng tôi rồi, chúng tôi liên kết với nhau không phải vì trốn bài, mà vì giao lưu chút chuyện trong nghề, thỉnh thoảng bình luận cách ghép từ của nhau rồi cũng sẽ góp ý cho nhau một chút.”

Đánh vần... Đếm xem ai viết được ít từ hơn à ?! [1]

[1] Từ gốc là 拼字 đánh vần còn chữ ‘đếm’ kia là từ chữ ‘拼’ mà tra mãi vẫn chỉ ra đánh vần, đặt vào đọc thì ko hợp chị nào biết thì chỉ em với :)

“Thầy, anh đừng ngại biện nữa, nhóm của anh không phải tên ‘Hôm nay cùng trốn bài nhé’ sao ?! Hơn nữa lần trước tôi tình cờ vào nhóm, đã thấy đại sư Vân Khinh đang cùng người khác thi trốn bài, người thua còn phải hát Uy phong đường đường.” Cô nói đến đây thì đột nhiên dừng một chút, nhìn Ngón Nho Ngữ nói “Anh đã từng phải hát lần nào chưa?”

Ngón Nho Ngữ: “...”

“Cô muốn nghe đúng không?” Anh thả củ khoai tây trong tay xuống, hai tay chống xuống kệ bếp đưa mắt nhìn Lan Ninh .

Vành tai Lan Ninh bỗng chốc nổi lên màu hồng nhạt hiếm thấy, cô ho khan hai tiếng, lại làm ra vẻ đang nói chuyện rất nghiêm túc: “Đừng lãng sang chuyện khác, nói chung xin anh đừng dạy hư Diệp Trùng!”

Khóe mắt Ngón Nho Ngữ giật giật, anh lên tiếng nói: “Nếu như cậu ta hư thật, vậy thì không phải do tôi dạy hư, mà là bản chất của cậu ta bị lộ rồi.”

Lan Ninh : “...”

Thôi đi, tốt nhất cô vẫn nên làm công tác tư tưởng cho Diệp Trùng còn nhanh hơn.

Cô lấy một tập giấy in trong túi xách ra, nhìn trang đầu tiên nói: “Vậy chúng ta bắt đầu phỏng vấn đi.”

Ngón Nho Ngữ nhìn cô ngạc nhiên nói: “Com còn chưa ăn thì sao có sức mà phỏng vấn?”

Lan Ninh : “...”

Cô đã tức no bụng rồi, còn cần gì phải ăn com nữa!

Nhưng sau khi Ngón Nho Ngữ bê từng món lên bàn com, cô liền có cảm giác mình nhất định có thể thử thách mình thêm trận nữa.

Cô cầm bát com lên, nhìn tập giấy A4 đang đặt trước mặt: “Vậy chúng ta vừa ăn vừa phỏng vấn đi.”

Ngón Nho Ngữ hơi chau mày, ngược mắt nhìn cô: “Cô rất bận sao?”

“Không, chẳng qua tôi cảm thấy nếu không tìm đề tài nói chuyện với anh thì vừa nhìn thấy mặt anh tôi chỉ muốn chửi nhau.”

Ngón Nho Ngữ: “...”

“Ồ...” Lan Ninh nhanh chóng xem lướt qua một loạt những câu hỏi trên giấy, vừa nãy cô chưa đọc kỹ mấy câu hỏi này, bây giờ mới bắt đầu chọn ra đề hỏi, “Thầy à vì lý do gì mà anh bắt đầu cuộc đời sáng tác của mình?”

Ngôn Nho Ngữ ngồi đối diện cười phì một tiếng: “Đây chính là mấy câu trong ‘buổi phỏng vấn thoải mái’ cô nói đấy à?”

Lan Ninh : “...”

Tuy rằng câu hỏi này khá là vô vị, nhưng dù gì cũng là câu hỏi mở đầu cuộc phỏng vấn thường gặp.

Ngôn Nho Ngữ nhìn cô lại cong khóe môi, anh đặt đôi đũa trong tay xuống, đôi mắt đen bóng như ngọc thạch hấp dẫn ánh nhìn của cô: “Còn nhớ tôi đã từng hỏi một câu, có khoảnh khắc nào đó cô hận không thể giết chết một người không?”

Lan Ninh gật gật đầu nói: “Vừa nãy Diệp Trùng báo với tôi anh kéo cậu ta vào nhóm tác giả thì tôi mới thực sự được trải nghiệm cảm giác ấy một lần.”

Ngôn Nho Ngữ: “...”

Thấy anh cầm đũa lên định tiếp tục ăn cơm, Lan Ninh nhanh mồm nói: “Không không không, tôi đùa thôi, anh nói tiếp nói tiếp đi!”

Ngôn Nho Ngữ nhìn một chút cô, Lan Ninh đặc biệt thành khẩn nhìn anh nở nụ cười nịnh nọt.

Ngôn Nho Ngữ cũng nhìn cô mà cười: “Vừa nãy cô hỏi tôi câu gì?”

Lan Ninh háng giọng hỏi lại lần nữa: “Là vì nguyên nhân gì khiến anh bước vào con đường sáng tác truyện trinh thám?”

Ngôn Nho Ngữ nói: “Bởi vì tôi muốn giết người.”

Lan Ninh : “.....”

Về mặt ngờ ngạc ngốc nghếch kia dường như đã làm vừa lòng Ngôn Nho Ngữ, anh không lên tiếng cười mỉa một cái rồi lại nói tiếp: “Khi cô có suy nghĩ muốn giết chết đối phương, cô sẽ làm thế nào? Thật sự sẽ giết người đó sao?”

“... Đương nhiên là không.”

“Đại đa số mọi người đều sẽ không làm vậy, bởi vì bọn họ còn phải chịu ràng buộc bởi pháp luật và lý trí. Nhưng vào lúc đó, phải làm thế nào để an ủi tâm trạng của mình đây?”

“Có thể tới phòng thể hình đám cát... Không thì tới siêu thị ngồi ké ghế matxa cũng được.”

Ngôn Nho Ngữ hơi cong khóe miệng: “Mỗi người đều có sự lựa chọn khác nhau, sự lựa chọn của tôi là, để bọn họ chết dưới ngòi bút của mình.” Anh nói tới đây, đôi đũa đang cầm trên tay bỗng hóa thành chiếc bút, bên khóe miệng còn mang theo ý cười sâu sa, “Tôi cảm thấy rất dễ chịu khi thấy bọn họ chết dưới ngòi bút của mình.”

Lan Ninh : “.....”

Cô cảm thấy ba mình nói thật đúng, mấy người làm trong lĩnh vực nghệ thuật, không cẩn thận sẽ thành kẻ biến thái.

Ngôn Nho Ngữ nhìn về mặt đại ra vì sợ của cô mà khẽ nở nụ cười: “Tôi đùa thôi.”

“... .. Không, mấy lời anh vừa nói là thật lòng, tôi biết mà...”

Ngôn Nho Ngữ hơi chớp mắt nói: “Tôi bắt đầu sáng tác, là vì chịu ảnh hưởng từ nhỏ từ ba mình, như cô cũng biết đấy, tôi xuất thân từ gia đình có truyền thống thư hương.”

Lan Ninh : “...”

Động tác cầm bút có chút hơi cứng, cô viết lại đáp án ngay phía dưới câu hỏi: “Thầy Hạnh Tâm sinh ra trong gia đình có truyền thống thư hương, từ nhỏ đã được truyền cảm hứng từ ba mình, nên vô cùng hứng thú với văn chương.”

Ngôn Nho Ngữ nhìn cô lướt xoạt viết xong câu trả lời, liền bưng bát lên đưa đũa và một miếng cơm: “Câu hỏi khác đi.”

“Ừm, câu dưới là...” Lan Ninh còn có chưa kịp lấy lại tinh thần sau cơn sóng thần vừa ập tới, ngờ ngờ ngạc ngạc quét xuống câu hỏi ngay sau đó, liền đọc lên, “Kích cỡ của thầy là...”

Chờ chút, đây là câu hỏi quái dị gì vậy ?!

Ngôn Nho Ngữ quả nhiên dừng đũa lại, rất hứng thú mà nhìn cô: “Kích cỡ cái gì cơ?”

Lan Ninh : “...”

“Hừm, chắc là cỡ giày đi...” Lan Ninh gương mặt đỏ ửng, cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn anh.

“44.”

“Ờm...” Lan Ninh cẩn thận từng li từng tí một đọc câu kế tiếp, “Bình thường khi thầy không có hứng sáng tác, thì thích làm công việc gì?”

“Trón bài.”

“...”

Sau khi kết thúc cuộc phỏng vấn chấn động lòng người, Lan Ninh xin thẻ sau này sẽ không làm phỏng vấn kiểu này nữa. Sau khi ăn cơm tối cô giúp Ngôn Nho Ngữ rửa sạch bát đĩa, rồi xoa xoa tay đi ra: “Thầy, có thể tới phòng làm việc của anh chụp vài kiểu không? Không ít độc giả rất muốn nhìn phòng sáng tác của các tác giả lớn thế nào.”

“Ừm, bình thường tôi sáng tác trong thư phòng.” Ngôn Nho Ngữ dẫn Lan Ninh tới cửa thư phòng, bật công tắc điện lên, “Có điều tôi vừa chuyển đến đây chưa được bao lâu, nên sách cũng không nhiều lắm.”

Lan Ninh vừa nhìn thì trở mắt ngoác mồm, trên chiếc bàn dài trải đầy sách, chỉ có một chút khoảng trống nhỏ ở giữa là chỗ đặt laptop, trên mặt bàn còn dán không ít giấy ghi chú, hẳn là một vại, trên giá sách lớn bên trái cũng chật ních sách.

... Đây gọi là không có nhiều sách sao? Ngồi trong căn phòng này thôi cũng quả thực có cảm giác như bị sách đè chết.

“Gần đây tôi đang chuẩn bị cuốn tiểu thuyết mới, chứ bình thường cũng không lộn xộn thế này đâu.” Ngôn Nho Ngữ nhìn bàn làm việc của mình, chắc hẳn là cảm thấy sách vút lung tung mọi chỗ, nên anh hơi chau mày.

Lan Ninh lấy điện thoại di động ra, hướng về phía bàn chụp vài cái: “Không sao, điều họ muốn chính là trạng thái chân thật nhất này. Cô chụp xong thì cất điện thoại vào trong túi, quay lại cúi chào Ngôn Nho Ngữ một cái, “Hôm nay đã quấy rầy thầy rồi, tôi về trước.”

“Ừm.”

Lan Ninh đi mấy bước rồi lại quay đầu cảnh cáo anh: “Không được tiếp xúc nhiều với Trời Xanh Mây Trắng!”

Ngôn Nho Ngữ chau lông mi: “Nhưng hình như cậu ta rất thích tôi thì phải.”

... Đó là do cậu ta bị mờ mắt!

Lan Ninh giận dùm dùm rồi khỏi nhà Ngôn Nho Ngữ.

Buổi tối trước khi cô đi ngủ, liền nhận được một tin nhắn thông báo có người vừa chuyển khoản cho cô. Cô mở ra liếc mắt nhìn, là của Vu Mộ Viễn – người lâu lắm rồi chưa xuất hiện.

Lần trước khi bọn họ chia tay, cô đã đưa mọi phương thức liên lạc của Vu Mộ Viễn vào danh sách đen, vậy mà quên mất không xóa mã tài khoản của anh ta, không ngờ tên này vẫn có chỗ trống để chui vào.

Hắn ta chuyển khoản cho cô một ngàn tệ, còn nhắn thêm một câu: “Anh quyết định sang công ty bên nước ngoài, chúng ta hãy kết thúc như vậy đi.”

Lan Ninh : “...”

Hắn nói thế là có ý gì? Chẳng lẽ bọn họ không phải đã kết thúc từ ba năm trước rồi sao? Hơn nữa hắn ta còn gửi cho cô một ngàn tệ, là phí chia tay sao?

Lan Ninh quả thực cảm thấy tên này bệnh cũng không nhẹ.

Cô gửi lại một ngàn tệ cho Vu Mộ Viễn, cũng nhắn lại cho hắn một tin: “Vu tiên sinh, ba năm trước chúng ta đã kết thúc rồi, sau này tôi không muốn có bất kỳ quan hệ gì với anh nữa.”

Cô vừa mới nhắn lại, Vu Mộ Viễn đã lại nhắn tin sang cho cô, cô lại gửi lại cho hắn lần nữa, Vu Mộ Viễn lại chuyển lại cho cô... Lan Ninh rốt cục cũng nổi giận, chuyển thẳng cho hắn 1005 tệ: “Cho anh thêm 5 tệ, dứt!”

Lần này Vu Mộ Viễn rốt cục cũng dừng lại, Lan Ninh mau chóng bôi đen số của hắn.

Nằm trên giường yên tĩnh được một lúc, cô lại nhắn tin cho Ngôn Nho Ngữ qua Wechat: “Thầy, Vu Mộ Viễn nói hắn muốn về công ty bên kia, sau này anh đi xung quanh khu nhà cũng không thấy mặt hắn ta nữa đâu.”

Ngôn Nho Ngữ: Cô vẫn liên lạc với anh ta?

Lan Ninh : Số tài khoản của hắn tôi quên chưa xóa, vừa rồi hắn còn chuyển cho tôi một ngàn tệ, nói với tôi hắn phải đi :)

Lan Ninh : Anh là người viết tiểu thuyết trinh thám, anh nói xem hắn ta gửi một ngàn tệ cho tôi là có ý gì? Ý là tình cảm trước đây của tôi chỉ đáng giá một ngàn tệ thôi sao ? :')

Ngôn Nho Ngữ: Tôi có thể sửa lại bản thảo lần nữa không?

Lan Ninh :

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Bản Thảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Cuối cùng Lan Ninh đành lấy lý do cuốn sách đã vào công đoạn chỉnh sửa lần cuối chuẩn bị in mà bác bỏ yêu cầu của Ngôn Nho Ngữ, nếu để cho anh sửa lại lần nữa, cô không biết Vu Mộ Viễn sẽ chết thê thảm tới bởi hoa lá cỡ nào.

Có điều nói đi cũng phải nói lại, anh và Vu Mộ Viễn rốt cục đã kết thù với nhau từ bao giờ? Là lần đó ở siêu thị sao hay là sau lần ở tiệm bánh gato, khi Vu Mộ Viễn cướp bản thảo của anh?

Lan Ninh suy nghĩ lung tung một lúc rồi cầm áo ngủ đi tắm rửa .

Sau một tuần làm việc bận rộn, rốt cục cuối tuần Lan Ninh cũng tranh thủ chút thời gian tới phòng tập thể hình. Khoảng thời gian này bởi vì chuẩn bị sách mới của Ngôn Nho Ngữ, nên cô phải làm rất nhiều việc, không có thời gian tới phòng tập rèn luyện, huấn luyện viên phòng tập thể hình cũng nhắn tin wechat nhắc cô nhiều lần .

Cô túm mái tóc dài đằng sau gáy cột cao kiểu đuôi ngựa như lúc đi làm, trên cổ vắt một chiếc khăn lông từ phòng thay đồ đi ra. Vào thời gian này trong phòng thể hình có tương đối nhiều người, cô vốn định cùng huấn luyện viên tập vài động tác khởi động, nhưng thực sự là đông người quá chùng, cô không thể làm gì khác hơn là đi chạy bộ trước.

Trước cửa sổ sát mặt đất có đặt mấy chiếc máy chạy bộ, cô chọn bừa một cái, cài đặt xong số liệu, thì từ từ bắt đầu chạy. Chẳng được bao lâu, bên cạnh có một người đàn ông vừa đến, anh đi tới gần Lan Ninh thì dừng lại, lên chiếc máy chạy bên cạnh cô bắt đầu chạy bộ.

Lan Ninh theo phản xạ nghiêng đầu liếc mắt nhìn qua, vừa nhìn suốt chút nữa thì trượt chân ngã khỏi máy chạy bộ.

“Thầy, sao anh lại tới đây ?” Lan Ninh vịn thành bên của máy chạy bộ, kinh ngạc mà nhìn anh.

Trái ngược với cô biểu hiện của Ngôn Nho Ngữ tương đối hững hờ. Anh nghiêng đầu nhìn Lan Ninh một cái, hơi cong khóe miệng: “Chỗ này được cô bao thầu à, sao tôi không thể tới?”

“Không phải...” Lan Ninh mím môi, im lặng chạy bộ được một lúc, vẫn cảm thấy có chỗ nào đó rất kỳ lạ, “Sao anh biết tôi tập ở đây ?”

Ngôn Nho Ngữ cười khẽ một tiếng: “Hôm trước thì nghĩ tôi vì cô mà chuyển tới khu chung cư này, bây giờ lại cho rằng vì cô nên tôi mới tới phòng tập thể hình này à?”

Lan Ninh : “...”

Tuy rằng cô suy đoán như vậy cũng có chút tự kỷ, nhưng nếu mọi chuyện chỉ là trùng hợp, thì không phải quá khéo rồi đấy chứ...

“Lấy khu chung cư làm trung tâm, trong phạm vi có thể hoạt động của cô, chỉ có duy nhất một phòng tập thể hình này, có thể suy ra cô ở đây cũng đơn giản thôi.”

Lan Ninh : “...”

“Có điều quan trọng nhất chính là trước đây tôi từng thấy thẻ hội viên của cô.”

“... Vì vậy anh đang thừa nhận vì tôi nên mới tới đây ?”

“Cô không hiểu ý tôi muốn nói rồi, xung quanh đây chỉ có duy nhất phòng tập thể hình này thôi.”

Lan Ninh hừ một tiếng, điều chỉnh lại hơi thở một lần nữa: “Sao anh đột nhiên muốn tập thể hình ?”

“Đương nhiên là vì rèn luyện sức khỏe.”

Lan Ninh nghiêng đầu nhìn anh một cái, tuy rằng anh đã chạy lâu như vậy, nhưng tốc độ vẫn còn khá là nhanh, hơi thở lại vô cùng vững vàng, đáng vẻ thành thạo điều luyện, không hề giống những tác giả ít tập luyện thể dục.

“Thế lực của anh cũng khá tốt đấy nhì.” Cô nói.

Ngôn Nho Ngữ xoay đầu lại, nhìn cô nở nụ cười: “Ý cô là cơ thể của tôi hay đáng người?”

Lan Ninh : “...”

Lời cô vừa nói có chỗ nào không rõ ràng sao? :”)

Ánh mắt cô đi khắp một vòng trên người anh, vai rộng, eo nhỏ, chân dài, cơ bắp cũng vô cùng khỏe mạnh quyến rũ, nhìn qua rất có sức hấp dẫn.

Được rồi, đáng người cũng rất khá.

“Bình thường anh rèn luyện thể nào? Chỉ tập bài thể dục dân cơ đó thôi sao?” Không thể nào, bài tập đó cô cũng đang tập, mặc dù nó có tác dụng rèn luyện sức khỏe, nhưng hiệu quả cũng không hiệu quả được như vậy, chỉ có thể coi là phụ trợ, hơn nữa phải kiên trì tập một thời gian dài mới thấy tác dụng.

Ngôn Nho Ngữ nói: “Có vài chuyện không phải chỉ dựa vào rèn luyện là được, còn liên quan đến gen di truyền nữa.”

Lan Ninh : “...”

Xi xi.

Cô quay người lại, không muốn nói chuyện với anh nữa.

Thấy cô không nói gì, rốt cục Ngôn Nho Ngữ cũng chủ động tán ngẫu với cô: “Huấn luyện viên phụ trách cô là ai?”

“Họ Phạm.” Lan Ninh nói xong thì hướng tầm mắt qua người cao lớn đang đứng giữa đám đông bên kia “Chính là anh chàng to con kia.”

Ngôn Nho Ngữ cũng liếc mắt nhìn, sau đó khẽ cười nói: “Thật sự có duyên, huấn luyện viên của tôi cũng là anh ấy.”

Lan Ninh : “...”

“Anh có số wechat của anh ta không?” Lan Ninh hỏi, “Anh ta rất thích lưu số của những người có cơ bắp .”

Ngôn Nho Ngữ hơi nhíu mày: “Thật sao? Lát nữa tôi sẽ che luôn đồng cơ bắp kia đi.”

Lan Ninh nở nụ cười một tiếng, rồi giống như nhớ ra điều gì đó, cô nói với Ngôn Nho Ngữ: “Tôi đã hỏi qua bộ phận thiết kế , cô ấy nói tuần sau có thể làm xong trang bìa, bản hiệu chỉnh lại cũng sắp xong rồi, cuối tháng này có thể xuống nhà in rồi .”

“Ừm.” Ngôn Nho Ngữ hờ hững đáp một tiếng, dường như anh không hứng thú với chuyện đó lắm.

Lan Ninh mếu máo, tên này thực sự quái dị, sách của mình cũng không thèm để tâm, khiến người làm biên tập như cô cũng tan nát cõi lòng: “À đúng rồi, chờ xuống in xuất được đợt sách đầu, anh có thể ký tên một chút không?”

Ngôn Nho Ngữ chau mày: “Kí tên vào sách sao?”

“Hừm, không cần quá nhiều đâu, mười nghìn quyển là được rồi.”

Ngôn Nho Ngữ: “...”

Mười nghìn quyển còn không nhiều sao? Cô ấy đang đùa mình à?

Anh nhìn Lan Ninh , khóe miệng mang theo chút chế nhạo ẩn giấu mà cười: “Ký mười nghìn quyển cũng được thôi, có điều ký xong thì ít nhất một năm nữa tôi không thể viết sách.”

Lan Ninh : “...”

Nào có khoa trương như vậy chứ!

“Thầy à, từ lúc xuất bản sách đến nay anh không ký tên vào sách cho độc giả lần nào, anh cũng không tham gia lễ ra mắt sách, lần này không thể làm chút chuyện cho độc giả sao?” Thật sự không hiểu sao sách của anh ta lại có thể bán chạy đến vậy.

Ngôn Nho Ngữ cười nói: “Giống như trước đây, ký một quyển, đám còn lại đều in theo không được sao? Vừa tiện lại bớt phiền phức.”

“Sao có thể in chữ ký được, lần này là tác phẩm sau ba năm mới xuất bản của hệ liệt trinh thám An Nhiên, anh phải tự tay ký chứ. Chỉ mười nghìn quyển thôi mà, thật sự không hề nhiều!”

“Cô thật sự cảm thấy không hề nhiều?”

“Ừ!”

“Vậy cô ký tên đi.”

Lan Ninh : “...”

Cô cũng rất muốn ký, nhưng người ta đâu có cần!

Cô suy nghĩ một chút, lùi một bước tiến ba bước vậy: “Con dấu anh có phải không, vậy dùng con dấu cũng được.”

“Dùng dấu cũng không nhanh hơn ký tên được bao nhiêu.” Anh trầm ngâm một chút rồi nói với cô, “Có điều nếu như cô thực muốn dùng dấu cũng được, tôi đưa sách cho cô, cô đóng dấu đi.”

Lan Ninh : “...”

Đời trước nhất định là vì cô đã hủy diệt vũ trụ nên kiếp này mới gặp phải một thằng cha lầy lội thế này.

“Tôi đóng tôi đóng được chưa.” Lan Ninh bĩu môi, hừ một tiếng. Cuốn sách này là tiểu thuyết đầu tiên cô bán chạy, nên cô luôn hy vọng mọi mặt của cuốn sách này đều sẽ hoàn hảo.

Chạy bộ trên máy ba mươi phút, Lan Ninh thở hổn hển đi xuống. Ngón Nho Ngữ cũng rời khỏi máy chạy bộ bên cạnh, cầm lấy chai nước suối để bên cạnh nhấp một ngụm nhỏ: “Khoảng thời gian gần đây có phải là cô ít tập thể dục rồi không? Thể lực hình như giảm xuống rồi.”

“Ha ha, cũng không biết nhờ ơn vị tác giả nào đó viết bản thảo xong thì ngó lơ sách luôn nên tôi đương nhiên không có thời gian tập luyện.”

Ngón Nho Ngữ nhú mày nói: “Ý cô là vì tôi sao?”

“Hiếm khi thấy anh hiểu bản thân mình vậy đấy.”

Ngón Nho Ngữ vịn chặt nắp chai nước, cười với cô: “Tôi rất vinh hạnh.”

Lan Ninh lườm anh một cái, cầm chiếc khăn mặt treo trên cổ lau mồ hôi, quay người chuẩn bị đi đánh bịch cát.

Ngón Nho Ngữ cùng cô qua đó, đứng bên cạnh thương thức tư thế cô đâm bịch cát rất mạnh mẽ, anh vỗ tay: “Lực không tệ.”

Lan Ninh nhìn anh cười nhạt: “Chỉ cần tưởng tượng nó thành mặt anh, xuống tay cũng dễ thôi.”

Ngón Nho Ngữ vẫn đáp lại: “Tôi rất vinh hạnh.”

Mất hai tiếng trong phòng thể hình, Lan Ninh liền thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà. Lúc từ phòng thay đồ đi ra, Ngón Nho Ngữ đang chờ cô ở bên ngoài. Lan Ninh ngăn người, đối phương liền đứng thẳng người lên hỏi cô: “Cùng về đi.”

“Ừm... được”

Vừa đúng lúc huấn luyện viên đi ngang qua nhìn bọn họ với vẻ mặt nhiều chuyện: “Hai người sống chung đấy à?”

Lan Ninh cười cười nói với anh: “Sống cùng một khu chung cư thôi.”

“Ồ.” Huấn luyện viên cười sâu sa, “Vậy có khác gì sống chung lắm đâu.”

Lan Ninh : “...”

Năng lực tự suy ra của vị huấn luyện viên này nên chia cho cô một ít mới đúng.

Cô nhìn Ngón Nho Ngữ một chút, nói với anh: “Đi thôi.”

Ngón Nho Ngữ gật gật đầu, hai người cùng nhau đi ra ngoài.

Lên xe, Ngón Nho Ngữ vững vàng cầm tay lái, hỏi Lan Ninh ngồi bên cạnh: “Buổi tối cô định ăn gì?”

“À, vừa mới vận động xong tôi hơi mệt chút, nên không muốn làm gì cả.” Cô nghĩ một lát rồi quay đầu nhìn về phía Ngón Nho Ngữ, “Gần khu chung cư của chúng ta có một tiệm que xiên, anh đã ăn thử chưa? Mặc dù mới khai trương chưa được bao lâu, nhưng khách tới đông lắm nhè, à, nghe nói hôm khai trương còn có Cổ Tín tới cắt băng mừng!”

“Cổ Tín? Là ca sĩ sao?”

“Ha ha, thầy cũng biết anh ta là ca sĩ à?”

Ngôn Nho Ngữ liếc cô một cái: “Thì có gì lạ đâu? Tôi cũng không phải người ngoài hành tinh.”

“Vậy anh có muốn ăn thịt xiên không? Nghe nói ngon lắm đây, tôi luôn muốn đi ăn một lần xem sao.”

“Ừm.”

“Vậy để tôi gọi cho Khúc Đồng bảo con bé tới trước đặt bàn luôn.”

Tuy rằng sau khi nhận điện thoại của Lan Ninh, Khúc Đồng ngay lập tức lao xuống chiếm vị trí, nhưng khi hai người tới nơi vẫn phải ngồi chờ một lúc mới có bàn.

“Xem ra đồ ăn ở đây có vẻ ngon lắm.” Ngôn Nho Ngữ ngồi xuống ghế của mình, nhìn quang cảnh xung quanh. Trong cửa hàng khách rất đông, hầu như là không còn chỗ ngồi. Cửa hàng trang trí cũng rất vừa mắt, mang hơi thở của cổ xưa, không chỉ trang phục của nhân viên cửa hàng vô cùng tinh tế, mà ngay cả nguyên liệu nấu ăn cũng được chọn lựa rất cẩn thận.

Khúc Đồng vươn tay lên quơ quơ, nhìn qua có chút kích động: “Em nghe người ta nói ông chủ quán này đẹp trai cực luôn!”

Lan Ninh buồn cười mà lườm cô nàng: “Hà? Em đã nhìn thấy chưa?”

“Chưa đâu, chủ tiệm gần như rất bận, rất ít khi tới đây, có điều nghe nói anh ấy sống ở khu chung cư quốc tế Khai Thụy.”

“Ồ... Em cũng hiểu người ta rõ quá nhỉ.”

“Ha ha.” Khúc Đồng nở nụ cười hai tiếng, ánh mắt quét một vòng từ Ngôn Nho Ngữ sang Lan Ninh, có chút tò mò hỏi, “Có điều hai người sao lại đi cùng vậy? Hẹn hò à?”

“Phụt phụt.” Lan Ninh đang uống nước nghe vậy liền bị sặc một cái, “Chúng chị gặp nhau ở phòng tập thể hình thôi.”

“À, hẹn hò ở phòng tập thể hình, sở thích của hai người cũng đặc biệt quá.”

“... Con bé này nghe không hiểu sao, tụi chị không phải đang hẹn hò.” Lan Ninh cười như không mà nhìn chằm chằm Khúc Đồng.

“Ha ha, hai người cứ từ từ nói chuyện em đi lấy đồ ăn.” Khúc Đồng đứng lên, mau chóng chạy đi.

Sau khi cô đi, trên bàn chỉ còn lại hai người là Lan Ninh và Ngôn Nho Ngữ. Đại khái là vì mấy lời vừa rồi của Khúc Đồng, Lan Ninh bỗng cảm thấy lúng túng: “Thật không tiện, con bé còn nhỏ nên nói lung tung, anh đừng để trong lòng.”

Ngôn Nho Ngữ nhìn cô, nở nụ cười một tiếng: “Cô mới là người đừng để trong lòng, lỗi tại đồ hết lên rồi kia.”

Lan Ninh: “...”

Cô im lặng uống một ngụm trà lớn.

Khi Khúc Đồng trở lại, trên tay ôm mấy đĩa đồ ăn lớn, Lan Ninh liếc mắt nhìn, phát hiện đều là những món mình thích thì đuôi lông mi không nhịn được mà cong lên: “Hôm nay có phải có gió lạ thổi qua phải không, sao lại ngoan thế hả? Có phải em lại gây chuyện gì rồi không?”

“Đâu có mà.” Khúc Đồng cười gượng hai tiếng ngồi xuống chỗ của mình, đưa từng xiên que vào trong nồi, “À ừm chuyện là, chúng em đã có kết quả thi cuối kỳ rồi, tuần sau trường sẽ tổ chức họp phụ huynh.”

“Ừ, thì sao nữa?”

“Ha ha, môn toán của em không tốt lắm, nếu để chú em tới họp, chú ấy nhất định sẽ nói cho ba mẹ em biết...” Không phải cô lo ba mẹ biết chuyện sẽ mắng cô, mà ngược lại cô cho rằng bọn họ biết chuyện cũng chẳng có thời gian mà mắng cô, chỉ là nếu như bọn họ thấy cô ở trong nước không ai quản nên không chịu học hành, nói không chừng còn bắt cô ra nước ngoài.

“Chị Lan Ninh, chị có thể giúp em tham gia cuộc họp phụ huynh lần này không?” Khúc Đồng ra vẻ đáng thương mà nhìn cô, “Thứ sáu tuần sau.”

Lan Ninh hiểu chuyện gia đình con bé, cô cũng muốn giúp nó, chỉ là... “Thứ sáu chị phải đi làm mà.” Nếu như nói với chủ biên cô muốn xin nghỉ để tham gia họp phụ huynh... Chủ biên tuyệt đối sẽ không cho. Hơn nữa tập chí đang trong thời gian bận rộn, cô ấy cũng không chấp nhận đơn xin nghỉ của cô.

“Hà, vậy em biết làm sao giờ...”

Ngôn Nho Ngữ đang ngồi bên cạnh suy nghĩ một chút, rồi mở miệng nói chen vào: “Vậy để tôi giúp em tham dự buổi họp đi.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Bản Thảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Ngôn Nho Ngữ vừa thốt ra câu đó, bầu không khí bỗng im lặng trong nháy mắt, Khúc Đồng vừa nghe xong thì nhào lên vui vẻ nói: “Có thật không ạ?”

“Ừm.” Ngôn Nho Ngữ chỉ gật gù đầu.

Lan Ninh chọc lung tung đưa vào bát gia vị hai lần, rồi chần chừ nhìn anh: “Như vậy có được không, làm phiền thầy quá rồi.”

“Không sao, chỉ là việc nhỏ mà thôi.”

Lan Ninh mím môi nhìn anh, trong lòng bỗng có dự cảm rất mãnh liệt. Thầy Hạnh Tâm nhiệt tình bất thường thế này, nhất định là có âm mưu gì đó!

Khúc Đồng không nghĩ nhiều như cô, con bé chỉ biết ba mẹ nó sẽ không có lý do bắt nó ra nước ngoài nữa, liền cao hứng nói cảm ơn Ngôn Nho Ngữ luôn miệng: “Cảm ơn thầy Ngôn! Buổi họp phụ huynh bắt đầu vào ba giờ chiều thứ sáu, chắc tầm năm giờ hơn là có thể kết thúc!”

“Ừm.”

Lan Ninh vẫn rất nghi ngờ nhìn anh: “Thầy, thật sự không sao chứ? Nếu như không tiện anh cũng không cần miễn cưỡng đâu.”

“Có gì không tiện đâu, gần đây tôi rất rảnh rỗi.”

“Có điều là họp phụ huynh mà... anh không cảm thấy mất tự nhiên sao?”

“Không hề, dù sao sau này cũng phải đi họp phụ huynh cho con, đi trước coi như là thực tập cho quen.”

Lan Ninh : “...”

Ông nội à anh lo cũng hơi xa rồi đấy, bây giờ ngay cả đối tượng hẹn hò còn không có nữa là kết hôn.

Khúc Đồng thấy chuyện này coi như đã quyết định như thế, liền vui vẻ chạy đi lấy đồ ăn: “Hôm nay để em mời khách, mọi người cứ ăn thoải mái đi, đừng khách sáo nhé.”

Lan Ninh : “...”

Không biết là vừa vận động xong nên đói bụng, hay là mùi vị của mấy chiếc que xiên này quá ngon, tối nay Lan Ninh ăn nhiều hơn bình thường, bụng no căng đến tận nửa đêm mới ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau thức dậy, cả người đều mơ mơ màng màng, trên khuôn mặt cũng hiện rõ hai chữ thiếu ngủ. Không biết tại sao với ngày thứ hai luôn bận rộn, cô chỉ có thể búi tóc lên tóm gọn vào, gấp dài rồi đi rửa mặt.

Không biết tại sao, cứ thứ hai xe bus công cộng và tàu điện ngầm luôn chật cứng người, công việc ngày hôm đó cũng nhiều nhất trong tuần. Bên phía xưởng in thông báo tuần này có thể gửi giấy lót trắng [1] sang cho cô, Lan Ninh nhờ đồng nghiệp phụ trách mảng này làm việc ở xưởng chuyển phát nhanh một tấm tới nhà thầy Hạnh Tâm.

[1] : Giấy lót sách ký tên tác giả

Đương nhiên, địa chỉ không điền nơi ở trước đây, mà là địa chỉ mới.

Mặt khác, gần đây ban biên tập nhận được không ít phản hồi tích cực từ độc giả. Truyện ngắn ‘Cầu xin’ ngày đó của Tròi Xanh Mây Trắng nhận được rất nhiều ý kiến khen ngợi từ độc giả, đương nhiên cũng trong dự đoán của cô, có một bộ phận độc giả cho rằng cậu đang bắt chước theo phong cách của Hạnh Tâm.

Các ý kiến gửi về Weibo chính thức của tạp chí cũng cho là như vậy, chủ biên và Lan Ninh đã cùng nhau thảo luận vấn đề này, cả hai đều cho rằng Tròi Xanh Mây Trắng vẫn khá là có tiềm năng, chỉ có điều vì chịu ảnh hưởng tương đối đậm từ Hạnh Tâm, nếu như cậu ta viết thêm vài tác phẩm nữa, nhất định có thể thoát khỏi cái bóng của Hạnh Tâm, tự hình nên thành phong cách của chính mình.

Thứ tư Lan Ninh có chút thời gian rảnh, vốn định thảo luận về vấn đề này với cậu ta, nhưng sau khi bật khung chat với Tròi Xanh Mây Trắng im lìm đã lâu, mở miệng đã thành giục bài: “Chào buổi chiều, gần đây có chăm chỉ viết bài không đấy ?!”

Tròi Xanh Mây Trắng: QAQ

Súp Lơ: ... Về mặt này là có ý gì? Cậu muốn nói gần đây cậu không khỏe nên không viết được nhiều sao?

Trời Xanh Mây Trắng: Biên Biên, thầy Hạnh Tâm nói muốn vào nhóm thì phải tuân thủ quy định của nhóm

Súp Lơ: Quy định nhóm của bọn họ là gì?

Trời Xanh Mây Trắng: Trốn bài QWQ

Lan Ninh ha ha, quả nhiên.

Súp Lơ: Vì vậy cậu định xin tôi khát bài, phải không? :')

Trời Xanh Mây Trắng: QAQ

Trời Xanh Mây Trắng: Tôi có thể xin nghỉ một ngày không?

Súp Lơ: Tại sao cậu không ra khỏi cái nhóm đó luôn?

Trời Xanh Mây Trắng: Bởi vì trong nhóm đó có rất nhiều đại thần! Đi theo bọn họ có thể học được rất nhiều điều!

Súp Lơ: Ủ, có cả mười tám cách trốn bài nhỉ :')

Trời Xanh Mây Trắng: ... Biên Biên, chị không thương tôi nữa sao? QAQ

Súp Lơ: Phải [báỉ bai]

Trời Xanh Mây Trắng: Thật sự chỉ xin nợ một ngày thôi QAQ nhưng tôi vẫn có nguy cơ phải hát 'Uy phong đường đường' đó, rất nguy hiểm QAQ

Lan Ninh : "..."

Cô đang định nhấn lại, avatar của Hạnh Tâm liền nhảy lên, Lan Ninh tiện tay mở khung chat với anh.

Hạnh Tâm: Giấy đã đưa tới, qua lấy con dấu.

Lan Ninh : "..."

Mỗi lần xuất hiện trước mặt thầy Hạnh Tâm, cô cứ có cảm giác mình từ biên tập bỗng trở thành nô lệ.

Súp Lơ: Biết rồi, thầy o(n_n)o~

Sau khi tan việc cô tới thẳng nhà Ngôn Nho Ngữ, vừa bước vào cửa liền nhìn thấy một thùng giấy lớn mà sợ hãi .

"Cái này..."

Ngôn Nho Ngữ cười nhạt với cô: "Đúng như cô nói có mười nghìn tờ thôi ấy mà, chắc tầm sáu mươi, bảy mươi cân gì đó, cũng không nhiều lắm đâu."

Lan Ninh : "..."

"Con dấu tôi đã tìm sẵn cho cô, trên bàn cũng có mực in, cô cứ tự nhiên."

Lan Ninh đi tới bên bàn, khẽ cắn môi cảm lấy con dấu. Tự mình đào hố chôn mình, có chết cũng phải đóng xong đồng này!

Phòng khách bỗng trở nên yên tĩnh, Lan Ninh bắt đầu công việc đóng dấu của mình, Ngôn Nho Ngữ đang ở dưới nhà bếp bắt đầu làm cơm. Lan Ninh ngẩng đầu liếc mắt nhìn anh, cười tí mắt nói: "Thầy à, nếu không việc làm cơm cứ giao cho tôi, anh chỉ cần đóng dấu thôi nhé nhé."

"Cô nấu cơm tôi đồng ý, có điều dấu vẫn phải do cô đóng."

Lan Ninh quẹt khoe miệng, động tác trên tay vẫn không ngừng: "Anh thật sự không định ký tên vào vài trang sao?"

"Không."

Anh nói chắc như đinh đóng cột, Lan Ninh nhỏ giọng lầu bầu một tiếng, rồi cũng không nói gì thêm. Sau khi cô đóng mấy chục tờ, liền cảm thấy Ngôn Nho Ngữ nói cũng có vẻ đúng, đóng dấu cũng không nhanh hơn so với ký tên là mấy, hơn nữa vì để đảm bảo hoa văn trên dấu được in rõ ràng, cô đóng dấu vô cùng cẩn thận, còn phải cân nhắc dùng sức đều nhau, bằng không chỗ thì đậm chỗ thì nhạt, in ra cũng khó nhìn.

... mười nghìn tấm này, cô phải đóng đến bao giờ đây ~

Sau khi Ngôn Nho Ngữ làm cơm xong, rốt cục cô cũng có thời gian nghỉ ngơi giữa giờ. Tuy rằng đóng dấu cũng không nhanh, nhưng so với kí tên thì chỉ ít tay cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Ăn được nửa bữa cơm, điện thoại Ngôn Nho Ngữ bỗng rung chuông, anh cầm lên nhìn một chút, rồi nhận cuộc gọi: “Chú hai ạ.”

Nghe thấy xưng hô này, Lan Ninh theo bản năng mà ngẩng đầu lên nhìn anh. Chú hai? Chính là người chú đã tặng anh căn biệt thự xa hoa kia sao?

“Sao ạ? Con biết rồi, con đến đó giờ đây.”

Sau khi Ngôn Nho Ngữ nhận cuộc gọi xong thì vẻ mặt rõ ràng đã thay đổi, Lan Ninh cũng không ăn cơm nữa, có chút lo lắng mà nhìn anh: “Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Ngôn Nho Ngữ vừa cầm lấy chiếc áo khoác treo gần cửa, vừa nhìn cô nói: “Ba tôi nằm viện, tôi phải qua đó một chuyến.”

“Nằm viện?” Lan Ninh bỗng đứng bật dậy, “Là bệnh gì, có nghiêm trọng không?”

“Nghe chú hai tôi nói tình hình bây giờ đã ổn định rồi, trước đó ông không cho chú hai nói với tôi.” Ngôn Nho Ngữ mặc áo khoác vào rồi quay đầu lại nhìn cô, “Cò...”

“À, tôi cũng muốn đi với anh, có thể giúp được gì thì giúp!”

Ngôn Nho Ngữ suy nghĩ một chút rồi gật gù đầu nói: “Được.”

Lan Ninh cầm túi sách đang đặt trên sofa, cùng theo anh ra ngoài, sau khi lên xe cô còn không quên an ủi anh: “Yên tâm đi, bố anh cũng già rồi khó tránh khỏi vài lần ốm đau, nếu chú hai anh đã nói ổn rồi thì cũng không cần lo lắng lắm đâu.”

“Ừm.” Tuy Ngôn Nho Ngữ ngoài miệng đáp một tiếng, nhưng lông mày vẫn hơi chau lại.

Lan Ninh nhìn anh một cái hỏi: “Ba anh sống một mình sao?”

Ngôn Nho Ngữ nói: “Ừ, ông và chú hai tôi sống cũng gần nhau, nơi đó tương đối yên tĩnh.”

“Ừm, là vậy sao.” Lan Ninh gật gù đầu, không nói thêm gì nữa.

Sau khi đến bệnh viện trung tâm, cô theo Ngôn Nho Ngữ đi thẳng tới khu nội trú. Ngôn Nho Ngữ đi trước gõ gõ cửa phòng bệnh một cái, rồi đẩy cửa ra bước vào.

Trong phòng chỉ có hai người là ba anh và chú hai, chú hai vừa nhìn thấy anh, thì từ bên giường đứng dậy: “Con tới rồi...” Ông còn chưa nói hết một câu, liền nhìn thấy Lan Ninh phía sau Ngôn Nho Ngữ cũng đi vào, “Vị này chính là...?”

“À, cháu là... bạn của thầy.” Lan Ninh nhìn ông mà cười thân thiện.

Ánh mắt của chú hai bỗng lóe lên một cái, ông cong miệng cười đáp lại: “Chào cháu.”

“Chào chú.”

“Hai đứa đã đến rồi, vậy chú về trước đây.” Chú hai quay sang nhắc nhở ba anh nằm trên giường bệnh vài câu, rồi quay người rời đi. Ánh mắt Lan Ninh vẫn để ý đến ông, cô thầm nghĩ quả là thương nhân xuất thân từ gia đình thư hương không giống người bình thường tí nào, trên người không có mùi của tiền, toàn thân tỏa ra khí chất của người tri thức.

“Ba, ba không sao chứ?” Ngôn Nho Ngữ đi tới trước giường bệnh, nhìn gương mặt tái xanh của ba mình.

Ba Ngôn nói: “Ba không sao, vẫn là bệnh cũ thôi, bảo chú hai con đừng có nói với con, nhưng nó lại không nghe.”

“Bác sĩ nói thế nào?”

“Nói ba cần phải nghỉ ngơi, quan sát mấy ngày nữa là có thể xuất viện rồi.” Ba Ngôn nói nhưng ánh mắt lại cứ nhìn chăm chăm Lan Ninh, “So với chuyện đó, không phải anh nên giới thiệu cô gái này với ba trước đã à?”

“À, chào chú, cháu là Lan Ninh.” Lan Ninh vô cùng lễ phép cúi chào ba Ngôn một cái, không thể không nói, khí chất của ba Ngôn cực kỳ giống Ngôn Nho Ngữ, lúc vừa mở miệng nói chuyện thì chất giọng cũng kiểu vừa tao nhã lại lịch sự lễ độ.

Có điều cô tin, tính cách ba Ngôn nhất định sẽ thoải mái dễ chịu hơn Ngôn Nho Ngữ nhiều, tuyệt đối không phải kiểu vô si mặt dày như anh.

Ba Ngôn nhìn cô gật gù đầu: “Xin chào, chú là ba của Nho Ngữ, để cháu phải tới đây một chuyến, thực sự thật không tiện.”

“Đâu có đâu có, chú không sao là tốt rồi.”

Ba Ngôn cười mà hỏi cô: “Vừa nãy, hai đứa cùng nhau ăn cơm sao?”

Lan Ninh : “...”

Cô muốn thu hồi lại những lời vừa nói, cũng không thể phủ nhận một điều là tính cách anh thật sự được di truyền từ ba mình.

“Cô ấy là biên tập viên của con, xử lý sách mới của con thôi.” Ngôn Nho Ngữ nói.

“Thì ra là như vậy.” Ba Ngôn khẽ gật đầu, trên mặt vẫn là mang theo nụ cười nhạt nhìn Lan Ninh, “Có điều hiếm thấy khi nào con đi với bạn.”

Câu này Lan Ninh vô cùng tán thành, với tính cách này của thầy, muốn có một người bạn cũng thực không dễ dàng gì.

Sắc mặt Ngôn Nho Ngữ không chút thay đổi, anh vẫn nhìn ba anh như vậy: “Bây giờ thời gian cũng không còn sớm nữa, nếu ba không sao thì con không quấy rầy ba nghỉ ngơi.”

Lan Ninh đứng sau hơi ngạc nhiên một chút, chờ chút, chỉ như thế là xong đi về sao? Tình cảm của hai cha con nhà này cũng quá lạnh nhạt đi!

“Đi thôi.” Ngôn Nho Ngữ xoay người, kéo tay Lan Ninh đi ra ngoài. Lan Ninh quay đầu lại, nhìn ba Ngôn đang nằm trên giường nói: “Chú Ngôn, vậy chúng cháu đi trước, ngày mai cháu sẽ quay lại thăm chú.”

“Được rồi.” Ba Ngôn nhìn cô mà cười một cái rất tươi.

Lan Ninh bị kéo ra khỏi phòng bệnh, cô rút tay ra khỏi tay Ngôn Nho Ngữ, giọng nói nghe ra cũng có chút bất mãn: “Anh cứ đi như thế đấy à, sao không ở lại chăm sóc ba mình?”

“Cô không nghe thấy ông nói bác sĩ bảo ông cần nghỉ ngơi sao?”

“... Được rồi, anh nói câu gì cũng đúng.”

Ngôn Nho Ngữ nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái, khóe miệng từ từ cong lên mang theo ý cười: “Cô không đói bụng sao? Vừa nãy còn chưa ăn xong cơm tối đấy.”

“Cũng có chút đói bụng...”

“Vậy thì nhanh lên về nhà ăn cơm, ăn xong còn phải đóng dấu đấy.”

“...”

“Chỉ mong hiệu suất của cô có thể nhanh hơn một chút, đừng để mấy cái thùng đó chất đống trong phòng khách nhà tôi.”

Lan Ninh: “...”

Ừm, quả nhiên tính cách của chú Ngôn không thể tệ hại bằng anh ta được, mà trên thế giới này cũng chẳng tìm được một người nào xấu xa hơn anh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Bản Thảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

Lan Ninh phấn đấu đóng dấu đến tận mười một giờ đêm, cũng mới chỉ đóng được một nghìn tám, đóng còn lại thì đành để ngày mai tiếp tục vậy. Cô từ từ xoay người, nhìn Ngôn Nho Ngữ đang ngồi đọc sách trên ghế sofa đối diện nói: “Nếu không tôi mang một ít về nhà làm tiếp nhé, cho khỏi cần ngày nào cũng chạy qua đây nữa.”

Ngôn Nho Ngữ vừa lật sang trang mới, liền ngẩng đầu lên nhìn cô: “Tôi không an tâm giao con dấu cho cô, nếu như cô không cẩn thận làm mất nó thì sao? Hoặc là cô cầm rồi lại đóng dấu vào mấy thứ linh tinh thì sao?”

Lan Ninh: “...”

Không cho mượn thì thôi, thứ linh tinh là thứ gì chứ!

“Vậy cũng được, tối mai tôi sẽ lại tới.” Cô cầm áo khoác của mình mặc vào, rồi lấy túi xách rời khỏi nhà anh. Sau khi về đến nhà cô cũng chẳng còn sức tập bài dân cơ nữa, rửa mặt xong là leo lên giường ngủ luôn. Sáng hôm sau chưa đến sáu giờ, cô đã mò dậy ra khỏi chăn, tới nhà bếp bắt đầu nấu canh.

Bởi vì không có nhiều thời gian, nên cô cũng chỉ nấu món đơn giản, nấu canh xong, cô liền cầm bình giữ nhiệt, lái xe tới bệnh viện trung tâm.

Hôm qua trước lúc đi cô đã hứa hôm nay sẽ tới thăm chú Ngôn, nhưng ban ngày cô thực sự không có thời gian, buổi tối lại phải tới làm cu li cho thầy

Ngôn, chỉ có thể chọn lúc sáng sớm mà tới, mang cho ông một chút canh.

May mà lúc cô đến ba Ngôn đã dậy, cô gõ cửa phòng một cái, gọi với vào trong: “Chú Ngôn, chào buổi sáng.”

Ba Ngôn lúc này đang đọc báo, sau khi nghe thấy tiếng cô thì hơi kinh ngạc mà ngẩng đầu hỏi: “Sao cháu đến sớm thế?”

“Thế ạ.” Lan Ninh cười cười đi vào, “Hôm qua đã hứa hôm nay phải tới thăm chú mà, có điều ban ngày cháu phải đi làm, chỉ có thể đến đây sớm thôi. À đúng rồi, cháu có làm chút canh, mong chú sẽ không chê.”

Ba Ngôn thấy trên tay cô cầm chiếc bình giữ nhiệt, liền nhận lấy rồi đặt vào chiếc bàn bên cạnh mà nói: “Cảm ơn cháu, thực sự là làm phiền cháu quá.” Ông nói xong thì nhìn về cửa một chút, “Chỉ có mình cháu đến thôi à?”

“Ừm, thầy còn... đang bận viết bản thảo ạ.” Lan Ninh cố nhịn nuốt ba chữ “còn chưa dậy” vừa đến bên miệng xuống.

Ba Ngôn cười nhẹ hai tiếng, nói: “Nuôi con gái vẫn tốt hơn, còn có đứa làm tri kỷ.”

Lan Ninh thấy ông nói như vậy thì có hơi xấu hổ: “Chú Ngôn chú nói quá lời rồi, anh ấy thật ra rất lo cho chú, hôm qua vừa nghe tin chú nằm viện, anh ấy đã vội vội vàng vàng tới đây ngay.” Cô thấy sắc mặt ba Ngôn đã khá hơn hôm qua rất nhiều, liền dò hỏi, “Hôm nay chú thấy trong người thế nào ạ?”

“Cũng khá hơn rồi.” Ba Ngôn nói rồi nhìn cô, khóe miệng lại hơi cong lên một chút cười mà nói, “Nho Ngữ có một người bạn như cháu, nói thật, chú rất ngạc nhiên đấy.”

Lan Ninh cười thầm ha ha hai tiếng trong lòng, kỳ thực cô cũng rất ngạc nhiên.

“Từ khi mẹ nó bỏ đi, tính cách nó liền bắt đầu làm li hơn.” Ba Ngôn vừa nói vừa nhìn ra bên ngoài cửa sổ, tầm mắt dừng lại ở chú chim nhỏ đang đậu trên cành cây, “Khi còn bé Nho Ngữ rất hay nói chuyện với mọi người, tính cách cũng hoạt bát hơn bây giờ rất nhiều, chuyện của mẹ nó ảnh hưởng rất nhiều đến nó, chú nhìn nó từng ngày từng ngày trở nên ít nói, cũng không có cách nào khuyên bảo được..”

Lan Ninh hơi mím môi, chuyện nhà Ngôn Nho Ngữ trước đây cô đã từng nghe anh nói qua, mẹ anh đột nhiên biến mất, chỉ để lại một tờ giấy xin ly hôn, không chỉ đã kích thích thần anh rất lớn, mà đối với chú Ngôn cũng là một ký ức không thể nào xóa được.

Cô im lặng mấy phút, rồi cẩn thận dè dặt hỏi: “Từ đó về sau, thầy ấy cũng chưa gặp mẹ lần nào sao ạ?”

Ba Ngôn lắc lắc đầu: “Chú cũng chỉ gặp mặt bà ấy một lần ở hôm quan tòa hòa giải ly hôn, bây giờ chắc bà ấy cũng có gia đình mới của mình rồi.”

Lan Ninh đột nhiên có chút cảm thông với Ngôn Nho Ngữ, tuy rằng mẹ anh có thể đã có nhưng đứa con khác, nhưng anh mãi mãi cũng chỉ có một người mẹ mà thôi.

“Haiz, xem kìa sao chú lại kể với cháu mấy chuyện này chứ.” Ba Ngôn nhìn cô mà cười, “Chắc là già rồi nên hay nhiều chuyện, cháu cũng đừng để ý nhé.”

Lan Ninh lắc lắc đầu, nói: “Chú uống canh đi cho nóng ạ, bình canh thì để hôm khác cháu tới lấy cũng được.”

“Được rồi.”

“Vậy chào chú Ngôn, cháu đi làm trước đã ạ.” Cô cười tạm biệt ba Ngôn rồi đi ra khỏi phòng bệnh.

Bận rộn làm việc ở công ty một ngày, buổi chiều sau khi tan làm, cô còn phải chạy học tốc tới nhà Ngôn Nho Ngữ đóng dấu. Cô cảm thấy cứ tiếp tục thế này, nói không chừng cô lao lực quá mà chết cũng nên.

Cô đứng trước cửa nhà Ngôn Nho Ngữ, uể oải mà nhấn chuông cửa.

Sau khi cửa mở, liền thấy Ngôn Nho Ngữ mặc tạp dề đứng ngoài cửa. Lan Ninh nhìn thoáng qua anh cười nói: “Thầy, tôi đến đóng dấu đây.”

Ngôn Nho Ngữ nghiêng người để cho cô đi vào, dường như còn cười khẽ một tiếng: “Sớm biết có ngày hôm nay sao lúc trước còn muốn làm thế.”

Lan Ninh chep miệng, không đáp lời.

Ngôn Nho Ngữ đi tới nhà bếp, cầm chiếc bình giữ nhiệt nhìn cô lắc qua lắc lại hai cái: “Cái này là của cô à?”

Lan Ninh nghe tiếng quay đầu lại, chiếc bình giữ nhiệt anh cầm trên tay kia đúng là bình canh sáng sớm cô mang tới bệnh viện cho chú Ngôn: “Hôm nay anh cũng tới bệnh viện à?”

“Ừm.” Anh đặt chiếc bình kia lên bàn, ra hiệu cho Lan Ninh tới lấy. Lan Ninh đi tới nhìn qua một cái, chiếc bình giữ nhiệt đã được rửa sạch sẽ, cô liếc mắt nhìn anh một chút, nói: “Nếu anh có nhiều thời gian rảnh thì đến bệnh viện thăm chú Ngôn đi, người lớn tuổi sẽ rất dễ cảm thấy cô đơn.”

Ngôn Nho Ngữ ngẩng đầu lên, trong ánh mắt mang theo mấy phần trêu chọc: “Ngược lại tôi rất bất ngờ, tại sao cô lại tích cực chạy tới bệnh viện đưa canh vậy?”

“Tôi...” Lan Ninh hơi ngượng người một chút rồi cũng nói, “Không phải là vì tôi sợ chú Ngôn nằm viện, anh lại có thêm lý do trốn bài đó sao?!”

Ngôn Nho Ngữ nói: “Cô nghĩ nhiều rồi, coi như ba tôi không nằm viện, tôi cũng có thể lấy lý do mình đang nằm viện.”

Lan Ninh: “...”

Cô quay người, không nói tiếng nào đi về phía bàn lại bắt đầu đóng dấu.

Ngôn Nho Ngữ lại tiếp tục nấu ăn ở phòng bếp, không khí giữa hai người tức thì trở nên yên lặng hơn. Lan Ninh đóng dấu được một lúc, không nhìn được mà ngẩng đầu đưa mắt nhìn Ngôn Nho Ngữ đang trong phòng bếp. Lúc này anh đang thái rau, mấy giọt mồ hôi vương đầy trên trán, thỉnh thoảng theo động tác của anh mà lăn xuống một chút.

Cô cứ nhìn anh một lúc như thế, cuối cùng không kiềm chế được nhẹ giọng hỏi: “Có phải lúc anh đi học quan hệ với các bạn khác cũng không tốt lắm không?”

Động tác trên tay Ngôn Nho Ngữ hơi ngừng một chút, anh ngước mắt nhìn cô một cái: “Ba tôi đã nói gì với cô sao?”

“Không có...” Lan Ninh suy nghĩ một chút rồi lại bổ sung, “Ông ấy chỉ nói khi anh còn bé thì không đáng ghét như bây giờ thôi.”

Ngôn Nho Ngữ cười một tiếng: “Đáng ghét là cô nói thêm vào chứ gì.”

Lan Ninh khẽ chau mày nói: “Trước đây anh nói anh sẽ giết người mình không thích trong những câu truyện của mình, tôi đã nghĩ đến truyện ngắn đầu tiên của anh, nhân vật chính trong câu truyện ấy đã giết chết bạn cùng phòng của mình...”

Trước đây không biết nên cũng không nghĩ nhiều, bây giờ nhớ lại chuyện đó, cô chỉ cảm thấy tính cách thầy Hạnh Tâm quả nhiên u ám... Anh bạn cùng phòng đó đáng ra phải tạ ơn anh vì đã tha chết cho mình mới đúng.

Ngôn Nho Ngữ im lặng thái đồng rau rồi mở miệng nói: “Sau khi mẹ tôi bỏ đi, tôi bỗng trở nên không thích giao tiếp với người khác, cũng có thể là vì như vậy, nên bọn họ không thích tôi, thường xuyên làm cầu kết với nhau mấy chuyện bậy bạ trong phòng, còn tưởng rằng tôi không biết.”

Lan Ninh hơi ngạc nhiên: “Nam sinh cũng rắc rối thế sao? Tôi còn tưởng rằng chỉ có ký túc xá nữ mới như vậy thôi chứ.”

Ngôn Nho Ngữ nở nụ cười trào phúng: “Tôi đã từng nói rồi mà, tôi cho rằng trong đa số trường hợp phụ nữ có thể trưởng thành và bình tĩnh hơn đàn ông rất nhiều, đặc biệt là những cậu chàng đang ngồi trên ghế nhà trường, có thể sẽ ấu trĩ đến mức cô khó mà nghĩ ra được.”

Lan Ninh chớp mắt thật nhanh hai cái, do dự trong chốc lát rồi hỏi: “Sau đó anh đã đưa bọn họ vào tiểu thuyết của mình?”

Ngôn Nho Ngữ nhìn cô nói: “Đương nhiên không chỉ là mỗi vậy, có những người nếu như cô không thẳng tay dạy bọn họ một bài học nhớ đời, thì bọn họ sẽ không biết ngoan ngoãn.”

“Thế nên...”

“Tôi đã cho bọn họ một bài học nho nhỏ, đương nhiên là trong phạm vi được pháp luật cho phép.”

Lan Ninh: “...”

Không biết cậu bạn cùng phòng của anh bây giờ như thế nào, có thể đã mắc chứng chứng ngại tâm lý không chừng.

Cô cười hai tiếng với Ngôn Nho Ngữ, rồi lại bắt đầu ngoan ngoãn đóng dấu. Thành tích hôm nay còn khá hơn cả hôm qua, đóng được tất cả là hai nghìn tám, đến mười giờ rưỡi thì cô đã buồn ngủ đến không chịu nổi nữa, mau chóng thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà. Trước khi đi, cô bỗng như là nhớ ra chuyện gì đó liền hỏi Ngôn Nho Ngữ: “Ngày mai là thứ sáu, anh thật sự sẽ giúp Khúc Đồng tham gia cuộc họp phụ huynh của con bé sao?”

“Đương nhiên, người lớn không thể thất hứa với trẻ con.”

Lan Ninh: “...”

Thế mà trong bản họp đồng giấy trắng mực đen ghi rõ ngày giao bản thảo thì không thấy anh ta giữ lời hứa là thế chứ?!

Cô cầm theo túi xách và bình giữ nhiệt rời khỏi nhà anh, trong lòng có chút lo lắng về cuộc họp phụ huynh vào ngày mai.

Ngược lại Ngôn Nho Ngữ ăn mặc rất nghiêm túc, đúng giờ xuất hiện trước cửa trường học của Khúc Đồng. Khúc Đồng đang đứng trước cửa trường nhìn thấy anh thì vui mừng chạy tới: “Thầy Ngôn, anh mặc âu phục quả nhiên đẹp trai nhất!”

Ngôn Nho Ngữ sửa lại ống tay áo âu phục, nói với cô: “Em còn gọi anh là thầy Ngôn? Hôm nay thân phận của anh là gì?”

Khúc Đồng suy nghĩ một chút rồi nói: “Anh rể!”

Đuôi lông mày Ngôn Nho Ngừ hơi động, anh gật đầu đi vào.

Hôm nay toàn bộ các lớp mười một đều mở cuộc họp phụ huynh, trong trường cũng tương đối nhiều người lớn, nhưng Ngôn Nho Ngừ tuyệt đối là người bắt mắt nhất trong cả đám. Khúc Đồng đi bên cạnh anh, cùng được vinh dự như đi trên thảm đỏ tới tận cửa lớp.

“Trời ạ, Đồng Đồng! Đây là ba cậu đấy à? Không thể nào!” Một cô bạn cùng lớp của Khúc Đồng chạy tới, kinh ngạc mà che miệng nói nhỏ.

Khúc Đồng vừa nghe thấy thế liền không vui vẻ nói: “Ý cậu là sao hả, mặt mũi tôi nhìn xấu lắm sao?”

“Không không không, chẳng qua là tôi cảm thấy ba cậu quá trẻ rồi, ha ha.”

“Khụ khụ.” Khúc Đồng ra vẻ ho khụ khụ hai tiếng, kéo góc áo Ngôn Nho Ngừ mà nói, “Giới thiệu với cậu, đây là anh rể tôi.”

“Anh rể?”

Hai người vừa đang nói chuyện, chủ nhiệm lớp liền ôm một chồng bài thi đi tới. Sau khi nhìn thấy Ngôn Nho Ngừ đang đứng cửa lớp, cô liền theo bản năng mà dừng lại: “Xin chào, anh là phụ huynh của em Khúc Đồng sao?”

Chuyện gia đình nhà Khúc Đồng chủ nhiệm lớp cũng biết một chút, ba mẹ con bé quanh năm đều ở nước ngoài, bình thường trường học có chuyện gì, đều là chú nó tới, hôm nay tại sao... lại đổi sang người khác thế này?

Khúc Đồng liền mau miệng nói: “Cô Trương, hai hôm nay chú em đi công tác ở nước ngoài, đây là anh rể em, anh ấy tới tham gia buổi họp phụ huynh cho em.”

Anh rể...? Lông mày cô Trương giật giật mấy cái, tuy rằng mối quan hệ kia lằng nhằng quá, nhưng thấy anh đẹp trai thế này, cô liền bỏ qua vậy.

Cô nhìn Ngôn Nho Ngừ cười một cái, duỗi một tay ra nói: “Xin chào, tôi là chủ nhiệm lớp em Khúc Đồng, tôi họ Trương.”

Ngôn Nho Ngừ cũng đưa tay tới, lịch sự bắt tay với cô: “Tôi họ Ngôn.”

“Ngôn tiên sinh.” Trong lòng cô Trương có chút rung động, thậm chí ngay cả giọng nói cũng dễ nghe như vậy, “Vào phòng học trước đi, cuộc họp phụ huynh lập tức sẽ bắt đầu rồi.”

Ngôn Nho Ngừ gật gật đầu, theo cô đi vào phòng học.

Tuy rằng đây là lần đầu tiên Ngôn Nho Ngừ dùng thân phận phụ huynh tham gia cuộc họp phụ huynh, nhưng nội dung cuộc họp cũng chẳng khác hồi anh còn đi học là mấy. Đầu tiên cô Trương sẽ công bố thành tích và xếp hạng của kỳ thi tháng trước, còn đặc biệt chọn mấy bài thi số học điểm kém đưa cho các phụ huynh xem qua.

Ngôn Nho Ngừ nhìn bài thi số học của Khúc Đồng một chút, cảm thấy trước đây cô nàng nói mình không thi tốt lắm, thì hơi khiêm tốn.

Đây rõ ràng là điểm thi vô cùng tệ hại.

“Anh thực sự không hiểu mấy câu toán thế này sao em có thể làm sai được.” Sau khi cuộc họp phụ huynh kết thúc, Ngôn Nho Ngừ vẫn đang nghiên cứu bài thi số học của Khúc Đồng.

“Ha ha.” Khúc Đồng nhìn ngang ngó dọc, che che mặt.

Trong lớp cô Trương vừa nói chuyện xong với một vị phụ huynh, vừa đi ra thấy Ngôn Nho Ngừ liền nói: “Ngôn tiên sinh, không biết có thể nói chuyện với tôi một chút không? Lần này thành tích thi của Khúc Đồng giảm xuống khá nhiều, tôi cũng biết hoàn cảnh nhà em ấy khá là đặc biệt, nhưng bây giờ đã sắp lên lớp mười hai rồi, tôi hi vọng về phía gia đình mình cũng sẽ quan tâm đến em ấy hơn, đốc thúc con bé học hành.”

Ngôn Nho Ngừ gật gật đầu nói: “Tôi hiểu rồi...” Anh vừa mới nói tới đây, liền nhìn thấy Lan Ninh đang chạy về phía này.

“A... cuộc họp phụ huynh kết thúc rồi à?” Lan Ninh thở hổn hển, chạy đến bên cạnh Ngôn Nho Ngừ và Khúc Đồng. Cả ngày nay cô vẫn luôn lo lắng về chuyện họp phụ huynh, cuối cùng vẫn không nhận được sau khi tan làm liền chạy tới xem sao.

Cô giáo Trương nhìn cô mấy lượt rồi hỏi Ngôn Nho Ngừ: “Vị này chính là Ngôn phu nhân?”

“Hả?”

Lan Ninh còn ở ngơ ngác không hiểu gì, Ngôn Nho Ngừ đã gật đầu thừa nhận: “Vâng, hôm nay cô ấy có việc, cho nên mới để tôi tới.”

Khúc Đồng cũng vô cùng ngọt ngào gọi cô một tiếng: “Chị họ!”

Lan Ninh: “...”

Ánh mắt cô đảo qua đảo lại trên mấy người trước mặt, đại khái cũng hiểu hôm nay thân phận của Ngôn Nho Ngừ là anh rể của Khúc Đồng nhưng tại

sao chị họ lại là cô?

Đang ở trước mặt chủ nhiệm lớp nên Lan Ninh cũng không thể làm gì khác hơn là đành đóng vai người chị họ này đến cùng: “Xin chào cô giáo.”

Cô giáo Trương cười một cái rồi cũng chào lại cô: “Chào Ngôn phu nhân, tôi đang trao đổi vài chuyện với Ngôn tiên sinh, hi vọng về phía gia đình có thể quan tâm hơn việc học hành và sinh hoạt của em Khúc Đồng.”

Một câu Ngôn phu nhân đánh vào mặt suýt chút nữa đã khiến Lan Ninh nội thương, cô liếc mắt nhìn Ngôn Nho Ngữ mặt tỉnh bơ đang đứng bên cạnh, lại không thể làm gì khác hơn là cười xòa nói: “Cô giáo nói đúng lắm, lỗi là do chúng tôi không quan tâm đến con bé.”

Cô giáo Trương mở miệng nói sâu sa: “Lớp 12 đối với học sinh mà nói là một năm cực kì quan trọng, tôi có thể hiểu công việc của hai người rất bận, nhưng bận đến mức không có thời gian quan tâm đến em gái thì thật là thiếu sót, sự trưởng thành của con bé không chỉ là vấn đề của trường học chúng tôi.”

“Vâng, tôi biết...” Lan Ninh than thầm trong lòng, cô chỉ là một khách trọ thôi mà...

Sau khi cô giáo Trương giáo dục cho đôi “ba mẹ” nghiệp dư xong, rồi lại đi khai thông những phụ huynh khác.

Lan Ninh quay đầu nhìn Khúc Đồng đứng bên cạnh, Khúc Đồng cười nịnh hai tiếng ha ha: “Hai người cực khổ rồi.”

“Tôi cảm thấy chuyện đó không quan trọng lắm.” Ngôn Nho Ngữ cầm bài thi toán học đưa cho Lan Ninh, “Cô xem con bé có thể phạm phải lỗi này đây? Tôi thực sự không thể hiểu được.”

Tuy Lan Ninh đã tốt nghiệp cấp ba rất nhiều năm, nhưng cũng từng là một học sinh giỏi, kiến thức của cô vẫn chưa trả hết cho thầy cô. Cô nhìn những lỗi sai Ngôn Nho Ngữ vừa chỉ, cũng cảm thấy không thể tin nổi: “Mấy câu này em cũng làm sai được sao? Hồi đó nếu chị mà sai mấy lỗi này chắc phải quỳ bần giặt quần áo cả ngày rồi.”

Khúc Đồng: “...”

Có một cặp ba mẹ đều là học sinh giỏi thật đáng sợ, sau này ai làm con hai người thật xui xẻo.

Cô nàng đoạt lại bài thi số học trên tay Ngôn Nho Ngữ, nhét vào trong túi sách: “Chút nữa hai người có kế hoạch gì không?”

Lan Ninh nói: “Chị còn phải tới nhà thầy đóng dấu.”

Khúc Đồng đảo đảo mắt, ám muội nhìn bọn họ cười nói: “Vây em không quấy rầy chị họ và anh rể nữa, em sẽ hẹn bạn học ra ngoài ăn cơm, hai người cứ tự nhiên...”

Nghe cô nàng treu ghẹo mặt Lan Ninh đỏ bừng, cô kéo túi sách của Khúc Đồng không cho cô nàng đi: “Em thi kém như vậy còn không chịu về nhà chăm chỉ học hành, lại có tâm trạng đi ăn cơm cùng bạn học hả?”

Khúc Đồng: “...”

Chị cũng diễn sâu quá mức rồi đấy, chị hai à!

“Anh rể...” Cô đưa ánh mắt cầu viện nhìn Ngôn Nho Ngữ. Anh liền nói: “Anh cảm thấy chị họ em nói rất có lý, nếu anh thi được mức điểm thế này, cũng không còn mặt mũi gặp người khác nữa.”

Khúc Đồng: “...”

Hai người này quả thực là một cặp xứng đôi vừa lứa. :’)

“Em ăn cơm xong sẽ về nhà học mà, còn hai người ấy cũng đừng làm việc quá sức nhé.” Khúc Đồng nói một câu đen tối rồi đeo túi sách rời đi.

“Cô quả nhiên rất dễ bị mặt đỏ nhỉ?” Ngôn Nho Ngữ nhìn lỗ tai hơi đỏ lên của Lan Ninh, nhếch miệng cười một cái.

Lan Ninh hơi chau mày, cũng xoay người đi ra ngoài: “Được rồi, đi thôi!”

Lúc về là Ngôn Nho Ngữ lái xe, Lan Ninh ngồi ghế lái phụ bên cạnh, dường như là đang hờn dỗi ai, cũng không mở miệng nói một câu. Ngôn Nho Ngữ cũng không chủ động nói chuyện với cô, hai người cứ thế im lặng về nhà, Lan Ninh liền cầm con dấu bắt đầu lặp lại công việc hai ngày nay của cô.

Trước đây đề nghị Ngôn Nho Ngữ kí tên, cô thật sự cảm thấy mười nghìn tám cũng không nhiều lắm, bây giờ đến lượt cô phải đóng dấu, cô cảm thấy... mười nghìn tám nhiều chết đi được.

Nhìn những chồng giấy trắng chất đống thành tầng, cô có cảm giác tương lai thật đen tối. Nhưng may mà hôm nay là thứ sáu, ngày mai cũng không phải đi làm, cô muốn nhân dịp này đêm nay sẽ tăng ca làm việc nhiều thêm một chút.

Lúc ăn cơm tối cô cũng cũng không bỏ lỡ một khắc, chưa tới năm phút đã giải quyết xong chuyện cơm nước. Ngôn Nho Ngữ liếc mắt nhìn cô lại về

phòng khách đóng dấu, anh im lặng thu hồi ánh mắt, tiếp tục ăn com của mình.

Buổi tối Ngôn Nho Ngữ đưa laptop từ thư phòng ra phòng khách, chuẩn bị viết bản thảo ở phòng khách. Anh pha cho mình một tách cà phê, cũng thuận tay rót một ly cho Lan Ninh.

“À, cảm ơn.” Lan Ninh cầm ly cà phê anh đặt trên bàn, uống một hớp, rồi lại tiếp tục đóng dấu.

Ngôn Nho Ngữ cúi đầu nhìn cô một cái, đi tới phía đối diện ngồi xuống, mở máy vi tính ra chuẩn bị viết bản thảo.

Tối hôm ấy, Lan Ninh uống ba ly cà phê, nhưng vẫn không ngăn được cơn buồn ngủ mãnh liệt, vừa qua mười hai giờ, cô đã mơ mơ màng màng gục đầu xuống bàn ngủ luôn.

Ngôn Nho Ngữ thấy cô vừa ngủ, liền đóng chiếc laptop trước mặt, đi vào phòng ngủ cầm một tấm chăn mỏng ra, khoác lên người cho cô.

Lan Ninh ngủ rất ngoan, Ngôn Nho Ngữ ngồi xuống bên cạnh cô, chăm chú nhìn gương mặt đang ngủ của cô được một lúc, anh không tự chủ nở nụ cười dịu dàng. Anh duỗi tay, nhẹ nhàng chạm vào mái tóc cô. Mái tóc cô rất mềm, sờ vào cảm giác vô cùng dễ chịu, cũng giống như khi Ngôn Nho Ngữ vuốt lông mèo vậy, anh nhẹ nhàng vỗ về.

Lan Ninh mơ hồ cảm thấy hai tiếng, Ngôn Nho Ngữ liền thu tay về, nhìn một chồng giấy trắng trên bàn. Anh thở dài, cầm lấy con dấu tiếp tục đóng những tập giấy còn lại.

Lan Ninh ngủ một mạch cho tới lúc tỉnh, trời đã sáng choang. Ánh mặt trời ngoài khung cửa sổ xuyên qua khe hở của tấm rèm cửa phản chiếu xuống sàn nhà ở phòng khách, Lan Ninh dụi dụi mắt, cô vận eo ngồi thẳng người dậy, chiếc chăn mỏng đang đắp trên người cô cũng theo động tác này mà rơi luôn xuống đất.

Cô quay đầu lại liếc mắt nhìn, lúc này mới phát hiện trời đã sáng từ lúc nào.

“... Mình ngủ luôn ở đây à?!” Con gái ngủ nhất thời biến mất, cô có chút hoảng hốt nhìn xung quanh một cái. Cũng không thấy bóng dáng Ngôn Nho Ngữ đâu, nhưng trên bàn là những tập giấy trắng đã được đóng dấu xếp rất chỉnh tề!

“Không phải chứ, mình đóng xong đóng này lúc nào thế?” Cô lật xem vài tờ, mới phát hiện tất cả đều đã được đóng dấu hết!

Khi cô vẫn còn đang khiếp sợ, Ngôn Nho Ngữ đã đẩy cửa phòng ngủ đi ra. Chắc hẳn anh vừa mới tỉnh ngủ, mái tóc ngày thường vốn gọn gàng lúc này đây đã dựng đứng rồi bù cả lên, con gái ngủ trong mắt cũng chưa tan hết.

Anh ngáp một cái, nhìn về phía Lan Ninh đang ngồi trong phòng khách: “Cô vẫn còn ở đây à.”

“À.” Lan Ninh nhất thời cũng có chút lúng túng, cô đứng bật dậy khỏi ghế, chỉ vào chồng giấy trên bàn cô lắp bắp nói, “Dù có ngủ thì tôi cũng đóng xong đóng giấy này rồi!”

Ngôn Nho Ngữ lườm cô một cái với đôi mắt lơ đãng, ánh mắt nhìn cô như nhìn kẻ tâm thần: “Đừng có mơ ngủ, là mình tôi đóng xong cả đóng ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Bản Thảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Câu nói này giống như một thùng nước lạnh dội thẳng đầu khiến Lan Ninh tỉnh táo lại hoàn toàn.

Hóa ra là vậy, vừa nãy nhất định là vì cô quá hưng phấn, nên mới có cảm giác mình vừa ngủ vừa cảm con dấu đóng xong cả đóng giấy kia.

Ngôn Nho Ngữ lại ngáp một cái, nhìn qua có vẻ rất mệt: “Tôi giúp cô đóng xong tất cả đóng đó, để báo đáp lại, com cả ngày nay đều do một mình cô làm.”

Lan Ninh: “...”

Cô im lặng đứng tại chỗ nhìn anh một lúc lâu, rồi mới mở miệng nói: “Thầy à, đóng dấu vốn là công việc của anh, là tôi đang đóng hộ anh mới đúng.”

Ngôn Nho Ngữ đi về phía salon ngồi xuống, tỉnh bơ liếc cô nói: “Chuyện đó vốn không phải việc của tôi, mà là việc tự cô tìm cho tôi.”

Thôi đi, dù là việc của mình anh cũng không tích cực hơn bao nhiêu đâu!

Khóe môi Lan Ninh mấp máy hai lần, cuối cùng vẫn mỉm cười hỏi: “Thầy, bữa sáng anh muốn ăn gì đây?”

Sau khi làm xong bữa sáng, nhìn trông có vẻ ổn nên cô định báo cáo với anh rồi về nhà. Trước khi về Ngôn Nho Ngữ còn không quên nhắc nhở cô: “Nhớ phải qua sớm làm bữa trưa nhé.”

Lan Ninh: “...”

Cô quyết định lên mạng đặt đồ ăn bên ngoài cho anh cũng được.

Một bờ hơi tai mới về đến nhà, Lan Ninh xoa xoa bả vai hơi đau nhức. Quả nhiên ngủ ngoài phòng khách một đêm cả người thật khó chịu, tắm nước nóng xong chắc cũng khá hơn một chút.

Cô vừa mới chuẩn bị vào phòng, cửa phòng ngủ Khúc Đồng bỗng mở ra, cô nàng mặc bộ đồ ngủ công chúa tóc tai rối bù ánh mắt mơ màng bước ra, vừa thấy Lan Ninh đứng ngoài cửa thì mặt rõ ngạc nhiên: “Chị Lan Ninh, giờ chị mới về đây à?”

“Hà...”

“Chị qua đêm ở nhà thầy Ngôn sao?”

Lan Ninh: “...”

Con bé có thể dừng dừng cụm từ “qua đêm” hẳn cảm như vậy được không?

“Khả khả khả, không ngờ trường em mở cuộc họp phụ huynh lại có tác dụng xúc tiến tình cảm nam nữ lớn đến vậy.”

Lan Ninh đi tới cốc vào đầu cô nàng một cái: “Bài thi toán của em sai lung tung đã sửa lại chưa? Con nhỏ này cả ngày không chăm chỉ lo lắng học hành, chỉ giỏi tập trung suy nghĩ mấy thứ đen tối thôi.”

Khúc Đồng xoa xoa đỉnh đầu của mình, ngược mắt nhìn cô: “Không phải em suy nghĩ đen tối, mà là chị cả đêm không về, chỉ mỗi chuyện đó thôi ai nghe cũng cảm thấy rất đen tối rồi.”

“... Chị đóng dấu suốt muộn quá nên ngủ quên ở phòng khách nhà thầy thôi, em đừng có nghĩ vớ vẩn.” Lan Ninh nói xong thì cầm túi xách đi vào, còn không quên đóng vội cửa lại. Khúc Đồng đứng ngoài cửa ồ lên một tiếng, nhỏ giọng lải nhải: “Vậy chị tự dung đồ mặt làm gì.”

Vì Ngôn Nho Ngữ “giúp” Lan Ninh đóng dấu xong nên anh coi đây là cái cớ để kéo Lan Ninh tới nhà nấu cơm cho anh hai ngày. Hôm sau khi Lan Ninh đang ở công ty liền nhận được đồng giấy đã được đóng dấu từ Ngôn Nho Ngữ, chờ sách được in ra, là có thể giao xuống cho nhà xưởng để đóng vào sách luôn.

Trong nhóm chat nội bộ của ban biên tập, chủ biên lại đăng một thông báo mới liên quan đến buổi tiệc cuối năm của công ty, trong đó yêu cầu mỗi biên tập gửi lời hỏi thăm tác giả mình phụ trách để xác nhận người đó có tới tham gia hay không. Lan Ninh nhìn qua một lượt nội dung và thời gian hoạt động, lần lượt gửi lời mời cho từng tác giả mà cô chịu trách nhiệm quản lý.

Súp Lơ: Thầy, xác nhận cho tôi một chút, ngày kia là bữa tiệc cuối năm của công ty tôi, anh có đến được không?

Hạnh Tâm: Ủ.

Súp Lơ: Ok ✓

Hạnh Tâm: Hạt lạc cũng nhận được lời mời à?

Súp Lơ: ...Ý anh là Trời Xanh Mây Trắng sao? ^_^ chắc sang năm cậu ta sẽ được mời ^_^

Hạnh Tâm: Ha ha :')

Súp Lơ: À đúng rồi, truyện ngắn hay nhất trong tạp chí tháng này, chính là tác phẩm ‘Cầu xin’ của cậu ta, vì thế ngoài tiền nhuận bút còn một phần khen thưởng nữa ^_^

Hạnh Tâm: Ha ha ha

Lan Ninh nhìn anh gửi icon mặt cười lớn kia, thì không nhìn được mà bật cười thành tiếng, cô cảm thấy có thể dùng người kích thích thầy Hạnh Tâm một chút, thì cũng là chuyện tốt.

Chiều thứ tư vì công ty mở bữa tiệc liên hoan cuối năm, nên nhóm biên tập đều được tan làm sớm, mọi người cùng nhau tập trung tại khách sạn mà công ty đã đặt trước. Các tác giả nhận được lời mời cũng lần lượt kéo nhau tới khách sạn, Lan Ninh đứng ngoài cửa khách sạn chờ, chỉ lo vị tác giả đại nhân nào đó không tìm được đường.

Mọi người đoán không sai đâu, người cô nói chính là thầy Hạnh Tâm.

May là thầy Hạnh Tâm sống ở thành phố A đã nhiều năm vậy rồi, muốn anh lạc đường giữa thành phố A này cũng không dễ dàng. Từ xa xa Lan Ninh

liền thấy chiếc Jaguar màu bạc của anh đang lại gần, cô liền đi tới trước.

Ngôn Nho Ngữ đỗ xe lại rồi đi ra khỏi xe. Trên người anh là bộ âu phục thẳng thớm, có điều không giống bộ lần trước khi anh đi họp phụ huynh cho Khúc Đồng.

Lan Ninh đánh giá anh vài lượt, không thể không thừa nhận anh mặc bộ âu phục kia quả nhiên thực rất tuấn tú. Ngôn Nho Ngữ vừa xuống xe thì ngắm cô vài phút, sau đó mở miệng hỏi: “Đây chính là bộ lễ phục đẹp nhất cô chọn được à?”

Lan Ninh: “...”

Bình thường trang phục cô đi làm đều chọn phong cách thoải mái trang nhã làm chủ đạo, loại lễ phục thế này một năm cô cũng chỉ mặc vài lần, nên cũng chỉ có một bộ. Tuy rằng nó không phải hàng hiệu gì, nhưng cô tự nhận là mình có thể mặc ra ngoài đường nhìn người khác, tại sao trong mắt anh nó lại trở nên thấp kém đến mức như bùn nhão thế này?

Cô thở ra một hơi, nhìn Ngôn Nho Ngữ cười nhạt: “Tôi không cần chọn, bởi vì tôi chỉ có một bộ thôi.”

Mắt Ngôn Nho Ngữ lóe lên một chút kinh ngạc, sau đó mở miệng với giọng nói vô cùng tiếc nuối: “Thật là đáng thương.”

Lan Ninh: “...”

Anh cút đi!

“Hội trường ở tầng ba, đi thôi.” Cô nói xong thì nhanh chóng xoay người đi vào trong khách sạn, Ngôn Nho Ngữ đi theo phía sau cô, khẽ nở nụ cười mỉm mà không cho cô biết.

Hội trường trên tầng ba đã có không ít người, cả tác giả và cả biên tập. Bộ phận ngôn tình có mấy tác giả nữ lần đầu tiên tới tham gia bữa tiệc liên hoan cuối năm của công ty, vừa nhìn thấy Ngôn Nho Ngữ thì không kiềm chế được mà khẽ rì rầm: “Anh ấy cũng là tác giả sao? Cô có biết là ai không?”

“Người kia rất giống thầy Hạnh Tâm, ôi chào!”

“Trời ạ không thể nào! Thầy Hạnh Tâm là nam thần của tôi đấy! Anh ta đẹp trai đến vậy sao?!”

“Đúng là thầy Hạnh Tâm thật sao? Không phải là ngôi sao nào công ty mời tới góp vui đấy chứ?”

Lan Ninh nghe tiếng các cô bàn luận, quay đầu nhìn Ngôn Nho Ngữ nói nhỏ: “Thầy à, có vẻ anh rất được hoan nghênh đấy nhỉ?”

Ngôn Nho Ngữ nhìn cô ra vẻ kinh ngạc vô cùng: “Lẽ nào hôm nay cô mới biết sao?”

Lan Ninh: “...”

Thật muốn lật tẩy bộ mặt thật của anh ta trước công chúng, xem đám em gái coi anh là nam thần kia có vỡ mộng mà ngất không đây!

Vị trí ghế ngồi trong hội trường sắp xếp theo các phòng, vì vậy Ngôn Nho Ngữ đi thẳng tới khu của tác giả truyện trinh thám, mọi người đang ngồi xung quanh cũng đều là tác giả quen thuộc.

Vân Khinh nhón chút hạt dưa, quay lại nhìn Ngôn Nho Ngữ thờ dài nói: “Lần nào tới tham gia tiệc cuối năm, đều có mấy cô tác giả mới cứ ngắm lão Hạnh Tâm suốt thôi, nhìn cũng không đánh lòng.”

Mộc Bạch ngồi bên cạnh cười nói: “Lần thứ nhất cô gặp thầy Hạnh Tâm, không phải cũng giống mấy cô ấy à?”

“Haiz, ai không từng ngốc nghếch thời trẻ chứ.”

Lan Ninh đứng bên cạnh cảm thông trong lòng mà gật đầu.

“Đúng rồi, Mười Chín Tai đâu? Sao giờ anh ta còn chưa tới?” Vân Khinh hỏi.

Bình Quả nói: “Thầy Mười Chín Tai nói phải đi đón con gái tan học trước, cũng sắp tới rồi đấy ạ.”

“A a, rõ ràng là cùng nhau xuất đạo, con gái Mười Chín Tai cũng biết đi biết ngã rồi, vậy mà tôi đến một anh cũng không có.” Vân Khinh hỏi tiếc tự than một trận, rồi quay đầu sang nhìn Ngôn Nho Ngữ, “Nếu không thì tôi đành chịu khổ, hẹn hò cùng thầy Hạnh Tâm cũng được.”

Mộc Bạch ngồi bên cạnh cười nắc nẻ, Ngôn Nho Ngữ bình tĩnh nói: “Tôi thấy trong nhóm cô và cậu thịt tươi kia nói chuyện cũng vui về đấy chứ, tôi thấy hai người rất xứng đôi.”

“Thật sao? Lần trước tôi bảo tiểu thịt tươi gửi tấm ảnh qua cho tôi, cậu ta không chịu.”

“Lần sau tôi sẽ giúp nếu cô muốn.”

Lan Ninh: “...”

Chờ chút, tiểu thịt tươi bọn họ vừa nói không phải là Trời Xanh Mây Trắng đấy chứ?

...Bạn học Diệp Trường, nhìn xem thần tượng của cậu là người thế nào chứ! Trong vòng mấy giây đã có thể bán đứng cậu rồi!

Trước khi bữa tiệc liên hoan cuối năm bắt đầu, Mười Chín Tai cũng vội vã chạy tới kịp. Tổng giám đốc công ty lên bục làm một bài phát biểu cảm nghĩ, vừa nhấn mạnh biểu dương mấy vị biên tập và tác giả xong, buổi lễ liền bước vào giai đoạn quan trọng nhất, ăn cơm.

Bữa tiệc năm nay giám đốc của bọn họ còn đặc biệt dành nhiều tâm tư thiết kế rất nhiều tiết mục nhỏ, không chỉ có hát khiêu vũ, còn có chương trình “Xúc tiến tình cảm giữa biên tập và tác giả”.

Trong hội trường có những bàn làm bánh, mọi người có thể tự tay làm bánh gato tại đó, tuy rằng ý của giám đốc là để tác giả và biên tập cùng nhau làm, nhưng cuối cùng mọi người đều tìm những người thân thiết với mình hợp thành một đội.

Lan Ninh cũng nóng lòng muốn thử làm, nhưng cô không tìm được ai về cùng đội với mình, nên đành một mình tới đó. Ngôn Nho Ngữ nhìn về phía bàn làm bánh một chút, rồi cũng đi theo ngay sau cô.

Khi Lan Ninh đang thất tập dề, liền thấy Ngôn Nho Ngữ tiến về phía mình, cô hơi kinh ngạc nói: “Thầy à, anh cũng muốn làm sao?”

“Không được sao?” Ngôn Nho Ngữ cũng cầm lấy chiếc tạp dề còn lại, tự thắt dây cho mình.

Lan Ninh nhìn anh một cái rồi cũng không nói gì nữa, trên bàn có bày những thành phẩm đã được chuẩn bị sẵn, chỉ cần bọn họ chuẩn bị bơ, trang trí cho bánh gato nữa là xong.

Lan Ninh đổ bơ vào phoi xong, liền bắt đầu dùng dao quyết bơ lên bánh gato, Ngôn Nho Ngữ lấy hoa quả, cắt thành từng lát nhỏ, chuẩn bị chờ lát nữa sẽ trang trí cho bánh.

Vân Kinh đang ăn cơm ở khu bên cạnh thấy thế liền khẽ đẩy nhẹ vào khuỷu tay Mười Chín Tai: “Thầy à, cp của anh theo người khác rồi kìa.”

Mười Chín Tai nhìn về phía bàn làm bánh, híp mắt nói: “Cô nói xem bao lâu nữa chúng ta sẽ nhận được thiệp cưới của bang chủ?”

“... No!” Vân Kinh hoảng sợ mở to hai mắt, tại sao trong đám người bọn họ từng người từng người thoát kiếp FA, mà một cô gái đáng yêu như cô lại vẫn cứ FA? Chuyện này có hợp logic không chứ???

Mộc Bạch thờ dài nói: “Sau khi bang chủ kết hôn chắc bệnh tâm thần cũng đỡ hơn.”

Mười Chín Tai gật gù: “Ít nhất cũng không tự phát hồng bao trong nhóm.”

Lan Ninh và Ngôn Nho Ngữ ở bên khu làm bánh hoàn toàn không biết bọn họ đang trở thành đề tài câu chuyện của người khác, cả hai đang rất tập trung làm bánh gato. Ngôn Nho Ngữ đã cắt xong hoa quả, nhìn Lan Ninh đang chăm chú quyết bơ lên bánh gato.

Cô quyết bơ lên bánh được hai phần ba thì chiếc bánh trông nhìn hơi loang loang lổ lổ, Ngôn Nho Ngữ nhìn một lúc, không nhịn được cảm thán: “Xấu quá.”

Lan Ninh: “...”

Cô ngừng động tác trên tay, tức giận ngẩng đầu nhìn anh: “Thế anh làm thử xem!”

Ngôn Nho Ngữ nhìn chăm chăm cô mấy phút, đột nhiên anh vươn tay tới, dùng ngón trỏ vuốt nhẹ một cái bên khóe môi cô: “Cô đoảng quá bơ dính hết lên khóe miệng rồi kìa.”

Động tác của anh rất nhẹ, như một chiếc lông chim vừa lướt qua môi cô vậy, nhẹ đến mức tim Lan Ninh đập thình thịch.

Cô nhìn chút bơ dính trên tay anh, ho khan một tiếng nói: “Hừm, bởi vì bơ thơm quá, nên vừa rồi tôi mới nếm qua một chút.”

Ngôn Nho Ngữ cười một tiếng, đầu lười nhẹ liếm vào ngón tay một cái, quét sạch đồng bơ trên tay anh.

Lan Ninh: “...”

Anh ta lại ăn luôn chút bơ còn dính trên tay mình???

Trong nháy mắt, mặt Lan Ninh đỏ bừng cả lên, chiếc phoi trong tay cũng không biết phải cảm thế nào. Ngôn Nho Ngữ hơi cúi đầu nhìn cô, khóe môi cong lên cười mỉm: “Cô sao vậy? Sao mặt tự nhiên đỏ bừng lên vậy?”

Lan Ninh: “...”

Thầy à, anh nói xem! Vừa rồi là anh cố ý trêu chọc gái nhà lành phải không???

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Bản Thảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.